

# МИРИАМ МИНГЪР КРЪСТОНОСЕЦЪТ

Превод от английски: Ваня Пенева, 1996

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПРОЛОГ

*Сирия, Дамаск, лятото на 1253 година.*

— Господарят идва.

Съобщението на Маджида накара сърцето на Ив Жерве да забие по-силно. Тя хвърли кос поглед към робинята, която бе застанала на прага към покоите на господарката си. Маджида беше продадена заедно с Ив на пазара за роби в Дамаск и служеше на същия господар.

— Готово ли е всичко? — попита тихо Ив, за да не събуди детето, което мирно спеше в скута ѝ.

Високата, стройна робиня се приближи безшумно и коленичи пред господарката си.

— Да, приготвила съм всичко.

Значи той идваше, Синджар Ал-Азис, нейният господар и повелител. След като преди половин година я бе довел в къщата си, той прекарваше в покоите ѝ всяка трета нощ. Отначало Ив изпитваше страх от него. Сега обаче копнееше за милувките му, за страстта, с която бяха изпълнени нощите им. А след една седмица Синджар щеше да стане неин съпруг.

В продължение на един дълъг миг Ив изпита угризения на съвестта и страх. Прости ми, Уилям, помоли се с болка тя.

— Как сладко е заспала — прошепна Маджида, която не можеше да откъсне поглед от бебето. Пръстите ѝ милваха пълната му ръчичка. — О, господарке, колко е нежна кожата ѝ, толкова блестяща, мека и светла. Грее като лунната светлина върху перла или върху крилце на гълъб.

Трогната от обичта, с която бяха изпълнени тези думи, Ив се усмихна и проговори предупредително:

— Не я глези толкова. Добре, че Лейла е само на седем месеца и не разбира как я ласкаеш.

— О, тя ме чува, чува ме и разбира всичко — отговори робинята и погледна сериозно господарката си. — Усмихва се, когато ѝ говоря. Познава гласа ми. — Маджида вдигна ръка, за да защити личицето на

детето от късното следобедно слънце и занарежда замечтано: — Лейла, моя малка Лейла, косата ти е черна като нощта и може да се мери само с перата на гарвана. Очите ти блестят като шлифовани аметисти и са достойни за най-великия султан. Сигурно някой ден ще говорят за теб, че с тъмната си хубост надминаваш дори светлата красота на майка си.

— Тогава аз ще бъда най-щастливият от смъртните, защото ще имам съпруга и дъщеря, които Аллах е дарил така изобилно с благословията си.

Маджида замлъкна и се простря по лице на мраморния под. Синджар Ал-Азис, който едва бе навършил тридесет години, но вече се славеше като най-високо почитан и отрупван с богатства лекар на Дамаск, излезе от покоите на Ив във вътрешния двор.

— От твоята уста говори само истината и това е много добре. А сега си върви. Искам да остана сам с господарката на сърцето ми.

Маджида се изправи и дълбоко се поклони. Ив вдигна поглед към своя арабски господар и бузите ѝ пламнаха. Едър и тъмен, той беше истински красавец. Лице с фино изрязани черти и грижливо поддържана брада, силно, привлекателно с мъжествеността си тяло, скъпи, подбрани с вкус дрехи. Ив вече познаваше тялото му като своето и усети почти физически нежността в думите му.

— Вземи детето, Маджида — помоли тихо тя. Синджар Ал-Азис не откъсваше поглед от нея и кръвта запулсира лудо в слепоочията ѝ. Нямахше нищо по-прекрасно от този мъжки поглед, който я караше да тръпне от възбуда и да отмалява от страст. — Остани наблизо, за да чуеш, когато те повикам. И не позволявай никому да ни смущава.

— Разбира се, господарке. — Робинята притисна до гърдите си спящото дете, мина със сведена глава покрай господаря си и се отправи към къщата.

Във вътрешния двор стана тихо. Равномерното шуртене на фонтана и мелодичните трели на птиците сякаш само засилваха тишината. Свела глава, Ив се наслаждаваше на близостта на Синджар Ал-Азис и се взираше с невиждащи очи в рекичката, която течеше през градината в изкуственото си каменно легло. Водата беше отклонена от река Барана и напояваше плодните дръвчета и цветята, които красяха личната ѝ градина. Голямата река течеше отвъд непристъпните, дебели няколко стъпки стени и даряваше с живителна влага целия град. По камъните се виеше бръшлян.

Дамаск, райската градина, както го наричаха открай време обитателите му, беше зелен оазис, благословен от Аллаха с дървета и реки, екзотични плодове и безброй пойни птици. Който видеше града, го определяше като зелено чудо, издигнало се от пустинята. Истински рай и в същото време затвор, поне за Ив Жерве и дъщеричката ѝ Лейла. Все пак този затвор им предлагаше целия възможен лукс, в него се съединяваха красотата и богатството, а най-вече — тук беше мястото, където беше познала голямата любов. Мъжът, който я бе купил на пазара за роби се влюби в нея и я избра за своя любима наложница. Само след няколко дни тя щеше да бъде негова законна съпруга.

Ив потисна една тиха въздишка. След сватбата тя щеше да стане отново свободен човек. Но все пак не достатъчно свободен, за да напуска дома си без придружители. Макар и съпруга на известен и уважаван от всички лекар, тя си оставаше пленница. Пленница на цяла верига нещастни обстоятелства и на една страстна любов, която я беше оплела завинаги в златната си мрежа.

Цели шест месеца се бе надявала на някакво чудо, което да я избави от пленничеството и да я върне в родината заедно с малката ѝ дъщеря. Когато преди година двамата с Уилям Жерве предприеха поклонническо пътуване в обетованата земя, те оставиха в Англия деветгодишния си син. Ала съдбата ѝ беше отредила друг път и Ив често се измъчваше от горчиви угризения на съвестта, които караха очите ѝ да проливат горчиви сълзи.

Защо съпругът ѝ трябваше да умре, а тя да се озове в ръцете на жестокия търговец на роби? А може би трябваше да му бъде благодарна, защото именно той я доведе в Дамаск и я продаде на мъжа, който я научи отново да се смее и да люби. Тя не искаше да наруши брачните си клетви. Повтаряше си, че трябва да остане вярна на мъртвия, но не можеше да устои на страстната си любов към Синджар Ал-Азис.

— Ив? — Младата жена вдигна поглед, когато сириецът меко я привлече към себе си. Преди да се усети от виолетовите ѝ очи потекоха сълзи. Мъжът я погледна с разбиране, улови брадичката ѝ и се усмихна успокоително.

— Плачете за Уилям, нали? — попита тихо той.

Ив знаеше, че този мъж е способен да проникне до дъното на душата ѝ, и не посмя да отрече. Освен това се беше заклела никога да не го лъже.

— Не е нужно да говорите, любов моя. Разбирам, че още ви боли за онова, което сте изгубили. Но знайте едно — онова, което ви доведе при мен, е съдбата, ние тук я наричаме „късмет“. Миналото не може да се върне. Трябва да приемете отредената ви участ, Ив.

Младата жена кимна и скри лице на гърдите му. Вдъхна дълбоко мъжествения аромат на тялото му, добре познатата смесица от мускус и сандалово дърво, и на сърцето ѝ стана по-леко.

Ал-Азис я притисна до себе си и тя отговори на милувките му.

— Загубили сте съпруга си само преди десет месеца и аз разбирам тъгата ви. Въпреки това изпитвам ревност и не бих желал да ви делея цял живот със сянката на един мъртвец. Надявам се, че с времето ще го оставите да почива в мир и ще отговорите на любовта ми. — Той сведе глава и впи устни в нейните.

Милувката на топлите му устни прогони спомена за Уилям Жерве. Ив се вкопчи в Синджар и отговори на целувката с цялата си страст. Макар и несъзнателно, тя вече бе взела решението си. Щеше да остане в Дамаск. Усещаше, че Уилям би ѝ пожелал само най-доброто в този нов живот, отреден ѝ от съдбата.

Синджар изведе Ив от вътрешния двор, изпълнен с аромат на рози и жасмин. Двамата минаха под високата арка и влязоха в богато обзаведените покои, които беше определил за новата си съпруга.

Постлано с тежки килими в червено и златно, помещението беше приятно хладно. Два прозореца с красиви дървени решетки пропускаха свободно слънчевата светлина. Мраморният под беше украсен с богата мозайка. Широко, ниско легло, отрупано с копринени възглавници сякаш канеше за почивка. На ниска масичка, изработена от броня на костенурка, бяха подредени сребърни съдове. Това беше само лека следобедна закуска, защото общата вечеря се поднасяше много по-късно и беше богата и изобилна.

Синджар седна и Ив наля в две чаши изстудена вода с лимон.

— Защо не оставите робините да свършат това? — попита меко той. — Жена с вашето положение има много слуги. Вие обаче търпите около себе си само Маджида. А тя се занимава повече с детето, отколкото с майката.

Ив коленичи на една възглавница и му поднесе чашата.

— Чувствам се по-щастлива, когато съм сама. Лейла обича Маджида, а тя просто обожава малката. Така ми е най-добре.

— Вие сте толкова по-различна от всички жени, които познавам — проговори той и помилва бузата ѝ. После слезе надолу към шията, спря за миг върху пулсиращата вена и продължи към високия бюст. Жената задиша накъсано, когато пръстите му очертаха набъбналите връхчета на гърдите ѝ под тънката копринена одежда.

— Докосването ми ви възбужда, нали? — пошепна дрезгаво той и продължи да милва твърдите ѝ гърди. — Пулсът ви издава, че копнеете за любов. А аз жадувам и горя за вашето меко тяло, както звярът сред пясъчната пустиня умира за вода. — Той се приведе и засмука зърното на гърдата ѝ, без да отстрани коприната.

Ив простена задавено, зажадняла да усети устните и езика му върху голата си кожа. Синджар коленичи пред нея, развърза богато извезания колан и издърпа елечето от раменете ѝ. Движенията му станаха нетърпеливи и припряни, дъхът му идваше на тласъци също като нейния. Ръцете му трепереха от възбуда.

Така беше винаги след тридневна раздяла. Синджар свали копринената ѝ риза и я захвърли небрежно на пода. Хладният въздух помилва голата ѝ кожа и тя потръпна от наслада. Той я разсъблече с нарастващо нетърпение и когато най-последно я притисна до себе си с ликуващ вик, тя се засмя тихо и задъхано. Без да си дава труд да се съблича, Синджар разтвори дългата си одежда и проникна устремно в утробата ѝ. Задуши вика ѝ с бурна целувка и зарови пръсти в косите ѝ. Задвижи се все по-бързо и по-бързо в нея, докато дивият екстаз увенча бързото им, страстно съединение. Бурята ги понесе чак към планинските вериги на далечния Ливан. Когато всичко свърши, двамата се отпуснаха на възглавниците, без да се отделят един от друг.

Ив и Синджар Ал-Азис се наслаждаваха дълго на близостта си, докато чакаха бурната страст да утихне. По някое време той се отдели колебливо от нея и подреди набързо дългата си роба. Ив се уви само в прозирното було и двамата седнаха пред малката масичка. Изядоха една сочна смокиня, като си я разделиха наполовина, засмяха се, прегърнаха се и отново се отпуснаха на ниската постеля.

— Моята прекрасна, моята изключителна Ив — проговори с обич Синджар и нави на пръста си един копринен кичур. — Вие сте най-голямото ми богатство. Искам да ви направя някакъв подарък. Сватбен подарък. — Той я целуна и погледна дълбоко в очите ѝ.

— О, не, господарю мой — възрази с усмивка тя и поклати глава, трогната от щедростта му. — Вие ме направихте безкрайно богата с любовта си. Бяхте така добър да признаете детето ми за своя дъщеря и знам, че ще ѝ дадете най-доброто възпитание. В моята страна това щеше да бъде невъзможно. — Гласът ѝ затихна и натежа от болка. — Все още не мога да повярвам, че един ден Лейла ще тръгне по вашите стъпки и ще стане истинска лекарка.

— Кажете ми какво желаете? — прекъсна я бурно той, решен да наложи волята си. — Обещавам да ви дам всичко, което е във възможностите ми. Аллах ме е благословил с голямо богатство. Може би искате да ви подаря най-красивите бисери на света? Или да ви построя собствена къща с уханни розови градини, мраморни басейни с кристалносиня вода и павилион с позлатен покрив?

Той изброяваше все нови и нови неща, но колкото повече се въодушевяваше, толкова по-несигурна ставаше Ив. Дали да се осмели и да го помоли? Имаше нещо, което означаваше за нея много повече от скъпоценните камъни, от златото и среброто, нещо, което беше споменала един-единствен път досега. Синджар ѝ бе обяснил, че ще я вземе за съпруга, защото на мюсюлманите е разрешено да се женят за християнки. Ала се надявал, че един ден тя ще приеме вярата му. Тогава Ив премълча и разговорът премина на други теми. До днес, сега?

— Да, има нещо, господарю и повелителю мой — започни колебливо тя.

— Кажете ми го и ще го имате, любов моя.

Тя го погледна право в очите и пламенно се помоли той да я разбере и да не се засегне.

— Най-скъпият подарък, който можете да ми направите, за вас е дреболия и няма да ви струва нищо, освен великодушието на сърцето ви, любими. Аз... искам да си остана християнка и да възпитам дъщеря си във вярата на дедите ѝ.

Лицето му помрачня и Ив едва успя да довърши молбата си. Ала когато произнесе и последните думи, изпита радост, че най-после му е

казала всичко. Гневният израз в очите му не предвещаваше нищо добро, но Синджар Ал-Азис мълчеше и стискаше здраво устните си. След малко се облегна на копринената възглавница и се загледа с празен поглед в тавана. Все още не казваше нито дума.

Ив чакаше. В стаята цареше тишина. Отвън долиташе монотонното ромолене на поточето, чиито води напояваха градината, примесено с тъжната песен на славея. Златният му кафез беше окачен в един ъгъл на градината. Надеждата лека-полека я напускаше.

Накрая Ал-Азис заговори:

— Искате много от мен, Ив, страшно много. — Той обърна глава към нея, помилва падналата на рамото ѝ къдрица и продължи съвсем тихо: — Това означава, че двамата с вас няма да бъдем заедно в рая.

— Това знае единствено Бог.

Синджар не отговори. По лицето му личеше, че се бори със себе си. Най-последно изражението му се успокои и той потърси ръката ѝ. Ив го погледна с новопробудила се надежда.

— Радвам се, че ние, мюсюлманите, се отнасяме търпимо към чуждата вяра. За съжаление това не може да се каже за християнските кръстоносци. Те опустошават градовете ни, плячкосват богатството ни, а наричат нас езичници, неверни кучета.

Ив не отговори. Тя чакаше. Пък и какво ли можеше да възрази? Синджар казваше истината.

Мъжът въздъхна тежко и продължи решително:

— Ако това наистина е най-голямото ви желание... — Той се прекъсна и я погледна изпитателно.

Ив кимна спокойно.

— Нямам друго желание, господарю.

— Добре, тогава ще го изпълня.

Очите ѝ се напълниха със сълзи на благодарност и тя се хвърли с радостен вик в обятията му. Синджар обаче не помръдна. Тя знаеше колко дълбоко го е засегнала и се постара да заличи тъгата му с милувките си.

— Никога няма да се отделя от вас, любими господарю. Ще остана ваша до смъртта си, защото днес спечелихте цялото ми сърце. Кълна ви се, че никога няма да ви напусна!

Тогава Синджар я притисна до себе си с такава необуздана страст, че ѝ отне дъха. Той скри лице в косата ѝ и зашепна името ѝ —



отново и отново, като страстна молитва. Ив усети горещи капки по шията си и потръпна от уплаха. Синджар Ал-Азис плачеше. Макар че и по нейните бузи се стичаха сълзи, в сърцето ѝ се надигна безгранично облекчение, което разтопи страха. Най-после, най-после съм свободна, каза си с усмивка тя.

Адио, Уилям, почивай в мир, помоли се безмълвно тя и се отдаде на щастието си.

## ПЪРВА ГЛАВА

*Сирия, Дамаск, късното лято на 1272 година.*

— Ще вървя напред, господарке.

Лейла сведе бързо глава в знак на съгласие, без да каже дума. После вдигна гъстото було и пъкна края му в лентата през челото. Така, когато последва едрия бял евнух на пустата улица, долната половина на лицето ѝ беше скрита.

Лейла помагаше с голямо удоволствие на баща си в лекарската му работа, но изпитваше ужас от посещенията в затвора. Много я беше яд, че Джамал Ал-Азис, единственият син на Синджар, роден от втората му съпруга, в момента не беше в Дамаск и не можеше да я отмени в тази неприятна задача. Младият, но вече създал си име лекар бе повикан в Кайро, за да се погрижи за семейството на халифа. В Египет вилнееше чума и Джамал щеше да се върне едва след няколко седмици. Като помощница и ученичка на Синджар Ал-Азис тя бе поела задължението да придружава баща си в обиколките му.

Само преди малко, тъкмо когато си почиваше от дългия, уморителен ден в болницата „Нуредин“, ѝ донесоха вест от баща ѝ. Синджар Ал-Азис бе написал само, че става въпрос за нов случай, за нещо необикновено, и че тя трябва да побърза. Макар че любопитството ѝ веднага се събуди, то не можа да надделее над нежеланието да влезе отново в онова ужасяващо място. Е, поне пътят дотам щеше да бъде приятен, защото лятната вечер беше прекрасна. Жизнеността ѝ се възвърна бързо, настроението ѝ се повдигна. Тя забърза след евнуха, който крачеше енергично въпреки пълнотата си.

Мекият бриз повдигаше краищата на яшмака ѝ. Въздухът беше натезал от разнообразни цветни аромати: жасминът, олеандърът, алените рози цъфтяха в изобилие. Полъх на розово масло обкръжаваше Лейла дори при болничните ѝ посещения. Нежен намек, че тази лечителка е и жена. Небето приличаше на скъпоценен съд, оцветен в наситено синьо. Над високите градски стени вече блещукаха няколко звезди, бледият сърп на луната се издигаше над острия

планински връх Касион. Над главите им прелитаха бели гълъби, описваха красиви кръгове във въздуха и кацаха за почивка по безбройните покриви. Лейла познаваше всичко това, но то не преставаше да я възхищава.

Тя обичаше този град, обичаше разнообразните шумове на настъпващата нощ. По тясната улица изтрополя селска каруца. Грамадните дървени колела се въртяха с пъшкане и скърцане по неравната настилка. Някъде в далечината изрева недоволно магаре. Откъм къщите долитаха смехове и тихи вечерни разговори. Чу се плач на дете. Отсреща изляя уличен пес. Към тази пъстра мелодия на живота се прибавяше веселото плискане на чешмите и фонтаните.

Сърдитият глас на евнуха прекъсна мечтанията на Лейла. Бяха стигнали главната улица. Там не се допускаха сами жени. Трепкащата светлинка на фенера, който носеше евнухът, хвърляше призрачни сенки по богато украсените стени.

През деня Лейла имаше право да напуска къщата, когато си иска, но с падането на мрака положението рязко се променяше. Въпреки това тя се бе опитала да се измъкна сама и си беше навлякла строгия укор на майка си и не толкова строгия на робинята Маджида. Обвинителните думи на майката още звучаха в ушите ѝ.

— Много добре знаеш, че една жена не бива да напуска дома си без свита, когато вече се свечерява — бе казала Ив. — Защо винаги постъпваш необмислено, защо си толкова своенравна?

— Още не се е стъмнило, мамо — отговори не съвсем убедително Лейла и се почувства още дете, въпреки деветнадесетте години, които беше навършила.

Ив вдигна ръка и отговори сериозно:

— Може би нощта още не е настъпила, дъще, но ти не бива да очакваш, че привилегиите, с които се ползва лекарското съсловие, ще те защитят в този късен час, когато улиците се опразват. Живеем в опасно време, Лейла. Ти си християнка и това би трябвало да ти е добре известно. Кръстоносците отново върлуват наоколо и някои техни дела изпълват местното население с дива омраза и жажда за отмъщение. Това поражда враждебност между привържениците на двете религии, а ти носиш на колана си раирания шарф, който показва принадлежността ти към християните.

— Аз не съм като онези — възпротиви се засегнато Лейла и нервно подръпна омразния шарф. — Нищо, че ме караш да нося това тук. Кръстоносците са варвари, истински диваци. Твърдят, че идват през морето в името на Бога и водени от любов към ближния, но в действителност искат само едно — да опустошат земите ни, да разрушат домовете ни, да унищожат всичко, което не разбират. За разлика от тях ние сме почитени хора, мамо. Ние живеем в мир, а тези така наречени християни мислят само за грабежи и убийства.

— Говориш за сънародниците си, Лейла. Във вените ти тече английска кръв, предците ти... — Гласът на Ив се изгуби в тих шепот. Очите ѝ бяха странно отсъстващи. — Сигурно сторих грешка, като не ти разказах почти нищо за родината ти. Но как би могла да го разбереш? Те живеят не просто на друго място, те живеят в съвсем друг свят.

— О, мамо... — прошепна меко Лейла. Пламналият в сърцето ѝ гняв отшумя бързо и отстъпи място на загрижеността. Майка ѝ изглеждаше замислена, да, почти тъжна. — Трябва да бързам. Татко ме чака.

Едрият евнух вече беше застанал до портата, готов да я отведе в затвора.

При спомена за този разговор Лейла се почувства несигурна и смутена. От седмици насам майка ѝ изглеждаше потисната и необичайно тиха, съвсем различна от обикновено. Лейла често я улавяше да я гледа безмълвно, но изпитателно. Сякаш търсеше нещо в нея и не го намираще. Нещо я измъчваше, но какво?

Бързото движение на евнуха изтръгна Лейла от нерадостните мисли. Дебелата ръка на придружителя ѝ се стрелна към дългата, обсипана с бисери кама, която беше затыкнал в колана на широката си роба. Тя проследи бдителния му поглед и забеляза трима мъже, вероятно търговци, които идваха насреща им от другата страна на улицата. Всеки водеше след себе си камила.

Лейла сведе глава и ги изчака да отминат. От вниманието ѝ обаче не убягна любопитството, което проблесна в тъмните им очи, докато я оглеждаха на светлината на фенера. Тя не се чувстваше заплашена, но все пак изпита известна благодарност, че не е сама, колкото и да не ѝ се искаше да го признае.

Евнухът продължи пътя си и тя забърза след него покрай голямата джамия, увенчана с три стройни минарета. Твърдеше се, че средната кула е най-старата в целия ислямски свят. В северозападния ъгъл на джамията се издигаше гробницата на Саладин, най-великия султан от династията на Еюбитите. Преди един век той беше отвоювал Константинопол от кръстоносците, водени от Ричард Лъвското сърце, славния английски крал.

— Кръстоносци — промърмори отвратено Лейла. — Варвари са те, подли и жестоки варвари.

Срамуваше се, че тя също е част от този предателски и безсъвестен народ. Ив я беше научила на родния им език, но тя предпочиташе да говори на арабски. А Ив не настояваше да разговаря с единствената си дъщеря на английски, дори когато двете бяха сами. Странно, но майка ѝ споменаваше твърде рядко родния ѝ баща, почти не говореше за онази далечна, непозната страна, която се наричаше Англия. Дали се страхуваше да не разрови спомените си и да събуди отново старата болка? Лейла не я питаше нищо. Не изпитваше желание да узнае нещо повече за страната, където беше зачената. Нейна родина беше и си оставаше Дамаск.

Онова, което знаеше за кръстоносците, ѝ беше достатъчно, за да ги презира и мрази. Всеки път, когато някой от корабите им хвърлеше котва в пристанищата на Ориента, това означаваше нови междуособици, изблици на насилие, предателство спрямо едно общество, отличаващо се с образоваността си, с високата си култура, с несравнимите си научни постижения.

— Вече почти стигнахме, господарке — проговори задъхано евнухът и изпъшка от напрежението на изкачването. Извитата улица водеше стръмно нагоре към крепостта. От хълма се виждаше целият град. Затворът се намираще извън могъщите крепостни стени, построени от жълтеникав камък.

Когато приближиха заплашителната тъмна сграда с плосък покрив, стомахът на Лейла се сви от лошо предчувствие. Знаеше какво я очаква там: отвратителна смрад, мъчителните стонове на измъчваните и най-вече пълчища плъхове. Това беше непоносимо. Въпреки това нямаше избор. Баща ѝ се нуждаеше от помощта ѝ.

Лейла трепереше с цялото си тяло. Тя задмина евнуха, но той помнеше изричната заповед на господарката си и упорито не се

отделяше от нея. Двамата изминаха заедно последната част от пътя и най-после се изправиха пред огромната арка на входа. Лейла пое дълбоко свежия нощен въздух и се обърна към стражата, половин дузина мрачни мъже, които я гледаха безизразно. Едва когато се представи като дъщеря на известния лечител Синджар Ал-Азис, те се разстъпиха и я пропуснаха през желязната врата.

Като дъщеря и помощница на най-добрия градски лекар Лейла се ползваше с високо уважение. Баща ѝ беше личен лекар на всемогъщия управител на Дамаск, Мавдуд, лекуваше дори великия султан Байбар, който често удостояваше града с посещенията си.

Лейла отвори широко очи, хвърли последен поглед през рамо, видя евнуха да се отдалечава надолу по хълма с фенера в ръка и макар че в сърцето ѝ пълзеше безименен страх, закрачи решително по тъмния коридор.

Мълчаливият пазач отведе Лейла в ярко осветена стая, където я чакаше Синджар. Близостта на властния, свикнал да заповядва мъж веднага я успокои.

— Ето те и теб, дъще! — извика той и се запъти към нея с развяна роба. Красивото му лице беше сериозно и опънато.

Преди Лейла да успее да каже нещо, той я хвана под ръка и я поведе по дълъг коридор, в края на който пазачът им отвори тежка желязна решетка. — Побързай, нямаме никакво време.

Когато вратата се затвори зад гърба им с металическо скърцане, Лейла потръпна от ужас. Беше благодарна, че баща ѝ вървеше до нея, а двама въоръжени до зъби пазачи ги следваха по петите. Докато се спускаха все по-надолу в мрачното подземие покрай безбройните затворнически килии, най-страшният сън на Лейла стана действителност. Във въздуха висеше отвратителна воня, до ушите ѝ достигаха жални стонове, в тъмните ъгли цвърчаха едри плъхове. Лейла устреми поглед право пред себе си, за да не вижда кошмарните картини, които щяха да я преследват и в сънищата ѝ. Въпреки това мъчителните писъци на измъчваните и неразбраното бърбене, което долиташе от килиите, постоянно привличаха вниманието ѝ и тя можа да види немалко от нещастниците, които бяха затворени тук.

От малките, подобни на клетки сводести килии я зяпаха измършавели до неузнаваемост човешки фигури, облечени в мръсни дрипи. Безнадеждни, призрачни сенки, които някога са били пращящи

от здраве и сила мъже. Много бяха военнопленници, други лежаха за дългове, трети бяха извършили страшни престъпления. Но каквото и вина да тежеше на съвестта им, никой от тях нямаше да види отново светлината на деня.

Затворът на Дамаск беше известен с жестоките мъчения, на които подлагаха затворниците. Много, много рядко се случваше някой от тези нещастници да напусне жив това злоещо място.

Най-после влязоха в просторно помещение. Факлите осветяваха необичайно високия сводест таван. Вътре беше много по-чисто, отколкото в жалките затворнически килии, покрай които бяха минали. Каменният под беше грижливо изметен. През малък прозорец проникваше хладният нощен въздух. Лейла знаеше, че в това крило са подслонени затворниците, ползващи се с особени привилегии. От двете страни в стените бяха вградени дървени врати. През дупчиците се виждаше, че единичните килии са свободни. Изключение правеше последната отляво. Пред отворената врата стояха двама пазачи. През прага падаше мътна ивица светлина.

Синджар Ал-Азис пусна ръката на Лейла и забърза към килията.

— Той лежи тук.

— Кой? — попита изненадано Лейла и изтича след него.

— Човекът, който се нуждае от лекарската ни помощ. — Синджар се наведе и влезе. Властният му глас отекна под високия свод. — Добре, че вече са донесли чантата ми. Имаме всичко, от което се нуждаем. Ела тук!

Лейла пое дълбоко дъх и свали яшмака си.

— Да, татко.

Дано поне тук няма плъхове! Очите ѝ трябваше първо да привикнат със светлината. Повече от дузина фенери бяха поставени в издатините на стените и разпръскваха ярка светлина. В един ъгъл беше приготвен меден мангал с разгорени въглища. Пленникът не се виждаше. Четирима грамадни мамелюци стояха неподвижни в края на постелята, опъната в средата на килията. Те бяха от част от личната гвардия на градския управител и присъствието им потвърждаваше, че затворникът има изключително значение за властите.

Лейла заобиколи мамелюците и едва не се спъна в някакъв куп, състоящ се от странни железни пръстени, навързани един за друг. Никога преди това не беше виждала подобно нещо и любопитно се

наведе да вдигне една част, която приличаше на ръкав на метална риза. Тежестта я смая. Когато отдръпна ръката си, се уплаши още повече. Пръстите ѝ бяха окървавени. Да не би да се беше порязала? Тя изтри ръка в полата си и облекчено установи, че ѝ няма нищо.

— Ела тук, дъще. Имам нужда от помощ.

Недоволството в гласа на баща ѝ я върна към действителността. Смутена, че се е забавила, тя се отправи към него. Но на половината път застина на мястото си и втренчи смаян поглед в тъмнокосия великан, който лежеше в безсъзнание на затворническата постеля. Този човек беше толкова огромен, фигурата му беше толкова дълга, че мускулестите крайници висяха навън. Беше окъпан в пот, силното му тяло се разтърсваше от тръпки. Въпреки безпомощното си състояние, чужденецът излъчваше нещо диво, необузвано, насилническо. Усецането за силата му беше подавяващо.

— Кой е той? — попита тихо Лейла, изумена от гледката, и се постара да огледа по-внимателно пепелявото лице на мъжа.

— Кръстоносец — отговори кратко баща ѝ и промърмори някакво проклетие, когато напоеният с кръв жакет най-последно поддаде под ножа му и разкри дълбока рана в рамото. От прореза течеше ясночервена кръв. Формата и дълбочината на раната издаваха, че е причинена от сирийски ятаган. — И ако най-сетне не престанеш да го зяпаш, сигурно ще умре. Трябва да ми помогнеш да спрем кръвотечението, Лейла. Ще обгорим раната. Пригответи железните пръчки. Побързай!

Строгата заповед на Синджар я стресна. Лейла извади от лекарската му чанта специалните железни пръчки, постави ги с връхчетата надолу в пламтящите въглища и зачака да се зачервят. После нахлузи защитната ръкавица, грабна първата пръчка и се върна при баща си.

— Дръжте го за ръцете и краката — заповяда остро Синджар. — И не го изпускате.

Мъжете заобиколиха постелята и се приведоха да изпълнят заповедта.

— Слава Богу, че е в безсъзнание — прошепна Лейла и подаде нагорещената пръчка на баща си. — Сигурно ще усети болката, но няма да страда много.

Синджар кимна с мрачно изражение на лицето.



— Този път ти ще обгориш раната, дъще. — Той пристъпи към главата на ранения и притисна с две ръце здравето му рамо. — Боя се, че физическата сила на този мъж си остава огромна дори в това му състояние, затова е по-добре и аз да го държа. Бързо, Лейла, че пръчката ще изстине! — подканил сърдито той.

Лейла не загуби нито минута повече. Познаваше много добре процеса и вече го беше изпробвала безброй пъти в болницата. Със сигурност, издаваща дълги упражнения, тя се приведе над ранения и притисна нажеженото острие на пръчката към кървящата плът. Див вик на болка проряза тишината и по гърба на Лейла пробягаха студени тръпки. Макар и в безсъзнание, мъжът се метна настрана и петимата мъже едва успяха да го удържат. Лейла се вгледа в лицето му и изведнъж затаи дъх, учудена и изненадана.

Кръстоносецът я гледаше — с дълбоки сини очи, в които пламтеше непоносима болка. В сърцето ѝ се надигна съчувствие, но тя знаеше, че трябва на всяка цена да спре силното кръвотечение и че това е единственият начин да го направи, ако искаше да има някаква надежда за живота му.

Решена на всичко, тя се приведе и отново притисна нагорещената пръчка в кървящата рана. Скоро въздухът се изпълни със сладникавия мирис на изгоряла плът, от който ѝ се гадеше. Стисна здраво зъби, за да се пребори с виенето на свят. Само трепкащите ѝ мигли издаваха колко е напрегната. Но ръцете ѝ изпълняваха дълга си, сякаш чуждата болка не означаваше нищо за нея. Разбира се, грозният белег на рамото щеше да остане до края на живота му. Нямахше как да избегне това, но поне беше уверена, че е направила всичко възможно раненият да оживее въпреки огромната загуба на кръв. Когато страшните крясъци най-после заглъхнаха и мъжът отпусна глава върху окървавената постеля, Лейла въздъхна облекчено.

— Добре, Лейла. Вземи сега късата пръчка, за да затвориш малките ръбчета.

Лейла изпълни нареждането на баща си. Прокара нагорещеното желязо по продължение на целия прорез и най-после се изправи — изтощена, но горда и безкрайно облекчена, че най-страшното е минало. Като видя признанието и похвалата в тъмните очи на баща си, направи слаб опит да се усмихне.

— Справи се отлично, Лейла — установи делово лекарят и добави с видимо удовлетворение: — Надявам се, че кръстоносецът ще оживее.

Той се обърна към стражите и започна да им дава нареждания с тон на човек, свикнал да заповядва. През това време ръцете му умело нанасяха благ мехлем върху обгорената рана. Сега им трябваша вода за пиене и няколко ведра хладка вода, чисти чаршафи и кърпи за покриване на превръзката.

Мамелюците се колебаеха. Началникът им промърмори, че имали заповед да не изпускат пленника от очи. Ал-Азис бързо загуби търпение и остро им заяви, че в това състояние и най-силният мъж надали е способен дори да помисли за бягство. Управителят на града, продължи властно той, искал да види кръстоносеца жив и здрав, за да може да поиска от краля му подобаващ откуп. Най-после войниците се подчиниха и побързаха да напуснат помещението, стараяйки се да не разсъдят още повече известния лекар.

Лейла размишляваше трескаво. Ето защо бяха повикали самия личен лекар на владетеля. Този пленник вероятно беше необикновено важен за сирийците. Хиляди въпроси се блъскаха в главата ѝ. Кръстоносецът лежеше неподвижно в постелята, приличен на спящ великан, съвсем гол, с изключение само на странните си панталони. Макар че дишаше тежко и окъпаната му в пот кожа блещукаше на светлината на лампите, от него се излъчваше нещо неизказано силно и могъщо.

Споменът за другите мъже, чиито рани ѝ се беше наложило да обгаря, беше жив в съзнанието ѝ. Всички те бяха повече мъртви, отколкото живи след страшната операция. Този великан обаче изглеждаше неразрушим. Изведнъж тя се усъмни, че баща ѝ е имал право да отдалечи така самоволно мамелюците. Тя във всеки случай нямаше да се учуди, ако рицарят се събуди от дълбокото безсъзнание и се нахвърли върху тях като разярен тигър.

Гъстите тъмни ресници потръпнаха и сърцето на Лейла спря да бие. Тя отстъпи крачка назад, сякаш се боеше, че беглата ѝ мисъл ще се превърне в страшна действителност. Но нищо не се случи.

Изваяните черти на мъжкото лице бяха безизразни. Гъсти вежди се извиваха над затворените очи. Носът беше тесен и прав, само лека

издатина показваше, че някога е бил счупен. Устата изглеждаше твърда и същевременно беше пълна и чувствена.

За един варварин този рицар беше учудващо красив. Това откритие изненада Лейла. Досега беше възприемала мъжката красота със съвсем други очи. Красив беше например Джамал. С дълбоките си черни очи и тъмна като нощта коса бъдещият ѝ съпруг със сигурност беше най-привлекателният мъж, когото някога бе срещала.

Е, поне до днес, призна неохотно тя. Ако се вгледаше по-внимателно в кръстоносеца, той със сигурност щеше да издържи на сравнението. Чужденецът ѝ напомняше на онези скандално известни северни викинги от историческите книги на баща ѝ, могъщ и невероятно мъжествен. Досега Лейла беше вярвала, че арабските историци са преувеличили твърде много описанията на легендарните северни моряци. Сега обаче не можеше да отрече, че в историите им е имало голяма доза истина.

Мъжът, който лежеше в безсъзнание пред нея, беше същински викинг — огромен, със силно, мускулесто тяло, воин от главата до петите. Дали всички кръстоносци бяха толкова едри, сравнени с арабските мъже? Въпросите се надпреварваха в главата ѝ. Как стана така, че излъчването на този чужденец наруши душевното ѝ равновесие, с което толкова се гордееше? Тази мисъл беше ужасно смущаваща. Въпреки това не можеше да откъсне поглед от лицето му.

Как ли бяха успели да го заловят? Само един глупак би посмял да проникне в земите на сирийците. Може би и той като другите се беше надявал на богата плячка и бе отказал да се вслуша в гласа на здравия разум. Защото всички тези християнски варвари очевидно не бяха с ума си, след като бяха предприели опасното пътуване през морето, уж за да освободят свещените градове на своята религия. Каква безумна надежда, особено като се има предвид колко многобройни и добре въоръжени бяха мюсюлманските воители. Никой не можеше да се мери с тяхната сила.

— Лейла, трябва ми чисти превръзки — прекъсна я рязко Синджар и я изгледа изпитателно от страни.

— Веднага, татко — отговори тя, смутена, че е трябвало да ѝ напомнят за задълженията ѝ. Наведе се и бързо извади ленените рула и стъклените бурканчета с лековити прахове от чантата на баща си. При

това не устоя на изкушението да зададе поне един от въпросите, които я мъчеха:

— Кажете ми, татко, как е бил заловен този рицар? И къде е станало това?

— В подножието на Ливанските планини, на хълмовете около Хермон. — Ал-Азис вече почистваше мръсотията, кръвта и потта около раната с натопена във вино кърпа. — С него били още четирима рицари и дузина войници, водени от няколко местни християни, които познавали пътя. Само той останат жив след изненадващото нападение. Макар че бил тежко ранен, успял да избяга в планините и се крил няколко дни, докато го заловят. Мавдуд заповядал да не го убиват, защото се надява да получи за него богат откуп — обясни делово той.

— Но по раната може да се заключи, че е останал жив повече по случайност — възрази Лейла и помогна на баща си да затегне дебелия превръзка, която опасваше рамото, ръката и гърдите на мъжа.

Ал-Азис кимна одобрително.

— Ударът е щял да бъде смъртоносен, ако подплатеният кожен жакет и плетената ризница не са намалили силата му.

— Плетена ризница? — учуди се Лейла и погледна отново към купчината метални пръстени на пода. Вече започваше да разбира предназначението им.

Като си представи кръвопролитната битка, в душата ѝ се надигна неизпитвано досега съжаление.

— Защо е толкова важен за управителя? Сигурно е много богат, или е от знатен род?

— Защо толкова въпроси наведнъж, дъще? — учуди се Ал-Азис и в погледа му светна подозрение.

Лейла пламна от срам.

— От теб разбрах, че Мавдуд много държи да излекуваме рицаря, за да поиска богат откуп срещу освобождаването му. Обикновено това означава, че пленникът е заможен или заема висок пост в страната си. Кажете ми, татко, права ли съм в предположенията си?

Ал-Азис се засмя тихо.

— Тласка те вродената ти жажда да проникваш в същността на нещата, а тя е много важна в професия като нашата. — Той взе едно от бурканчетата, отвори го и помириша съдържанието му. — У някои от

мъртвите са намерени писма на монголския хан Абака, адресирани до принц Едуард Английски.

Лейла нададе глух вик на изненада.

— До същия този принц Едуард Плантадженет, който преди повече от година нахлу в земите ни с хиляди рицари?

— Точно така — потвърди нетърпеливо Синджар. — Сигурен съм, че принцът още очаква с нетърпение посланията. Жалък глупак. Толкова ли не се сееща, че чака напразно?

— Значи рицарят е един от най-доверените му хора, щом му е била поверена такава опасна и отговорна задача. Сигурно е дори личен приятел на принца и англичанинът ще бъде готов да пожертва много злато и скъпоценности, за да може да си го върне — продължи с предположенията Лейла.

— Права си — кимна Синджар. — Управителят смята, че рицарят и спътниците му са доверени хора на принца, изпратени да преговарят с монголските кучета, които очевидно все още не са загубили желание да се обединят с християните и да се бият с нашия непобедим султан Байбар. — В гласа му звучеше раздражение. — Тези глупаци никога няма да проумеят, че не можеш да победиш онова, което е непретроимо. Дори ако се обединят срещу нас, опитите им са обречени на поражение поради многократното превъзходство на бойците ни. — И допълни презрително: — Много жалко е, че спътниците на рицаря са загинали. Иначе владетелят щеше да поиска пет пъти по-висок откуп.

Лейла не отговори. Тя също беше на мнение, че един нормален човек трудно може да вникне в мислите и разсъжденията на християнските рицари. Но едно беше сигурно — постъпките им нямаха нищо общо със здравия разум. Може би именно за това майка ѝ избягваше да говори за живота си в Англия. Каква ли беше страната, населена изцяло с луди?

Шумното завръщане на мамелюците прекъсна мислите ѝ. Когато оставиха пълните ведра на пода, водата се разплиска, изведнъж сводестото помещение се изпълни с шумна суетня.

Подпомагана от баща си и като се стараше да не докосва чистите превръзки, Лейла започна да мие тялото на рицаря, за да го освободи от потта и мръсотията и същевременно да го охлади. При всяко докосване на опънатата кожа мускулите се раздвижваха под

ръката ѝ. По тялото ѝ се разля гореща вълна и непознатото усещане я смути до дън душа. Ръката ѝ трепереше. Дано само баща ѝ не я забележи. Лейла стисна здраво зъби и започна делово да обсъжда с него другите рани на рицаря, белезите, отдавна излекувани и все още ясно видими. Най-зле изглеждаше една дълбока бразда на дясното бедро, малко по-добре зарасла беше рязката над ребрата. По всичко личеше, че пленникът е закален в битките воин и очевидно е водил немалко тежки сражения.

Двамата измиха безжизненото тяло от глава до пети. Лейла се улови, че отново се изчервява, когато разкопчаха панталона и го разголиха напълно, ала веднага се ядоса на глупостта си. Като ученичка и помощница на великия Ал-Азис беше имала безброй случаи да се занимава с голи мъже, макар че не бяха много тези, които притежаваха така ярко изразени белези на мъжествеността си.

Най-много я учудиха космите по тялото на рицаря. Арабското общество смяташе окосмяването на тялото за неприлично. При всяко ритуално измиване се правеше почистване. Тъй като Ив също се придържаше към този обичай, за да угоди на съпруга си, Лейла беше израснала, без да е видяла нито веднъж космат човек. Тя се гордееше с копринената гладкост на тялото си, която Маджида често сравняваше с матовия блясък на перлата.

Кръстоносецът обаче беше истински варварин. Ръцете и бедрата му бяха окосмени, на гърдите му се къдреха черни кичурчета, а триъгълникът между бедрата беше направо отвратителен. И все пак, както неохотно призна пред себе си Лейла, космите по тялото сякаш още повече подчертаваха силата на този мъж. Почувства се много странно и със сила се принуди да откъсне поглед от интимните му части, докато Ал-Азис ги почистваше грижливо.

Най-после мамелюците положиха рицаря върху чиста постеля, състояща се от две поставени една до друга кушетки и покрита с чисти чаршафи. Мушнаха под главата му плоска възглавница и Синджар даде заповед да отворят широко единствения прозорец в стената, опасан с дебели решетки.

Шепа уханни треви, хвърлени в огъня, се съедини със свежия нощен въздух и скоро прогони от помещението отвратителния мирис на гнило, изгорено месо и кръв.

Лейла дишаше дълбоко и усещаше чувство на свобода. През това време ръцете ѝ неуморно разтриваха в хаванчето смес от няколко билки. Семена от платан, тамаринда и магарешки трън за понижаване на температурата. Накрая прибави малко студена вода, пресипа сместа в една купа и я подправи с няколко капки бадемово масло и мед, за да намали горчивината.

— Аз ще държа главата му, а ти вливай билката на малки глътки в гърлото му — нареди строго Ал-Азис и погледна дъщеря си.

Лейла коленичи до главата на ранения. Макар че едва дишаше, тя посегна към брадичката на рицаря и поднесе купата към устата му. Кожата под бодливата брада беше гореща и изненадващо гладка. Ъгловатата брадичка издаваше своенравно и упоритост.

Няколко капки от лекарството се изляха навън, но припадналият все пак погълна по-голямата част от него. Лейла избърса устните му и се учуди на мекотата им. Отново изпита онова странно усещане, треперенето, което пробяга по цялото ѝ тяло.

— Стига толкова засега — усмихна се Синджар. — Ще остана при него през нощта и ще продължа да му давам от сместа. Загубил е много кръв. Това е най-опасното. На сутринта ще знаем дали ще умре или ще оживее.

Лейла го погледна в очите. Никак не беше изненадана от трезвата преценка на баща си. И двамата знаеха много добре колко несъвършено е в действителност лечителското изкуство и колко често се случват неочаквани обрати. Все пак те бяха сторили за чуждия рицар всичко, което беше по силите им. Само времето щеше да покаже ще се оправи ли той или не. Но дълбоко в себе си Лейла беше твърдо убедена, че този мъж ще оцелее. Беше твърде силен, за да умре дори от тази тежка рана.

— Желаете ли аз да остана при него, татко?

— Не — поклати глава Синджар. — Ако оживее през тази първа нощ, те чакат още много дни до постелята му, защото задълженията не ми позволяват да му посветя цялото си време. Сега си върви у дома и си почини. — Той махна на двама мамелюци да се приближат. — Вие ще придружите дъщеря ми.

Когато стана и му подаде празната купа, Лейла усети колко е изтощена. Сведе глава и се обърна да излезе. Ал-Азис сложи ръка на рамото ѝ.

— Гордея се с теб — рече просто той.

— Благодаря ви, татко мой.

— Много скоро ще завършиш образованието си. Видях колко спокойно и уверено се справи със задълженията си днес и не се съмнявам, че много скоро ще бъдеш достойна за трудната ни професия. Джамал трябва да бъде щастлив, че ще има такава съпруга. Много съм доволен, че приемаш избора, който аз направих вместо теб. Мисля, че в Дамаск има достатъчно работа и за трима ни.

Макар че трепереше от изтощение, Лейла успя да се усмихне. Похвалата на баща ѝ я направи щастлива, в сърцето и се надигна диво ликуване. Скоро щеше да осъществи целта на живота си — да стане призната лечителка.

Тя хвърли последен поглед към неподвижната фигура в леглото, вдигна булото си пред лицето и напусна подземие с олюляващи се стъпки. Вероятно необичайното напрежение на последните часове я беше изморило повече от обикновено. А като се прибавеше и това, че имаше зад гърба си дълъг и труден ден... Лейла не знаеше защо се чувства така зле, но се радваше, че скоро ще се прибере в стаята си.

— Следвайте ме, уважаема щерко на великия Ал-Азис — проговори почтително единият от мамелюците и закрачи навън. Вторият тръгна след нея.

Лейла се уви по-плътно в яшмака си и се опита да прикове поглед в широкия гръб на войника, за да не види отново мръсните килии и жалките същества в тях. Днес се беше нагледала достатъчно на мизерията, мъката и човешкото страдание. Най-лошото обаче беше, че не можеше да прогони от съзнанието си образа на тежко ранения кръстоносец. Дълбоките сини очи, които я бяха погледнали само веднъж, пареха в паметта ѝ. Колко приличат на развълнувани морски вълни, помисли си неволно тя.



## ВТОРА ГЛАВА

— Какво се е случило? — извика Синджар Ал-Азис и забърза към гневно жестикулиращия командир на стражите, следван по петите от Лейла. — Пратеникът ти настоя да дойда веднага. Оставих ранения само преди няколко часа и той беше в дълбоко безсъзнание. Нямам ли право да си отпочина в дома си?

— Той вече не е в безсъзнание, уважаеми Ал-Азис — отговори с поклон мъжът и сложи ръка на сърцето си. — Затова изпратих да ви повикат. Бях сигурен, че ще поискате да го видите, когато дойде на себе си. Не се смущавайте от крясъците му. Не е в състояние да ви стори зло. Звярът е опитомен, почитаеми Ал-Азис.

Лейла усети, че последните думи събудиха любопитството на баща ѝ. Синджар забърза с големи крачки към килията на пленника, следван от главния надзирател. Когато приближиха, Лейла цялата настръхна от все по-засилващите се викове, които смразяваха кръвта във вените ѝ. Сякаш в малката килия беше затворено ранено диво животно.

— Къде са мамелюците? — изкрещя през рамо Синджар. — Нали бяха на стража, когато си тръгнах?

— Великият господар им нареди да се оттеглят и повери пленника изцяло на мен, почитаеми Ал-Азис — отговори натъртено мъжът.

Пред затворената врата стояха двама войници с безизразни лица, кръстосали ятаганите си. Лейла долови част от думите, които изричаше в гнева си чужденецът, и лицето ѝ се обля в червенина. Никога не беше чувала такива богохулни проклетия. Задъханият глас на кръстоносеца пращаше по дяволите наобиколилите го стражи и им предричаше, че ще се пекаат на адския огън. В следващия миг им обясняваше с най-силни думи какво ще им стори със собствените си ръце, като се освободи от оковите си.

Отначало Лейла се учуди, че войниците и началникът им изобщо не се тревожеха от буйните изблици на ранения. Но само след миг се

сети, че никой, освен нея не разбира езика му. Кръстоносецът, разбира се, ругаеше на английски.

— Вижте сам, почитаеми — обади се мрачно надзирателят и отвори шпионката. — Раненият се възстанови много бързо. — Той сведе почитателно глава, но повиши глас, за да надвика дивите крясъци. — Разбира се, това е само моето собствено скромно мнение и аз си позволявам да го изкажа само защото рицарят нападна като звяр един от хората ми, преди да успеем да го надвием.

— Надявам се, че не го е убил? — Синджар хвърли бърз поглед към малкия отвор и се обърна, поразен от видяното.

Отговорът на надзирателя издаваше презрение, когато побърза да увери известния лекар:

— Не, почитаеми. Войникът бе освободен от служба, докато излекува ръката си. Все пак си позволявам да кажа, че този рицар притежава необикновена сила. Той счупи ръката на пазача с едно-единствено движение и сигурно щеше да му извие врата като на пиле, ако не го бяхме заплашили с мечовете си. Дано съобщението за откупа дойде скоро, за да се отървем от този варварин.

Лейла слушаше с вълнение обясненията на надзирателя, а когато Синджар Ал-Азис се обърна с лице към нея, усети леден страх. Никога не беше виждала баща си толкова разярен.

— Какво означава това? Изправили сте пленника до стената и сте го оковали във вериги. Вярно, че вече е в съзнание, но това не означава, че е вън от опасност. Не можете да го държите в това положение, защото ще забавите възстановяването му, а и раната на рамото може да се отвори. Ако загnoi, управителят няма да получи никакъв откуп.

— Но, господарю, това беше необходима мярка за сигурност — защити се обидено надзирателят. — Пленникът е извънредно опасен и прибягна до насилие. Трябваше да сте тук, за да го видите. Без вериги този човек е същински кръвожаден тигър, готов да се хвърли върху всеки, който влезе при него, и да го погълне. Така щеше да постъпи и с вас, почитаеми Ал-Азис. За да изразя съгласието си с вас обаче, ще наредя да го сложат на леглото и да го привържат с вериги към пода. Знайте, че тук думата имам аз, и няма да търпя един жалък неверник да напада и пребива хората ми.

Лейла вдигна глава и се обърна смело към баща си, макар че сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Нека се опитаме да поговорим с рицаря. — Ето че предположенията ѝ се бяха оказали верни и чужденецът беше дошъл в съзнание само няколко часа след болезнената операция. Нечовешката му сила не се спираше пред нищо.

— И как ще стане това? — попита гневно Синджар.

Без да я е грижа за презрителното недоверие на надзирателя, Лейла продължи бързо:

— Позволете ми да поговоря с него на родния му език, татко. Съмнявам се, че разбира нашия. Но щом чуе, че ще бъде свободен, когато пристигне откупът, сигурно ще престане да се бунтува и ще се примири с положението си.

Ал-Азис не отговори веднага. Дълбока бръчка се вряза в челото му, докато обмисляше предложението ѝ. След малко кимна и рече:

— Мисля, че имаш право. Върви, дъще моя, и се опитай да преговаряш с него. Кажу му, че ако престане да бушува като ураган, ще му свалим веригите. И че ако отново ни принуди да го оковем като диво животно, ще забави оздравяването си. — Той хвърли неодобрителен поглед към надзирателя и нареди: — Отвори вратата.

— Не мога да допусна това, уважаеми Ал-Азис. Тук заповядвам аз и...

— Това няма да трае дълго — прекъсна го вбесено лекарят. — Защото ако с пленника се случи нещо, веднага ще те уволнят. — Заплахата в думите му беше недвусмислена. — Не забравяй, че управителят Мавдуд очаква да получи висок откуп и сигурно всяка вечер си представя купищата златни монети, които е поискал от английския принц Едуард. Ако обаче излекуването на скъпоценния пленник се забави по твоя вина или с действията си причиниш смъртта му, главата ти ще се търкулне в праха. Давам ти дума, че точно така ще стане, и се моля Аллах да те запази от подобна участ. — Той направи нетърпелив жест с ръка. — А сега отключи вратата!

Лицето на надзирателя беше станало бяло като стената. Той се поколеба още миг, после се обърна към войниците:

— Направете онова, което поиска почитаеми Ал-Азис. Един от мъжете се поклони и дръпна тежкото желязно резе.

Синджар хвана Лейла за ръка и я издърпа настрана.

— Говори с пленника, дъще, но не се впускай в подробности. Не ми е приятно да те изправя лице в лице с него, но няма как. Ако ти зададе някой неочакван въпрос, попитай ме какво да отговориш. Ограничавай се само в най-необходимото.

— Разбира се, татко — отговори тихо тя и изведнъж се почувства много неспокойна. Когато свали яшмака от лицето си, пръстите ѝ трепереха.

Пазачът отвори тежката врата и тя изскърца протяжно. Веднага щом съзря влезлите, окованият пленник ги засипа с поток груби ругатни. Войниците застанаха от двете му страни и вдигнаха заплашително мечовете си. Синджар пристъпи решително напред, следван по петите от Лейла, надзирателят остана до вратата. Лейла се надигна на пръсти зад рамото на баща си и сърцето лудо заби в гърдите ѝ. Много пъти си беше представяла как изглеждат варварите, но този тук надминаваше и най-смелите ѝ очаквания.

Кръстоносецът разтърсваше с нечовешка сила веригите си, косата му беше разбъркана, очите му пламтяха. Сякаш беше зъл демон, избягал от ада. Изправен до стената, той изглеждаше още по-грамаден и опасен. Застанала пред този великан, Лейла се чувстваше мъничка и незначителна. Макар че като лекарка споделяше опасенията на баща си, като жена тя се радваше, че тежките вериги приковаваха ръцете и краката на чужденеца към стената. Тя пое дълбоко дъх, за да успокои лудото биене на сърцето си, но се смути още повече, когато усети силната миризма на пот, която се излъчваше от горещото мъжко тяло.

— Върви, Лейла — проговори твърдо Синджар. — Говори с него.

Стана ѝ неприятно, че баща ѝ трябваше да ѝ напомни за задължението, което бе поела доброволно, и се укори за глупавите си колебания. Тя излезе иззад гърба на Ал-Азис и направи няколко крачки към прикования кръстоносец. Изведнъж мъжът престана да бушува и втренчи сините си очи в нейните. Коленете ѝ омекнаха. В този поглед се четеше ясно съзнание, непоколебима твърдост и — това я засегна най-силно — разпознаване.

— Ти? — попита прегракнало той.

Лейла не можа да отговори веднага. Устата ѝ беше пресъхнала. Тя хвърли бърз поглед през рамо към Ал-Азис, после се обърна отново към пленника и преглътна. Най-последно успя да се овладее и заговори с тих глас:

— Ти си пленник на великия Мавдуд, управителя на Дамаск. — Тя отново пое дълбоко въздух и усети как бузите ѝ пламват, преди да продължи. Надяваше се, че гласът ѝ звучи равнодушно както винаги, макар че рядко употребяваните английски думи излизаха с мъка от устата ѝ: — Вече си във от опасност, здравословното ти състояние бързо се подобрява и господарят ти много скоро ще получи послание със сумата на откупа, който се иска за теб. Щом владетелят получи искания откуп, ти ще бъдеш освободен. Жив и здрав.

— Така значи — изхъхри дрезгаво мъжът и я изгледа гневно. — А сега ще ми кажеш, че мъченията, на които ме подложихте, са били детска игра. Ти сигурно си вещица, щом умееш да си служиш така добре с нагорещеното желязо. Вече ми причини достатъчно зло. Върни се сега в ада и вземи със себе си всички езически кучета, които са те наобиколили!

Лейла преглътна стреснато и широко отвори очи. Само след миг обаче страхът отстъпи място на необузвано възмущение.

Мъчение? Този мъж беше полудял. Тя му спаси живота, а той я обвиняваше в жестокост!

— Какво каза той? — попита нетърпеливо Синджар.

— Този неблагодарник ме обвинява, че съм го подложила на мъчения с нагорещено желязо.

— Успокой се, Лейла — усмихна се Синджар. — Какво друго си очаквала? Какво знаят кръстоносците за нашето прастаро лечебно изкуство? Лекарите на християните са най-обикновени касапи. Забрави обидата и му кажи каквото се уговорихме, дъще моя.

Лейла направи безуспешен опит да потисне кипящия в сърцето ѝ гняв и се обърна отново към чужденеца. Не биваше да забравя, че е изправена срещу един необразован варварин. Това ѝ помогна.

— Употребих нагорещено желязо, за да затворя раната в рамото ти и да спра кръвта — обясни хладно тя. — Не съм имала намерение да те измъчвам. Ако не бях направила това, щеше да умреш от загуба на кръв. — Тя махна с ръка към баща си. — Това е Синджар Ал-Азис, личен лекар на управителя и известен в цялото кралство с лечителските си умения. Би трябвало да се смяташ за щастлив, че именно той се погрижи за теб и че ще продължава да го прави, докато си в затвора.

— Разбирам — отговори кратко рицарят, полагайки видими усилия да преглътне гнева си. — А коя си ти? — Той я огледа от глава до пети, после горящият му поглед отново се прикова в лицето ѝ.

Лейла се поколеба. Учудваше се, че пленникът я разбра толкова бързо. Но защо я гледаше така странно? Сякаш я подлагаше на изпит. И що за странно усещане се разливаше по вените ѝ?

— Лейла!

Стресната от нетърпението в гласа на баща си, тя се обърна към него и обясни забързано какво е попитал пленникът.

— Кажи му, че си робиня и моя помощница — нареди сърдито Синджар. Забелязал ужаса в очите ѝ, побърза да добави: — По-късно ще ти обясня мотивите за решението си, дъще моя. А сега му кажи, каквото ти заповядах.

Лейла се подчини, макар че думите излизаха с мъка от устата ѝ.

Изведнъж коравият поглед на рицаря се смекчи и се изпълни със съчувствие. Сините му очи огледаха внимателно шарфа на ивици, с който Лейла беше пристегнала талията си.

— Ти си християнка — установи пресипнало той.

Изведнъж Лейла усети, че няма търпение да приключи по-скоро с този неприятен разговор. Промяната в израза на лицето му окончателно я извади от самообладание.

— Моят повелител, уважаемият Ал-Азис, ти предлага следния избор: ако се примириш с положението си и престанеш да се бунтуваш и да нападаш пазачите, той ще се погрижи да свалят веригите ти. Ако не, ще останеш прикован за стената, макар че това излага живота ти на опасност. Баща ми... — Тя се прекъсна уплашено побърза да се поправи: — Господарят е на мнение, че раната в рамото ще продължи да застрашава живота ти, ако останеш прав и окован. Той истински желае да те запази жив, разбира се, само защото държи управителят на града да получи желанието откуп.

— Проклета да е любовта към ближния — промърмори рицарят и облегна глава на стената. Лицето му се разкриви от болка, по челото му изби пот. За момент сякаш забрави всичко около себе си и Лейла се уплаши. Знаеше, че болката е толкова силна, че би повалила в безсъзнание всеки друг мъж.

— Решавай — настоя твърдо тя.

— Ей сега — процеди през зъби мъжът. Дъхът му идваше на тласъци и ясно издаваше колко го е изтощило безсмисленото буйстване. Сините очи блестяха трескаво. — Говориш за някакъв си откуп. Кой гарантира, че казваш истината?

Лейла усети колко важен ще бъде отговорът ѝ и изрече спокойно и уверено:

— Това е много просто. Ако не беше толкова важен за владетеля, отдавна нямаше да си между живите.

Мъжът очевидно остана доволен от този откровен отговор. Той помълча известно време, втренчил поглед в решетката на прозорчето. Когато отново се обърна към нея, успя да се изправи в целия си грамаден ръст въпреки тежките вериги.

— Добре. Приемам предложението на господаря ти. Нямам никакво желание да вися ден и нощ на тази проклета стена.

Облекчена, Лейла побърза да преведе отговора му на баща си. Увери го, че рицарят е обещал да не създава повече трудности. Синджар кимна одобрително, ала главният надзирател сърдито се възпротиви:

— Това неверническо куче лъже! Нима може да се вярва на един варварин?

— Попитай го как се казва — нареди Синджар, без да обръща внимание на възмутения надзирател. — Владетелят трябва да спомене в писмото си името и положението на пленника. Освен това е необходимо да получим някакъв личен знак, който да докаже на принц Едуард, че наистина сме пленили човека, за когото искаме откуп. Иначе ще се усъмнят в истинността на посланието.

Лейла преведе тези думи и мокрото от пот лице на рицаря се озари от почти момчешка усмивка. Разкривената от злоба уста се отпусна и този нов израз накара Лейла да се разтрепери от непознат страх.

— Казвам се Ги дьо Варен, кръстоносец от английското кралство, лорд на Уелш Маршис. А красавицата, която услажда свободните ми часове в Светата земя, се казва Рафайе. Знакът е една много изкусителна бенка с форма на сърп, която се намира от вътрешната страна на бедрото, точно под...

Лейла издаде задавен вик. Не ѝ достигаше въздух, бузите ѝ пламтяха.

— Прощавайте. Забравих, че говоря пред дама, при това изключително красива. — Погледът му измери пренебрежително Синджар Ал-Азис. — Кажи на господаря си... — Той проточи подигравателно думата. — ... че това е достатъчно и принц Едуард веднага ще разбере за кого става дума.

— Е, Лейла? — попита властно Синджар.

Когато Лейла преведе думите на рицаря, в тъмните очи на лекаря блеснаха весели искрици. Младата жена не посмя да преведе ласкателните думи по неин адрес, пък и те нямаха нищо общо с предмета на разговора.

— Добре, това е достатъчно. — Ал-Азис се обърна към главния надзирател: — Чу какво се разбрахме. Заповядай на войниците да свалят веригите му.

С видимо недоволство и колебание, началникът на затвора извади от колана си връзка ключове и я хвърли в ръцете на най-близкия войник. После метна зъл поглед към Ал-Азис и Лейла и заповяда с треперещ от гняв глас:

— Изпълни заповедта на уважаемия Ал-Азис и свали веригите на пленника. А ти — изфуча той към втория войник, — ти дръж меча си готов. Ще ви изпратя още двама войници. Щом достопочтеният Ал-Азис и помощницата му... — При тези думи той удостои Лейла с пренебрежително — ироничен поглед. — ... щом двамата приключат с лечението и си тръгнат, зарезете грижливо вратата. — Той се обърна рязко и изскочи от килията.

Пазачът вдигна ключовете и бързо свали веригите на християнския рицар.

— Този мъж очевидно няма достатъчно ум в главата си, щом не познава границите си — промърмори Ал-Азис и побърза да подкрепи пленника, който се беше уловил за рамото и се подпираше на стената. — Помогнете ми да го сложим в леглото — заповяда властно той на влезлите войници. През това време Лейла беше опънала чистите чаршафи, изтърсила възглавницата и отметнала завивката. Войниците и лекарят довякоха пленника до постелята и внимателно го положиха да легне. От гърлото му се изтръгна болезнен стон. Когато Лейла протегна ръка да го завие, погледите им се срещнаха.

— Трябват ми долни дрехи.

— Какво е това? — попита неразбиращо тя.



— Панталон. — Мъжът направи опит да се усмихне, макар че лицето му беше разкривено от болка. — Не съм свикнал да се явявам пред една дама гол, дори когато и тя няма нищичко на гърба си. Макар че ти вече си видяла повече от всички красавици, с които съм споделял леглото си.

— Аз... ще видя какво мога да направя — обеща задъхано Лейла, поразена от лекотата, с която говореше за белъто си. Разбира се, в женските покои отношенията между половете се обсъждаха надълго и нашироко. Но един мъж не си позволяваше подобни волности, особено пък пред жена. Тя се запита неволно колко ли жени досега са дарили с благоволение си този толкова красив мъж. Ако се съдеше по поразителната му мъжественост и дълбоките сини очи, броят им беше повече от значителен. Без съмнение, в това отношение кръстоносецът можеше да се мери с всеки султан, макар че арабските князе често държаха в харемите си стотици хубавици.

Лейла коленичи пред големите кожени чанти на баща си, който тъкмо приготвяше обезболяващо питие за пленника, и извади чисти превръзки. Това ѝ помогна да скрие пламтящите си страни и да прогони надалеч смуцаващите мисли.

Възпалението и отокът бяха спаднали, макар и малко. Грубостта на стражите и дивите буйства очевидно не бяха навредили допълнително на раната. Дали след години, когато погледнеш белега на рамото си, щеше да си спомня за пленничеството си в Дамаск, може би дори за...

Вбесена от обратата, който вземаха мислите ѝ, Лейла развърза вързопчето. Какво ставаше с нея? Какво я беше грижа дали този варварин ще я запомни или не? Тя във всеки случай щеше да го забрави веднага, щом изчезне от живота ѝ. Баща ѝ я помоли да предупреди повторно пленника, че е необходимо да лежи спокойно и да се храни добре. На сутринта щял да дойде отново и да продължи лечението. Лейла преведе бързо, зарадвана, че ще напусне най-последно подземната килия, и се учуди с каква лекота излизат от устата ѝ английските думи.

— Ще чакам с нетърпение утрото, Лейла.

Да чуе името си от устата на пленника, при това изречено с истинска страст, това вече беше прекалено! Лейла изскочи навън като подгонена, облегна чело на студената стена и вдъхна дълбоко хладния

въздух. Когато Ал-Азис я последва, тя побърза да вдигне яшмака си пред лицето и тръгна след него по безкрайните коридори.

Един въпрос не ѝ даваше мира. Докато вървяха един до друг по стръмната улица към града, огряна от яркото обедно слънце, тя най-после се осмели да го зададе:

— Защо трябваше да ме представите като ваша робиня, татко? Не разбирам...

Ал-Азис я погледна и отговори сериозно:

— Направих го заради твоята собствена сигурност, дъще моя. Рицарят трябваше да остане с впечатлението, че ти не означаваш нищо за мен. Само така мога да бъда сигурен, че няма да се възползва от теб като средство да си възвърне свободата. Хора като него не понасят затворничеството и са склонни към отчаяни постъпки, когато ги притиснат до стената. Нали видя как буйстваше, когато влязохме?

— Отчаяни постъпки? — повтори замислено Лейла и потръпна от студ въпреки горещия ден.

— Надявам се, че няма да прибегне до някое безумие — увери я твърдо Синджар. — Докато те смята за моя робиня, ще знае, че първо ще го разкъсаме на парченца и едва след това ще се погрижим за спасяването ти. А това означава, че няма да те вземе за заложница, за да ни изнудва. — Изведнъж той спря и гневно процеди през стиснатите си зъби: — Знай едно, Лейла — ако този рицар се осмели дори само да те докосне, аз ще забравя и откупа, и гнева на Мавдуд, и ще го понижа със собствения си меч!

Лейла го изгледа изумено. Баща ѝ никога не беше избухвал така. Едва сега осъзна колко я обичаше той, макар че тя не беше негово дете и като майка си бе останала християнка.

— Искане ми се Джамал да не бе повикан в Кайро точно сега — продължи все така рязко Синджар. — Иначе нямаше да се налага да те вземам със себе си в затвора при онзи неверник и да те излагам на опасност. Дано чумата отmine скоро и семейството на халифа се възстанови бързо! — Той хвърли изпитателен поглед към Лейла и строго заключи: — От днес нататък ще се грижиш за пленника само когато аз не мога да отделя време за него. Ще се постарая това да става колкото се може по-рядко, а ти ще ми обещаеш, че ще влизаш в

килията му само с придружител. — Напрежението му изведнъж отслабна, в гласа му прозвуча обичайната мекота: — А сега да вървим в болницата, дъще. Чака ни много работа.

Това отговаряше и на нейното желание. Не искаше да вижда повече омразния варварин. След бесните ругатни и проклетия, които бе избълвал срещу нея, тя беше наясно на какво е способен този мъж в яростта си.

— Значи засега те оставят жив, Дьо Варен — прошепна глухо английският рицар, — но само, за да изтръгнат от принца богат откуп. Проклети езически кучета!

Той се сгърчи, сякаш някой го беше ударил, и при това непредпазливо движение болката се заби като нож в рамото му. Потърка глезените си, одрани до кръв от тежките вериги, и измери с неспокоен поглед ниското подземие, в което го бяха затворили. После прикова очи в прозорчето, защитено със здрава решетка. В гърдите му се надигна отчаяние, гърлото му пресъхна, не му достигаше въздух.

Велики Боже, така не можеше да продължава! Разбира се, нямаше и капка съмнение, че Едуард Плантадженет ще плати всяка поискана сума, колкото и огромна да беше. Но дотогава щяха да минат дни, седмици, може би дори месеци. И той щеше да загуби разума си в тази мрачна дупка много преди да му върнат свободата. Още отсега не беше на себе си, усещаше как назъбените стени връхлитат върху него, как бавно, но сигурно го задушават. Беше същото като преди осем години. Никога нямаше да забрави стените на тясната килия в подземиеето на замъка...

Ги дьо Варен се бореше да си поеме въздух, сякаш гърдите му бяха притиснати с огромен камък. Той закри с ръка очите си, опита се да прогони мрачните, страшни картини от миналото. Въпреки това те не се магнаха, останаха ясни и отчетливи. Спомените бяха мъчителни. Спомени за предателство и смърт, за бездънно отчаяние и безнадеждност, за глад, толкова мъчителен, че се бе принудил да яде плъхове, за да оцелее. Миналото оживя в паметта му, стори му се, че отново са го заключили в същия затвор като преди осем години. Велики Боже, така не можеше да продължава! Трябваше да отклони

мисълта си в друга посока, и то бързо, защото много скоро щеше да полудее.

— Лейла! — Той изкрещя името още преди мисълта за жената да се е настанила трайно в съзнанието му. Повтори го отново и отново, сякаш беше някоя магическа дума, която можеше да пробие непрогледния мрак. Представи си красивото лице, крехката фигура и ангелският ѝ образ постепенно прогони кошмарните призраци, които го държаха в ноктите си.

Лейла! Очите ѝ бяха наситено виолетови. Цветът им беше толкова необикновен. А устните розовееха и сякаш му обещаваха безмерна наслада. Да не говорим за гърдите под тънката коприна на робата, зрели и пълни като сочни плодове. Тежестта, която притискаше сърцето му, отслабна. Най-последно можеше да диша свободно.

Лейла! Тайнственият ангел на милосърдието. Напрежението в гърдите му изчезна. Красотата и животът прогониха ужаса на мрака. Как меко докосваше рамото му. Как умело и в същото време грижливо смени превръзката. Мекият мелодичен глас още звучеше в ушите му. Лекият аромат на розово масло, който се излъчваше от нея, още се усещаше в подземие. Този аромат му напомни розите, които майка му отглеждаше в родния замък в Уелс. Рози от Дамаск, донесени в Англия от първите кръстоносци. Всяко лято големите цветове изпълваха двора на крепостта с упоителния си аромат.

Точно този аромат обкръжаваше неговия ангел на милосърдието, доста по-слаб, но все така упойващ. Дори ленените превръзки, докоснати от ръцете ѝ, ухаеха на рози.

Успокоен, Ги дьо Варен изтри потта от челото си и се постара отново да разсъждава разумно. Много му се искаше да узнае каква е била жестоката съдба, която е довела Лейла в далечния Дамаск. Вероятно беше францужойка, а може би дори англичанка, като се има предвид колко добре говори езика му. Английска роза, разцъфнала далече от родината си. Християнска робиня сред неверници...

При представата за живота ѝ в Ориента в гърлото му се надигна гадене. Първото, което изникна в ума му, беше, че онзи високомерен арабски лецител вероятно я принуждава да споделя леглото му. Той е неин господар и красавица като Лейла трудно може да се изплъзне от мъжката му похот. Това е проклятието на женския род негодниците,

които я бяха пленили, вероятно бяха отнели невинността ѝ още в крехка възраст...

Не, сега не биваше да мисли за това. Трябваше да потърси някаква възможност да помогне на клетата робиня. Двамата заедно имат по-голям шанс да се преборят с тежката съдба, която им е отредена. Тя сигурно също гори от желание да избяга от унизителното робство. А той не е човек, който ще седи търпеливо в душния си затвор и ще чака откупът да пристигне в Дамаск. Още на следващата сутрин ще помоли Лейла за помощ и двамата ще измислят някакъв план, за да си възвърнат свободата.

## ТРЕТА ГЛАВА

След като кървавочервеното слънце залезе зад хоризонта, настана тиха и ясна вечер. Въздухът беше топъл, изпълнен с аромати. Мракът се спускаше бързо. Отпусната върху копринените си завивки, Лейла се протягаше с удоволствие. Очите ѝ бяха устремени замечтано към звездите, които вече блещукаха на небето. Това беше най-приятното време на деня. Лекият бриз си играеше с бледосинята ѝ роба, милваше сгорещената ѝ кожа и дразнеше обонянието ѝ с тежките аромати на цветята, които растяха в каменните амфори.

Лейла скръсти ръце зад тила си и се наслади на спокойствието, което вдъхваше падащият мрак. Твърде рядко имаше възможност да прекара вечерта в безделие — обикновено, когато се връщаше след дългите часове работа в болницата или след безкрайните посещения по домовете на болните, беше уморена до смърт. Днес беше съвсем различно. Баща ѝ настоя да я отнесат у дома с носилка още в ранния следобед. Дали беше забелязал тъмните сенки под очите ѝ и се бе уплашил, че в последно време я кара да работи повече, отколкото е добре за здравето ѝ?

Тя поспа малко, а освежаващата баня след това беше истински балсам за напрегнатите ѝ сетива. Двете робини, определени за нейни лични прислужници, първо намазаха цялото ѝ тяло с лимонено масло и отстраниха поникналите косъмчета. После я обляха последователно с топла и студена вода, а накрая масажираха продължително светлата кожа, докато запламтя в розово. Няколко капки от любимото розово масло завършиха тоалета ѝ.

За кой ли път Лейла се наслади на учудването и възхищението на робините си. Сега лежеше в постелята си и се чувстваше свежа и отпочинала. Дългата до коленете черна коса блестеше и сякаш изпускаше искри след дългото четкане. Преди да си тръгнат, робините я бяха разпрострели грижливо върху копринените възглавници.

Лейла нави една абаносова къдрица около пръста си и се усмихна, когато в стаята се вмъкна един немирн лунен лъч и я огря

цялата. Спомни си, че наскоро Джамал беше написал едно стихотворение за красотата и го беше посветил на годеницата си. Споменът за цветистите, чувствени намеци събуди в тялото ѝ копнеж. Лейла се радваше, че ще стане съпруга на Джамал Ал-Азис и то не само заради обещаващата му мъжественост.

Едва бракът щеше да я превърне в пълноценна лечителка. Всяка жена имаше нужда от защитник, бил той баща, съпруг, брат или чичо, господар, султан или халиф. Ако не беше обучението ѝ по медицина, щяха да я омъжат още на четиринадесет години, както беше обичаят в тази страна. Синджар Ал-Азис обаче бе настоял доведената му дъщеря да завърши образованието си и едва тогава да се омъжи и да има деца.

Скоро учението ѝ щеше да свърши и баща ѝ вече обмисляше кой ден да определи за сватбата. Когато най-после станеше съпруга на Джамал, Лейла щеше да осъществи голямата си мечта: да стане истински лекар и да води добре подреден, запълнен живот.

Можеше само да се радва, че Джамал Ал-Азис обединява в личността си всичко, което можеше да се желае за един съпруг: беше добър, умен, притежаваше отличен вкус и изискани маниери. Може би един ден тя щеше да се научи дори да го обича, макар че любовта не беше най-важното за един свършен брак. Общата им професия изискваше хладен разум и всекидневен упорит труд. Избликът на чувства можеше само да ѝ навреди. От друга страна обаче, физическото привличане беше част от добрия брак и Лейла не се съмняваше, че ще споделя с удоволствие леглото на съпруга си. В Дамаск нямаше по-красив мъж от него. Всъщност, изключение правеше само английският кръстоносец...

Лейла разтърси глава и се постара да прогони от съзнанието си образа на тъмнокосия Ги дьо Варен. Не, той нямаше място във вечерните ѝ мечтания. Достатъчно беше, че мисълта за буйствата му, за дивите проклетия и страстни погледи я беше преследвала през целия ден. Сега трябваше да мисли само за Джамал, за блестящите му черни очи, за гарвановата коса и най-вече за силните, властни ръце, с които много скоро щеше да милва тялото ѝ и да я води към върховете на насладата, както бе намекнал в стиховете си.

Лейла отправи поглед към терасата. Наблизо нямаше никой, а още не беше време слугинята да донесе леката вечеря от плодове, маслини и сирене. Както подобаваше на младо момиче от дома на

богат мъж, Лейла бе обучена основно в изкуството на прелъстяването. За съжаление щеше да дели бъдещия си съпруг Джамал Ал-Азис с първата му жена и с многобройни наложници. Но така вървеше светът. Вероятно Джамал нямаше да има възможност да задоволява редовно плътските ѝ желаня. Въпреки това ѝ беше приятно да си рисува как...

Изведнъж по тялото ѝ се разля гореща вълна. Почувства, че се задушавя. Тази нова страст беше различна. Сурова, дива, необузdana. Стори ѝ се, че усеща как две ръце шарят по тялото ѝ, груби и настойчиви, не гладки като на лекаря Джамал, а мазолести, покрити с белези, ръцете на воин. Видя и две блестящи сини очи, усети натиск на стоманени мускули. Тя задиша накъсано и се остави на желанието, което пареше между бедрата ѝ — горещо и сладостно. От устата ѝ се изтръгна задъхан стон, тя се изви като лък и...

Събуждането беше внезапно и сурово. Лейла скочи като ужилена, после се отпусна изтощено във възглавниците. Дълго лежа така, ужасена, объркана, омаяна. Колко неморални, колко непочтени, колко безсрамни бяха тези мисли и усещания, при това предизвикани от съвсем друг мъж, вместо от бъдещия ѝ съпруг! На всичкото отгоре този мъж беше езичник, варварин. Тя си представяше как той милва тялото ѝ и се наслаждаваше на докосванията му... Този човек бе разрушил спокойната ѝ, мечтателна вечер. Лейла се уви по-плътено в леката си роба и изведнъж се стресна от шума на приближаващи се стъпки.

— Не съм гладна — обади се глухо тя, приемайки, че слугинята ѝ носи вечерята.

— Наистина ли? Мисля, че е жалко, защото всичко е много вкусно.

Лейла скочи от възглавницата и се озова лице в лице с майка си, застанала усмихната до леглото. Облечена изцяло в прасковена коприна, Ив носеше сребърна табла, отрупана с плодове, чаша, гарафа и малка газена лампа. Пламъчето хвърляше меки златни отблясъци по красивото ѝ лице.

Лейла не преставаше да се удивлява колко млада изглежда майка ѝ със своите четиридесет и три години. Повечето жени на нейната възраст отдавна се бяха превърнали в дебели матрони. Много хора възприемаха Ив и нейната дъщеря по-скоро като сестри, защото и двете бяха стройни и красиви и изглеждаха еднакво млади. Само дето



Лейла беше малко по-висока от майка си. Тя скочи и пое таблата от ръцете ѝ.

— Изпратих слугинята да си върви. Вечерта е прекрасна и много ми се иска да я прекарам в твоята компания, дъще.

Двете седнаха до ниската масичка и Ив настоя Лейла да вечеря. Младата жена усети, че наистина е изгладняла, и изгълта с апетит сочните плодове. Ив я изчака да се нахрани и попита с обичайната си нежност:

— Какво ти е? Днес си твърде различна от обикновено.

Лейла избегна изпитателния поглед на майка си, защото се чувстваше неудобно. Какво ли щеше да си помисли Ив, ако разбереше, че дъщеря ѝ се е отдала в мислите си на един груб английски рицар? Тя знаеше за съществуването му, макар че Лейла не го бе споменала с нито една дума.

— Как е днес пленникът? — попита майката, сякаш бе отгатнала мислите ѝ.

— Двамата с татко положихме големи усилия да запазим живота му — отговори тихо Лейла и въздъхна недоволно. — А той буйства като див звяр и излага живота си на опасност.

— Но раната му не се е отворила, нали? — Гласът на Ив прозвуча необичайно пронизително.

— Не — побърза да отговори Лейла, уплашена от вълнението на майка си. — Отокът бързо спада.

Ив кимна и промърмори нещо неразбрано. От седмици насам тя изглеждаше потисната. Дори и сега красивото ѝ лице беше странно отсъстващо.

Тя понечи да каже нещо, но видя бързащата към терасата Маджида и се отказа. Прислужницата се втурна устремно в стаята, коленичи пред младата господарка и взе ръката ѝ в своята.

— Научихте ли вече радостната вест? — попита възбудено тя. Когато притисна ръката на Лейла до бузата си, очите и заблестяха трескаво. — Аллах да ви благослови, мила моя господарке — пошепна задавено тя и целуна ръката ѝ. Смаяна, Лейла, се отдръпна. Не разбираше нищо.

Гласът на Ив беше странно безизразен, когато се опита да обясни:

— Маджида, моля те... — Тя се поколеба, вдигна отчаяно ръце и скъпоценните ѝ пръстени заблестяха на лунната светлина. — Още нищо не съм ѝ казала...

Робинята пусна ръката на Лейла и удари чело в мраморния под.

— Простете ми, господарке! Не биваше да издавам тайната, но бях толкова щастлива, че не се удържах. Простете ми, господарке, моля ви, простете ми!

Ив помилва успокоително сведената глава на върната си прислужница, която всеки миг щеше да избухне в плач.

— Недей така, Маджида. Хайде, изправи се. Двете ще кажем на Лейла. Хайде, не бива да плачеш.

Слугинята се подчини и на лицето ѝ изгря плаха усмивка. Лейла учудено местеше очи от едната към другата. Майка ѝ очевидно нямаше особено желание да ѝ съобщи новината, но тя не можеше да си обясни по каква причина. Ив се отпусна на възглавницата и махна с ръка на Маджида да говори.

С грейнало лице, очевидно много зарадвана, робинята падна на колене пред Лейла и обяви:

— Денят за сватбата ви с уважаемия Джамал Ал-Азис е определен. Само след месец моята млада господарка ще бъде най-прекрасната булка на света.

Отначало Лейла помисли, че не е чула добре. После попита възбудено:

— И кога беше решено това?

— Днес, късно следобед — призна Ив. — Баща ти е получил вест от Джамал малко след като ти си напуснала болницата. Семейството на халифа вече се радва на добро здраве и приготовленията за сватбата могат да започнат още утре.

Лейла сведе глава. Внезапно бъдещето ѝ започна да придобива съвсем определени очертания. Скоро щеше да завърши учението си и да стане съпруга на Джамал Ал-Азис.

— Да приема ли, че се радваш? — Ясно доловимата тъга в гласа на майка ѝ изтръгна Лейла от обърканите ѝ мисли.

Младата жена вдигна поглед и като видя сълзите по бузите на Ив, попита съвсем тихо:

— А вие не се ли радвате, мамо?

Ив мълча дълго и в сърцето на Лейла се надигна страх.

— Джамал е добър момък — проговори най-после майката. — Освен това е син на обичния ми съпруг. Вероятно такава е била божията воля... — Тя въздъхна и се опита да се засмее, но гласът ѝ се задави. — Утре ще поговорим пак, мила дъще. Желая ти лека нощ — после бързо се изправи и се отдалечи с тихи стъпки. Дългата роба се развяваше от лекия бриз.

Маджида понечи да последва господарката си, но Лейла я задържа.

— Какво става с мама, Маджида? Моля те, трябва да ми кажеш! — Тя знаеше, че прислужницата е безрезервно предана на майка ѝ, и усещаше нежеланието ѝ да отговори. — Аз ли съм сторила нещо, което е причинило болка на мама?

— Не, млада господарке. — Робинята поклати глава. — Вие сте истинска радост за майка си, макар че от време на време я гневите със своеволията си. Не, не е това.

— Може би нещо се е случило... между родителите ми? — При посещенията си по къщите Лейла се беше нагледала достатъчно на страданията на отблъснатите наложници и занемарените съпруги. Но не можеше да си представи, че и с нея би могло да се случи нещо подобно. Джамал щеше винаги да има нужда от помощница в работата, дори ако се откажеше от удоволствията на съпружеското легло.

— Не се тревожете, любима ми господарке. Любовта на нашия повелител към господарката Ив е вечна, а нейната към него е като оазис в пустинята на живота.

— Какво е станало тогава?

Лейла разбра, че Маджида размисля дали да ѝ разкрие истината. Очевидно търсейки подходящите думи, слугинята пое дълбоко въздух. Изведнъж от покрива излетя сив гълъб и плясъкът на крилата му разкъса тишината. Внезапната решителност в очите на слугинята издаде, че никога нямаше да разкрие тайната на обожаваната си господарка.

— Трябва да си вървя — прошепна тя и се поклони дълбоко.

После се обърна и се отдалечи безшумно с босите си крака.

Лейла не посмя да я върне обратно и отново да ѝ поиска обяснение за поведението и сълзите на майка си. Маджида беше само робиня и нямаше право да премълчава пред нея страховете и тъгата на

господарката си! Ако беше нещо действително сериозно, верността и предаността на Маджида изискваха да се довери на дъщерята и двете да предприемат нещо, за да помогнат на Ив.

Лейла се опита да потисне нарастващото си недоволство, отпи от изстудената вода с лимон, изяде една маслина, отхапа от един сочен плод. Тишината на градината постепенно успокои напрегнатите ѝ сетива, тя се отпусна на възглавниците и затвори очи. Може би все пак нямаше нищо сериозно, може би майка ѝ тъгуваше само защото скоро щеше да загуби единствената си дъщеря, да я предаде в ръцете на чужд мъж. Двете бяха много близки. Не. Ив почваше да се държи странно и ставаше замислена и мрачна винаги когато станеше дума за делата на кръстоносците. Лейла реши, че никога вече няма да споменава пред майка си тези варвари, за да не я тревожи излишно. Сигурно сега се тревожеше за съдбата на рицаря Дьо Варен.

Лейла разтърси недоволно глава и се постара да прогони неканените мисли за ранения мъж. Нямаше да му позволи да я извади от равновесие, никога.

Ги дьо Варен се взираше с неподвижно лице през тясната решетка на прозореца. Отдавна беше престанал да брои железните пръчки и тухлите в стената, да наблюдава мравките, които пълзяха по камъните, и бръмбарите, които с усилие мъкнеха сламки по пода. Удари с юмрук решетката и остра болка прониза раненото му рамо. Изражението му обаче не се промени. Добре познатото чувство, че е обречен да изгние в тесния затвор, се надигна отново в гърдите му, от всички пори на тялото му изби студена пот. Отчаян, мъжът се вкопчи в железните решетки и пое жадно ароматния нощен въздух. Той му напомняше за другия свят, свят, който беше отвън и към който той се стремеше. Свят на светлина и свобода.

Къде, по дяволите, се губеше Лейла? Защо не идваше да го види? Повече от две седмици не беше виждал никого, освен проклетия арабски лекар и навъсения началник на стражата, който не криеше омразата си към християните. Е, поне раната му беше заздравяла, състоянието му постоянно се подобряваше, болката в рамото почти не се усещаше, разбира се, когато не правеше резки движения. Не

можеше да се оплаче от лечението. Той оцеля и живееше, за разлика от мъжете, които изминаха заедно с него трудния път до Анадола.

Ги дьо Варен затвори очи. Стоновете на умиращите спътници кънтяха болезнено в ушите му. Нападението беше толкова неочаквано, че повечето мъже вече лежаха с пронизани гърла в праха, преди да са успели да издадат дори звук. Малкото приятели от миналите дни загинаха в лютата битка. Последното, което чу Ги, беше викът на един от старите му другари, който се отбраняваше ожесточено срещу дузина нападатели, вик на предупреждение да бяга и да се спасява, защото всичко е изгубено. Само след миг старият рицар падна, пронизан от острието на вражеския ятаган. Ги помнеше само, че продължи да се бие като бесен и успя да си проправи път навън от теснината. Помнеше още как бягаше и бягаше и най-последно, изтощен до смърт, рухна в малка, скрита зад дърветата пещера.

Дни наред се кри там, измъчван от адската горещина, видя безброй войници да препускат покрай него и да го търсят. Когато жаждата стана непоносима, когато не издържа повече в тъмния затвор, грабна меч си и излезе навън, решен да се върне в града пеш. Ала не стигна далеч...

Може би някои от спътниците му все пак бяха успели да се спасят? Може би и те бяха затворени в това отвратително подземие, за да изтръгнат от принца още по-висок откуп? Гняв и безпомощна ярост разкъсваха гърдите му. Нямаше кого да попита. Никой от пазачите не разбираше друг език, освен арабски, дори лечителят разговаряше с пациента си единствено с езика на знаците. Малкото, което рицарят беше научил от езика на неприятелите си, не му помагаше да узнае истината.

Къде беше Лейла? Трябваше да я види, да чуе гласа ѝ. Когато вратата се отвори с изнервящо скърцане, Ги се скова. Четирима пазачи нахлуха в килията и размахаха заплашително голите си ятагани. Рицарят знаеше какво означава това: арабският лекар идваше да прегледа раната и да се осведоми за състоянието му.

Как му беше омръзнало това тъмно лице! Винаги, когато поглеждаше Синджар Ал-Азис, в ума му изникваше образът на Лейла. Какво ли преживяваше бедната в обятията на този арабски развратник? Съдбата беше безмилостна към това невинно християнско момиче.

— Лейла! Къде е Лейла? Искам да видя Лейла! — Ги дьо Варен изкрещя тези думи с пълен глас, макар да знаеше, че пазачите няма да го разберат, дори няма да го чуят. Изпращаха му все мрачни, неразговорливи типове, които не разменяха нито дума помежду си. Без да го е грижа за присъствието им, той се заразхожда из тясното помещение като лъв в клетка.

— Попитах ви къде е Лейла! По дяволите, глухи ли сте или неми? Къде е Лейла, християнската робиня на Ал-Азис?

Ги дьо Варен не повярва на очите си, когато изведнъж влезе Лейла, следвана от навъсеня началник на стражите, който днес беше още по-мрачен от обикновено.

— Лейла! — Без да се замисли, той понечи да се втурне към нея, но изведнъж се оказа обкръжен от четиримата войници с насочени към него ятагани. Засмя се и вдигна ръце. — Спокойно, момчета, нямам намерение да ѝ сторя зло.

Лейла побърза да преведе на войниците какво беше казал и Ги веднага се успокои от мелодичния ѝ глас. Пазачите обаче не се отдръпнаха нито на сантиметър. Очевидно доверието им към него беше също като неговото в тях, тоест не съществуваше.

— Днес господарят ми има други задължения — обясни Лейла и хвърли бърз поглед към разгневения надзирател. — Затова дойдох да се погрижа за вас вместо него.

— Това ме радва — отговори кратко Дьо Варен, все още замаян от неочакваната ѝ поява. Погледът му не се откъсваше от стройната ѝ фигура. — Вече се боях, че никога вече няма да те видя.

Господи, колко беше красиво това момиче! Тя също изглеждаше потисната. Тъмносиньото покривало се спускаше покрай лицето ѝ и подчертаваше необичайно равните черти, които можеха да се сравнят само с ангелските, ако косата беше руса. Дългата, грижливо сплетена плитка обаче беше гарвановочерна и блестеше като най-тънка коприна. Толкова му се искаше да я докосне...

Ги се овладя, защото не искаше да се изложи на опасността някой от стражите да му отсече ръката, ако посегне към робинята. Вместо това вдъхна дълбоко нежния розов аромат, който се излъчваше от нея, и се задоволи да я гледа. Не му убягна угриженото ѝ изражение, страха в големите виолетови очи. Нещо не беше наред.

Сякаш беше прочела мислите му, Лейла проговори тихо:

— Преди малко узнах, че пратеникът на владетеля, който замина преди седмици, за да отнесе на твоя господар Едуард искането за откуп, е бил убит.

Ги дьо Варен се вкамени.

— Убит? — повтори беззвучно той.

Лейла кимна. Беше ѝ много трудно да продължи.

— Бедуини намерили коня му в околностите на най-близкия пристанищен град. Трупът му бил привързан за седлото. Гърлото му било прерязано. Бедуините смятат, че пратеникът, който бил изложен на парещото слънце, на мухите и лешоядите, бил мъртъв от доста време, когато го намерили... — Тя не можа да продължи. Лицето ѝ побеля.

— Кога са го намерили? — попита глухо Ги.

Лейла вдигна решително глава и преглътна, преди да отговори.

— Преди два дни, но бедуините са влезли в Дамаск само преди час и са предали трупа на управителя. — Тя хвърли кос поглед към началника на стражата и продължи с тих глас: — Заповядано е било да уведомят повелителя ми веднага след пристигането му. Така научих за станалото.

— А писмото до принца?

— У мъртвеца не е намерено писмо.

Мислите на Ги съвсем се объркаха. Писмото или е било загубено, или са го откраднали. Но най-важното беше, че то така и не бе стигнало до Едуард Плантадженет. Двамата с принца бяха като братя. Той никога нямаше да допусне...

— Можеш да си представиш колко бесен е Мавдуд.

Думите на Лейла го вцепениха.

— Нима е помислил, че Едуард Плантадженет е заповядал да убият пратеника? Този езичник сигурно си е въобразил, че това е отговорът на господаря ми, че няма да получи никакъв откуп!

Лейла се изненада. Чужденецът очевидно притежаваше известна чувствителност, щом бе отгатнал мислите ѝ. Колко по-различен беше в сравнение с миналия път, когато буйстваше като див звяр. Нима един и същи човек можеше да се раздвоява така? С тъмната си брада и мръсните панталони той все още приличаше на варварин. Всяко движение издаваше трудно сдържана сила.

Откакто го бе видяла за последен път, състоянието му се беше подобрило значително. Ала под овладяната повърхност се усещаше опасно отчаяние и Лейла беше благодарна за присъствието на стражите. Защо Дьо Варен бе изкрещял, че иска да я види? Тя не можеше да си обясни поведението му, но не смееше да го попита.

— Не ми подобава да разсъждавам върху поведението на управителя Мавдуд — промълви тихо тя. — Но е логично да е погледнал на смъртта на пратеника именно по този начин.

— Тогава кажи на Мавдуд, че Едуард Плантадженет никога не би ме оставил да пукна в тази воняща дупка — изкрещя вбесено Ги дьо Варен. — Той не е убиец като вашите кръвожадни касапи, които ме нападнаха в подножието на Ливанските планини. Сигурно пратеникът е бил убит от разбойници, от местни християни, от враждебно настроени арабски племена, или кой знае още от кого. Писмото не е било у него и за това може да има хиляда причини, но никой не може да докаже, че Едуард Плантадженет ме е изоставил.

Гласът му отекваше под високия свод. Ги дьо Варен разбра, че ей сега ще загуби самообладание. Хвърли бърз поглед към отворената врата и се опита да прецени възможностите си за бягство.

— Успокой се, Дьо Варен. — Гласът на Лейла идваше някъде много отдалеч. — Изслушай това, което имам да ти кажа.

Той втренчи поглед в лицето ѝ и се замисли с горчива подигравка каква ли още вест му носи красивата робиня. Е, и тя като него не беше свободна и само изпълняваше дълга си.

— Слушам те — проговори уморено той.

— Господарят Мавдуд веднага изпрати втори пратеник, но този път не сам. Придружава го цял отряд мамелюци и никой няма да посмее да го нападне. Нашият уважаван владетел е толкова добър и мъдър, че не може да повярва в престъпната небрежност на твоя господар Едуард. Никой истински мъж не би изложил на опасност живота на един от най-верните си рицари. Така твоят принц има още една, последна възможност да плати искания откуп.

Последна възможност? Това звучеше заплашително. Защо да стои и да чака каква съдба ще сполети втория пратеник на Мавдуд. Лейла беше при него. Можеше да я помоли за помощ. Без съмнение, тя щеше да се възползва с радост от тази единствена по рода си възможност да напусне Дамаск с такъв смел защитник. Дори само



рицарският дълг повеляваше да върне това нещастно момиче в света на християнството. Може би бягството щеше да се осъществи още тази нощ.

— Събщи на господаря си Ал-Азис, че съм много благодарен на управителя Мавдуд — заговори отмерено той, като внимаваше за всяка своя дума. Не биваше да допусне стражите да забележат нетърпението и горчивината, които заплашваха да го разкъсат. Не биваше да дразни ненужно проклетите неверници, защото много скоро можеше отново да се озове прикован на стената. Това щеше да означава край на плановете му.

— Сигурен съм, че Едуард Плантадженет ще възнагради царски тази проява на великодушие, стига само второто писмо да стигне до него.

Лейла каза няколко думи на началника на стражата и Ги ядосано си пожела да беше отделил повече време за изучаването на арабския.

След малко тя се обърна отново към него и посочи към постелята.

— Седни, моля те, за да мога да прегледам раната.

Той изпълни молбата ѝ. Стражите го следваха по петите, мечовете им бяха само на сантиметри от тялото му. Едва острата заповед на Лейла ги накара да отстъпят крачка назад. Дьо Варен се учуди на смелостта ѝ, твърде необичайна за една робиня. Очевидно мястото ѝ като помощница на известния лечител ѝ придаваше известна тежест в обществото.

— Какво им каза? — попита тихо той, докато Лейла сваляше превръзката му. При това беше застанала толкова близо, че ароматът на рози го упойваше и замъгляваше съзнанието му. Усещаше топлината на тялото ѝ и трябваше да стисне здраво зъби, за да не я грабне в обятията си още тук и сега.

Лейла не обърна внимание на въпроса му, а огледа внимателно червения белег и лекичко притисна краищата му.

— Имаше ли болки?

Мъжът поклати глава, защото нямаше намерение да пилее още скъпоценно време. Онзи отвратителен надзирател много скоро щеше да дойде и да я отведе.

— Чуй ме, Лейла. Има ли и други ранени като мен в този затвор, за които са те повикали да се погрижиш?

Лейла сведе глава и за момент престана да опипва раната.

— Не. Всички твои спътници са загинали.

Краткият отговор предизвика остър пристъп на болка. Ги хвърли злобен поглед към пазачите си. Очите им бяха устремени в него, ръцете им стискаха с все сила дръжките на ятаганите. Негодници като тях бяха избили другарите му. Един ден щеше жестоко да си отмъсти на всички...

— Раната нараства много добре — установи облекчено Лейла. Беше изпълнила задължението си за днес и гореше от желание да напусне по-скоро душния затвор. Тази нова среща с християнския рицар заплашваше напълно да я извади от равновесие. Краткият разговор и изненадващата съдържаност, с която Дьо Варен бе изслушал неприятната новина, бяха разколебали мнението ѝ за бесния варварин. Сърцето ѝ преливаше от съчувствие към мъжа, който вероятно не подозираще колко близо е бил до секирата на палача.

— Мисля, че не се налага да сменяме отново превръзката — проговори с треперещ глас тя.

— Изслушай ме внимателно, Лейла — прекъсна я Ги толкова настойчиво, че тя неволно вдигна глава и го погледна право в очите. — Имам нужда от твоята помощ.

— Моята помощ? — повтори смаяно тя. Изразът в дълбоките сини очи я прониза като светкавица.

— Да. Още тази нощ ще...

— Лейла, дръпни се от пленника!

Гласът на баща ѝ прозвуча толкова рязко, че Лейла се обърна като ужилена. Бурканчето с мехлем се изплъзна от ръцете ѝ и се разби на каменния под. Синджар Ал-Азис стоеше до началника на стражата. Широката му роба още се развяваше от бързането.

— Какво се е случило?

— Идвам от болницата. Един от най-доверените съветници на управителя ме намери там и ми съобщи...

— Знам, тат... повелителю мой. — В последния миг Лейла преглътна обичайното обръщение и пристъпи към баща си. — Вторият пратеник вече е тръгнал.

— Не, върнал се е — възрази тихо Синджар Ал-Азис и я издърпа към вратата. — Тръгваме си. Нашата работа тук е свършена. Нищо повече не можем да сторим за него.

Лейла хвърли бърз поглед през рамо. Ги дьо Варен стоеше напред килията и я гледаше подозрително. Тя се обърна бързо и последва баща си.

— Още по пътя към крайбрежието пратеникът и отрядът мамелюци срещнали един от главните пълководци на султан Байбар. Като чул накъде са тръгнали, той им наредил да се върнат.

— Как е могъл? Ами откупът?

— Няма да има откуп.

— Точно така, почитаеми — потвърди доволно началникът на стражата и сложи ръка върху камата на колана си.

— Няма. — Ал-Азис поклати сериозно глава и погледна Дьо Варен с искрено съчувствие. — Генералът съобщил, че принц Едуард и повечето от воините му са вдигнали платна още преди три дни. Все още не е известно коя е причината за прибързаното им отпътуване, но се говори, че смятат да се върнат в Англия.

Лейла извика уплашено. Ако онова, което ѝ казаха, беше вярно, Ги дьо Варен беше загубен.

— Какво става, Лейла? — рицарят се изправи в целия си ръст.

— Какво ти казаха?

Лейла потърси с трепереща ръка да се залови за баща си.

— Той иска да узнае какво е станало. Какво да му отговоря?

— Нищо. По-добре е да го узнае утре. — Ал-Азис се обърна към надзирателя и му връчи пергамент с печата на управителя.

— Прочети, ако можеш да четеш. Изричното желание на владетеля е да се отнасяте към рицаря с цялото подobaващо на ранга му уважение. Пригответе му празнично ядене. Дай му вино, ако имаш, и една лула опиум. Нека прекара последната си нощ щастлив, без напрежение.

С тези думи Синджар се обърна и поведе дъщеря си към изхода. Сърцето на Лейла биеше до пръсване. Надзирателят нави пергамента и кимна мрачно.

— Трябва да кажем на рицаря — настоя тихо Лейла. — Би било жестоко, ако не го направим. Трябва да му дадем поне време да се помоли, татко.

— Ела, тук става много опасно — прекъсна я Ал-Азис и я дръпна за ръката.

— Лейла!

Тихият вик на Дьо Варен я накара да обърна глава. Внезапно тя осъзна, че това е последната им среща, и спря да диша.

— Става въпрос за откупа, нали? — извика гневно рицарят. — Чета го по лицето ти. — В погледа му горяха гняв и отчаяние. Очевидно беше готов всеки миг да се хвърли срещу остриетата на ятаганите, които го държах в шах. — Едуард се е върнал в Англия нали?

— Мълчи! Не му отговаряй — заповяда Ал-Азис и я издърпа навън. Стражите ги последваха и зарезиха вратата, преди рицарят да се хвърли с цялата си тежест срещу нея и да забарабани с юмруци по дървото. Дори неговата нечовешка сила не беше в състояние да се справи с тежката дървена врата, обкована с широки железни ивици.

— Лейла! — изкрещя дрезгаво Дьо Варен. — Лейла, говори, моля те! — След малко се чу шум от чупещо се дърво, побеснял от гняв, пленникът трошеше леглото си и мятеше дъските срещу стената.

— Да вървим най-после, дъще — настоя отново Синджар Ал-Азис. Сълзите в очите ѝ не убягваха от вниманието му. — Не е приятно да гледаш как един пленник посреща вестта за предстоящата си смърт.

Лейла придърпа с мъка яшмака над лицето си. Ръцете отказваха да ѝ се подчиняват. Чувствата ѝ в този момент бяха толкова силни, че направо я смайваха. Много ѝ се искаше да се наплаче и да ѝ олекне. Трагичната съдба на Ги дьо Варен не би трябвало да я засегне толкова дълбоко. Но зад гърба ѝ продължаваха да се чуват бесни удари по вратата, гласът на пленника ечеше под сводовете.

— Лейла, кажи ми поне прав ли съм в предположенията си! Лейла...

— Той е човек — прошепна безпомощно тя и от гърдите ѝ се изтръгна задавено хълцане. — Той е човек, а не диво животно, татко.

— Да вървим, дъще. — Синджар Ал-Азис стисна здраво ръката ѝ и я повлече навън. Лейла се олюляваше и трябваше да се облегне на баща си, за да не падне. Двамата напуснаха затвора, следвани от отчаяните викове на кръстоносеца.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ги дьо Варен седеше на мръсния каменен под, без да докосва таблата с ядене пред себе си. Не можеше да преглътне нито една хапка. Пиеше само вино. Чувството за безпомощност беше над всичко друго. Накрая облегна глава на стената и затвори очи. Ако Ал-Азис и стражите, които изведнъж бяха станали много разговорливи, казваха истината, тогава Едуард Плантадженет беше вече в открито море, на път към Англия, и то без него.

През безкрайно проточилите се часове, докато пазачите се забавляваха за негова сметка, шпионката беше отворена. Застаналите отвън войници не го изпускаха от очи. Сигурно бяха предупредени, че пленникът може да повтори последния си бесен изблик. Но сякаш нарочно го предизвикваха, като говореха все за предстоящата му смърт.

Малко след изгрев — слънце щяха да го изведат от затвора и да го екзекутират. Управителят Мавдуд и придворните му смятаха да присъстват на забавлението в двора на крепостта. Може би щеше да дойде дори непобедимият султан Байбар, който се очакваше всеки момент да пристигне в Дамаск.

Ги дьо Варен беше слушал от баща си какви ли не жестоки истории за времето, когато старият рицар бе воювал срещу неверниците в Египет, и знаеше, че арабите обикновено екзекутират пленниците си с меч. Струваше му се, че усеща твърдата настилка на площада, когато го принуждават да падне на колене. Със завързани очи, ръцете оковани на гърба, с изтръпнали, безчувствени рамене, той чува как палачът поема дълбоко дъх, размахва над главата си ятагана, чува съскането, с което наточеното острие прорязваше въздуха...

От гърлото му се изтръгна богохулно проклетие. Грабна стомната с вино и понечи да я запрати към стената. В този миг вратата на килията се отвори с обичайното протяжно скърцане. Влязоха двама пазачи. И двамата бяха извадили ятаганите си, но единият носеше фенер, а другият дълга глинена лула.

Какво, по дяволите, искаха от него? За какво му беше това наргиле? Разбира се, той познаваше предназначението му от посещенията си в публичните домове на сирийските градове, но никога не беше опитвал опиум. Обичаше хубавите жени, но не се поддаваше на въздействието на опиума, за разлика от доста други кръстоносци, които възхваляваха с цветисти слова преживените сред димни пари наслади.

Пазачът поднесе лулата към устата му. Ги понечи да я отблъсне и в този момент през главата му профуча дръзка мисъл. Когато другият пазач му хвърли някаква кутийка, той я вдигна, отвори я и изгледа любопитно пращеца, с който беше пълна. Приличаше на черен восък и миришеше на амбра и мускус. Междувременно първият пазач беше поставил на пода няколко тънки съчки и запаления фенер и бе побързал да се оттегли. Макар че ръцете му трепереха, Ги дьо Варен напълни малкия отвор с опиум. Пазачите се ухилиха доволно и излязоха навън. По лицата им се четеше презрение.

Ги дьо Варен запали лулата с една от приготвените съчки, възбуден от дръзкия план, който бавно добиваше очертания в главата му. Дано само успее да го осъществи.

Той всмукна предпазливо и чу тихото бълбукане на горещата вода. Но когато усети първата пара, извади лулата от устата си и издуха онова, което беше нагълтал. Не беше много. Димът се издигаше на ароматни стълбчета от наргилето и се къдреше във въздуха, без да му навреди.

Трябваше да си избере такова място, че пазачите да не го виждат. Никой не биваше да разбере, че в действителност не е поел опиума. Слава богу, прозорчето над главата му беше отворено и упойващият дим нямаше да замае главата му, или поне така се надяваше.

Той отвори шумно кутийката, напълни отново лулата и я запали. Повтори процедурата няколко пъти, докато белезникавият дим изпълни помещението и над каменния свод надвиснаха тежки облаци. Войниците отвън започнаха да кашлят и да ругаят, докато най-последно затвориша шпионката. Ги дьо Варен чу смеха им, коварен, изпълнен със задоволство, и по лицето му пробяга подигравателна усмивка.

Остави наргилето до себе си, но така, че всеки момент да може да посегне към него. Тези езически кучета бяха повярвали, че жертвата им се е усмирила и скоро ще заспи. Бедни глупаци! Много скоро щеше

да се стъмни. Пазачите щяха да влязат в килията му, за да проверят дали всичко е наред, и щяха да преживеят най-голямата изненада в живота си.

— Днес се върна много по-рано от обикновено — рече Ив и нави една черна къдрица около пръста си. Двете седяха една до друга на мраморната пейка в градината. — Още не е започнало да се смрачава.

— Татко ми нареди да се прибера у дома — отговори потиснато Лейла и се загледа в бистрия поток, който течеше през градината. — Държах се ужасно. Татко е много разочарован от мен. През целия ден бях несръчна като начинаеща. Но не желая да говоря повече за това. — Как да обясни на майка си колко много я беше засегнало случилото се с Ги дьо Варен? След това, в болницата, объркваше и най-простите операции, ръцете ѝ трепереха, гласът ѝ отказваше. Ив помилва ръката ѝ, за да я успокои.

— Как е днес английският рицар? — попита изведнъж тя. — Знае ли се нещо за откупа?

Лейла я изгледа смаяно. Ив не беше споменавала кръстоносеца от много дни насам. Защо точно днес?

— Съдбата не беше благосклонна към него, мамо. Няма да има откуп и той няма да си възвърне свободата.

Ив отвори широко очи и зениците ѝ потъмняха, сякаш не можеше да възприеме чутото.

— Какво говориш? Защо няма да има откуп?

— Английският кронпринц Едуард Плантадженет е вдигнал платна още преди три дни. По всичко изглежда, че е изоставил верния си рицар на произвола на съдбата.

— Това не е вярно. Не, не мога да повярвам — пошепна Ив и красивото ѝ лице се разкриви от ужас. — Познавах Едуард, когато беше дете. Още като момче той се отличаваше с доброта и силно развито чувство за справедливост, също като баща си. Едуард никога не би изоставил рицаря си в беда, никога. Сигурно не е узнал, че верният му воин гние в затвора, затова е отплавал...

Лейла слушаше изумено. Майка ѝ никога не беше споменавала, че е познавала лично крал Хенри и сина му Едуард.

— Пратеникът на управителя, който напусна Дамаск преди повече от седмица, бил убит по пътя. Може би си права и Едуард

Плантадженет наистина не знае какво се е случило с верния му рицар — обясни тихо тя. После бързо разказа какво се бе разиграло тази сутрин в килията, като не скри и собствената си изненадваща реакция. Ив я слушаше мълчаливо. Лицето ѝ беше смъртнобледо.

— Рицарят наистина ли се казва Дьо Варен? — попита след малко тя и погледна настойчиво дъщеря си.

— Да. Ги дьо Варен. Защо питате? — Нито Лейла, нито Синджар бяха споменавали името му в къщи.

— Лордовете Дьо Варен са известни в цяла Англия. Много могъщ род. Разбира се, по времето, когато Уилям и аз... — Гласът ѝ се изгуби в тежка въздишка. Мислите ѝ бяха на хиляди мили далеч отук. Очевидно беше забравила Лейла.

— Мамо?

— Да? — Ив трепна уплашено и продължи, полагайки отчаяни усилия да се овладее: — Помня семейство Дьо Варен. Все могъщи и верни васали на краля. Един клон на фамилията живееше близо до нас в Уелс. Синът им Ги беше на възрастта на моя Роджър. Двете момчета бяха най-добрите приятели.

Лейла затаи дъх. Майка ѝ избягваше да споменава момчето, което бе родила само на петнадесетгодишна възраст. Когато беше малка, Лейла я попита как така е оставила сина си в Англия. Отговорът беше, че докато е траело поклонническото пътуване, момчето е било под грижите на един добър приятел.

— На колко години е Ги дьо Варен? — попита настойчиво Ив и стисна ръката на дъщеря си.

— Не знам, мамо. Двадесет и седем или двадесет и осем, може би дори и тридесет.

— Ако Роджър е жив, той скоро е навършил двадесет и осем — промърмори замислено Ив. — Да, този нещастен пленник вероятно е приятелят на сина ми. — Тя стана и закрачи нервно напред-назад.

— Какво ви е, мамо?

Ив не я слушаше.

— Трябва да измоля милост за пленника — прошепна задавено тя и забърза към покоите си.

Лейла скочи и я последва с лудо биещо сърце.

— Да молите за милост? Мамо, не говорите сериозно, нали? Самата вие сте ми разказвала достатъчно често колко дълбоко



вкоренена е омразата между кръстоносците и нашите хора.

— Нашите хора? — Ив се обърна като ужилена и изгледа гневно дъщеря си. — Какво знаеш ти за тези хора? Нима си въобразяваш, че ги познаваш и разбираш? Този мъж е от твоята кръв, от твоята вяра, а ти не изпитваш дори съчувствие към съдбата му. За теб е от значение само откупът, не и скъпоценният човешки живот, който спасихте с баща ти. Жестоката участ на рицаря Дьо Варен не означава нищо за теб...

— Напротив, означава, и то твърде много. — Думите изскочиха от устата ѝ, преди да е успяла да ги спре. Гласът ѝ отекна в тихия двор. Тя се овладя бързо и се опита да прикрие предателското избухване. — Може и да е варварин, но не искам да го видя как умира като животно.

Ив въздъхна с болка и тъжно поклати глава.

— Прости ми, дъще. Нямам право да те упреквам. Ти не можеш да видиш и да почувстваш онова, което не е част от твоя свят. Грешката е само моя. Трябваше още в детството ти да те запозная с родината ти, с народа ти. Тогава обаче, мислех, че всичко е толкова далечно и непостижимо... — Тя застана на прага и отново се обърна към дъщеря си.

— След малко ще изляза. Когато се върне баща ти, кажи му, че съм отишла в палата на Мавдуд, кажи му и по каква причина. Синджар Ал-Азис ще ме разбере.

Лейла видя как майка ѝ изчезна в къщата, но не посмя да мръдне от мястото си. Все още не проумяваше как майка ѝ се осмелява да предприеме този благороден, но напълно безсмислен опит. Следобед в Дамаск беше пристигнал султан Байбар, великият господар на арабското кралство. Дори ако майка ѝ измолеше да бъде приета лично от Мавдуд, присъствието на султана щеше да осуети плана ѝ. Великият господар беше положил публична клетва, че няма да сложи оръжие, докато не прогони от свещената земя и последния кръстоносец. Досега не беше простил на нито един рицар. Всички пленници умираха под секирата на палача.

Без откупа животът на лорд Ги дьо Варен не струваше и пукната пара.

Ги дьо Варен лежеше неподвижно на пода и се вслушваше в шумовете на нощта. Тежката врата на килията се отвори само половин час след последното запалване на наргилето. Той се застави да диша равномерно и повърхностно, като дълбоко заспал. Трябваше да убеди пазачите, че е погълнал цялото количество опиум и е потънал в сладък сън.

Ако се съдеше по стъпките, в килията бяха влезли трима мъже, не двама, както беше очаквал. Това правеше нещата малко по-трудни. Въпреки това той беше убеден, че жаждата за отмъщение ще утрои силата му. Перспективата скоро да отмъсти за загиналите в подножието на Ливанските планини приятели, го тласкаше напред.

Пазачите размениха няколко думи помежду си и се изсмяха презрително. Единият го ритна с крак. Дьо Варен не се помръдна. Вторият го удари по лицето и главата на рицаря политна назад. Така успя да заблуди неприятелите си, че е упоен и безопасен. Пазачите избухнаха в луд смях и продължиха разговора си на висок глас. Настъпи очакваният миг.

Дьо Варен протегна безшумно ръка, грабна наргилето, което предвидливо беше оставил близо до себе си, и замахна с все сила към коляното на първия пазач. Едновременно с това скочи и мощният му юмручен удар улучи тила на войника. Мъжът рухна на пода като заклан вол. Двата му другари се нахвърлиха върху пленника с голи ръце. Всичко стана толкова бързо, че нямаха време да извадят ятаганите си.

Ги дьо Варен надвишаваше враговете си с цяла глава. Той сграбчи първия, който попадна пред очите му, и го запрати към стената. Пазачът се удари в камъка и се свлече в безсъзнание на земята. Уплашен до смърт, третият понечи да се спаси с бягство. Но не стигна далеч. Ги го сграбчи за колана и яката, вдигна го високо във въздуха и го удари в решетките на прозореца. Когато го пусна на пода, тялото му представляваше само вързоп окървавени крайници и счупени кости.

Дьо Варен пое дълбоко дъх и едва не извика от болка. Раната в рамото все още му създаваше проблеми. Наведе се и грабна един ятаган. Без дори да трепне, преряза гърлата на двамата пазачи, макар че му се гадеше, после изпитателно размаха оръжието, за да чуе

съскането на закалената стомана. Мечът беше по-лек от този, който носеше обикновено, но не по-малко смъртоносен.

Сега трябваше да се измъкне от затвора, без да привлича вниманието на многобройната стража. Открехна вратата и огледа обширното помещение. Не се виждаше никой, останалите три килии бяха тъмни и очевидно необитаеми. Рицарят стисна ятагана с две ръце и излезе в широкото преддверие. В този миг откъм коридора долетяха гласове. Първият принадлежеше на проклетия надзирател, другите два му бяха непознати. Ги изруга ядосано и се промъкна обратно в килията си.

Изведнъж го обзе приповдигнато чувство, също като преди битка. Облегна се на стената, дишайки тежко, целият в пот. Пред очите му се спусна червено було и светът наоколо изчезна. Гневът му вдъхна нечовешка сила и той се хвърли като демон върху тримата мъже, които бяха видели отворената врата и спряха изненадано.

Първият падна веднага и вече не се помръдна. Вторият направи опит да се отбранява, но само след един силен удар последва сънародника си в райските градини. Надзирателят дебнеше, стиснал в две ръце ятагана си.

— Ключовете — заповяда на арабски Дьо Варен.

Смаян, мъжът отскочи назад и поклати глава. В този миг го прониза смъртоносното острие. Без да се трогне, Ги дьо Варен се наведе и издърпа от колана на мъртвия голямата връзка ключове.

Хвърли бърз поглед към мъртвите и се сети, че е по-добре да се преоблече като арабин. Издърпа робата на най-близкия пазач, нахлузи широките шалвари, пристегна се с колана и се загърна в безформеното палто. Дрехите му бяха тесни и бяха осеяни с предателски кървави петна, но нощта щеше да ги скрие. Накрая обу меките кожени ботуши. Поне те му ставаха. Нави кърпата около главата си, завърза я с черния шнур и хвърли последен изпитателен поглед към блестящото стоманено острие.

Облян от сребърната светлина на луната, Ги реши, че с тази гъста брада и обрулено от вятъра лице непременно ще го сметнат за арабин, и се усмихна самодоволно. Разбира се, трябваше да внимава да не го заговорят. Следващата му стъпка беше да намери Лейла, и то бързо. Само тя можеше да му помогне. Стисна ятагана в лявата си ръка, в

другата взе скъпоценната връзка ключове и излезе от килията, без да удостои мъртвите дори с поглед.

Заклучи вратата, за да не привлече вниманието на стражата, и се зае с високата порта, подсигурена допълнително с железни резета. Надяваше се тя да го изведе от средното подземие. Вдигна резетата, но вратата отказа да се отвори. Последва дълго, мъчително търсене на подходящ ключ.

През цялото време рицарят се оглеждаше наоколо и се стараеше да не вдига шум. Беше окъпан в пот, когато предпоследният ключ най-после се оказа истинският и вратата се отвори. Една крачка, и Дьо Варен се озова в двора на крепостта, под открито небе.

Той пое дълбоко въздух и се обърна към стената, която беше наблюдавал достатъчно дълго през решетките на прозореца си. Първо заключи грижливо портата и хвърли връзката ключове в един храст. После мушна ятагана в колана си и започна да се изкачва по стената, камък по камък.

Скоро вече стоеше върху плоския покрив на една кула. Дъхът му излизаше на тласъци, раната в рамото пареше като огън. Падна на колене, вдъхна дълбоко ароматния нощен въздух и усети хладния полъх по сгорещеното си чело.

Скоро стана и устреми поглед към морето от къщи под себе си. Гледката беше приказна, но Ги дьо Варен нямаше време да ѝ се възхищава. Трябваше да намери Лейла. Само тя можеше да го изведе от града. Тя говореше отлично арабски и с нейна помощ можеше да стигне чак до крайбрежието.

Дори ако имаше възможност да напусне веднага Дамаск, да премине сам през градските порти, Ги дьо Варен нямаше да го стори. Нима можеше да изостави християнската робиня? Как щеше да продължи да живее с чиста съвест, ако всеки ден на свобода му напомняше, че е оставил Лейла в лапите на сарацините? Рицарската чест го задължаваше да защитава братята си по вяра от жестокостта на неверниците и да помага на изпадналите в беда. А съдбата на красивата Лейла беше наистина затрогваща. Трябваше да я намери и да ѝ помогне да избяга. Нищо, че може би щеше да загуби живота си в това рисковано начинание.

Той се промъкна към края на покрива и видя под себе си тясна, мрачна уличка. Не се мяркаше жива душа. Слизането мина без особени

трудности, камък по камък, докато усети под себе си неравната улична настилка.

Скоро зави по една от главните улици. Крачеше бързо, стараейки се да остави крепостта колкото се може по-далече зад гърба си. Когато някой окъснял минаваше покрай него, Ги дьо Варен свеждаше глава и скоро облекчено забеляза, че никой не му обръща внимание.

Най-после насреща му се зададе приведен старец. Рицарят понижи глас, за да не се издаде, и попита пресипнало:

— Синджар Ал-Азис? — После се закашля като болен.

Дано само лекарят беше наистина толкова известен, колкото твърдеше робинята му. Как иначе щеше да намери къщата му?

Старият арабин погледна непознатия с мътните си очи и посочи надолу по улицата. После го засипа с цял поток обяснения. Дьо Варен кимна и закрачи в указаната посока. Сърцето му биеше като безумно.

Значи лекарят наистина беше познат на целия град. Той спря още трима минавачи, за да ги попита за къщата, и скоро се озова съвсем близо до целта. Никой не се учудваше от въпросите му. Вероятно беше нормално болните да търсят Синджар Ал-Азис по всяко време.

Най-после Ги дьо Варен влезе в една тясна странична уличка с едноетажни, изискани на вид къщи, които се опираха на северната градска стена. Чуваше се шум на вода. Очевидно зад стената течеше голяма река. Според последните сведения, трябваше да изброи четири къщи след ъгъла. Бяха му описали подробно и блестящата метална порта.

Рицарят спря на няколко крачки от портата. Слепоочията му пулсираха болезнено. Трябваше да изчака да се успокои. Как да проникне вътре, без да го забележат пазачите на входа? Те щяха да го разкъсат на парченца, преди да е успял да стори нещо. Трябваше да обмисли много внимателно следващата си стъпка.

Ги дьо Варен огледа изпитателно високата стена. Можеше да подскочи и да се залови за перваза. Направи го и изкриви лице от болка. Болката в рамото ставаше непоносима. Той стисна здраво зъби, изтегли се нагоре и се метна на плоския покрив.

Отпусна се за миг, за да разхлаби напрегнатите си мускули, и се постара да различи нещо в мрака. Погледната оттук, къщата изглеждаше огромна. Имаше две крила и няколко покрити тераси на различни височини. Тук-там се виждаха светли петна, вероятно

осветени вътрешни дворове. Сега трябваше да намери харема. Сигурно известен човек като този Ал-Азис разполагаше с няколко дузини жени за забавление. Само мисълта, че и Лейла е между тях, наля горещо масло в огъня на гнева, който го тласкаше напред.

Ги запълзя на четири крака и скоро стигна до първата тераса. Тук цареше тишина. Белият павилион в средата беше празен. Той се промъкна към отсрещния ъгъл и откри под терасата обширен вътрешен двор, обрасъл със зеленина, пресечен от поток в каменно корито, но празен.

Дьо Варен клекна на пода и за миг се поддаде на отчаянието — чувство, което то навестяваше твърде рядко. Ами ако този Ал-Азис имаше повече от една къща в Дамаск? Това беше типично за заможните араби. Може би Лейла изобщо не живееше тук. Вероятността да открие младата робиня се отдалечаваше с всеки изминал миг, а времето бързаше. Скоро щяха да открият бягството му от затвора, ако вече не го бяха сторили. А това означаваше край на надеждите му да напусне града, все едно с Лейла или без нея.

В този момент в двора се появи дребна, тъмнокоса жена, увита в розова коприна. Ги дьо Варен спря да диша. Жената застана пред една мраморна пейка и сведе глава. Прозирното розово було, обточено със златни конци, скри лицето ѝ. След малко въздъхна дълбоко и въздишката ѝ беше пълна с тъга. После обаче вдигна лице и рицарят позна робинята, която вече седмици наред владееше мислите му. Лейла!

Безшумен като котка, Ги дьо Варен се приземи от покрива върху моравата и пропълзя зад неподвижната фигура. Шумът от стъпките му заглъхваше в пликането на потока. Дано само не изпищи, като го види! Той я сграбчи изотзад и притисна ръка върху устата ѝ.

— Лейла — зашепна задавено той, опитвайки се да спре съпротивата ѝ, — аз съм, Ги дьо Варен. Дойдох да ти помогна, да те изведе оттук.

Гласът му изглежда я успокои, защото тя престана да се съпротивлява и натеза в ръцете му, сякаш бе припаднала. Ги се уплаши, притисна я здраво до себе си и бавно обърна лицето ѝ към светлината на факлата.

Като я видя, той помисли, че обезумява. Беше толкова ужасен, че я пусна и втренчи очи в лицето ѝ, неспособен да произнесе дори една

дума. С гарвановочерната коса, която се спускаше почти до коленете ѝ, тази жена беше втора Лейла, макар двойно по-възрастна от нея. Годините не бяха успели да разрушат красотата на фините ѝ черти, бяха запазили дори стройната ѝ фигура.

— Всемогъщи боже! Вие не сте Лейла.

— Не говорете толкова високо, лорд Дьо Варен, ще събудите слугите на съпруга ми — предупреди го на английски жената и вдигна поглед към лицето му. В дълбините на очите ѝ блестяха неизплакани сълзи. — Това е истинско чудо. Вие сте жив и здрав и стоите пред мен. Не смеех да се надявам на това дори в най-пламенните си молитви. — Тя отстъпи крачка назад и го измери от глава до пети. — Колко грамаден сте станал, колко силен, истински рицар. Когато ви видях за последен път, бяхте паж на Ранулф дьо Лузинян и едва вдигахте тежкия меч.

Сънуваше ли? Да не би опиумните пари да бяха замъглили разума му? Ги не смееше да заговори, защото не искаше тази красива жена, вътрешния двор и целият този нереален свят да се разтвори в нищото и той да се събуди отново в затвора, където го чакаше смъртта.

— Елате! — Жената улови ръката му. — Не можем да говорим тук. Има достатъчно любопитни, които само дебнат да причинят зло. Елате, милорд, не бива да губим време.

Странно, но Ги я последва без възражения. Трябваше да се приведе, за да мине под ниската арка. Двамата влязоха в слабо осветено помещение и той се огледа с безкрайно учудване. Малкото мебели бяха украсени със злато, сребро и скъпоценни камъни, стаята издаваше богатство и изискан вкус, ориенталски разкош, твърде чужд за него.

— Тук сте на сигурно място, лорд Дьо Варен — проговори тихо жената, — макар и за кратко.

Звукът на гласа ѝ го изтръгна най-после от странното вцепенение. Той стисна ръката ѝ, толкова тясна и крехка.

— Коя сте вие? Може би магьосница, дух, неземно явление? Откъде знаете името на стария Лузинян?

— Не съм магьосница, уверявам ви, благородни рицарю — отговори с лека усмивка жената. Тя поклати глава и булото се плъзна по раменете ѝ. — Вие търсите дъщеря ми Лейла. Тя спомена за вас още преди няколко седмици, когато я повикаха да ви лекува. Аз съм Ив

Жерве. Може би ще си спомните за мен, макар че тогава бяхте малко момче.

Ги пусна ръката ѝ. Ив Жерве? Защо го навестяваше призракът на една мъртва? Лейди Ив отдавна не беше между живите. Или поне така му бяха казали.

— Лейди Ив, съпругата на Уилям Жерве от Уелш Маршис? Същата, която преди двадесет години замина за Светите места и...

— ... и не се върна — довърши спокойно тя. — Аз съм тази жена.

Ги дьо Варен огледа изпитателно лицето ѝ. Майката на Лейла? Защо веднага не се досети? Приликата беше толкова очебийна, че двете просто не можеха да бъдат нищо друго, освен майка и дъщеря.

— Какво стана със сър Уилям? — попита почти плахо той и отгатна отговора, когато лицето на Ив се помрачи от болка.

— Той загина. Още преди двадесет години — отвърна меко тя и посочи обкръжаващия я разкош. — Бог ме благослови с друг съпруг, великия лечител Синджар Ал-Азис. Той прие Лейла като своя дъщеря.

Дьо Варен стоеше като ударен от гръм. Мислите лудо се блъскаха в главата му. Значи Лейла не беше робиня? Защо тогава го излъга? Може би не беше и християнка, въпреки раираната кърпа? Лейди Ив очевидно беше запазила вярата на дедите си, макар че беше омъжена за езичник.

— О, милорд, как ми се иска да ви разкажа всичко, но за съжаление нямаме никакво време — въздъхна жената и прекъсна противоречивите му мисли. — Кажете ми само едно: как е синът ми Роджър Жерве? Жив ли е? Двамата бяхте пажове при Ранулф дьо Лузинян, когато с баща му потеглихме за Светите места. Бяхте приятели още от най-ранни години, нали?

Той и Роджър Жерве — приятели? Да, някога беше така, но сега...

Преди осем години нещата се промениха. Въстанието на благородниците разцепи Англия на два неприятелски лагера. Роджър застана на страната на Симон дьо Монфор, граф Лейчестър, алчния за пари и власт нормански предател, който жадуваше да увенчае главата си с английската корона. Ги дьо Варен остана верен на крал Хенри и се би под знамената на сина му, принц Едуард. Така приятелят от детството се превърна в ожесточен враг.



След битката при Люис в източен Съсекс, която кралят изгуби, съзаклятниците взеха за заложник Хенри, а принц Едуард и най-верните му рицари бяха затворени в Кенилуърт Касъл. Между тях беше и Ги. И до днес го обливаше студена пот при спомена за страшния затвор, в който ги бяха натикали. Дъхът му спираше само при мисълта за тясната килия без прозорци, където го бяха държали повече от година. И за всичко това беше виновен Роджър Жерве. Защото докато той гниеше в затвора, бившият му приятел го беше обявил за умрял и беше завзел замъците му в Съри и Уелс. Двадесет васали на Роджър Жерве се заселиха във Варен Касъл и един от тях дори стана любовник на лейди Кристин, съпругата на Ги.

След време принц Едуард и верните му спътници, които оцеляха в страшния затвор, успяха да избягат от Кенилуърт и да се присъединят към привържениците на законния крал. При Ившъм предателят Монфор претърпя съкрушително поражение и Ги дьо Варен си възвърна отнетите имоти. За съжаление Роджър Жерве не загина в битката, а бе взет в плен. Заточиха го в едно далечно място и конфискуваха имуществото му. Скоро обаче великодушният крал Хенри помилва предателя и му върна наследствените земи, които граничеха с имота на Ги дьо Варен.

Но приятелството между двамата не можеше да се върне. Пропастта, зейнала помежду им, беше прекалено дълбока. С течение на годините омразата се засилваше все повече. Твърде често умираха рицари и войници и от двете страни, постоянно възникваха междуособици, докато дори добродушният крал Хенри загуби търпение и се принуди да им забрани да се избиват взаимно. Двамата сключиха мълчаливо примирие, но то не можа да угаси омразата, която съществуваше помежду им. Трябваше й само една малка искра, за да пламне отново.

— Мълчанието ви ме плаши, лорд Дьо Варен — проговори с треперещ глас Ив и го върна в действителността. — Синът ми Роджър е мъртъв.

— Не — отговори беззвучно мъжът. — Жив е.

Задаваният писък, сълзите, които потекоха от очите на жената, очевидната й бурна радост — всичко това му попречи да разкрие истината за предателството на сина й.

— Добре ли е?

— Да — отговори кратко той и горещо си пожела в същия този миг Роджър Жерве да бъде улучен от светкавица в замъка си в Уелс и да стане на прах.

— Тогава трябва да отведете Лейла при него — прошепна умолително Ив и се вкопчи в ръката му. — Нейното място е в истинската ѝ родина, не тук. Колко пъти съм се молила Бог да ми изпрати човек като вас, за да му я поверя. И все напразно. А тази нощ вие се явихте сам, лорд Дьо Варен. Дори казахте, че имате намерение да я вземете. — Тя се прекъсна и го погледна изпитателно, сякаш все още не можеше да осъзнае очевидната истина. — Ако бяхте дошли само минута по-късно, нямаше да ме заварите тук. Тъкмо смятах да изляза, за да отида в палата на Мавдуд и да се помоля за живота ви.

— Казахте, че желаете дъщеря ви да бъде свободна. — Ги все още беше под впечатлението на скъпоценните дрехи и огърлицата от изключително редки смарагди, които носеше лейди Ив. — Но вие не сте робиня, нито пък Лейла. Защо тя трябваше да ме излъже, че е?

Ив махна нетърпеливо с ръка.

— Баща ѝ измисли тази хитрост, за да ви попречи да я използвате като заложник срещу свободата си.

Това звучеше разумно, но не беше толкова съществено, колкото въпросът, който пареше на езика му.

— Знам, че раираната кърпа на колана се носи само от християни, които живеят в арабските земи. Така и за нас е по-лесно да различаваме приятелите от враговете. Когато дойде в затвора, Лейла носеше такава кърпа. И това ли беше хитрост?

— О, не — отговори Ив, видимо засегната от това подозрение, и гордо се изправи. — Чуйте ме добре, лорд Дьо Варен. Когато Уилям Жерве бе злодейски убит...

— Убит ли? — прекъсна я доста неучтиво той.

— Да. Бедуините го заклаха пред очите ми. Мен и новородената ни дъщеря отведоха на пазара за роби в Дамаск. Синджар Ал-Азис ни купи, а след известно време ме направи своя законна съпруга. Вместо сватбен подарък, той ми обеща да изпълни всяко мое желание. Тогава го помолих да си остана християнка и да възпитам Лейла във вярата на дедите ѝ. Той ме обича и изпълни желанието ми, макар че разумът го съветваше друго.

Лицето ѝ грейна в нежна усмивка, преди да продължи:

— Оттогава Бог в безкрайната си милост ми изпраща само щастие. Аз обичам съпруга си и никога не бих го напуснала, макар че изповядва друга вяра. Не искам обаче и Лейла да живее като мен, затова...

Ив замлъкна, прехапа устни и сведе поглед.

— Лейла е на същото мнение.

Дьо Варен я изгледа смаяно и попита с едва сдържан гняв:

— Значи смятат да я омъжат за езичник?

— Точно така. Сватбата трябва да се състои скоро. Лейла няма избор. Тя ми призна, че би сторила всичко, че е готова да напусне Дамаск и светите земи, за да избяга от този нежелан брак. За съжаление до днес не ни се удаде случай да осъществим бягството ѝ.

— Дъщеря ви изглеждаше много потисната, особено тази сутрин — спомни си рицарят. — Но аз сметнах, че за всичко е виновно робството.

— Разбирам. Лейла не умее да крие чувствата си. — Ив вдигна очи към грамадния Ги и трескаво улови ръката му. — Вземете я с вас, отведете я далеч отгук, умолявам ви! Имам начини и средства да ви изведе от Дамаск. Върнете я в Англия, предайте я на грижите на Роджър. Лейла е в правото си да склучи християнски брак, да създаде семейство и дом в истинската си родина. Тя е още девойка и Роджър без усилия ще ѝ намери добър съпруг.

Ив замлъкна отново и едва си пое дъх.

— Заклинам ви в името на рицарската ви чест! Моята дъщеря ще бъде напълно зависима от добрата ви воля.

— Не се тревожете за това, милейди — проговори колебливо Дьо Варен. — Всичко ще стане според желанието ви. Заклевам се пред вас, че ще опазя лейди Лейла и ще я отведа здрава и читава в родината.

Ив нямаше защо да го моли. Макар че Лейла не беше робинята, за която я бе смятал досега, тя беше същество, което спешно се нуждаеше от помощ, което трябваше да бъде спасено от принудителния брак с един неверник и нещастния живот в чуждата страна. Дори враждата, която цареше между него и Роджър Жерве, нямаше никакво значение. Единствено важна беше съдбата на Лейла.

Преди Ив, по чието лице се четеше огромно облекчение, да е успяла да му благодари, откъм вътрешния двор се чуха леки стъпки и

тя побледня като платно. Огледа се бързо и му посочи един голям шкаф.

— Бързо, скрийте се вътре, докато поговоря със слугинята си. — Тя го бутна към шкафа, отвори вратата и Ги волю-неволю трябваше да се пъхне вътре.

Лейди Ив толкова бързаше, че рицарят удари силно главата си в дървената рамка и с мъка потисна напирашото на устните му ядно проклятие. Но се овладя, клекна на пода и зачака. Шкафът беше твърде тесен за него и на всичкото отгоре беше пълен с шумолящи копринени роби, от които се носеше нежен жасминов дъх. Дъо Варен ги избута настрана и се опита да различи нещо през филигранната решетка на вратата.

Една тъмнокоса жена се поклони дълбоко пред Ив. Робиня. Ги си отдъхна. Двете жени дълго си шепнаха и робинята на няколко пъти погледна с усмивка към шкафа. Рицарят усети нарастваща несигурност. Защо Ив беше издала скривалището му? Нима можеше да се довери на една обикновена робиня? Ето че господарката прегърна жената като най-близка приятелка и бързо я избута навън.

Когато се върна при шкафа, Дъо Варен попита нетърпеливо:

— Коя беше тази жена?

— Не се тревожете, милорд. Имам пълно доверие на Маджида. Готова съм да сложа живота си в ръцете ѝ и точно това направих. — Тя говореше през решетката на вратата, без да я отваря. — Всичко ще мине добре. Изпратих Маджида при един приятел, който ще изведе и вас, и Лейла от града. След около час ще бъде тук с количката си.

— Каква количка? Не е ли по-добре да се прехвърлим през стената? Как ще минем през охраняваната порта?

— Река Барана тече покрай крепостните стени. Дори ако успеете да я преплувате, ще паднете право в ръцете на мамелюците, които са на пост там. Не, оставете всичко ни мен и аз ви обещавам, че бягството ще успее.

Ги дъо Варен се намръщи в мрака, извъртя очи и усети болезнено пробуждане в сърцето. Никога досега не беше поверявал живота си в ръцете на жена. Но очевидно не му оставаше друг избор.

— Нека бъде, както искате.

— Добре. Щом Маджида се върне, ще повикам Лейла в покоите си. Тогава обаче трябва да ми помогнете.

— Слушам ви.

— Ще ви дам гъба и шишенце с упойващо средство. Бъдете готов да го използвате.

— Какво искате от мен? — попита изумено той и смръщи чело.  
— Защо трябва да упоя Лейла? Нали казахте, че тя желае да напусне Дамаск?

— И не се отричам от думите си. — Гласът на Ив трепереше. — Ала се боя, че няма да издържи на мъчителното друсане в количката, че неволно ще се издаде и двамата ще паднете в лапите на стражата.

Това също звучеше разумно. Жените имаха обичай да избухват в сълзи и при най-малката трудност. Не биваше да допуска това, поне по време на бягството.

— Разбирам. Какво точно трябва да направя?

— Когато сваля булото над лицето си, това ще бъде знак за вас. Ще излезете от шкафа, ще застанете зад Лейла и ще притиснете гъбата върху устата ѝ. Не забравяйте да я напоите с течността от шишенцето. Средството действа много бързо и Лейла ще спи най-малко един ден. Не се безпокойте, няма да ѝ навреди.

За момент Ив се облегна на шкафа и затвори очи.

— Още нещо, лорд Дьо Варен. Щом Лейла заспи, трябва да измиете грижливо ръцете си. Миризмата просто се полепва по кожата и може да ви причини ужасно главоболие.

— Благодаря ви — отговори мъжът и се опита да изпъне раменете си. Нямаше да издържи още дълго в този тесен шкаф. Крайниците му вече се сковаваха.

Сякаш бе прочела мислите му, Ив проговори тихо:

— Простете, милорд, но това е единственото сигурно скривалище. Вие сте толкова едър, а и тези широки рамене... И моят син Роджър ли изглежда така представителен? — Въздишката ѝ издаваше копнеж.

— Почти — отговори уклончиво рицарят. — А съпругът ви, милейди? Кога го очаквате да се върне?

— Сигурно ще закъснее. Той е най-добрият лекар в Дамаск, а славата задължава, нали?

— Какво ще му кажете, когато открие, че Лейла е изчезнала?

— Още не знам — призна потиснато Ив, помисли малко и продължи: — Вероятно истината. Толкова е трудно да излъжеш човека,

когото обичаш. Синджар ме познава по-добре, отколкото се познавам самата аз.

— Не бива да правите това — възмути се Дьо Варен. — По-добре елате и вие с нас. Не мога да ви оставя тук сама. Представете си, че ви затворят или ви сторят нещо още по-лошо!

— Не, милорд. Моето място е тук, до съпруга ми. А що се отнася до съдбата ми, трябва да знаете, че каквото и да кажа на Синджар, в крайна сметка Бог ще бъде този, който ще реши. — Усмивката ѝ беше искрена. — А сега трябва да изляза, за да донеса упойката. Няма да се бавя.

Ги дьо Варен проследи излизането ѝ и премести тежестта на тялото си от единия крак върху другия. После облегна глава на страничната стена и затвори очи.

## ПЕТА ГЛАВА

Лейла вдигна глава от томчето с персийска лирика, което четеше, когато влезе Маджида и се поклони дълбоко.

— Прощавайте, че се осмелих да смутя късната ви почивка, млада господарке. Но вашата достопочтена майка желае да ви види. Трябва да ви отведе при нея.

Лейла остави книжката и погледна учудено прислужницата.

— Мислех, че е отишла в палата на Мавдуд. Какво се е случило? Да не ѝ е зле?

— Не, не, няма нищо. Господарката е променила решението си и желае да ви види, преди да сте си легнали.

Лейла смръщи вежди. Това беше повече от необичайно. Майка ѝ беше известна с упоритостта си. Щом веднъж беше взела едно решение, никога не го променяше. Защо Маджида я измерваше с тъжен поглед, сякаш искаше да запечата чертите ѝ завинаги в паметта си? Очите на вярната прислужница бяха замъглени от сълзи, зачервени и подути, ръцете ѝ трепереха.

— Какво ти е, Маджида?

— Прощавайте, млада господарке, но майка ви чака.

Лейла се надигна с въздишка от постелята си и мушна между страниците на книжката една сребърна пръчица, за да отбележи докъде е стигнала. Преди лягане щеше да си дочете стихотворението.

— Бъдете така добра да облечете тази роба — помоли Маджида и ѝ подаде проста ленена рокля. — Нощта е хладна, а вие сте твърде леко облечена.

Прозирната тъкан на нощното ѝ одеяние беше съвсем тънка, извезана със сребърни конци и тялото на Лейла ясно изпъкваше под нея.

Девојката кимна и смени дрехата си. Хладният, гладък лен не беше особено приятен след лавандулово синята коприна, но тя не се възпротиви. Само каза:

— Готова съм, Маджида. Макар че ще минем само през вътрешния двор.

— Обувките, мила Лейла.

Лейла изгледа смаяно робинята. Тя не я наричаше почти никога по име, а сега изглеждаше толкова смутена и обърквана, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи. Лейла преглътна острия отговор, който напираше на устните ѝ, и обу меките кожени обувки. После тръгна бавно след слугинята, питайки се как би могла да си обясни държанието ѝ.

Когато минаха през вътрешния двор, Лейла вдигна глава и се загледа към черното нощно небе, по което звездите блещукаха като шлифовани диаманти. Ароматът на разцъфтелият жасмин висеше тежко в хладния въздух. Лейла с удоволствие би останала още малко навън, но Маджида я побутна нетърпеливо.

— Не бива да оставяме господарката да чака, да вървим. — Преди Лейла да даде израз на недоволството си, робинята отвори вратата и забърза към стаята на Ив.

Помещението беше оскъдно осветено. Майка ѝ седеше пред ниска масичка, на която беше сервирана лека вечеря. В двата отсрещни ъгъла горяха газови лампи.

— Какво има, мамо? — попита Лейла и пристъпи напред.

Ив улови ръката ѝ, притегли я да седне до нея, после наля вода с лимон в сребърна чаша и ѝ я подаде.

— Поканих те да изпием заедно нещо освежително, дъще. Денят беше дълъг и уморителен... И за теб, и за мен.

Лейла погледна неразбиращо чашата, после вдигна очи към майка си, която побърза да скрие лицето си зад сребърното було. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Две големи капки се търкулнаха по необичайно бледите бузи.

— Мамо? — Лейла тъкмо щеше да скочи на крака, когато чу стъпки зад гърба си и смаяно обърна глава. Успя да види само нечия грамадна фигура, тъмна и заплашителна, една голяма ръка се протегна и притисна към устата ѝ гъба, напоена с воняща течност. — Мамо! — изплака отчаяно тя, но викът заседна в гърлото ѝ. Вдъхна някаква сладникава миризма, усети на устните си горчив вкус. За Бога, защо искаха да я упоят? Кой беше този човек? Нима и майка ѝ участваше в тази жестока игра? Тя се опита да се отбранява, но две силни ръце я



уловиха здраво, за да ѝ попречат да се движи. Когато заби дългите си нокти в ръката, която държеше гъбата, чу мъжки глас да изрича ядно проклятие. Само след минута стаята се завъртя пред очите ѝ и тя разбра, че скоро ще загуби съзнание. Отвори широко очи и се вгледа в лицето на майка си, която сякаш плуваше в далечината с безпомощно протегнати ръце.

— Правя го заради теб, Лейла. Никога не забравяй, че много те обичам — прокълнтя в ушите ѝ заклинателният глас на Ив.

Образът ѝ се разми още повече и лека-полека потъна в мрака.

— Загуби съзнание — установи Ги дьо Варен и предостави Лейла на грижите на робинята. Хвърли мократа гъба в една сребърна купа и изми грижливо ръцете си. Ив изглеждаше толкова разстроена, че той попита загрижено:

— Добре ли сте, милейди?

— Да, да, разбира се — пошепна тя и се опита да спре сълзите си. Когато се обърна към Маджида, гласът ѝ трепереше: — Стой на вратата, моля те, и ме повикай веднага, ако се появи някоя от робините, или, Бог да ни е на помощ, съпругът ми.

— Да, господарке — отговори беззвучно прислужницата, падна на колене пред Лейла и я целуна по челото. — Милата ми Лейла, тъмната ми гълъбица, дали понякога ще си спомняте за вярната Маджида? — Тя се надигна, изхълца задавено и забърза към изхода. — Вътрешният двор е празен, господарке.

— Да вървим, бързо! — Ив отвори ниската портичка и рицарят видя тясна, извита стълбичка. — Оттук се излиза на покрива. Нали знаете, че тукашните хора много обичат да си почиват на терасите.

Ги дьо Варен взе на ръце безжизнената фигурка и се учуди на лекотата ѝ. После изкачи бързо няколкото стъпала и излезе на терасата. Слава Богу, тя беше защитена от всички страни с гъсто обрасла с лози решетка, която не пропускаше любопитните погледи.

— Елате! — пошепна настойчиво Ив и пристъпи безшумно към парапета. — В тъмната уличка долу ни чака един приятел с количката си.

Ги дьо Варен се приведе и облекчено разпозна в сянката на стената очертанията на някакво примитивно превозно средство. Едър, широкоплещест мъж в монашеско расо се качи в количката и протегна

ръце към него, за да му помогне при слизането. Но каква беше тази отвратителна воня, която се носеше изпод покривалото?

— Пуснете Лейла — нареди глухо Ив. — Томас ще я улови.

— Кой е Томас?

— Най-добрият ми приятел в Дамаск. Англичанин, брат по вяра. Спокойно можете да му поверите живота си.

— Какво, за Бога, кара в тази количка? — попита рицарят, когато отец Томас уви тялото на Лейла в голямо бяло платно и го положи на дъното на количката. После дръпна отгоре ѝ тъмното покривало.

— Трупове.

Ги дьо Варен потръпна от ужас. После от гърлото му се изтръгна нерадостен смях, очите му се вдигнаха обвинително към небето. Това беше най-добрата възможна защита. Ако стражите проявиха любопитство, щяха да видят само купчина мъртви тела. Може би гниещите им, сковани пръсти стискаха дори мечове, за да опазят бегълците?

— Не губете кураж — прошепна лейди Ив, сякаш бе прочела мислите му. — Никога не бих рискувала живота на дъщеря си, нито пък вашия. Томас е монах и служи в християнската община. Той е единственият от братята в манастира, който има позволение да обикаля града. Неговата задача е да товари на количката си мъртвите християни, които са живели като роби в Дамаск, и да ги заравя в гробището, което е далеч извън града.

— А ако ни спрат по пътя? Ако претърсят труповете?

— Не се тревожете за това, лорд Дьо Варен. Никой мюсюлманин не би се омърсил да се докосне до мъртвото тяло на неверник. Старайте се само да не се движите и всичко ще мине добре.

Мъжът преглътна и се обърна към нея.

— Тогава е време да си вземем сбогом, милейди... — Гласът му заглъхна в цял хор от гневни мъжки викове, които долетяха откъм крепостта.

— Ето че откриха бягството ми — установи мрачно Ги дьо Варен.

— Побързайте! — извика уплашено Ив. — Не бива да губим повече време. — Влажните ѝ от сълзи очи блещукаха като бисери на лунната светлина. Тя извади от широкия ръкав на робата си малка кадифена торбичка и я пхна в ръката на Дьо Варен. — Вземете, това

са бисери, смарагди, диаманти и рубини. С тях ще си платите пътя до Англия. Пазете добре детето ми, благородни рицарю. Като ви давам Лейла, аз поверявам в ръцете ви най-скъпото си същество на този свят.

— Кълна се в живота си, че лейди Лейла ще пристигне в Англия жива и здрава — отговори сериозно мъжът, мушна торбичката в колана си и прескочи ниския парапет.

Монахът му помогна да слезе по стената.

— Легнете до нея, милорд — нареди шепнешком Томас. — Когато наближим Портата на слънцето, ще ви дам знак. Това е най-важната точка на града и се охранява много строго, но досега не съм имал проблеми с товара си. Трябва само да не мърдате и за известно време дори да не дишате, ако някой от войниците случайно реши да вдигне платнището.

Дьо Варен се намести в количката и още отсега спря да диша. Мъртвите тела воняха непоносимо. Томас се усмихна.

— Не вярвам някой да се осмели да ме проверява. Повечето от пътниците ми са мъртви доста отдавна.

Ив се приведе над дървения парапет и прошепна задавено:

— Бог с вас!

— И с вас, смела лейди Ив — промърмори Ги дьо Варен и само след миг мракът го погълна. Отец Томас спусна чергилото, количката потегли с протяжно скърцане. Щом завиха в една от главните улици, обкованите с желязо колела се затъркаляха с оглушителен шум по каменната настилка. Друсането беше ужасяващо. Ги дьо Варен непрекъснато се блъскаше ту в Лейла, ту в някой от трупове от другата страна, но не смееше да изругае. Сладникавата миризма на гнило отнемаше дъха му.

А може би това беше само един отвратителен кошмар? Какво ли щеше да се случи, когато стигнеха гробището? Как щеше да продължи пътя си с Лейла на ръце?

След известно време се чу съскацията глас на монаха:

— Вече приближаваме градските порти, милорд. Молете се младата лейди да не започне да говори насън точно сега!

Ги дьо Варен се вцепени от ужас. Количката спря изведнъж и от всички страни закрещяха груби мъжки гласове. Някой дръпна чергилото и той затаи дъх. Ядните проклетия издадоха, че пазащят

беше получил пълна порция от отвратителната воня. Въпреки това не продължиха пътя си веднага.

Ги дьо Варен се обля в студена пот. Всеки момент щяха да го открият. Може би Лейла беше въздъхнала, или пък самият той? Пръстите го сърбяха да посегне към ятагана, но в последния момент се овладя. Трябваше да издържи докрай.

Най-после брат Томас хвърли чергилото върху труповите, колелата изскърцаха, количката продължи пътя си. Неизказано облекчен, Ги дьо Варен се отпусна на коравите дъски. Пътят беше неравен и каменист, но това вече не му правеше впечатление. Монахът изруга ядно и това вече беше сигурно доказателство, че са достатъчно далеч от Портата на слънцето.

— Проклети езически кучета! Дано дяволът ви набучи на остроото си копие и ви захвърли в най-страшния огън на ада! — Монахът се изсмя дрезгаво. — Простете, благородни господине. Не е редно един божи човек да богохулства така, но какво да се прави?

— Няма нищо, отче Томас — отговори глухо Дьо Варен, който беше благодарен за светския нрав на монаха. Макар и бавно, жизнеността и куражът му се завръщаха, дори ужасяващата воня не го смущаваше вече. Въпреки че беше виждал безброй мъртви през годината, която бе прекарал в Светите места, а и още по-рано, по време на гражданската война, никога не му се бе случвало да лежи между тях. Това беше свръх силите дори на човек като него. За да отклони вниманието си, той се запита как ли се чувства Лейла. Вече разбираше, че лейди Ив е сторила единствено правилното, като го помоли да упои дъщеря й. Никоя жена не би понесла това ужасяващо пътуване в компанията на дузина мъртъвци, без да избухне в ридания.

— Пристигнахме, благородни господине — обади се полугласно брат Томас. — Можете да се оправите.

Ги дьо Варен веднага отметна тъмното чергило, свали покрова и скочи на крака. Изпъна гърди и вдъхна дълбоко свежия нощен въздух.

— Къде сме? — попита дрезгаво той.

Очите му сълзяха.

— На три мили южно от Дамаск, милорд, съвсем близо до християнското гробище. Ще вървим пеша до лагера.

— Какъв лагер?

— Бедуини са разпънали палатките си тук наблизко. Търговци, които предпочитат камилските кожи пред мръсните гостилници в града. Трябва да купим коне, за да стигнете по-бързо до крайбрежието. Бедуините притежават най-огнените арабски расови коне в цялото кралство. Дамата ще остане тук.

— Никога! Аз ще я нося.

Брат Томас поклати укорно остриганата си до голо глава и спусна качулката пред очите си.

— Това е невъзможно, милорд. Ако бедуините я видят, ще забравят и конете си, и бисерите, които ще им предложим, и ще се нахвърлят върху нас като диви зверове. Не разбирате ли, че тези гадни търгаши биха дали мило и драго, за да се сдобият с красавица като лейди Лейла! Нали всеки султан ще им предложи безбожна цена, за да я има! Затова трябва да я оставим тук. Повярвайте, никой няма да посмее да се доближи до количката с мъртвите.

Монахът забрави почителността си към високопоставения благородник и го дръпна за ръкава.

— Елате, милорд, трябва да побързаме. Ако не се върна скоро, ще изпратят стражите да ме търсят.

Ги дьо Варен изгледа колебливо увитото в саван тяло на Лейла, но трябваше да признае, че думите на монаха са разумни. Нали тъкмо бедуините бяха убили коварно Уилям Жерве и бяха заробили лейди Ив? Той също беше чувал, че бедуините са мръсни, безсъвестни негодници. Нямахше никакво желание да бъде постигнат от същата участ като бедния лорд Уилям. Затова закрачи бързо след монаха, загледан в посоката, която им сочеше яркият лагерен огън.

— Щом влезем в лагера, не казвайте нито дума, милорд — произнесе предупредително брат Томас. — Стойте настрана и ме оставете да се пазаря.

— Това и смятам да направя. Познанията ми по арабски са доста ограничени. — Ги се изсмя тихо, но веднага стана отново сериозен.

— Ще купим две от най-издръжливите им животни — обясни тихо монахът. — Ако едното започне да куца, няма да спирате. Пътят до крайбрежието трае цял ден, дори ако непрекъснато препускате. Дръжте се в посока югозапад и следвайте стария път на керваните, който извежда право на морския бряг.

Дьо Варен кимна и посегна към колана си. В далечината вече се различаваха първите ниски палатки.

— Лейди Ив ми даде скъпоценностите си...

— Те са за дългия път по море — прекъсна го брат Томас и потупа дълбокия джоб на тъмнокафявото си расо. — Когато ме потърси в манастира, Маджида ми предаде една изключително скъпа смарагдова огърлица. Тя струва поне дузина коне. Знае се, че бедуините искат нечувани цени за животните си. Тихо сега, господине, ето ги, че идват.

Дьо Варен си спомни прекрасната смарагдова огърлица, който лейди Ив носеше на врата си, и се запита дали именно с нея ще бъдат купени така необходимите им коне. Но много скоро опасното положение, в което се намираха двамата с Томас, обсеби напълно вниманието му.

Около дузина бедуини крачеха в мълчание насреща им. Монахът спря, Дьо Варен последва примера му. Усети нарастващото напрежение и с мъка се овладя да не посегне към меча си. Тези синове на пустинята, облечени в необработени камилски кожи, изглеждаха много по-заплашителни от всички араби, с които се беше сблъсквал досега. В студените им тъмни очи се четеше открито недоверие.

Мъжете размениха кратък поздрав с монаха, последва буен поток от думи и непроницаемите им лица започнаха да се разведряват. Ги дьо Варен остана безкрайно учуден, когато от най-близката палатка бяха изнесени сандъчета, покрити с дебели платнища, и всички насядаха в кръг.

— Не вземайте нищо от онова, което ще ви предложат, милорд — промърмори под носа си брат Томас.

Очевидно и той не се доверяваше на нощните им домакини.

Рязко изречена заповед разбуди заспалите наблизко роби. Скоро поднесоха големи плата със смокини, фурми и потопени в мед бадеми. Дьо Варен поклати безмълвно глава и бе възнаграден с гневен поглед от най-близко седящия. Слава Богу, вниманието им бе привлечено от буйно цвилене и шумно пръхтене, което отекна в ниските хълмчета, заобикалящи лагера.

Трепкащата светлина на огъня бе подсилена от набързо запалените факли и разкри живописната местност, в която лагеруваха бедуините. Робите доведоха полудиви арабски жребци и кобили и

собствениците им закрепяха един през друг, хвалейки изключителните им качества. Дьо Варен проследи как брат Томас избра два великолепно врани коня и започна да се пазари надълго и нашироко с бедуините. Сделката изглеждаше почти приключена, когато брат Томас се изправи, извади смарагдовата огърлица и я вдигна високо във въздуха.

Насядалите край огъня мъже онемяха от изумление. Пламтящите им очи не се откъсваха от блещукащите скъпоценни камъни, които искряха зелени и студени. Един след друг мъжете се докоснаха със страхопочитание до накита и го премериха в мазолестите си ръце, без монахът да го изпуска от десницата си. Накрая водачът даде знак на робите. Двата врани жребца бяха оседлани и доведени пред Томас.

— Качвайте се, бързо — прошепна монахът, без да изпуска огърлицата от ръката си.

Ги последва с готовност нареждането му и се наслади на чувството, че е отново върху гърба на бърз, силен кон. През ума му премина споменът за собствения му бял жребец, който бе оставил в лагера на кръстоносците при заминаването си за Анадола. Този боен кон му беше много скъп, тъй като надминаваше по бързина и ум всички, които беше имал досега. Можеше само да се надява, че Едуард Плантадженет не е забравил да вземе със себе си това несравнимо животно, когато е потеглил за дома.

Томас възседна умело втория жребец и едва тогава предаде скъпоценната огърлица в ръката на бедуинския водач. Възбудените мъже се стълпиха около прекрасния накит, който беше станал тяхна собственост. Томас смушка коня си, обърна го и препусна като бесен в нощта.

— Побързайте, милорд! — изкрещя монахът, за да заглуши тропота на конските копита по сухата, камениста земя.

Ги дьо Варен отпусна юздите на коня си и без усилия настигна спътника си.

— Нима мислите, че онези са недоволни от сделката? — извика му той.

— Не мога да им имам доверие. Бедуините са коварни и подли — отговори монахът и се притисна към врата на коня. — По-добре е да опишем широка дъга, преди да се върнем при количката. А после, Бог да ви води, милорд!

Ги дьо Варен напрегна взор да различи нещо в мрака. Вътрешното му напрежение отслабна едва когато видя количката с трупове. Той скочи от седлото и сбърчи нос, когато отново усети вонята на гнило, разнасяна от нощния вятър. Отметна чергилото, вдигна безжизнената фигура на Лейла и промърмори кратка молитва за бедните души на отдавна изстиналите си спътници, които му бяха оказали такава неоценима услуга.

Брат Томас му подаде едно одеяло и завърза юздите на втория жребец за седлото на избрания от Ги.

— Нощта е студена, милорд — отбеляза той и грижливо уви тялото на Лейла в грубото одеяло. Ги дьо Варен възседна коня си и настани отпуснатата фигура в скута си. Враният жребец потропваше нетърпеливо с копита.

— Ще се моля на Бога ви пази по дългия път, милорд. Дано и двамата с младата лейди стигнете здрави и читави в родината.

— Хиляди благодарности, добри ми братко. Небето ще ви възнагради за всичко, което сторихте за нас, приятелю.

Монахът отстъпи настрана, Ги заби шпори в хълбоците на расовия жребец и здраво притисна Лейла до себе си, когато огненото животно изпръхтя и се понесе в бесен галоп, следвано от спътника си, който без усилие препускаше в крак с него. Дьо Варен хвърли бърз поглед през рамо, загрижен, че бедуините все пак са решили да ги преследват, но не видя нищо, освен безкрайния нощен мрак, който бе погълнал и монаха с количката му.

Обзет от дива радост, рицарят нададе гръмогласен боен вик. Мускулестите му бедра прилепнаха към седлото, яките пръсти стиснаха здраво юздите. Черните арабски коне препуснаха в галоп на югозапад, към крайбрежието, към свободата. Вятърът развяваше широката роба на ездача и през тялото му пулсираше непознато въодушевление. Никога досега не се беше чувствал толкова жив и изпълнен със сили. Освен това изпитваше гордост, че в ръцете му бе поверен крехкият живот на една прекрасна жена. Неподвижното ѝ тяло топлеше гърдите му и разпращаше буйни пламъци по вените му. Той беше дал клетва да отведе лейди Лейла Жерве в Англия, да я пази и защитава по дългия, изпълнен с опасности път.

И той, рицарят Ги дьо Варен, щеше да сдържи дадената дума, независимо от препятствията и засадите, които дебнеха по пътя им!



## ШЕСТА ГЛАВА

Лейла отвори очи и веднага ги засенчи с ръка. Тих вик на болка се изтръгна от устата ѝ. Ярката слънчева светлина беше непоносима. В главата ѝ биеше ковашки чук, виеше ѝ се свят. За да се пребори с гаденето, тя остана да лежи съвсем тихо и неподвижно. Но не успя. Затвори отново очи, вдъхна душния въздух, изпълнен с аромат на мускус, и започна да кашля.

Трябваше да почака доста, преди да успее отново да отвори очи и да вдигне тежащата си като олово глава. Сякаш мина цяла вечност, преди обстановката в стаята да добие по-ясни очертания сред вихрушката от цветове и образи. Лейла се огледа и първото, което забеляза, беше яркочервеното легло. Тя нададе ужасен писък. Тази страшна гледка я накара да забрави в миг цялото спокойствие и хладнокръвие, научено през дългите часове в болницата. Лейла не се стряскаше от кръвта на другите, но когато ставаше въпрос за нейната собствена кръв, изпитваше неистов ужас.

— Защо изпищяхте така? — попита женски глас на арабски.

Лейла пое дълбоко въздух и отвори уста да извика повторно, но две меки ръце обхванаха раменете ѝ и я сложиха да седне. Косите бяха нападали по лицето ѝ и тя не виждаше нищо.

— Кръвта ми изтича! — изплака Лейла, полумъртва от страх.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Недейте така. За каква кръв говорите? Хайде, седнете удобно, аз ще ви помогна — продължи успокоително женският глас. Ухаеща на мускус ръка отмахна косите от лицето ѝ. — По-добре ли е така?

Лейла надигна с мъка мокрите си ресници и погледна в лицето на млада жена. Направи безуспешен опит да се порови в спомените си. Познаваше ли тази жена? Без съмнение, тя беше сарацинка и най-много година или две по-възрастна от нея. Красивите очи бяха обкръжени с черни линии, устата светеше яркочервена, гъстата черна коса падаше на вълни по изваяния гръб. Леката одежда от най-фин бял лен подчертаваше маслинената кожа. Само синият брокатен корсаж

беше с кройка, различна от тази в Дамаск. След няколко безуспешни опита да си припомни Лейла въздъхна примирено и се отказа. Никога преди това не беше виждала тази жена.

Огледа изпитателно стаята и веднага забеляза скъпоценните стенни килими и малкото, но подбрани с вкус мебели. Всичко ѝ беше напълно чуждо. Нямаше ни най-малка представа къде се намира, дори не помнеше как...

— Някой ми даде упойка — сети се внезапно тя и в паметта ѝ изникнаха накъсани картини.

Макар че говореше тихо, главата ѝ отново забуча. Късно вечерта Маджида я отведе при майка ѝ. Ив се държа толкова странно, да не говорим за вярната робиня. След малко се чуха стъпки и някой притисна навлажнена гъба в носа и устата ѝ. Миризмата не можеше да бъде сбъркана с никоя друга — опиум и упойващи билки.

Нищо чудно, че ѝ беше толкова лошо. Тя се погледна и установи, че е облечена в същите прозирни одеяния с цвят на лавандула, но някой е свалил синята ленена рокля. Косата ѝ не беше сплетена на плитка, както обикновено, а беше разпиляна по възглавниците. Постелята, на която лежеше, се намираше на нещо като подиум в средата на стаята. Чаршафите и големите възглавници бяха от яркочервена коприна.

От четирите страни на постелята се издигаха изкусно резбовани колони от тъмно дърво. Смаяна, Лейла помилва червената копринена завивка, и усети безкрайно облекчение. Тя се бе уплашила от червения цвят на коприната, не от собствената си кръв. Недоволна, че е проявила слабост, тя побърза да изтрие сълзите от бузите си.

В стаята влезе забързана слугиня с леген вода и чиста ленена кърпа и Лейла се зарадва на възможността да се измие и освежи.

— Името ми е Рефайе — рече непознатата и се усмихна сърдечно.

Белите зъби блестяха на красивото лице.

Рефайе? Лейла размишляваше усилено. Къде беше чувала това име? Тя се опита да се изправи и главата ѝ отново се замая.

— Къде съм? — попита тя и се отпусна безпомощно във възглавниците, когато я връхлетя нова вълна от виене на свят и гадене. Притисна с две ръце стомаха си и продължи глухо: — Мисля, че не те познавам. Защо изобщо съм тук?

Рефайе не отговори веднага. Първо наля чиста вода от стомната в сребърна чаша и я подаде на Лейла с любезна усмивка.

— Пийте, водата ще ви освежи. Не знам какво е използвал Ги дьо Варен, за да ви упои, но сигурно е било много силно. Спахте почти два дни.

— Какво говориш? — прошепна смаяно Лейла и отблъсна с такава сила чашата с вода, че съдържанието ѝ се изля върху червената завивка.

Лейла се взираше като хипнотизирана в тъмното петно, което се разпространяваше по чаршафа, и сърцето ѝ трепереше при мисълта, че тази жена току-що бе произнесла името на рицаря Дьо Варен.

Рефайе вдигна рамене и остави чашата върху ниската масичка с блестящ меден плот, която стоеше до леглото.

— Сигурно сте разстроена. Това е разбираемо, след всичко, което е трябвало да изтърпите.

— Откъде знаеш името ми? — изкрещя Лейла, измъчвана от леден страх. — Заклинам те, кажи ми какво става тук!

Смаяна от това неочаквано избухване, Рефайе не намери веднага думи за отговор. Тя притисна ръце към гърдите си и сребърните ѝ гривни издрънчаха. В гласа ѝ прозвуча несигурност:

— Тук сте на сигурно място, Лейла. Кръстоносците са господари на града.

— Е, събуди ли се най-последно? — прозвуча мъжки глас откъм вратата и двете жени се обърнаха едновременно. — Много ти благодарям, че бдя над нея, Рефайе, съжалявам, че ми се наложи да остана навън толкова дълго. Но улиците и базарът днес са препълнени с хора.

— Лорд Дьо Варен! — Лейла спря да диша.

Изведнъж започна да вижда всичко ясно и добре очертано. Усети как кръвта се отдръпна от бузите ѝ, чу биенето на сърцето в ушите си, оглушително като гръм.

Изглежда Дьо Варен от глава до пети, изненадана от обръснатото му лице, от чуждоземното облекло.

Ги носеше бяла роба с извезан червен кръст, която стигаше до глезените, а под нея черна туника с дълги ръкави и черни ботуши от мека кожа. Брадатият, полугол пленник беше изчезнал без следа. Сега

този мъж излъчваше мощ и самоувереност. На лицето му грееше усмивка на победител.

Рефайе скочи от мястото си и въздъхна облекчено.

— Лейди Лейла не е на себе си, Ги — проговори на английски тя, пристъпи към него и сложи ръка в неговата. После поклати глава и продължи смутено: — Ако не ми беше казал какво се е случило, щяха да помисля, че тя изобщо няма представа защо е тук.

— Сигурно е от упойката, Рефайе — отговори кратко мъжът и се обърна отново към Лейла, която го наблюдаваше с разширени от страх очи. — Надявам се скоро да ѝ мине. Ще ѝ приготвиш ли нещо леко за ядене?

— Разбира се. Веднага ще се погрижа. — Рефайе се запъти към вратата и махна на младата робиня да я последва.

Ги дьо Варен затвори грижливо вратата и закрачи с големи крачки към постелята през заляното от слънце помещение. Изправи се до колоната и се вгледа като замаян във възхитителната картина, която се разкри пред очите му. Полулегнала във възглавниците, с разпиляна върху червената коприна черна коса, Лейла беше най-красивата жена, която беше виждал някога през живота си. Не му се вярваше, че може да съществува такава дълга коса.

Той бе прекарал нощта, измъчван от еротични сънища. Непрекъснато си представяше стройното ѝ тяло, обвито от абаносовите коси. Сега, когато я видя пред себе си, в слабините му запулсира лудо желание и трябваше да се въоръжи с цялото си самообладание, за да му устои. Тези усещания бяха недостойни за един рицар и защитник на женската чест. Лейла беше невинна девица и изцяло зависима от волята му.

Седмиците, които ги очакваха, сигурно щяха да се превърнат в същинско мъчение. Ги беше достатъчно честен, за да го признае пред себе си, но погледът му не се откъсваше от полуотворените устни. Слава богу, че Рефайе отново беше до него и щеше да задоволи натрупалото се в слабините му желание. Иначе нямаше да издържи, когато излезеха в открито море и той останеше сам с подопечната си.

— Много се радвам, че се събудихте — проговори сърдечно той и се възхити от внезапно пламналите ѝ страни. — Вече бях готов да повикам на помощ някой лекар. Вероятно съм напоил гъбата повече, отколкото е било необходимо.

— Значи вие бяхте човекът, който се промъкна зад мен в покоите на мама? — попита невярващо тя. Ги кимна и Лейла се вцепени. Безброй въпроси напиреха на езика ѝ, но не можеше да ги зададе наведнъж. — Как избягахте от онзи страшен затвор? Струва ми се невъзможно...

— Това не е за вашите нежни уши — прекъсна я остро той и изражението му се помрачи. — Когато баща ви спомена Англия, разбрах, че откупът няма да бъде изплатен. Веднага реших да избягам, но трябваше да изчакам благоприятна възможност, преди да...

— Баща ми ли? — попита смутено Лейла. — Откъде знаете, че ми е баща?

— О, аз знам много неща за вас, Лейла. Вие не сте робиня, но поне сте християнка. Знам също, че са искали да ви омъжат за неверник и това ви е причинявало голямо страдание, както ми довери благородната ви майка.

Лейла го гледаше, без да разбира. В гърлото ѝ беше заседнала огромна буца. Междувременно Ги дьо Варен бе успял да се овладее и я гледаше с усмивка. Гласът му прозвуча пресипнало, но уверено.

— Вече няма защо да се тревожите, лейди Лейла. Тази безбожна сватба няма да се състои. Още утре ще се качим на кораба за Франция. Оттам ще се прехвърлим в Англия. Щом се настаните в дома на брат си, скоро ще си намерите подходящ за положението ви съпруг.

Ударът беше толкова неочакван, че Лейла загуби ума и дума. Трябваше ѝ доста време да осъзнае горчивата истина. Мислите ѝ играеха лудо хоро и тя едва намери думи, за да ги изрази.

— Вие сте полудял! Майка ми никога не би казала такива тежки думи по повод на сватбата ми с Джамал. Тя знае, че бях щастлива, прещастлива. — Лейла седна в леглото, трепереща с цялото си тяло, и извика с пресекващ глас: — Вие сте я убили, нали? Вие сте убили майка ми и вярната Маджида, коварно сте ги убили, след като сте ме упоили.

Този път ударът улучи болезнено Дьо Варен. Много скоро обаче в гърдите му се надигна луд гняв и затъмни сияещите сини очи. Устата му се опъна в корава линия.

— Не съм убил нито майка ви, нито слугинята. Господи, тази упойка сигурно е замъглила разума ви.

— О, не, не аз съм тази, която си е изгубила ума. Вие, вие не сте на себе си. Как иначе да си обясня, че съм попаднала тук? Как иначе би могла да ме сполети тази ужасна участ? — Гласът ѝ звучеше презрително и в същото време трепереше от възмущение.

— Ще ви кажа как се озовахте тук — започна вбесено Ги дьо Варен и стисна с такава сила дървената колона, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Стресната до дън душа от дивата заплаха, която се излъчваше от този мъж, Лейла се отпусна във възглавниците.

— Аз ви спасих, като рискувах живота си и живота на майка ви. Никога не съм срещал толкова смела жена. Лейди Ив измисли този рискован план, не аз. Брат Томас ни изведе от Дамаск в количката, с която превозва мъртъвците до гробището. Майка ви ме помоли да ви упоя, за да ви спестя ужасите по пътя към свободата. Брат Томас получи от Маджида скъпоценна смарагдова огърлица, за да купи двата коня, с които препускахме дотук.

— Не! Това не е вярно! Не може да бъде вярно...

— Как да не е вярно? Разберете най-после, лейди Лейла, аз ви казах истината. Както е истина и че стоя пред вас жив и свободен, вместо да гния като обезглавен труп в неосветената земя. Както са истински и скъпоценностите, които лейди Ив настоя да ми даде, за да си платим пътуването до Англия.

Лейла клатеше глава като кукла на конци и упорито отказваше да му повярва. Поведението ѝ още повече разпали гнева му. Лицето му се разкриви от трудно сдържана ярост, гласът му се задавяше:

— Заклевам се в кръвта на Спасителя! Толкова ли не можете да проумеете, жено: може би в този час вашата благородна майка е хвърлена в затвора, за да бъде наказана за съучастие в бягството ни. Ние дължим свободата си само на нея, разберете го! А тя изрично ме увери, че всичко става по ваше собствено желание!

Думите му отекнаха като гръм в просторното помещение. Двамата се гледаха в очите, без да могат да произнесат нито дума. Лейла не можеше да повярва в този кошмар. Не беше възможно майка ѝ да ѝ е причинила това. Тя заби нокти в ръцете си, за да се събуди, и изплака от болка. По светлата кожа избиха червени петна. Не, това не беше сън, беше действителност. Ги дьо Варен не беше призрак от света

на мъртвите. Изразът на лицето му потвърждаваше, че е казал истината.

— Не, не ви вярвам! — изплака отчаяно Лейла, отметна копринената завивка и скочи от леглото.

Трябваше да му избяга.

Ги препречи пътя ѝ.

— Недейте така, Лейла!

— Не ме докосвайте! Убиец! — изпищя тя, огледа се като безумна и грабна тежката стомна. Водата се изля отгоре ѝ, намокри тънките лавандуловосини одежди и очерта голото ѝ тяло. Ала Лейла беше толкова възбудена, че не забелязваше нищо. — Вие лъжете. Вие сте един подъл варварин и сте убили майка ми, за да ме отвлечете. — Тя вдигна стомната високо над главата си и я размаха като оръжие. — Настоявам веднага да ме освободите. Искам да се върна в Дамаск.

В момента единственото желание на Ги дьо Варен беше в стомната да има още студена вода. Никога не беше виждал толкова разгневено младо момиче. Главата му бучеше. Какво, по дяволите, ставаше тук, за каква измама говореше Лейла? Очевидно упойката беше помътила разума ѝ.

— Върнете се в постелята — заповяда строго той, опитвайки се да се овладее. — Защото само след минута ще рухнете на пода.

Лейла се олюляваше, челото ѝ беше смръщено от болка. Но не това го тревожеше в момента. Много по-лошо беше, че твърдите млади гърди се очертаваха примамливо под тънката коприна, че меко закръглените хълбоци и стройните бедра неустойчиво мамеха погледа му. Не можеше да си заповяда да спре да я гледа. Защо жената, която бяха поверили на грижите му, трябваше да бъде толкова дяволски красива?

Слабините му отново запламтяха от желание, по-силно дори от бученето в главата. Трябваше да стисне здраво зъби, за да се овладее. Трябваше да си повтори дума по дума рицарската клетва, но и тя не му помогна да потисне напирещата жажда да я грабне в прегръдките си.

Дали Лейла бе усетила вътрешната му борба или просто видя недвусмисления знак на възбудата му! Във всеки случай тя реагира, както се очакваше от едно невинно младо момиче — грабна измачканата червена завивка от постелята и я притисна до гърдите си. Изглежда го с разширени от ужас очи, в които святкаше безпомощен

гняв, и стисна конвулсивно голямата стомна. Ей сега щеше да я стовари върху главата му.

— Лейла... — Ги дьо Варен се стараеше да говори вразумително, но гласът не му се подчиняваше. — Оставете стомната на масичката и се върнете в леглото си.

Но тя продължи да стиска с все сила глинения съд и мъжът напрегна мускулите си, готов да се хвърли настрана, за да избегне удара.

— Предупреждавам ви. Ако не го направите, ще дойда при вас и лично ще ви сложа в леглото.

В продължение на един кратък миг Лейла сведе очи. Отрезвена от недвусмислената заплаха в гласа му, тя се поколеба. После обаче изпищя, обезумяла от страх и гняв:

— Не ме докосвайте, варварино, иначе ще ви разбия черепа с тази стомна!

— Добре, щом не искате. — Ги дьо Варен заобиколи леглото и когато Лейла приведе в действие заплахата си, успя да се наведе точно навреме. Стомната се разби на хиляди парченца в стената зад гърба му.

— Чудовище! Убиец! Не ме докосвайте! — изпищя пронизително Лейла и се метна на постелята, когато мъжът посегна към нея.

Въпреки ожесточената ѝ съпротива, той успя да я улови за кръста заедно с няколко копринени черни кичура и немилостиво я дръпна към себе си.

— Пуснете ме! Не! Не ме пипайте! — крещеше като безумна тя и едва си поемаше въздух.

Имаше чувството, че ѝ изтръгват косата от корен. Тя пусна копринената завивка и вдигна юмруци, за да ги забие в лицето му. Един-единствен поглед в стоманеносините очи, в които се четеше опасна заплаха, я накара да спре напред движението.

Този кръстоносец бе убил майка ѝ и Маджида и като нищо можеше да убие и нея, тук, още сега. Лейла го погледна право в очите, отпусна ръце и когато мъжът я притисна до себе си, усети парещия му дъх по бузите си. Никога преди това не се бе озовавала в такава непосредствена близост до някой мъж. Горещината на тялото му проникваше през тънката ѝ роба, ноздрите ѝ поемаха жадно миризмата на сандалово дърво и кожа. Стъписана, тя разбра, че в този миг на



непозната досега омая горещината и ароматът на тялото му неударжимо я привличат, че няма сили да се отбранява повече, също както молецът доброволно полита към пламъка и изгаря.

В тези корави сини очи пламтеше воля, не по-малко непоколебима и упорита от нейната. Трепереща, тя сведе поглед към устните, които мъжът тъкмо навлажняваше с езика си. Без да съзнава какво прави, тя стори същото и видя странната му усмивка, развеселеното проблясване в очите му и още нещо, което не може да разгадае, макар че то предизвика студени тръпки по гърба ѝ. Трябваше да го удари, да го отблъсне от себе си. Но още преди да е успяла да премине от мисъл към дело, той я блъсна грубо към постелята.

— Покрийте се! — Ги отстъпи назад и Лейла се зави до брадичката. — А сега ме изслушайте внимателно, лейди Лейла — продължи тихо той и без усилия устоя на презрителния ѝ, упорит поглед. — Аз не съм убиец. Искане ми се да мисля, че упойката е помътила разума ви и че само тя ви кара да говорите така. Ала полека-лека стигам до убеждението, че са ме измамили. Всичко стана така, както вече ви обясних. Вашата благородна майка ме накара да повярвам, че най-съкровено ви желание е да напуснете Дамаск и Светите земи, за да избегнете брака с един неверник, брак, решен въпреки вашата воля. За съжаление бясното ви избухване преди малко ми показва повече от ясно, че истината е друга.

— Вие нищо не разбирате — озъби се ядно Лейла. — Упойката отдавна е престанала да действа. Главата ми е достатъчно ясна, за да разбере, че това не е кошмар, въпреки огромното ми желание да съм сънувала. Ако мама наистина ви е помогнала да ме отведете, макар да не мога да си представя защо би ми причинила това зло... — Лейла замлъкна изведнъж.

В паметта ѝ оживя споменът за необичайната и загадъчна тъга на Ив в последно време, но тя побърза да прогони тази неканена мисъл. Понечи да продължи, но Ги я изпревари.

Гласът му прозвуча задавено:

— Вашата майка ми каза, че ваше родово право е да сключите християнски брак със съпруг от вашата народност, да си създадете дом и семейство в истинската си родина. Може би това обяснява защо лейди Ив е прибегнала до тази отчаяна стъпка?

Лейла мълчеше като замаяна. Изведнъж всичко ѝ стана ясно. Плашещо ясно. Сватбата беше виновна за всичко. Не можеше да бъде друго. Майка ѝ не искаше тя да стане жена на Джамал Ал-Азис. Само тази беше причината за постоянната ѝ потиснатост през последните седмици, за измъчения израз в очите ѝ, за колебанието ѝ да обсъжда приготовленията за сватбата, за сълзите последната вечер. Само тази беше причината да се озове в това пренеприятно положение. О, не, тя нямаше току-така да позволи на чужди хора да се разпореждат с живота ѝ!

— Все едно какви са били основанията на мама да постъпи така, аз ви казвам, че тя се заблуждава — заговори хладно тя. — Аз нямам ни най-малко желание да замина за Англия, нито с вас, нито с когото и да било друг. Също така не желая сватбата ми да се определя от брат, когото никога не съм виждала. Защо искате от мен да напусна страната, в която съм се родила, за да заживея във вашата варварска родина? Моят дом е в Дамаск. Там живях щастливо и очаквах с нетърпение деня, в който трябваше да се омъжа за Джамал Ал-Азис. Затова категорично настоявам веднага да ме отведете обратно в Дамаск.

— Вашите настоявания, желания или изисквания са без значение за мен, милейди — отговори възбудено Ги дьо Варен. — Вашата благородна майка е тази, която има рицарската ми дума.

— Как така? — смая се Лейла и сърцето ѝ заби като лудо.

Изразът на лицето му издаваше непоколебимост.

— Заклех се на лейди Ив, че ще ви отведа здрава и читава в Англия и ще ви предам в ръцете на брат ви. Това и смятам да направя.

— Това е невъзможно — прошепна с пресекващ глас Лейла. — Не, не, само това не!

— Клетвата е свята и не може да бъде нарушена. Ако Роджър Жерве, вашият брат, няма нищо против завръщането ви в Дамаск, нека постъпи, както намери за добре. Аз нямам право да взема подобно решение.

— Но вие ме отвлякохте против волята ми — изхълца Лейла.

Мъжът равнодушно вдигна рамене.

— Наричайте го, както си щете, милейди. Ала знайте, че корабът ни вдига платна още утре. След няколко седмици ще бъдем във

Франция. Купил съм ви нови дрехи и щом се успокоите, ще ви ги донеса.

Потънала в мислите си, Лейла забрави завивката. Ги дьо Варен втренчи жаден поглед в гъвкавите ѝ гърди и напорът да помилва голата ѝ кожа стана нетърпим. Крайно време беше да излезе.

— Ако много държите, можете да пътувате и с дрехите, в които сте облечена сега. Все пак мисля, че ще ми е много трудно да ви опазя от войниците на борда, дори ако не се излагате на показ, както сега.

Лейла погледна прозирната си роба, вдигна глава към мъжа насреща си и бузите ѝ пламнаха от срам. Гласът ѝ потрепери от гняв:

— За последен път ви казвам, че няма да тръгна с вас.

— А аз ви казвам също за последен път, милейди, че ще го направите. — Вратата се затвори с трясък зад гърба му. Нямахше съмнение, че е изрекъл думите съвсем сериозно. Чу се шум от спускане на резе.

Това вече беше прекалено. Лейла скочи като ужилена, хвърли се към вратата и задумка с юмруци по дървото.

— Вървете по дяволите, Ги дьо Варен! — изкрещя вбесено тя, забравила английския във възбудата си. — Пуснете ме да си вървя. Няма да тръгна с вас. Не искам да живея в Англия, не разбирате ли? Не можете да ми причините това!

Тя крещя и блъска, докато ушите ѝ забучаха, но никой не се отзова на виковете ѝ. Най-после се свлече изтощено на килима и се предаде на отчаянието си.

Какъв беше този жесток обрат на съдбата? Беше пленница, затворена тук против волята си. Какво да прави сега? Само преди няколко дни бъдещето беше ясно очертано пред нея, а сега заплашваше да изтече между пръстите ѝ като пясък с всичките му радости и примамливи обещания. Надеждите ѝ, мечтите и копнежите, прекрасната съдба на високо ценена лечителка, съвместният живот с Джамал — всичко отиваше по дяволите.

Не. Лейла се изправи като свещ. Нямахше да стои и да гледа как този варварин разрушава живота ѝ. Трябваше да намери някакъв изход.

Тя вдигна бавно глава и огледа двата прозореца, защитени с изкусно изработени дървени решетки. Слънцето грееше ярко през решетките и сякаш я мамеше да го последва. Навън я чакаше

свободата. В гърдите ѝ пламна искрица надежда. Тези прозорци бяха път към свободата, вероятно единственият.

## СЕДМА ГЛАВА

Ги дьо Варен вдъхваше дълбоко задушния аромат на мускус, който се излъчваше от тялото на Рефайе. Тя спеше на ръката му, наситена и спокойна, притиснала красивата си крехка снага до неговата. Макар да не усещаше така мечтаното удовлетворение, поне болката в слабините се беше уталожила. Гневът бе подправил съединението на телата, нищо, че Рефайе нямаше представа какво го е тласнало към нея.

Когато той влезе, тя тъкмо приготвяше храна за Лейла, и веднага усети настроението му. Без да се бави, отпрати робинята си и му се усмихна подканващо. Не му трябваше повече окуражаване.

Той я свати на пода и я взе, диво и насилствено. Едва след първата гореща прегръдка се оттеглиха в спалнята ѝ и се любиха така страстно, че накрая тя го помоли със стон да запази поне малко от силите си за последната им нощ заедно.

Ги я послуша, макар че гореше от желание да се потопи още по-дълбоко в насладите на плътта, за да забрави обезпокояващия си сблъсък с Лейла. Никога не му се беше случвало да държи една жена в обятията си, а да мисли за друга. Опита се да я прогони от съзнанието си, но не успя.

Ароматът на мускус го караше да копнее за мекото ухание на розовото масло. Погледът на тъмните очи, влажни и замъглени от желание, събуждаше спомена за две други очи с цвят на аметисти, в които се четяха гняв, упорство и невярващо учудване.

Всеки път, когато проникваше в топлата утроба на Рефайе, той си представяше светлото, нежно тяло на Лейла, усещаше под търсещите си пръсти копринената ѝ черна коса.

Мъжът не можа да се удържи и изруга с цялата си ярост. Разтърка очи, но възбуждащият образ не искаше да изчезне. При това дългото им пътуване още не беше започнало. Трябваше да престане да мисли за нея, иначе сам щеше да превърне живота си в ад. На всичкото отгоре беше разрушил живота на едно младо, невинно момиче, макар

да не го желяеше. Беше прочел това повече от ясно във виолетовите ѝ очи. Но нямаше как, трябваше да сдържи дадената дума. Трябваше да отведе дъщерята на лейди Ив в Англия. Клетвата на рицаря беше толкова здрава, сякаш бе подпечатана с кръв, ненарушима и свещена.

Дори ако съществуваше някаква възможност да върне Лейла в Дамаск, нима щеше да я сложи сам в ръцете на този Джамал Ал-Азис? Не, никога. Тя беше християнка и мястото ѝ не беше при неверниците. Достатъчно лошо беше, че тя гледаше на Дамаск като на свой роден град, че наричаше своя родина Сирия, а не Англия. Нима Ив Жерве не беше разказвала на дъщеря си коя е и кой е баща ѝ? Изглежда, че беше точно така.

Мъжът сви ръка в юмрук и удари с все сила по възглавницата. Не, той трябваше да отведе Лейла в Англия и това беше единственото правилно решение. И никога нямаше да се обвинява, че го е извършил.

— Какво има? — попита сънено Рефайе и го изгледа объркано, с полуотворени очи.

— Нищо, спи! — отговори кратко той, целуна меката ѝ буза и отмахна една къдрица от изпотеното ѝ лице. После внимателно свали ръката ѝ от гърдите си и стана. Зави спящата с копринения чаршаф и започна да се облича. Мисълта му работеше трескаво.

Да, Рефайе щеше да му липсва. Красивата млада вдовица беше подсладила дългите, тягостни дни, прекарани в този езически град, беше станала дори нещо повече — вярна спътница, на която винаги можеше да разчита. Когато миналата нощ потропа на вратата ѝ, покрит с прах и изтощен до смърт от безкрайното препускане, стиснал в прегръдката си безжизнената, упоена Лейла, тя не му зададе нито един въпрос, а бързо го издърпа вътре. Едва по-късно, когато се погрижиха за Лейла, той ѝ разказа всичко, което се беше случило. За мисията в Анадола, за избиването на спътниците му, за преживяното в затвора. Не скри нито едно от невероятните събития, които доведоха до избавлението му.

Рефайе му разказа всичко, което се знаеше в града за кръстоносците. Така Ги научи за смъртта на крал Хенри и за прибързаното отплаване на Едуард Плантадженет, който трябваше да се завърне в Англия, за да предяви претенциите си към трона на баща си. Ги и сега не повярва, че принцът го е изоставил нарочно, че е искал

най-добрият му приятел да завърши живота си в подземията на неверниците.

Същото му каза тази сутрин и Симон дьо Рение, един от старите кръстоносци, който беше решил да остане в Свещената земя, тъй като у дома не го очакваха нито слава, нито почетна титла. Дьо Варен тъкмо беше платил пътуването с част от бисерите, дадени му от лейди Ив, когато някой тежко го потупа по рамото.

— Не мога да повярвам на очите си! Вие ли сте това, Дьо Варен?

Ги веднага позна гласа, обърна се и като видя едрият като мечка стар воин с червена брада и посивяла коса, сърцето му се стопли.

— Аз съм, стари приятелю, аз съм.

— Толкова се радвам да ви видя жив и здрав — рече Симон дьо Рение и се засмя гръмогласно. — Но къде са Реджиналд и останалите? Вие сте първият от специалния отряд, който се изпречва на пътя ми. Да не би спътниците ви да са решили да останат на гости при монголския хан? Говори се, че тамошните жени били диви и горещи като тигрици и препускали голи през пустинята.

— Реджиналд е мъртъв. Всички загинаха — отговори безизразно Ги дьо Варен. На гърлото му заседна буца. Едва сега можеше да бъде напълно сигурен, че тук никой не е знаел нищо за съдбата на изпратения при хана отряд рицари.

— Кой ги уби? Къде стана това? — попита гневно старият Симон. Вените на слепоочията му се издуха, обсипаното с лунички лице се зачерви. След краткия разказ на Дьо Варен рицарят го изгледа напълно объркан. Но едно беше сигурно.

— Принц Едуард никога не е получавал писмо с искане на откуп срещу освобождаването ви, иначе щеше да ни каже. Той беше убеден, че и вие, и другарите ви сте добре, даже остави вест за вас, преди да замине.

— Каква вест?

— Нареди ми да кажа на вас, на Реджиналд и на другите господа да го последвате в Англия веднага след завръщането си.

Дори да беше имал и най-малки съмнения, те се изпариха окончателно в този миг. Принц Едуард беше останал верен на стария си приятел.

— Това е и моето намерение. Току-що купих две места в кораба за Франция — усмихна се той.

— Две! — учуди се дьо Рение и бледосините му очи светнаха любопитно. — Нима ще отведете красивата сарацинка във Варен Касъл?

— Не. Рефайе не желае да напуска родината си. Придружителката ми е лейди Лейла Жерве.

— Лейди Жерве? — смая се старият рицар. — Да не би да е роднина на негодника Роджър?

— Сестра му — отговори кратко рицарят и лицето му помръкна. Ала като видя физиономията на Симон дьо Рение, не се удържа и избухна в смях. Двамата седнаха в най-близката кръчма, изпразниха по няколко кани вино и най-после старият Симон научи цялата вълнуваща история.

Продължителната прозявка на Рефайе върна рицаря в действителността. Сарацинката се усмихна насън и Ги усети угризения на съвестта. Отнесе се много несправедливо с нея, като през цялото време, докато се любеха, мислеше за Лейла. Жалко, че Рефайе отхвърли предложението му да го придружи в Англия. Той се чувстваше добре с нея, харесваше я много, както беше харесвал и всички жени преди нея, които бяха споделяли леглото му, дори съпругата си Кристин, когато беше още жива.

Обърна ѝ гръб и излезе от хладната спалня. Чувстваше се виновен и задето не бе могъл да отговори искрено на чувствата на Кристин. За съжаление, вече беше твърде късно да поправи грешката си. Кристин му остави син, Никълъс, и той го обичаше с цялото си сърце. Може би един ден той щеше да го утеши за болката, която си бяха причинили двамата съпрузи, разногласията им започнаха от деня на венчавката и траяха чак до трагичната смърт на лейди Дьо Варен.

Ги прогони мрачните спомени и отиде в кухнята да вземе таблата с храна, приготвена за Лейла. Надяваше се младата дама вече да се е успокоила. Все пак бяха минали почти два часа, откакто я беше напуснал. Сигурно беше много гладна, след като два дни не беше хапвала нищо.

Крепейки внимателно таблата, Ги вдигна резето. Приведе се и мина през вратата, която като повечето врати в Ориента беше твърде ниска за човек с неговия ръст. Първото нещо, което видя, беше отвореният прозорец. Скринът за дрехи беше избутан до стената,



дървената решетка беше строшена толкова, колкото през нея да се промъкне стройна женска фигура. Постелята беше празна.

— По дяволите! — изруга мъжът и остави таблата на масичката. Защо дори не помисли, че Лейла ще направи опит да избяга? Разгневен от небрежността си, той изскочи навън и се огледа нерешително. В коя посока да тръгне сега?

Пристанищният град беше много оживен, макар че не беше и наполовина толкова голям, колкото Дамаск. Ако се беше сетила да вземе кон, Лейла сигурно отдавна препускаше към близките хълмове, които предлагаха сигурно скривалище. Земята наоколо беше равнинна, осеяна с гористи долини, където разпъваха лагерите си бедуини и мамелюци. Те със сигурност щяха да се възползват от благоприятната възможност, която се удаваше веднъж в живота — да върнат обратно в Дамаск една млада християнка, която говори арабски. Тези хора умееха да печелят от всичко.

Ако се окажеше, че бегълката ги е излъгала и не произхожда от богато семейство, щяха да я продадат на пазара за роби и да получат за нея цяло богатство. Ако обаче беше истина, че тя е дъщеря на прочутия лекар Синджар Ал-Азис, той щеше да заплати на спасителите ѝ цял куп злато. Така че Лейла можеше да разчита на подкрепа и тя сигурно го знаеше.

Когато влезе в обора, Ги установи с облекчение, че не липсва нито един от конете. Лейла беше избягала пеша. Той оседла един от враните арабски жребци и се опита да размисли. Първо щеше да обиколи тесните улички на града с надеждата да я зърне. Ако не я намереше, щеше да събере всички кръстоносци в града и да я преследва към несигурните околни хълмове.

Дьо Варен изведе жребеца навън и огледа сенчестата уличка. Възседна го и препусна бързо покрай малкото минувачи, крякащите кокошки и блеещи овце. Стигна до ъгъла, когато чу виковете на младата робиня на Рефайе. Останала без дъх, девойката дотича до него.

— Господарю! — викаше ужасено тя, без да обръща внимание на любопитните, които започваха да се спират и да се ослушват. — Красивата млада господарка, видях я да скача през прозореца! Тъкмо бях в градината и я последвах. О, господарю, трима мъже... — Робинята едва си поемаше въздух.

— Какво? — процеди през стиснати зъби Ги. Сърцето му се качи в гърлото. Той скочи от коня и здраво разтърси уплашеното момиче. — Къде е лейди Лейла?

— Трима генуезки матроси, господарю — изхълца робинята, която трепереше с цялото си тяло. — Видях как я спряха, как се засмяха доволно и я отвлякоха в една кръчма...

— Води ме! — изкрещя Ги, метна я като чувал на гърба на коня и скочи на седлото. Смушка врания жребец и той се понесе като вихър по улицата, без да се тревожи от гъстата тълпа. Гневът му беше толкова силен, че всеки момент щеше да се пръсне. Дори Бог нямаше да помогне на онези проклетници, ако стореха зло на Лейла. Първо щеше да им отнеме мъжествеността, а после да ги нареже на малки парченца.

— Тук е, господарю, пристигнахме.

Ги познаваше кръчмата. Някога често пируваше тук с приятелите си. На горния етаж имаше публичен дом с мръсни стаички и тъмни стълби, огласяни от сладостните стонове и задъханите викове на градските проститутки.

Ги дьо Варен пусна момичето на земята, скочи от седлото и завърза жребеца пред кръчмата.

— Чакай тук — нареди кратко той.

Момичето нададе уплашен вик, когато рицарят измъкна от колана си кривия ятаган и се втурна като безумен към вратата.

В този миг тя се отвори и един генуезки матрос изскочи навън, олюлявайки се. Той притискаше с ръка окървавеното си рамо и молеше за милост Господа и всички светии. Зад него се появи Симон дьо Рение, облечен само с панталон и чорапи. Стиснал в десница голия си меч, старият рицар кълнеше гръмогласно, а с другата си ръка извлече на улицата една жена. Дългата ѝ черна коса се вееше свободно на гърба. Ги дьо Варен едва успя да отстъпи настрана, без да може да повярва на очите си.

— Лейла! — прошепна смаяно той. Едва я позна. Слава богу, не беше ранена, само тъмната наметка, която очевидно беше намерила в сандъка, висеше разкъсана от раменете ѝ. Под наметката прозираха лавандуловосините одежди.

Лейла се отбраняваше ожесточено. Впи нокти в лицето на стария рицар, издраска го до кръв, изрита го, после размаха ръце като

побесняла. При вида на порозовялата кожа и стройните крайници Ги усети как в сърцето му се надигна дива завист. Много му се искаше сега да бъде на мястото на дьо Рение, за да опитоми тази дива котка.

— Приберете меча в ножницата, дьо Рение! — изрева гръмогласно Ги, за да надвика шума.

— Кой, по дяволите...? — Старият рицар се обърна разярено, но позна сънародника си и се укроти. — А, вие ли сте, Дьо Варен? — Той извъртя Лейла към себе си и без усилия отклони поредния удар. — Да не би това да е вашата лейди?

Най-после и Лейла го забеляза и се вцепени. За миг му се стори, че във виолетовите ѝ очи проблесна безкрайно облекчение. Не, вероятно се беше излъгал, защото веднага след това тя вирна упорито брадичка. Никога не му се беше струвала по-красива. Въпреки това Ги не можа да скрие леката си усмивка, когато я видя как напразно се мъчи да отстрани жилестата ръка на стария рицар от гърдите си.

— Да, тя е — отговори кратко той.

— Така си и мислех. Само си представете какво се случи. Тъкмо се забавлявах вътре с една дебеланка, когато чух в съседната стая шум, тропане, крясъци и охкане. Веднага разбрах, че това няма нищо с любовната игра, ами си е истинска битка. Трябваше да видя какво става, нали? И какво открих там? Свети Боже, трима проклети генуезци се бият за една малка лейди, а тя се е свила на постелята и трепери от ужас. Кога съм виждал такива прекрасни очи и такава разкошна коса? Веднага се сетих, че това е дамата, която трябва да отведете в Англия при онзи проклет предател. — Той изръмжа одобрително и побутна Лейла към защитника ѝ. — И вече не я изпускате от очи, Дьо Варен — заключи предупредително той. — Все едно да захвърлиш на улицата кюлче злато... — Той поклати неодобрително посивялата си глава и огледа кървавите ивици по осеяните си с белези ръце. — Никога не бях попадал на толкова своенравна малка дама, кълна се в рицарската си чест. Истинска вещица. Сигурно ще ви създаде още много трудности.

— Така ми се струва и на мен — съгласи се Ги дьо Варен и посегна към ръката на Лейла. Тя се опита да се изтръгне, но той я задържа без усилия и понижи глас, за да не го чуят околните: — Много се надявам, че тази малка разходка ви е доставила удоволствие, лейди Лейла, защото трябва да знаете, че това беше последният път, когато

излизате сама. Възнамерявам да остана до вас през цялото време, докато стъпим на английска земя.

Лейла се опита да подреди косата си със свободната си ръка, стресната до дън душа от заплахата му, макар че лицето ѝ не се промени. Той не биваше да узнае нито какво безгранично облекчение изпита при появата му пред кръчмата, нито колко я уплашиха последните му думи. Нямахше да му признае нищо, дори на смъртното си легло.

Вместо това изфуча като разярена тигрица:

— Какво ме е грижа за вас, милорд! Ако зависи от мен, бих ви пратила в ада.

— Какво ви казах? — изрева старият рицар и смехът му прокънтя оглушително. — Малка вещица с езиче на отровна змия. Желая ви спокоен път, Дьо Варен.

Той се обърна светкавично към матроса, който се беше надигнал и се промъкваше зад гърба му с нож в ръка. С един-единствен удар на меча дьо Рение освободи света от още един негодник.

Лейла потрепери и промърмори ужасено:

— Варвари сте вие, диваци. Не сте никакви християни...

— Варвари ли? Не, милейди, не съм съгласен с вас. Помислете само какво щяха да направят с мен сънародниците ви. Този тип си получи заслуженото. Не забравяйте, че щеше още да е жив, ако не бяхте имали глупостта...

Лейла се сгърчи като от удар.

— Сега пък обвинявате мен за случилото се! В крайна сметка те бяха тези, които ме нападнаха, не аз тях.

— Не се измъчвайте повече, благородна госпожо — утеши я дьо Рение и се поклонил дълбоко. — А сега ме извинете, ако обичате. Чака ме важна работа. — Той се ухили съзаклятнически към стария си приятел и пошепна в ухото му: — Горещо ме чака една хубавица и не мога да я оставя да изстине.

— Благодаря ви, приятелю — отговори рицарят и разтърси ръката му. Все още му се гадеше, като помислеше какво можеше да се случи с Лейла.

— Няма за какво — отклони благодарностите старият кръстоносец. — Не всеки ден ми се удава възможност да спася някоя

красива дама. — На прага се обърна още веднъж и добави: — Желая ви приятно пътуване! — Гръмкият му смях огласи тъмния коридор.

Лейла погледна мъртвеца и едва не й стана лошо. Наоколо вече се беше събрала многочислена тълпа зяпачи, араби и местни християни. Грубите нрави на кръстоносците очевидно бяха оказали своето опустошително въздействие върху града.

Когато Ги внезапно я вдигна на ръце и я понесе към врания жребец, Лейла се стресна до смърт и изпищя. Когато я хвърли на седлото, тя се опита да го изрита, но той само се изсмя, метна се зад нея и я обгърна с ръка. Притисна гърба ѝ към гърдите си, а когато свободната му ръка се плъзна почти нежно по дупето ѝ, дъхът ѝ спря и бузите ѝ запариха от срам. Как смееше да се държи така с нея пред очите на всичките тези хора? Никой не я беше подлагал на подобно унижение.

— Махнете си ръката! — изсъска тя. Бедрото, което притискаше нейното, беше по-твърдо от желязо.

— Само още една дума, милейди, и ще ви напердаша, както заслужавате. Така окончателно ще станете за посмешище на целия град.

Лейла застина на мястото си. О, този негодник, този звяр!

Дьо Варен нареди на робинята да се качи зад него и подкара жребеца в бърз тръс. Трябваше да положи огромни усилия, за да не избухне в смях, защото без усилия отгатваше какво мисли в този момент Лейла. Беше му смешно, макар че мислите ѝ не бяха много ласкателни за него.

Странно. След като я намери здрава и читава, той започваше да се наслаждава на положението. Без съмнение, Лейла беше най-смелата, най-опърничавата, най-своенравната и възбуждаща жена, която беше срещал някога в живота си, и със сигурност беше най-красивата. Дьо Рение беше дяволски прав. Кой знае какви трудности му предстояха по дългия път до Англия. И въпреки това той се радваше на задачата, която го очакваше на борда на кораба.

Когато влязоха в къщата на Рефайе, Лейла бързо се убеди, че Ги дьо Варен е произнесъл заплахата си съвсем сериозно, и гневът ѝ пламна с нова сила. Рицарят не я изпускаше от очи нито за миг, седеше в стаята ѝ, надзираваше и най-малките ѝ движения и не я оставяше дори да си поеме дъх. Постоянното му присъствие я притесняваше,

защото той изпълваше ниската стая с огромната си фигура и за нея сякаш не оставаше дори въздух за дишане.

Трябваше да вечеря заедно с него и красивата сарацинка, което не зарадва особено младата вдовица. По-късно ѝ позволи да поседи във вътрешната градина върху една голяма възглавница, но преди това я завърза за близкото дърво с копринен шнур. Двамата с Рефайе седнаха на каменната пейка край фонтана и скоро се запrikaзваха оживено. Говореха тихо и Лейла не разбираше нито дума, чуваше само веселите им смехове. Тя се нацупи и им обърна гръб. След като Дьо Варен я заплаши, че ще я напляска като малко момиче, не беше произнесла нито дума, макар че по време на вечерята и двамата се бяха опитали да я въвлекат в разговора си.

След двата дни пост Лейла отдаде дължимото на леките и умело подправени ястия. Червеното вино, което им поднесоха с вечерята, прогони поне малко хапещото усещане за безпомощност и страх. Накрая главата ѝ натежа и тя задряма от изтощение, гняв и страх, приспана от мекия глас на сарацинката и дълбокия тембър на Ги дьо Варен.

Лейла изобщо не усети как Ги я отвърза, вдигна я на ръце и я отнесе в покоите ѝ. Той я положи внимателно върху постелята и се съблече безшумно. Лейла се стресна едва от някаква странна топлина в гърба, но беше толкова сънена, че не можеше да каже дали сънува или не. Изведнъж една ръка се мушна под гърдите ѝ, някой я притисна до себе си. Тя се събуди изведнъж и застина неподвижна.

Не, това не можеше да бъде. Ги дьо Варен се беше изтегнал до нея на широката постеля. Не беше очаквала такава безсрамие, такава непочтеност дори от варварин като него. Когато гневът я надви, тя заби лактите си в ребрата на спящия мъж и се опита да се изтръгне от прегръдката му. Напразно. Той въздъхна доволно и я притисна още по-силно до себе си.

— Не си правете труда, милейди — промърмори в ухото ѝ той. — Няма да ми избягате. Опитайте се да поспите. Утре ще станем на разсъмване, за да се качим на кораба за Марсилия.

Отчаяна, Лейла престана да се съпротивлява. Нямаше смисъл да се бори. В сравнение с мечешката сила на този мъж тя беше само една малка мушица, която се биеше в мрежата на паяка. Как да се справи с него? Може би щеше да го нарани с няколко остри думи?

— Къде е вашата уличница? — изсъска ядно тя. Как смееше да погазва така достойнството ѝ? Никой мъж нямаше право да я държи в обятията си, освен законният съпруг. Държанието му беше нечувано дръзко!

— Ако говорите за Рефайе, тя спи сама — отговори с опасно тих глас мъжът. — Но злобният начин, по който осъждате една жена, сторила ви досега само добро, я прави много по-благородна от вас. — Той усили натиска на ръката си и Лейла едва не изпищя. — Не смейте да употребите още веднъж същата дума, милейди, защото горчиво ще се разкайвате.

Лейла и сама се уплаши, че е могла да произнесе такава неприлична дума. Сърдечното отношение на сарацинката към една непозната беше наистина достойно за възхищение. Ала непростимата дързост на Ги дьо Варен беше разпалила до такава степен пламъка на гнева ѝ, че тя престана да се владее.

— Наистина ли смятате, че бих могла да избягам, докато тя ви топли леглото?

Само след миг се озова легнала по гръб, докато ръката на Дьо Варен стискаше устата ѝ, а лицето му беше само на сантиметри от нейното. Очите му блестяха като наточени до блясък остриета, подчертани още повече от млечната светлина на луната.

— Лейла, аз... — От гърлото му се изтръгна дрезгав, безрадостен смях. Преди да осъзнае какво става с нея, тя усети твърдите му устни върху своите, раменете му я притиснаха като скала, езикът му се втурна между полуотворените ѝ устни. Стресната от това бурно нападение, Лейла изскимтя задавено, но протестът ѝ се превърна в сладостен стон, когато езиците им се преплетоха.

Пронизаха я нови, непознати усещания. Физическата близост на мъжа сломи съпротивата ѝ, разумните мисли отлетяха някъде много надалеч, волята ѝ угасна. Имаше чувството, че се носи като вихър през пустинята, толкова гореща и настойчива беше устата на Ги, пламтяща и възбуждаща. Макар че я бяха подготвили основно за тази първа среща с мъжката страст, макар че бе изучила изкуството на прелъстяването, тя не знаеше нищо за физическото желание, за удоволствията на плътта, за бурния изблик на страст в собственото тяло.

Нима беше възможно да съществува такава огромна пропаст между наученото и този разтърсващ първи опит? Нима беше възможно истинската целувка да е толкова сладка и упойваща, прилична на сън, но много, много по-възбуждаща и красива? Без да съзнава какво прави, Лейла потопи езика си в устата на мъжа над себе си, за да проникне още по-дълбоко в тайната на физическата близост.

Тя си възвърна способността да разсъждава разумно едва когато Ги простена дрезгаво и сложи ръка върху гърдите ѝ. Макар и късно, дойде отрезвяващото прозрение какви последствия би могла да има тази сладостна игра между езиците им, дойде срамът от самозабравата.

— Не! — изпищя тя и усети лудото биене на сърцето си. — Спрете!

Мъжът не я чу. Целувката му стана още по-настойчива, нежностите му — по-страстни. Палецът му описваше кръгове около втвърдилото се зърно, което изпъкваше през леката коприна. Лейла се надигна, за да се нагоди към милувката, все още упоена от първия досег с удоволствието. Разбира се, тя знаеше, че не може да продължава така. Ги беше чужд за нея, но тя нямаше сили да го отблъсне. Коприната се скъса.

Лейла се бореше с последни сили срещу нарастващото си желание, което сега бе примесено със страх, защото Ги разтвори одеждите ѝ и голямата му, гореща ръка замилва голата ѝ кожа.

Внезапно желанието отстъпи място на ужаса. В съзнанието ѝ нахлуха десетките страшни истории за насилията на кръстносците, които беше слушала в харема. Ги дьо Варен щеше да я изнасили брутално. Тя забарабани с юмруци по раменете му, но той сякаш не я усети. Едва когато откъсна устни от нейните и остави влажна, пареща следа по шията ѝ, тя можа да изкрещи:

— Не! Пуснете ме веднага! Не бива да правите това. Аз не съм кръчмарска проститутка, която се отдава на всеки срещнат. Аз съм още девствена и ви заповядвам веднага да ме пуснете.

Ги застина напред движението си. Писъкът ѝ отекна като гръм в ушите му. Той пое дълбоко въздух, за да се овладее, след малко между здраво стиснатите му зъби се процеди ядно проклятие. Как можа да стигне дотук? Искаше само да я накара да замълчи, да я научи да се държи по-прилично, но в никакъв случай не желаше да упражни насилие. Само тя беше виновна, проклетата ѝ целувка, която беше



запалила огъня на желанието в тялото му и беше взривила самообладанието му. Той я погледна и отново изруга. Разбира се, той знаеше, че има насреща си едно невинно момиче. Но защо тогава го целуна с такава пламенност, защо езикът ѝ проникна така дълбоко в устата му? Може би беше недокосната, но целувката ѝ издаваше, че притежава известен опит. Той вдигна бавно глава и се вгледа в широко разтворените ѝ очи. Този път в тях имаше само страх.

— Вярвам, милейди, макар че съвсем не ме целунахте като девственица. По-скоро вярвам на благородната ви майка, която каза същото. Вероятно бъдещият ви съпруг, този проклет неверник, ви е научил да се целувате така пламенно?

Възмущението веднага прогони страха.

— Как се осмелявате дори да си помислите такова нещо? — изфуча разярено Лейла и ядно отмахна черните къдрици от сгорещеното си лице. — В нашата страна девствеността е най-ценното богатство на всяко момиче и се пази до сватбата. В харема овладяваме изкуството да доставяме удоволствие на съпруга си. Аз също получих няколко урока. Но те бяха, за да радвам Джамал Ал-Азис, само него и никого друго. Голям грях е да се възползвам от наученото, за да прельстя някой друг.

— Ето, че вече съгрешихте, милейди — отговори ухилено Ги, но гласът му прозвуча пресипнало. Желанието му се засилваше с всяка нейна дума. Това беше напълно ново за него. Недокоснатото момиче, което владее древното източно изкуство на прельстяването. Нищо чудно, че целувката ѝ беше толкова страстна и чувствена. Опита се да си представи как ще продължи по-нататък и натискът в слабините му стана непоносим. Лудото желание прогони от съзнанието му рицарския дълг, дадената пред майка ѝ дума. Ако продължеше да настоява, Лейла непременно щеше да разкрие пред него някои от нещата, на които я бяха научили в харема. Дали беше готова да извърши и други грехове, освен страстните целувки?

Когато Ги сложи ръката си върху голата ѝ гръд, Лейла спря да диша. Защо ѝ трябваше да му казва всичко това? Само беше влошила положението си. Мъжът наведе глава и засмука зърното на гърдата ѝ. По тялото ѝ се разля такава вълна на удоволствие, че тя едва не изпищя. Не, това ѝ беше забранено. Ги не биваше да я засрамва повече. Трябваше да го спре.

— Варварин! Звяр! Трябваше да знам, че няма да разберете обичаите ни, че ще ги презрете и разрушите! — Тя захълца, сълзите бликнаха като поток от очите ѝ. — Ако ме вземете насила, отново ще докажете, че нямате чест!

Сълзите по пламналите ѝ бузи заблестяха на лунната светлина и Ги дьо Варен усети как в гърдите му се надигна луд гняв. Гняв към самия себе си, че не е успял да се овладее. Какво става с него, по дяволите? Лейла беше права. Той се държеше като варварин, не като неин защитник, още по-малко като рицар. Стисна здраво зъби, за да се пребори с болката в слабините, и се подпря на лакът, без да сваля ръка от кръста ѝ.

— Нямате право да ме наричате безчестен, Лейла — опита се да обясни той, но веднага разбра колко недостоверно ще прозвучат думите му на фона на току-що случилото се. Държанието му беше наистина позорно. — Ако наистина бях такъв, сега нямаше да ви оставя, все едно дали се съпротивлявате или не. Не съм варварин, повярвайте. В нашата страна девствеността също се цени извънредно много. Когато положих рицарския обет, аз се заклях да защитавам жените, да пазя честта им, да уважавам добродетелта...

— Думи, само думи, на всичкото отгоре лъжливи. Делата ви изобличават — изсъска гневно тя.

Ги отново трябваше да признае, че тя е права.

— Така е — прошепна той, повече на себе си, отколкото на нея. — Вашата изключителна красота е предизвикателство за всеки мъж. Признавам, че проявих непростима дързост, но целувката ви...

— Сигурна съм, че сте използвали този претекст при безброй нещастни девственици — отвърна равнодушно тя и упорито вирна брадичка.

Ги стисна лицето ѝ с една ръка и я принуди да го погледне в очите.

— Не продължавайте да ме предизвиквате, Лейла. Точно тази ваша проклетата упоритост ме накара да загубя самообладание. Не ме гневете. Дръжте се прилично, иначе ще престана да се владее и тогава тежко ви. А сега легнете и се опитайте да поспите.

Гърдите ѝ се повдигаха и падаха неравномерно. Някакво непознато усещане затисна гърлото ѝ и едва не я задуши. Когато Ги я притегли нежно към себе си, тя се постара да остане неподвижна,

макар че ѝ се искаше да изпищи с всичка сила. Грозната му заплаха оказа желаното въздействие. Този мъж щеше да вложи цялото си умение в целувки и докосвания, да се възползва от цялата мощ на тялото си, за да я прелъсти.

Ги дьо Варен беше проклет кръстоносец, идваше от студена страна с варварски обичаи, беше безсърдечен и жесток. Тя го мразеше, както мразеше и всички, които приличаха на него. Трябваше само да изчака благоприятен случай, за да му докаже колко силна е омразата ѝ.

## ОСМА ГЛАВА

Покоите все още тънеха в мрак, когато някой меко разтърси Лейла за рамото. Тя се протегна, прозина се, ресниците ѝ затрепкаха, после скри глава във възглавницата, все още в плен на сладкия сън, и прошепна замаяно:

— Върви си, Маджида, остави ме да... О!

Изведнъж се събуди и скочи в леглото. Някой я беше плеснал здраво по дупето. Беше толкова тъмно, че не се виждаше нищо, но Лейла долови тежко мъжко дишане, шумолене на лен и веднага си припомни къде се намира.

Чук как някой удари кремъка и запали малката газена лампа върху масичката. Ги дьо Варен стоеше до леглото и я гледаше с усмивка.

— Как смеете? — Тя събра с две ръце остатъците от разкъсаната копринена роба и ги притисна към гърдите си, но това не ѝ помогна да закрие голотата си. Мъжът беше съвсем близо до нея и я поглъщаше с жаден поглед, сякаш беше някой гладен вълк, а тя — безпомощно агънце. Чувстваше се толкова гола и ранима...

— Да, наистина, как посмях! — Рицарят пъхна палци в колана си и продължи невъзмутимо: — Простете ми, лейди Лейла, но това беше най-добрият начин да ви събудя бързо, с изключение, разбира се, на целувката...

— Будна съм — отговори бързо тя и избягна погледа му. Страните ѝ се обляха в червенина. — Нали казахте, че ще тръгнем на разсъмване. Още е тъмна нощ.

— Вие го казвате. Давам ви половин час да се окъпете и да облечете новите дрехи. Щом пропее първият петел, тръгваме за пристанището.

— Нови дрехи ли? Къде са? Къде е ведрото за банята ми? — попита възбудено тя.

— За съжаление нямате време за истинска баня. Трябва да се задоволите с това. — Той посочи масичката, на която бяха поставени

голяма стомна и гледжосан леген. Водата в стомната изпущаше пара. — Тук ще намерите гъба, ароматен сапун и чисти кърпи, всичко, от което имате нужда.

— А дрехите? — прекъсна го високомерно тя.

— Те са в раклата, която вчера ви послужи за друга цел — усмихна се развеселено Ги. — Снощи, докато седяхме в градината, робинята на Рефайе се погрижи да нареди в тази ракла всичко, което купих за вас с някои от скъпоценностите на благородната ви майка. Раклата и съдържанието ѝ от днес нататък са ваша собственост, лейди Лейла.

Тя го погледна мрачно, без да му благодари. Мъжът вдигна рамене и закрачи към вратата.

— Не забравяйте, че ще дойда да ви взема след половин час. Дотогава трябва да сте готова за излизане.

— Повтаряте се, милорд.

— Добре. Ще изпратя робинята да ви помогне при обличането. Преди да дойде тук, тя е работила в дома на една английска дама в Тир и знае как се обличат жените у нас.

— През това време вие сигурно ще се сбогувате с красивата Рефайе?

Мъжът се обърна и я изгледа продължително. Веселите искрици в очите му изчезнаха.

— Вече се сбогувахме. Тя отиде в дома на брат си. Няма да имате възможност да ѝ благодарите.

— О! — Това объркваше плановете ѝ. Тя сведе глава и погледна към Ги през полуспуснатите си мигли. — За всекиго е видно, че вие харесвате тази жена. Нима ще я оставите просто така? Вероятно в Англия ви очаква съпруга, която няма да приеме една сарацинка за своя съперница? — Лейла прехапа устни. Думите се бяха изплъзнали от устата ѝ, преди да успее да ги спре. Тя ядосано прокле на ум любопитството, което отново ѝ беше изиграло лош номер.

Ги изглежда се развесели от неочаквания въпрос, но бързо стана сериозен. Лицето му помрачня още повече отпреди, сякаш беше предвидил поредната злобна забележка.

— Би трябвало да знаете, че християните не държат по много жени. Освен това в Англия не ме чака съпруга — обясни кратко той. — Предложих на Рефайе да дойде с мен, но тя реши да си остане тук.

Впрочем, това не е ваша работа. — Той вдигна ръка и нетърпеливо посочи към легена за миене. — Водата ще изстине. По-добре се погрижете за собствените си работи, милейди.

Лейла го изчака да се обърне към вратата и промърмори злобно:

— Не се учудвам, че е отказала да последва мъж като вас... — Вестта, че Ги дьо Варен не е женен, бе прозвучала наистина изненадващо.

Мъжът все пак чу тихите думи и отново се обърна.

— Пазете се, Лейла. Мислите се четат толкова ясно по лицето ви, че дори мъж като мен е в състояние да ги отгатне без усилие. Не правете повече опити за бягство, иначе ще се видя принуден да присъствам на утринния ви тоалет.

Изведнъж той смени тона и се усмихна почти момчешки.

— Впрочем, едно от любимите ми занимания е да помагам на красиви дами при обличането. Сега обаче е време да се насладите на топлата вода. Сигурен съм, че много ще ви липсва по време на плаването към Марсилия.

Лейла изчака вратата да се затвори зад гърба му и ядно изсъска:

— Варварин! — После се надигна, свали копринената роба и бързо се изми от главата до петите. Дори ухаещият сапун не успя да възвърне поне малко от обичайната ѝ жизненост. Отчаянието и жаждата за отмъщение разкъсваха гърдите ѝ. Бъдещето, което се очертаваше пред нея, беше повече от мрачно. А само преди няколко дни бе вярвала, че е на път да осъществи мечтата на живота си...

Единствената ѝ надежда беше, че в последния момент ще успее да избяга и да се върне в Дамаск. Тя нямаше да се предаде, докато не се качеше на кораба. Дори и тогава нямаше да се откаже.

На вратата се почука тихо и Лейла се стресна. Гъбата падна от треперещата ѝ ръка.

— Кой е?

— Аз съм, господарке — обади се плахо младата слугиня.

— Влез! — Загрижена, че Ги стои в коридора и може да надникне вътре, Лейла се скри в най-тъмния ъгъл на стаята, докато слугинята влезе и грижливо затвори след себе си вратата. Тя се обърна към нея и бързо запита на арабски: — Тук ли е той?

— Да, господарке... исках да кажа, милейди.

Лейла въздъхна потиснато. Момичето ѝ бе отговорило на английски, а това означаваше, че от него не може да се очаква помощ. Младата робиня боготвореше проклетия кръстоносец, това се виждаше от пръв поглед. Вероятно самонадеяното му държане пред кръчмата ѝ беше направило силно впечатление. Лейла беше безкрайно учудена. Какво толкова имаше в този войнствен, дългокос варварин, та беше спечелил само за един ден сърцето на едно младо момиче, още почти дете? Тя просто не можеше да си представи такова нещо...

— Лорд Дьо Варен смята, че трябва да побързате, милейди. Колата, която ще ви отведе на пристанището, скоро ще бъде тук — обясни почтително слугинята. После извади новите дрехи от раклата и плахо допълни: — Освен това ми заръча да ви кажа, че не бива да забравяте кое е любимото му занимание, господарке.

Смаяна от нахалството му да ѝ изпрати това дръзко известие чрез устата на едно толкова младо същество, ала и уплашена от повторната заплаха, Лейла протегна ръка към дрехите и разтвори широко очи.

— Какво е това? — попита изненадано тя и вдигна чифт сиви копринени чорапи.

Робинята обясни усърдно предназначението им и я помоли да седне на леглото, за да може да я обуе.

Макар и неохотно, Лейла изпълни молбата ѝ. Ала когато робинята опъна копринените чорапи по краката ѝ и ги привърза с лъскава лента над коленете, тя се намръщи сърдито и извика:

— Нямам никакво намерение...

Вратата се отвори с трясък и гласът на Ги дьо Варен задуши протеста ѝ в зародиш:

— Не започвайте да буйствате пак, милейди, иначе ще се видя принуден да заема мястото на робинята. След малко ще дойда пак. Очаквам от вас да ме посрещнете готова за път и да се държите като благородна английска дама.

Макар че вътрешно бушуваше от гняв, Лейла изтърпя безмълвно, докато сплашената слугиня изпълни дълга си. Отделните части на облеклото ѝ се струваха повече от странни. Първо дългата ленена риза с нежна бродерия на деколтето, която падаше чак до глезените ѝ, гладка и хладна. След нея роклята от небесносиня коприна с тесни ръкави до китките, с богато надиплена пола и висока якичка.

— А панталонът? — попита недоволно Лейла, когато робинята посегна към колана.

— Английските дами не носят нищо под ризата — гласеше отговорът.

Лейла не повярва на ушите си. Да не покриваш долната част на тялото си — та това противоречи на всички морални норми.

— Колко сте красива, господарке — прошепна възхитено робинята. — Лорд Дьо Варен ще бъде приятно изненадан, като ви види.

Лейла не сметна за нужно да отговори. Беше й все едно дали ще го изненада приятно или не. Кой тук се интересуваше от желанията й? Единственото, което искаше, бе да облече отново любимата си роба, да се върне при семейството си в Дамаск.

Обзета от странно равнодушие, тя позволи на слугинята да стегне талията й със златния колан. Стана й едва ли не смешно, като видя как момичето го кръстоса на гърба, после обви хълбоците и го завърза така, че краищата му увиснаха отстрана. Е, поне меките кожени обувки бяха поносими. Всичко останало, необичайно и доста тежко, не можеше да й замени леките одежди, които бе носила досега.

След това младата слугиня изчетка черната коса, видимо възхитена от дължината и гъстотата й, и я сплете на дебела плитка. Накрая извади от раклата прозирна копринена кърпа и я закрепил на тила на Лейла с помощта на изкусно изкована сребърна диадема.

— Нима английските дами също носят було? — учуди се Лейла. Не, тази кърпа не скриваше лицето, а само тила и падаше на меки гънки по раменете й.

— Да, господарке, имат и най-различни други украшения за глава — обясни момичето и меко притисна диадемата към челото й. — Толкова ви отива това було! — извика възбудено тя, отстъпи крачка назад и запляска с ръце. — Сега сте истинска английска дама. Точно както ми заповяда лорд Дьо Варен.

Вратата се отвори и Лейла неволно затаи дъх. Ги дьо Варен застана на прага и я огледа изпитателно от глава до пети. Сърцето й заби като лудо.

— Радвам се, че все още не съм изгубил вкус към красивото дамско облекло — пошегува се пресипнало мъжът и застана пред Лейла, широко разкрачен, опрял ръце на могъщите си хълбоци. — Бях



сигурен, че роклята ще ви отива. Вече чувам ревнивия шепот на придворните дами, когато ще ви представя в двора на Едуард — прибави със закачлива усмивка той.

Никога не беше виждал такава красавица. Гневът, който бе пламнал в сърцето му след злобните ѝ забележки по адрес на Рефайе, изчезна в миг. Погледът му не се откъсваше от стройната фигура. Пълните гърди, чиито връхчета се очертаваха съвсем ясно под гладката синя коприна, тънката талия, за която мнозина дами щяха да ѝ завидят, меко закръглените хълбоци, цялото великолепие на тялото ѝ бе подчертано още повече от дрехите, които ѝ беше купил.

Ги усети надигащото се в слабините му желание и извика неочаквано остро:

— Забрави ли горната дреха?

Робинята веднага извади от раклата леката ленена наметка и понечи да загърне раменете на Лейла.

— Защо трябва да нося още една роба? — възпротиви се недоволно тя. — И без това е достатъчно горещо.

— Сложете си наметката, милейди — заповяда Ги подчертано равнодушно. — Тя няма да ви смуцава толкова, колкото безбройните любопитни погледи, които жадно ще поглъщат прелестите ви, когато се качим на кораба. Знам, че щом стъпим на английска земя, мъжете ще се изпобият за вас, но нямам желание да присъствам на това зрелище още тук, в Светата земя.

— А аз дори не смеех да помисля, че един толкова смел рицар като вас не жадува за кървава битка — отговори подигравателно тя. — Особено когато става въпрос да защити честта на една дама. Нима майка ми ме е поверила в ръцете на страхливец?

Ги дьо Варен я изгледа с присвити очи.

— Нямам навика да бягам от битките, милейди, освен от онези, които вода сам със себе си. Една красива и млада жена като вас е предизвикателство за всеки мъж, а аз обещах на майка ви да ви пазя, не да отнема невинността ви. Достатъчно ясно ли се изразих? — попита грубо той.

— Повече от ясно — отговори презрително Лейла и недоволно се запита защо при тези думи сърцето ѝ отново заби като лудо. Никога преди това не беше виждала такава неприкрита жажда в мъжките очи, дори у Джамал Ал-Азис. Но онова, което я уплаши много повече от

погледа на Ги дьо Варен, беше възбудата, която пламна в собствените ѝ гърди и я накара да потрепери. Кръвта пулсираше във вените ѝ, сякаш мъжът я бе докоснал с ръце, а не просто с този горещ поглед. Представи си, че миналата нощ я е гледал със същия този пронизващ поглед, когато...

— Позволете на слугинята да ви облече, милейди — заповяда грубо Ги и Лейла се отърси от омаята. Когато вдигна поглед, в очите ѝ се четяха гняв и искрено смайване.

Досега винаги се беше гордяла със способността си да се владее. Какво се бе променило само за една нощ? Защо този мъж четеше мислите по лицето ѝ? Как да се предпази от дяволската му сила?

Междувременно търпеливата робиня успя да промуши ръцете ѝ през страничните отвори. Наметката падаше на меки дипли чак до ръба на синята рокля и скриваше умело женствените ѝ форми. Отвън останаха само дългите, тесни ръкави, избродирани със сребърни конци, а когато правеше по-бързи движения, полите на роклята надничаха отдолу. Слугинята извади дългата плитка отгоре, надипли булото и намести сребърната диадема на челото.

— Е, доволен ли сте най-последно? — попита дръзко Лейла.

Без да каже дума, Ги ѝ предложи ръката си и тя го докосна с връхчетата на пръстите си.

— Погрижи се раклата да бъде натоварена в колата, докато аз закувам с господарката. Ще изпратя носачите горе.

— Както заповядате, милорд — отговори момичето и се поклони със скръстени на гърдите ръце.

Лейла едва не изкрещя. Значи Ги не беше стоял през цялото време на пост пред вратата, както предполагаше тя, а само от време на време беше идвал да се увери, че пленницата му не е избягала. Когато я поведе внимателно по стълбите, тя трябваше да съсредоточи цялото си внимание, за да не се препъне в необичайно дългата рокля. Какво беше казал той, закуска ли? Нима смяташе, че би могла да преглътне дори една хапка в този най-черен момент от живота си?

Опита се да потисне пламналото в сърцето ѝ отчаяние с напомнянето, че до пристанището сигурно имаше доста път и все още можеше да открие начин за бягство. Той не беше в състояние да я наблюдава през цялото време, нали? Поне веднъж щеше да ѝ обърне гръб, а щом я потърсеше, тя щеше да е изчезнала в тълпата.

Когато само час по-късно Лейла се изкачи по стълбичката и стъпи на борда на тежковъоръжената галера, тя разбра, че първото ѝ пътуване по море няма да е никак леко. Дори сега, когато котвата още не беше вдигната и люлеенето се усещаше съвсем слабо, тя се чувстваше ужасно зле и не искаше да си представя какво ще стане после. Ако Ги не я държеше здраво, щеше веднага да се обърне и да се втурне обратно към сушата.

По пътя към пристанището бе предприела два безуспешни опита за бягство. За всичко бяха виновни проклетите чуждоземни дрехи, които ѝ пречеха да тича достатъчно бързо. И двата пъти Ги я бе настигнал без усилия и само тихо ѝ беше припомнил заплахата, която бе произнесъл през нощта. Последната част от пътуването Лейла бе изменила със сведена глава и отчаяно желание в сърцето да се появи някой добър дух, който да я качи на летящото си килимче и да я отнесе в далечната си страна. Нали така пишеше в старите книги с приказки...

Ала когато от полумрака изникнаха тъмните очертания на галерата, Лейла разбра, че действителността се различава твърде много от света на приказките. Възможността за бягство беше пропаднала окончателно. Скоро щяха да напуснат родната земя.

Никога преди това Лейла не се беше качвала на кораб за далечно плаване. Познаваше само малките баркаси, които се плъзгаха бавно по водите на изкуствените канали или покритите с лотоси езера в султанските градини в Кайро и служеха само за забавление. Веднъж или два пъти беше виждала тромавите, плоскодънни лодки, които плуваха по Тигър и Ефрат на път за Багдад. За разлика от тях галерата беше огромна и имаше две високи мачти, триъгълни платна и две дълги, предълги пейки за гребците. Качването стана много бързо и Лейла не можа да види нищо повече, толкова поразена беше от големината на кораба.

Сега стоеше зад Ги, който надзираваше товаренето на багажа им, и притискаше с ръка стомаха си. Макар че успя да потисне тихия си стон, той се обърна към нея и се усмихна.

— Лицето ви е доста позеленяло, милейди. Лошо ли ви е?

Тя поклати безмълвно глава. Ги веднага улови ръката ѝ и я отведе до релинга, където грижовно я подкрепи, докато тя принесе първата си жертва на морския бог Нептун. Дори малкото хапки, които бе

погълнала по принуда, не останаха в стомаха ѝ. След това тя беше толкова засрамена и изтощена, че не чу нито дума от подигравателните, доста грубички забележки, които отправиха по неин адрес стълпилите се на палубата моряци и връщащи се в родината поклонници.

— Ако се разболеете още отсега, пътуването ще бъде много трудно — проговори съчувствено Ги и изтри устните ѝ с чиста ленена кърпа, извадена от кожената торбичка, която висеше на колана му.

— За каква болест говорите? — попита Лейла, която трепереше с цялото си тяло.

— Да не говорим сега за това. Елате, ще ви заведа в нашата каюта. Там ще си легнете удобно.

Лейла потисна с мъка болезнения си стон и без съпротива се остави да я отведат в каютата. Виеше ѝ се свят, чувстваше се толкова слаба, че не беше в състояние дори да избухне, макар че перспективата двамата да обитават една и съща каюта не беше никак радваща. Вместо да го отблъсне, тя се облегна с готовност на ръката му и се опита да си припомни какво беше чела за подобни пристъпи в лечителските книги. Там май пишеше, че не може да се направи почти нищо, че болният трябва да остане спокоен, да лежи по гръб и да поема само лека храна, за да щади стомаха си.

Лейла въздъхна угрижено. Всичките ѝ лекове бяха останали в Дамаск, също като майка ѝ, вярната Маджида, баща ѝ, Джамал Ал-Азис и болните, на които беше обрекла живота си. Дамаск, това бяха разрушените надежди, това беше родината...

Сълзи забулиха погледа ѝ. Не видя как Ги дьо Варен я отведе в задната част на кораба, където се издигаше дъсчена постройка, подобна на замък, и двамата се изкачиха по стръмна стълбичка. Той отвори една врата и я въведе в ниско, но доста просторно помещение.

— Изглежда удобно, нали? — попита самодоволно той, но когато Лейла не му отговори, вдигна рамене и продължи невъзмутимо: — Все пак се намираме на един обикновен презморски кораб. Това е каютата на капитана. Човекът с готовност ни я отстъпи, след като получи чифт рубинени обици и една диамантена огърлица.

Мисълта за скъпоценностите на майка ѝ я натъжи още повече. Лейла изтри сълзите от бузите си и се огледа. Малкото помещение беше изненадващо чисто и уютно, но толкова ниско, че Ги дьо Варен

никога не би могъл да се изправи в целия си грамаден ръст. Формата на леглото вече ѝ беше позната от къщата на сарацинката. Двата стола с високи облегалки обаче ѝ бяха напълно чужди. Тя предположи, че ще трябва да седи на дървените седалки, и още отсега се почувства неудобно.

Ги дьо Варен забеляза израза на лицето ѝ и се засмя.

— Всяка страна има свои обичаи, Лейла. Никоя английска дама не би помислила да седи или да спи на пода.

Лейла не каза нищо. Странно, нима наистина съществуваха хора, които живееха без меки копринени възглавници и дебели килими? Вярно, подът тук също беше покрит с персийски килим, но много повече я учуди кръглият прозорец с дебели стъкла, през който се виждаше цялото пристанище. Беше толкова смаяна, че забрави гаденето и виенето на свят, и се втурна да го пипне. Беше виждала пъстрите стъкла в палата на султан Байбар и в мъничката християнска църква на Дамаск, където я водеше майка ѝ. Но никога не беше очаквала да види прозорец със стъкла в корпуса на един кораб.

— Мога да го отворя — обади се развеселено Дьо Варен и го направи, като внимаваше да не си удари главата в тавана.

Лейла вдъхна дълбоко свежия морски въздух, който ухаеше на солена вода, риба и катран. Без да иска, тя се усмихна.

— Я виж ти — промърмори едва чуто мъжът и я изгледа със странен израз на лицето. — Вече си мислех, че не можете...

— Какво не мога? — попита тихо тя, внезапно отрезвяла.

— Да се усмихвате. Трябва да го правите много по-често, милейди. Една толкова необикновена красота като вашата заблестява двойно по-силно, когато около устните играе усмивка.

— Шегувате се — отговори горчиво тя и сведе поглед. — Нима има на какво да се усмихвам?

— Може би с времето нещата ще се променят — възрази меко той. — Ако най-после се откажете от безумните си планове за бягство и ми се доверите, пътуването ще ви се види много приятно, уверявам ви.

— Да ви се доверя? — изсъска разярено тя. Очите ѝ заблестяха обвинително. — Нима забравихте, че ме отвлякохте против волята ми? Как да ви имам доверие след този акт на насилие? Всички скъпи на сърцето ми хора останаха в Дамаск, делото на живота ми...

— Делото на живота ви ли? — изсъска мъжът, пронизан от неочаквано остра ревност. Все още не можеше да се примири, че Лейла е обичала един непознат неверник, а той, рицарят Ги дьо Варен, му завижда за това. — Каква задача би имала в живота си жена като вас? Да стане съпруга на един сарацин и да му ражда деца, които ще са чужди и в неговия, и във вашия свят?

Внезапно нахлулата по страните ѝ червенина издаде колко дълбоко я бяха засегнали думите му. Ала Ги беше толкова вбесен от твърдоглавието ѝ, че престана да разсъждава разумно.

— Прощавайте, забравих, че бяхте и помощница на един известен лечител. Като че ли не е все едно и също да сменяш превръзки и да преобуваш малки деца...

Лейла се нахвърли върху него така внезапно, че той едва успя да улови ръката, която се стрелна към лицето му. При това удари болезнено главата си в ниската гредка на тавана. Тъпата болка обаче беше нищо в сравнение с израза, изписал се на лицето ѝ. Чертите му бяха толкова разкривени от ярост и болка, че Ги веднага съжали за необмислените си думи. Пак се бе поддал на чувствата и беше отишъл твърде далеч.

— Не бях само негова помощница — изхълца тя и се замята отчаяно в прегръдката му. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Татко ви каза това, за да ме защити. В действителност бях... — Тя преглътна и с усилие си пое дъх. — Проклет да сте, Ги дьо Варен! Дано се пържите в най-горещия казан на ада! Аз бях най-добрата ученичка на баща си и след сватбата с Джамал Ал-Азис щях да ми дадат право да лекувам. Щях да работя редом с баща си и съпруга си. За това мечтаех още от детството си, не разбирате ли! Винаги съм искала да лекувам хората, да им помагам. А вие, вие разрушихте всичко!

Ги стоеше като ударен от гръм. Жена — лекарка, това беше нечувано! Разбира се, в Англия имаше немало акушерки и жени, които умееха да лекуват, но учените лекари бяха само мъже. И все пак нямаше никакво съмнение, че Лейла беше казала истината. Само един истински, обучен лекар беше в състояние да извърши сложната операция, която спаси живота му в затвора на Дамаск. Според Ги дьо Варен обаче задачата на една жена се състоеше в това, да се грижи за съпруга и децата си и да управлява домакинството на замъка.

— Как е възможно това? — попита раздразнено той. — Между лекарите няма жени...

— В нашите страни това не е нещо необичайно — прекъсна го горчиво тя. — Нима мислите, че мъжете имат право да пристъпват в чуждите хареми? Но на мен щяха да ми разрешат да лекувам и мъже. Не разбирате ли, че ако не бях истинска лекарка, татко никога не би ми позволил да му помагам в труден случай като вашия? Бях само на десет години, когато започнах да уча медицина. Обучавах ме цели девет години, и за какво — за да ме затворите сега тук! — В погледа ѝ блесна горчиво презрение.

Ги беше дълбоко засегнат. Лейла беше много по-различна от жените, които беше познавал досега. Приличаше на едно от онези чуждоземни цветя, които бавно разтваряха чашките си под слънчевите лъчи, всеки цвят по-красив от предишния, тайнствен и ухаещ. Трябваше да се разтворят напълно, за да се разкрие цялата им магия. Лейла беше девствена, но въпреки това беше обучена в изкуството да доставя чувствено удоволствие на мъжа. Освен това владееше медицина, макар че беше жена. Всичко това беше ново и завладяващо. В Англия обаче животът ѝ щеше да се ръководи от други закони. Тя трябваше да осъзнае това колкото се може по-скоро, за да не се чувства чужденка в собствената си родина.

— Може би в Дамаск подобни неща са възможни... — започна меко той и се стресна от ужаса в очите ѝ. Но трябваше, трябваше да я подготви за онова, което я очакваше. — В Англия обаче ви очаква съвсем друг живот. Като съпруга на лорд вие, разбира се, ще имате възможност да се грижите за здравето на семейството си, може би дори на прислугата, но нищо повече.

— Никога няма да се примиря с това, никога! — извика възбудено Лейла и заудря с юмруци по гърдите му. — Вие сте чудовище. Каква глупачка бях да се намеся в съдбата ви, когато бяхте пленник и на смъртно легло! Сега ми се иска никога да не съм ви виждала. Трябваше да ви отсекат главата, а не да ви довеждат в затвора!

Ръката ѝ улучи едва зарасналото му рамо и Ги се сгърчи от болка. Въпреки това не реагира, защото изведнъж реши, че си е заслужил грубото отношение. Лейла имаше право да се чувства засегната, макар че той не беше искал да ѝ причини зло. Нямахше

представа какво върши, когато нахлу така грубо в живота ѝ, напротив, беше убеден, че тя ще приеме с радост спасението си и ще му бъде благодарна.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да я вземе в обятията си и да я утеши. Защото отвън вече кънтяха гръмките заповеди на капитана, който нареждаше на гребците да заемат местата си. Котвата бе вдигната, корабът изскърца протяжно и се отдели от пристанищната стена. Плаването започна. Предстоеше им дълъг път. Ги дьо Варен вдъхна дълбоко аромата на розово масло, който струеше от тялото на Лейла, и се наслади на близостта ѝ, макар че тя продължаваше да се съпротивлява на прегръдката му. Движенията ѝ правеха тази близост още по-опасна.

Той бе взел в плен една сирийска роза и можеше само да се надява, че един ден ще сломи съпротивата ѝ. Тя трябваше да разбере, че е безсмислено да се бори с него. Беше в ръцете му и очевидно беше усетила засилващото се люлеене на галерата, защото риданията ѝ се усилиха.

— Мразя ви — повтаряше непрекъснато тя.

Ги дьо Варен усети как сълзите ѝ навлажниха туниката му. Притисна едната ѝ ръка до устата, а другата задържа здраво на гърба.

— Чуйте ме, Лейла — помоли меко той, опитвайки се да спре сърцераздирателния ѝ плач. — Трябва да ми повярвате. Майка ви стори това, защото искаше само най-доброто за вас. Не бива да гледате само назад. Моля ви, Лейла, мила моя, не плачете...

Най-после нервите ѝ не издържаха и тя загуби съзнание. Ги я вдигна на ръце, положи я внимателно върху мекото легло и я притисна в обятията си. При това шепнеше в ухото ѝ нежни думи, повтаряше отново и отново името ѝ. Когато мощната галера отдавна бе напуснала скалистото крайбрежие на Свещената земя, той продължаваше да я люлее в обятията си и да ѝ говори като на дете, което е заспало от плач.



## ДЕВЕТА ГЛАВА

Бяха минали почти две седмици от началото на плаването, когато Лейла най-после се почувства малко по-добре и можа да седне в леглото. Макар че дори това леко движение ѝ причини гадене и виене на свят и трябваше да стисне здраво зъби, за да не се отпусне обратно във възглавниците. Ги веднага изтича при нея, подкрепи я и ѝ помогна да седне удобно.

— По-добре ли сте вече? — попита той и зае обичайното си място на един от резбованите столове, където прекарваше повечето време.

Лейла обърна глава към него и кимна изтощено. Около блестящосините очи на рицаря се бяха изписали тъмни кръгове, които издаваха умора и напрежение. Изразителните черти бяха засенчени от искрена загриженост. Лейла беше трогната, макар че никога не би го признала дори пред себе си. Дори насън не си беше представяла, че грамадният и твърд като стомана кръстоносец, която я беше качил на кораба със заплахи и насилие, може да има такива меки ръце. Пътищата на съдбата бяха повече от странни.

След като галерата напусна пристанището, Лейла представляваше само една безпомощна човешка купчинка, Ги — най-грижливият и внимателен болногледач. Той почти не се отделяше от леглото ѝ, държеше я в обятията си и я подкрепяше, когато беше готова да повярва, че отвратителните пристъпи на повръщане няма да имат край. През цялото време я уверяваше, че няма да умре, че просто страда от широко разпространената морска болест, която измъчва безброй хора при пътуване по море.

Последните дни бяха минали като в мъгла. Лейла нямаше сили нито да спори, нито се смее на тромавите му опити да я утешава. Сега, когато лека-полека се възстановяваше, тя започваше да разбира, че често е реагирала свръхчувствително.

— Искате ли още една възглавница? — осведоми се любезно Ги, който беше възприел угризенията на нечистата съвест като израз на

неудобство от положението. Вече беше готов да скочи, когато тя го спря. Поклати глава и се усмихна с половин уста, когато мъжът зарови пръсти в дългата си коса.

— Не, чувствам се много добре.

Черните му коси блестяха на следобедното слънце. С какво ли се занимаваше един английски благородник, когато не беше на път към Свещената земя, за да вземе участие в поредния кръстоносен поход? Кой беше Ги дьо Варен в действителност?

Лейла го погледна изпитателно и се изчерви. Този мъж ѝ посвещаваше цялото си време и макар че не можеше да скрие умората си, лицето му беше открито и спокойно, погледът почти любопитен, сякаш искаше да разчете мислите ѝ.

— Трябва да ви запозная поне отчасти с дворцовите обичаи, лейди Лейла — заговори с небрежен светски тон той, за да прекъсне потискащото мълчание. — Вие се изчервявате за всяка дреболия. Ако продължавате така, само след няколко дни всички неженени рицари в двора ще се хвърлят в краката ви като острооки соколи, забелязали особено сочна и доверлива плячка. — Смехът му прозвуча сухо. — Вероятно скоро ще ги последват и женените.

Лейла сведе поглед. Странно, защо не ѝ хрумваше подходящ отговор. Може би болестта беше отслабила остроумието и вътрешната ѝ съпротива. Или бе разрушила бойкия ѝ дух? А може би просто беше твърде слаба, за да кръстоса меч с Ги след това предизвикателство? Дано, когато стъпеха на здравата земя на Франция, успееше да си възвърне старата войнственост.

— Мога само да се надявам, че големият ми брат ще ме предпазва от тези опасности — отговори най-после тя и плъзна ръка по кадифената завивка, която я покриваше чак до брадичката. Когато не получи отговор, тя вдигна изненадано глава и уплашено установи, че момчешката откритост е изчезнала от лицето на Ги дьо Варен и е отстъпила място на необичайно жесток израз. Той се взираше мрачно пред себе си, сякаш бе забравил присъствието ѝ.

— Лорд Дьо Варен!

Мъжът едва ли чу тихия вик. Предишните ѝ думи го бяха улучили като удар с юмрук. Роджър Жерве. През тези две седмици беше толкова зает с грижи около болната, беше започнал да я чувства толкова близка и скъпа, че забрави напълно негодника и предателя

Жерве. След срещата си с лейди Ив в Дамаск той си забраняваше да мисли за него. Сега обаче нямаше как. Трябваше да разкрие пред Лейла истината, колкото и неприятна да беше тя.

Лейла имаше право да знае какъв човек е брат ѝ, защото бъдещата ѝ съдба беше в негови ръце. Макар че крал Хенри беше помилвал отцепника още преди пет години, Роджър Жерве така и не бе успял да си завоюва уважение в двора. В сърцето на Ги пламтеше дива омраза, в Англия надали имаше друг, който да мрази като него, и тя щеше да го придружава до гроб.

— Лорд Дьо Варен, какво ви е? Да не би пък сега вие да се разболявате от морска болест?

Загриженият тон на Лейла го извади от дълбоката замисленост.

— Не се безпокойте, добре съм — отклони въпроса той и се опита да прикрие горчивината си под маската на равнодушието. Трябваше да запознае Лейла с трезвите факти около съдбата на негодния ѝ брат. Това щеше да ѝ помогне да посрещне с необходимото самообладание факта, че дворът посрещаше с открито неодобрение Роджър Жерве и коварната му съпруга. Защото двамата с Лейла отиваха точно там, в кралския двор на Уестминстър. И трябваше да бързат колкото се може повече, след като стъпеха на сушата в Марсилия. Той, Ги дьо Варен, нямаше никакво намерение да пропусне коронясването на Едуард Плантадженет за владетел на Англия.

Вероятно сега принцът и многобройната му свита бяха в Лион. А може би Едуард вече препускаше начело на най-верните си хора към Лондон, за да се заеме с приготовленията за интронизацията. Всеки благородник трябваше да присъства на това велико събитие. Това се отнасяше и за Роджър Жерве, който не беше взел участие в кръстоносния поход, но няколко от васалите му го бяха заместили. Това беше благоприятен случай да предаде Лейла в ръцете му още в Лондон, вместо да я води чак в Уелс.

Той не можеше да скрие от себе си, че с удоволствие би прекарал повече време в компанията на лейди Лейла. Погледна бледото ѝ лице и в душата му пропълзя съжаление. Изглежда, Бог беше чул молитвите му, защото тя видимо се поправяше. Най-лошото беше вече минало.

Въпреки изтощителната болест, Лейла си оставаше най-красивата жена, която някога беше срещал. Можеше само да се надява, че необикновената красота и войнствената ѝ невинност ще опазят

младата лейди от опасното влияние на брат ѝ. Нямаше да понесе тя да страда от простия факт, че е най-близката кръвна роднина на един предател.

— Знаете ли нещо за брат си? — попита тихо той, опитвайки се да се пребори с враждебността, която стягаше гърдите му.

— Почти нищо — отговори равнодушно Лейла и облегна глава на стената. — Мама го споменава много рядко. — Тя замлъкна, помисли малко и като хвърли мрачен поглед към Ги, добави пренебрежително: — Ако това ви говори нещо, знайте, че мама спомена брат ми точно в нощта, когато ме отвлякохте.

Като видя бурния гняв във виолетовите очи, Ги усети как на сърцето му олекна. Страстните ѝ изблици толкова му липсваха. Потисна усмивката си, за да не я раздразни ненужно, и съсредоточи вниманието си върху Роджър Жерве. Доброто му настроение веднага се помрачи.

— И какво точно каза благородната ви майка?

Лейла се поколеба и най-после отговори:

— Започна се с това, че ми разказа за благородното семейство Дьо Варен, което се славело с верността си към краля. И до днес не разбирам защо майка ми беше твърдо решена да отиде при управителя Мавдуд и да измоли милост за вас. Когато чу името ви, се развълнува ужасно и ми призна, че по-рано познавала семейството ви и че сте били съседни. Даже твърдеше, че е Роджър сте били най-добрите приятели.

— Точно така. По онова време и дълго след това Роджър беше мой приятел. Само че преди осем години той предаде приятелството ни, както предаде и короната. Избухна въстание срещу краля и той мина на страната на бунтовниците. От тогава сме врагове.

Лейла се взираше в него като замаяна. Очевидно не можеше да възприеме чутото и се люшкеше между изненадата и неверието.

За да не я натоварва допълнително в сегашното ѝ здравословно състояние, Ги добави примирително:

— Междувременно кралят помилва брат ви, както постъпи и с повечето от някогашните бунтовници. Върна му имотите в Уелс. Опростиха му и заточението. Сигурен съм, че Едуард Плантадженет ще зачете желанието на баща си, който много държеше в страната да

цари мир, и няма да отмъщава за стореното му зло. Принц Едуард е известен със справедливостта си.

— Значи крал Хенри е мъртъв?

Ги дьо Варен кимна и продължи с обясненията:

— Затова принцът е напуснал така прибързано Светите места. Затова и аз бързам да пристигна в Лондон навреме за коронацията. Така и вие ще имате случай да се запознаете с брат си и съпругата му лейди Мод.

Лейла кимна с толкова отсъстващ вид, че Ги се уплаши. Дали пък не сгреши? Защо не изчака с тези неприятни разкрития, докато тя се възстанови напълно?

— Казахте ли това на мама? — попита най-после Лейла и потърси погледа му. — Знае ли тя, че Роджър е предател? Ако знае, защо ме повери на вас, за да ме отведете при него? Признахте ли й, че двамата с Роджър сте смъртни врагове?

— Не — призна задавено мъжът. — Вашата благородна майка беше толкова щастлива да узнае, че синът й е жив, та аз не посмях да помрача радостта й.

— Радостта й значи — повтори беззвучно Лейла и изведнъж изкрещя пронизително: — Нейната радост, така ли? А кой се интересува от мен, лорд Дьо Варен? Мама никога нямаше да ме повери в ръцете ви, ако беше узнала, че брат ми е ваш враг. Сигурно точно заради това сте премълчали този факт пред нея. Защото тогава тя нямаше да ме изложи на опасностите и униженията, които трябваше да изтърпя. Никоя майка не би причинила това на детето си, ако го обича. — Лейла вдигна надменно глава и добави презрително: — Вече разбирам, че свещената ви клетва е била само лъжа, за да осъществите собствените си коварни планове.

— Моите лични чувства към брат ви Роджър нямат нищо общо с решението ми да ви взема със себе си в Англия — възрази твърдо Ги. — Лейди Ив ми обясни, че се намирате в затруднено положение, и аз сметнах, че е мой дълг да ви спася. Нищо повече.

Лейла обаче не чуваше нищо и очевидно беше забравила света около себе си, отдадена единствено на бесния гняв, който бушуваше в гърдите й. Тя мълча дълго, а когато вдигна глава, в погледа й се четеше студено презрение.

— Каква е действителната ви цел, лорд Дьо Варен? Вероятно сте замислили да ме използвате като заложница, за да си отмъстите на брат ми за уж причиненото ви зло? Излъгали сте мама с определена цел, признайте най-после. Може би ще се погаврите с мен и ще ме отведете при брат ми омърсена, без чест и достойнство? Това ще удовлетвори бясната ви жажда за отмъщение, нали? Вече видях как похотливо блести погледът ви, усетих накъде ви тласка желанието, чух какви ли не заплахи. Или може би ще ме затворите някъде и ще поискате от Роджър богат откуп? Сигурно изобщо нямате намерение да ме отведете при него?

— За Бога, жено, чувате ли се какво говорите! — Ги дьо Варен обхвана здраво дървените облегалки на стола, сякаш искаше да ги смачка, и се надигна. — Няма да слушам повече безумните ви предположения!

Лейла го погледна стреснато и падна обратно във възглавниците.

Ги беше извън себе си от гняв. За какъв го смяташе тази жена? За хищен звяр, за негодник и подлец? Нима мислеше, че той е способен да й стори зло? Сведе глава, за да не се удари в тавана, и се хвърли като бесен към вратата. Но се обърна, още преди да е достигнал прага.

— Ако имах намерение да ви опозоря, лейди Лейла, знайте, че щях да го направя още първата нощ. А и после имах десетки благоприятни възможности, повярвайте ми. Няма да отрека, че ви желая и искам да ви направя своя. Вашата красота е способна да подтикне към лудости всеки мъж и вие би трябвало да го знаете. Но аз никога не вземам жените насила, макар че вие очевидно сте убедена в обратното. Не съм измамил благородната ви майка. Да, аз мразя брат ви от дъното на душата си, но никога не бих се възползвал от една невинна девойка, никога не бих я направил инструмент на отмъщението си. Имам едно-единствено намерение и то е да ви отведа възможно най-бързо и сигурно в двора на Едуард Плантадженет и най-после да се отърва от вас.

Той отвори вратата, за да излезе, но промени решението си и се върна при леглото. Дишаше тежко и яките мускули на врата му се опъваха като въжета под черната туника. Погледна Лейла право в очите и заговори отново:

— Нека това ви бъде за урок, лейди Лейла. Никога не обвинявайте хората в престъпления, които не са извършили. А какво

ще кажете за вашето собствено желание? Нима смятате, че аз не съм усетил жаждата ви за чувствени удоволствия?

— Какво говорите? — Бузите на Лейла пламнаха от срам и засегната гордост. — Сигурно сте луд, щом мислите, че бих могла да желая човек като вас. — Тя потрепери, замлъкна и се почувства подла и жалка. Дълбоко в себе си знаеше, че Ги има право. Макар че я бяха обучили какво да очаква от любовта, тя се оказа неподготвена за бурята от чувства, която се разгаряше в тялото ѝ при всяко докосване на Ги дьо Варен. Гняв, стъписване, омраза и, което беше най-лошото, парещо плътско желание. Сякаш се плъзгаше към бездънна пропаст и губеше самообладание всеки път, когато Ги беше наблизо. Дори сега, когато гореше от желание да възрази, да се оправдае, тя не смееше да си отвори устата. Той щеше веднага да прозре лъжата ѝ и да усети зад нея слабост и ранимост.

— Издаде ви онази жадна целувка в къщата на Рефайе. Ако не искате отново да разпалите страстта ми, от която твърдите, че се отворачавате, дръжте устата си затворена, докато стигнем Уестминстър. И най-вече не разтваряйте с такава готовност устните си, когато някой мъж се опита да ви целуне.

Преди Лейла да е успяла да отговори, Ги се обърна и отново закрочи към вратата.

— А сега си починете, милейди — посъветва я дрезгаво той. — След три дни пристигаме в Марсилия и тогава ще започне по-трудната част от пътуването. Няма да ви пощадя, да знаете — прибави без усмивка той.

После затвори с такава сила вратата след себе си, че стените се разтрепериха. От процепите в дървения таван се посипа прах.

Лейла отвори уста, за да изкрещи подире му, да даде воля на насъбрания се гняв, но в този миг стомахът ѝ се сви на топка. Врълхлетя я вълна на непоносимо гадене, отново ѝ се зави свят и това я накара да забрави всички останали чувства.

Очевидно корабът беше попаднал в буря. Галерата сякаш танцуваше върху извиващия се гръб на огромна змия. Ярки светкавици прорязваха небето и озаряваха ниското помещение с призрачната си светлина. Вятърът виеше все по-силно. Дървената надстройка, в която се намираше каютата на капитана, пъшкеше и скърцаше застрашително, високите вълни се удряха в малкия кръгъл прозорец.

Водата се плискаше с такава сила, че Лейла имаше чувството, че стъклото всеки момент може да се счупи и бурята да я помете.

Тя сви колене към гърдите си, сведе глава и се сгуши под дебелата завивка. Слава богу, че леглото беше здраво закрепено за пода. Чувстваше се уплашена като никога досега, а не можеше да предприеме нищо. Корабът вероятно нямаше да устои дълго на тази дяволска буря и щеше да потъне в развихрилите се вълни. Всички пътници щяха да се удавят. Оглушителните гръмотевици бяха предвестници на Страшния съд. Лейла изпищя задавено и скри лице под кадифената завивка, докато светът около нея рухваше. Ужасена от природната стихия, тя не чу как вратата се отвори и отново се затвори с лудо скърцане. Целият кораб щеше да се разлети на трески.

В следващия миг Ги дьо Варен отметна завивката и я грабна в обятията си. Когато легна при нея, тя дори не помисли да се съпротивлява, а се вкопчи, треперейки, в могъщите му рамене и усети близостта му като неизразима утеха. Притиснала лице до ленената му туника, тя си казваше, че този грамаден, нечовешки силен мъж единствен може да я опази от бушуващата морска буря. Затвори очи и притихна до гърдите му.

— Не се страхувайте, Лейла, всичко ще мине — шепнеше в ухото ѝ той, Лейла се вслушваше в равномерното биене на сърцето му, опитваше се да не чува трясъка на гръмотевиците и вдъхваше дълбоко едва доловимия аромат на мускус, който се излъчваше от тялото му. Изведнъж се почувства странно защитена.

— Дръжте ме здраво — пошепна умолително тя. В този миг галерата потъна в бездънна дупка и новопридобитата ѝ сигурност се разклати из основи. — Не ме оставяйте сама.

— Никога — отговори твърдо мъжът и целуна тила ѝ. — Бурята няма да ни причини зло. Не се страхувайте, Лейла.

Лейла се притисна с все сила до него, за да го последва по пътя към ада, и усети как ръката му нежно милва гърба ѝ. Помнеше тази милувка от дългите дни на болестта си, помнеше силните, грижовни ръце, устремените в лицето ѝ сини очи. Тялото му беше толкова могъщо, излъчваше такава успокояваща топлина, че страховете ѝ отлетяха някъде много надалеч. Нямаше друг избор, освен да му се довери безусловно. Ги беше прав. Двамата щяха да преживеят и тази страшна буря.



Бурята продължи да бушува със същата сила до късно през нощта. Бавно, много бавно, вълните и вятърът се успокояваха. Най-после остана само дъждът, който се стичаше равномерно по стъклото на прозореца. Тихият шум приспиваше Лейла.

Когато усети колко е гореща прегръдката на Ги, тя се изтръгна от ръцете му. Сега лежеше на една страна, с гръб към стената и се вираше в неподвижната широкоплещеста фигура до себе си.

Леглото изглеждаше твърде тясно за двамата. Лейла едва дишаше. Докато беше болна, не усещаше така настойчиво близостта му, днес обаче беше друго. Тя не смееше да се помръдне, за да не се допре до тялото му и отново да събуди желанието, което бе изпитала, когато бурята отслабна и тя осъзна, че лежи в прегръдките му.

Знаеше, че той също не може да заспи. Дъхът му излизаше на тласъци. Изглеждаше напрегнат и сякаш някакви тежки мисли му пречеха да се отпусне. И с нея беше така.

Когато бурята се отдалечи, Лейла си спомни за какво бяха говорили преди: за брат ѝ Роджър Жерве, когото не познаваше, и защо Ги дьо Варен бе премълчал пред майка ѝ истината за предателството му. Гневното му избухване беше изяснило само едно: че той не иска да ѝ стори нищо лошо и гори от желание по-скоро да се отърве от нея. Така беше и с нея. Още повече след тази нова загадка, възникнала помежду им, онова властно привличане, което тя не можеше да си обясни и за което не смееше дори да мисли.

Най-много я измъчваха последните му думи, които се бяха настанили трайно в съзнанието ѝ: „Желая ви и искам да станете моя.“ Никога нямаше да забрави пламъка в сините очи, когато ги бе произнесъл. А сега той лежеше до нея, топлината на тялото му се пренасяше в нейното и болезнено ѝ напомняше прегръдката му. Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да мисли за нещо друго.

Не можеше да разбере защо скъсването между брат ѝ и Ги дьо Варен е толкова дълбоко и окончателно. Тук нещо не беше наред. След всичките тези години на вярно приятелство фактът, че двамата се бяха сражавали един срещу друг във въстанието срещу крал Хенри, не можеше да породи такава непримирима омраза. Още повече, че самият владетел беше помилвал победения. Щом кралят на Англия можеше да

прости на заблудения и да го върне в двора си, защо лорд Дьо Варен отказваше да стори същото? Лейла размишляваше трескаво. Дали да го попита? Не, това вероятно щеше да означава нова бурна караница. Нямахте ли път някъде по средата?

Най-после Лейла не издържа. Тя пое дълбоко въздух, за да си вдъхне смелост, подпря се на лакът и пошепна, като се стараяше да не го докосва:

— Спите ли, лорд Дьо Варен?

Тихият ѝ въпрос сякаш изпрати запалена стрела по вените му. Нима тази жена не проумяваше какво му причинява? Естествено, че не можеше да спи, когато тя лежеше само на сантиметри от него и дори най-лекото ѝ движение го караше да трепери от страст.

Докато бушуваше бурята, той я бе държал в обятията си и това беше най-жестокото мъчение, на което някога го бяха подлагали. С всеки рев на вятъра, с всеки нов щурм на вълните плътското му желание правеше огромен скок. Когато тя неочаквано се откъсна от него и се отдръпна към стената, той въздъхна с неизказано облекчение. Разбира се, би предпочел да задоволи желанието си по друг начин, но беше обвързан с рицарската си клетва. Тази проклета клетва се беше превърнала в тежък товар и заплашваше да го довърши.

— Не — отговори пресипнало той и бързо се изправи. След като знаеше, че тя също е будна, не можеше да има доверие в себе си. Всеки миг щеше да протегне ръка и да я докосне. Ако Лейла искаше да говори с него, по-добре това да стане от известно разстояние.

Ги дьо Варен придърпа с треперещи ръце единия от високите столове към отсрещната стена и тежко се отпусна на седалката. После потърка очи и попита с едва скривано нетърпение:

— Какво ви тревожи, лейди Лейла?

Тонът му я стресна. Очевидно беше раздразнен и всеки момент можеше да избухне отново. Защо напусна така прибързано общото им легло? Може би беше по-добре да премълчи. Освен това тя не искаше да има нищо общо нито с него, нито с брат си. Защо тогава държеше да го знае?

— Попитахте ме дали спя и аз отрекох. Какво ви потиска, лейди Лейла? Хайде, говорете най-после!

Е, ако не пожелаеше да ѝ отговори, имаше право да го стори. Тя навлажни с език пресъхналите си устни.

— Защо омразата ви към брат ми е толкова дълбока и вечна, лорд Дьо Варен? — Ето че най-после го каза.

Ги дьо Варен изруга дрезгаво и Лейла трепна уплашено. Защо се поддаде на любопитството си? Отговорът му я свари неподготвена.

— Той извърши непростима грешка, като последва в битката Симон дьо Монфор, граф Лейчестър, който водеше разбунтуваните барони срещу крал Хенри.

— Какви са тези барони?

— Така се наричат рицарите, които притежават собствена земя. Те са васали на краля и се подчиняват пряко на него.

— И вие ли сте барон?

— Не, моите земи са по границата. Аз съм провинциален земевладелец и прекият ми господар е братовчед ми Джон дьо Варен, граф Съри. Когато има война, се бия под неговите знамена. Обаче Варен Касъл, където живея, и заобикалящите го земи по границата с Уелс са моя неприкосновена собственост, както и голямото имение в Съри, което получих по наследство.

— А брат ми Роджър? Той барон ли е?

— Не. Той има същия ранг като моя, макар че на времето Уилям, искам да кажа баща ви, признаваше краля за свой единствен господар. Упоритостта и непокорството очевидно са семейни черти. — Той въздъхна тежко и заключи: — Стига вече сме говорили за това. Спете сега.

Лейла не беше ни най-малко доволна от отговора и продължи да задава въпроси:

— Въпреки това не мога да повярвам, че единствено заблудата на брат ми, тласнала го да се обърне срещу законния крал, е могла да породии такава жестока омраза между двама ви. Нали крал Хенри го е помилвал? Защо вие продължавате да го мразите? Защо жадувате за отмъщение?

В стаята се възцари потискаща тишина. Лейла усети, че е много близо до истината. Скоро щеше да разбере защо приятелите от детинство са се превърнали в такива ожесточени врагове, но вече не знаеше дали й се иска да го чуе. От гърлото на мъжа се изтръгна ядно проклятие. Макар че беше тъмно, тя усети върху себе си горящия му поглед и не посмя да мръдне от мястото си.

— Какво знаете вие за мъжете, лейди Лейла? — проговори пресипнало Ги дьо Варен. Огромна тежест притискаше гърдите му. Дъхът му пареше. Страшните картини от миналото отново заплашваха да го завладеят и да го повлекат към зейналата пропаст на безумието. Нима Лейла не разбираше каква болка му причинява с необмислените си въпроси?

Той събра всичките си сили и заговори спокойно и вразумително:

— Когато се появи такова остро различие в мненията, то може да направи и от най-добрите приятели ожесточени врагове. Особено когато става въпрос за свещени неща като крал и родина. Лесно е да мразиш, когато бушува война и всичко, което ти е скъпо и мило на този свят, е заплашено от разрушение. — Без да иска, той удари с юмрук по дървената облегалка на стола. — Не говорете повече, лейди Лейла.

— Но вие казахте, че от бунта са минали няколко години — настоя тя, сякаш не бе чула последните заплашителни думи. — Привържениците на краля са извоювали победа, нали? Роджър е бил доста време на заточение, имотите му са били конфискувани. Значи е получил справедливо наказание. Защо тогава продължавате да го мразите, защо искате да му отмъстите? Не разбирам, лорд Дьо Варен.

— Мина повече от година, преди войските на краля да надделеят над бунтовниците — отговори глухо Ги и бариерата, която упорито изграждаше около тази стара история, рухна изведнъж. Раната на миналото се отвори и от нея рухна кръв. Това го накара да произнесе думи, които не беше казвал никому досега: — Никога няма да повярвате, като ви кажа къде прекарах тази година. Хвърлиха ме в едно подземие, толкова тъмно, че едва не ослепях. Толкова ниско, че не можех да стоя дори на колене, камо ли да се изправа. — Ръцете му бяха стиснати в юмруци. По челото му се стичаше студена пот. — Освен това не бях сам. Един от най-добрите ми приятели беше затворен в същата килия, но скоро умря в страшни болки от раните, които бе получил по време на битката. Никой не се погрижи да изнесе трупа му. Оставиха го да изгние на мръсния под.

Ги дьо Варен разтърси глава, за да прогони страшното видение. Гърлото му беше пресъхнало. Вонята на разложения труп пареше в ноздрите му и до днес.

— Не мина много време и плъховете го изгризаха до кости — продължи дрезгаво той. — Най-после онези проклети кучета се сетиха

да изнесат скелета му. Дано дяволът ги отнесе в най-горещия кръг на ада! Не ми даваха нищо за ядене и трябваше да засищам глада си със същите тези плъхове, които бяха изяли приятеля ми.

— Замълчете! — изплака Лейла, готова да повърне. Плъховете и всичко, свързано с тях, я отвращаваха и я плашеха до смърт. — Спрете, не мога да слушам повече тази страшна история! Но какво общо има всичко това с Роджър Жерве?

— Разбира се, че има! — изкрещя в отговор Ги и пое дълбоко въздух, за да се овладее. Писькът на Лейла го върна в действителността. Блъсна стола си с такава сила, че едва не го строши, и се заразхожда из тясното помещение като тигър в клетка. — Така живях цели единадесет месеца. И за всичко това трябва да благодаря на скъпия ви брат. Когато загубихме битката при Лийвс, Роджър Жерве и рицарите му ме подгониха безмилостно. Заловиха ме заедно с още няколко души, когато бяхме съвсем близо до границата. Лично той ме завлече в подземията на Кенилуърт Касъл и ме затвори в черната дупка заедно с тежко ранения ми приятел, за да изгнием там като бесни кучета.

— Не — прошепна задавено Лейла и поклати глава. Очите ѝ бяха разширени от див ужас. — Не мога да повярвам. Нима човек може да бъде толкова жесток?

— Изслушайте историята докрай, лейди Лейла. Това съвсем не беше всичко. Попитахте ме и е най-добре да узнаете всичко. Роджър не се задоволи с това, че ме хвърли в затвора. Жаден за пари и власт и сигурен, че никога няма да напусна жив онова страшно подземие, той завладял насилствено земите ми в Уелс и Съри и накарал Монфор да ги обяви за негова собственост. Няколко от васалите му се настанили във Варен Касъл. Един от тях, Балдуин Д'Ювил, станал любовник на жена ми. Останал при нея дори когато аз отдавна бях избягал от Кенилуърт и бях успял да си възвърна собствеността.

— Нали ми казахте, че не сте женен?

— Това е вярно. Кристин е мъртва. Преди пет години се хвърли от стената на крепостта. Съобщили ѝ, че рицарят Балдуин е загинал в някакъв турнир. Така едногодишният ни син Никълъс загуби майка си.

— Значи имате син?

— Да. — Ги дьо Варен прекъсна неспокойната си разходка, спря пред леглото и я погледна право в очите. — И съм сигурен, че той е

моя плът и кръв. Разбрах го още когато го поех от ръцете на акушерката след раждането. — Дишането му отново се ускори. — Ударите на съдбата не преставаха. Разбира се, аз не считам, че Роджър Жерве е отговорен за смъртта на Кристин. Вината е изцяло моя. Още от самото начало бях против този брак и не биваше да я правя своя съпруга. Кристин страдаше много, защото между нас нямаше любов.

Лейла го слушаше с нарастваща болка. Ги помълча малко и продължи зададено:

— Тя умря в ръцете ми и с последните си думи ме прокле за страданието, което ѝ бях причинил.

— Значи бракът ви е бил решен въпреки вашата воля?

— Не е точно така. — Гласът му стана толкова тих, че думите едва се разбираха. — Баща ѝ, Ранулф дьо Лузинян, беше приятел на моя баща. Дълги години бях паж в замъка му, заедно с брат ви, както е обичаят при нас. Ранулф ни обичаше като свои деца, освен това нямаше син, само една дъщеря. Когато разбра, че вече няма да стане от леглото, започна да се оплаква, че Кристин още не е омъжена и ще остане сам-сама на света, без нито един кръвен роднина. Довери ми, че ме е определил за свой наследник и че ми дава земите и замъка си в Съри. Тогава се заклев, че ще взема Кристин за жена. Трябваше да изпълня желанието на стареца, който ме обичаше като свой син.

В тясната каюта надвисна тежко мълчание. След доста време се чу шумолене на коприна. Лейла бе отметнала завивката и сега се изправи с желанието да избави унилия мъж от мрачните му мисли.

— Още една честна дума, която сте заложили — промълви тихо тя.

— Да. Ала Бог ми е свидетел, че не го направих заради богатствата на стария Лузинян. Собственият ми баща ми остави достатъчно. Бях длъжен да го сторя, не разбирате ли? Знаете ли колко пъти ми е спасявал живота по време на бурната ми младост? Обичаше ме повече от собствен син. Не можех да му откажа, макар че се чувствах ужасно.

— Защо?

— И до днес не мога да разбера защо Ранулф дьо Лузинян избра мен, а не Роджър Жерве. Винаги се отнасяше еднакво и към двамата ни, никога не предпочиташе единия пред другия. Знаеше, че Роджър е влюбен в Кристин, и въпреки това я повери на мен.

Последното разкритие я изненада още повече.

— Колко време мина, докато настъпи разривът между вас и брат ми? — попита тихо тя.

— По-малко от година. С Кристин се венчахме малко след смъртта на баща ѝ. Преди да избухне въстанието, жена ми изглеждаше напълно доволна, но сигурно е усещала, че бракът с нея не ми е бил по сърце. Може би се надяваше, че с времето ще я обикна. За съжаление не стана така и тя вероятно го е осъзнала през дългите самотни дни, когато ме е чакала да се върна от безбройните битки. Не можех да се заставам да се влюбя в нея, просто не можех. След ранната ѝ смърт се заклет, че ако някога се ожения отново, ще го направя само по любов.

Заля я гореща вълна. Брак по любов? Каква необикновена мисъл. Въпросът, който напираше на устните ѝ, беше много подходящ за времето и мястото. Такъв въпрос можеше да бъде зададен само в полумрака на каютата, който създаваше помежду им странна интимност.

— Значи във вашата страна има обичай хората да се женят по любов?

Движението, което направи Ги, ѝ подсказа, че се е наклонил към нея. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— За съжаление не. Повечето бракове между благородниците се уговарят още с раждането на децата, във всеки случай преди момчето да е навършило десет години. Имах възможността да изпитам на собствения си гръб колко тежи понякога спазването на старата традиция. Няма да повторя същата грешка, уверявам ви.

Мъжът замлъкна, помисли малко и продължи спокойно, с едва долавящо се напрежение:

— А вашият брак с онзи неверник, как се казваше? И той ли беше решен, независимо от вашата воля, както твърдеше благородната ви майка? Или бяхте влюбена в него?

Лейла се стъписа още повече. Какво можеше да му отговори? Не биваше да му признава, че решението е било взето от баща ѝ, а още по-малко, че не любовта, а съвместната работа е била най-важна за нея. Трябваше да отклони вниманието му.

— Лорд Дьо Варен — започна с треперещ глас тя, — никога ли не сте помисляли, че единствено завещанието на рицаря Ранулф е

причина за враждебното отношение на Роджър към вас? Може би аз все пак познавам мъжете малко по-добре, отколкото си мислите.

Ги дьо Варен пое шумно въздух. Пак ли се беше разгневил?

— Не, не сте права. Когато живеехме при Ранулф, Роджър беше искрен и добър. Изобщо не повдигна възражения срещу брака ми с Кристин. А и когато аз гниех в Кенилуърт Касъл, не той стана любовник на жена ми, а един от хората му.

— Може би Роджър не е можел да я направи своя, след като вие сте я притежавали. Желаел я е толкова силно, че я е намразил, защото е принадлежала на вас. — Според нея връзката беше съвсем ясна. Не можеше да разбере как така Ги не я беше разгадал веднага. — Начинът, по който той се е отнесъл с вас след битката при Лийвс, показва, че го е водила единствено жаждата за отмъщение. Вероятно най-важното за него е било да си присвои земите ви, особено онези в Съри, които са щели да станат негови, ако Ранулф не е предпочел вас.

Лейла едва не изпищя, когато Ги изведнъж я сграбчи за талията и я привлече към себе си. Прегръдката му беше задушаваша. Сърцето му биеше като чук. Мускулестото му тяло беше толкова близо до нейното, че ѝ се зави свят.

— Какво правите? Пуснете ме!

— Трябваше да знам, че ще застанете на страната на онзи негодник. Кръвта ви свързва, макар че никога не сте го виждали — изръмжа дрезгаво той. Горещият му дъх опари бузата ѝ.

Лейла напразно се опита да се изтръгне от прегръдката му.

— Пуснете ме! Не мога...

Тя почти повярва, че е успяла да се освободи, когато мъжът промени решението си и я притисна още по-силно до себе си. Вече не се гневеше. В движението му се усещаше властно желание, което беше още по-заплашително.

— О, Лейла, с какво дяволско биле ме омагьосахте? — процеди през здраво стиснати зъби той. Сините му очи искряха на сребърната светлина на луната, която надничаше през малкия кръгъл прозорец. — Никога не съм позволявал на една жена да проникне толкова дълбоко в душата ми, както сторих с вас тази нощ.

Твърде смутена, за да може да му отговори, Лейла искаше само да избяга по-далеч от него. Горещината, която се излъчваше от тялото



му, пареше гърдите ѝ, а тайното място между бедрата, където до днес не беше прониквал никой мъж, пламтеше в огън.

Леко, едва доловимо, Ги потри хълбоците си в нейните. Когато усети недвусмисления знак на възбудата му, Лейла потръпна от непознато удоволствие. Естествено тя знаеше какво означава това. Твърде често беше слушала да се говори за силата, която била скрита в него. Потръпна и понечи да се отдръпне. Ала тялото се възпротиви на разума, защото, без да съзнава какво прави, тя почти веднага се пригоди към движенията му.

Ги дьо Варен простена дрезгаво и зарови лице в косата ѝ. Устните му оставиха пареща следа по шията ѝ, сякаш искаше да остави върху нея печата си за вечни времена. Ръцете му вдигнаха лепената нощница, обхванаха хълбоците ѝ и отново я притиснаха към възбуденото му тяло.

— Ти си ме омагьосала, жено — проговори задавено той и отново впи устни в меката ѝ шия. — Накара ме да се забравя.

Стресната от бурята неизпитвани досега усещания, Лейла трепереше като в треска. Онова, което изпитваше в този миг, не можеше да се сравни с нищо досега. Кожата ѝ пламтеше. Тялото ѝ жадуваше да го усети колкото се може по-близо. Не, това беше забранено. Разумът ѝ крещеше да се изтръгне от ръцете му, но пламъкът на желанието се разгаряше все по-силно...

Когато Ги дьо Варен завладя устата ѝ, Лейла забрави всичко наоколо. Без да съзнава какво прави, тя разтвори устните си, готова да съедини дъха си с неговия, да узнае още повече за чувствената игра на езиците им. Ръцете ѝ се вдигнаха сами и обвиха врата му. Той провря ръката си помежду им и започна да милва голото ѝ тяло, плъзна се нетърпеливо надолу и стигна до горещия, влажен венерин хълм. Лейла простена гърлено, надигна се жадно срещу него, притисна пръстите му към плътта си.

Мъжът изведнъж се вцепени. Гласът му беше само прегракнал шепот:

— О, Лейла, Лейла, как те желая... Да върви по дяволите рицарската клетва. Тя е моето проклятие.

После изведнъж я пусна и замаяна, тя политна към леглото. Собственият ѝ вик отекна глухо в ушите ѝ. Без да разбира какво става,

тя го видя да се втурва като безумен към вратата и от очите ѝ роннаха сълзи.

Все още трепереща от първата чувствена възбуда в живота си, Лейла се опита да си поеме дъх и нервно приглади измачканата си нощница.

— Бъдете проклет, Дьо Варен! — извика след него тя и добави шепнешком: — Какво ми причинихте? Какво, за Бога, ми сторихте?

Тя заудря с юмруци по възглавницата, докато пухът се разхвърча, измъчвана от пареща омраза към самата себе си. Как може да отговори с такава готовност на целувката му? Не, само той беше виновен за всичко. Той я принуди да стигне дотук. Още малко, и щеше да му се отдаде.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Късно следобед след четири дни галерата влезе в пристанището на Марсилия и хвърли котва. Бурята ги беше забавила с цял ден и Ги дьо Варен гореше от нетърпение най-после да слезе на сушата и да продължи пътуването към Англия.

Възнамеряваше да наеме кола и още същата вечер да потегли към Авиньон. Оттам щяха да вземат корабчето нагоре по Рона и да слязат в Лион. Вероятно пътуването щеше да бъде твърде уморително за Лейла, но той я беше предупредил още в началото. Щеше да ѝ нареди мека постеля от слама на дъното на каручката, за да може от време на време да си поспива, когато умората надделее.

Проследи я как слезе по заляната от слънце стълбичка, тиха, затворена в себе си, и за стотен път прокле поведението си през онази съдбоносна нощ. Оттогава Лейла почти не му беше проговорила, но той не можеше да ѝ се сърди. Като си спомнеше за тържествените си уверения, че никога няма да прибегне до насилие спрямо нея, че се е заклел да я пази от всяка опасност, се чувстваше още по-зле. Поведението му беше наистина непростимо.

Още същата нощ той си бе заповядал да не се докосна повече до Лейла, освен в случаите, когато тя има нужда от помощта му. Знаеше, че напорът в слабините му ще стане нетърпим, но трябваше да се справи. Желанието му да я има се засилваше от ден на ден, то пламтеше като пожар и нищо не можеше да го угаси. Трябваше колкото се може по-бързо да стигнат в Лондон. Тази замайващо привлекателна и необикновено красива жена се беше превърнала в заплаха за рицарските му принципи.

Когато трябваше да стъпят на кея, Лейла изведнъж се поколеба. Ги дьо Варен разбра, че тя се нуждае от помощта му, и веднага ѝ предложи ръка. Смая се, когато тя я прие без съпротива и съвсем естествено сложи малката си бяла ръка върху свития му лакът. Потърси погледа ѝ, но тя бе свела глава и се взираше със смръщено

чело към оживеното пристанище. Езикът ѝ навлажни пресъхналите устни.

Внезапно Ги разбра опасенията ѝ и се усмихна. За нея това беше първата крачка в един съвсем чужд свят. Дано допирът ѝ с него не се превърнеше в кошмар.

И той самият се чувстваше по подобен начин, когато за първи път стъпи в Светата земя. Все пак за него това представляваше повече ново, необичайно приключение, докато Лейла дори не помисляше да погледне на положението си откъм тази му страна. На всичкото отгоре тя изглеждаше твърдо решена да направи всяка стъпка по този нов път колкото се може по-трудна.

— Дръжте се за мен — заповяда Ги и бавно я поведе по кея. — Ако вървя твърде бързо, трябва само да ми кажете.

— Всичко е наред — отговори сърдито тя, макар че това съвсем не отговаряше на истината. Ги дьо Варен беше сложил ризницата си и шумът, който издаваха железните пръстени, отекваше злокобно в ушите ѝ. Допирът до студеното, враждебно желязо я караше да тръпне от страх. Дрънченето сякаш я предупреждаваше какво я очаква в тази непозната страна.

Когато влязоха в пристанището на Марсилия, учудването ѝ беше безкрайно. От едър, силен мъж, какъвто го познаваше, Ги се бе превърнал в могъщ, внушаващ страхопочитание кръстоносец. Сега ѝ изглеждаше по-чужд отвсякога, сякаш никога не го беше познавала.

За съжаление, заедно със снаряжението той си бе сложил и мрачното изражение, което не можеше да бъде смекчено дори от блестящо бялата наметка от най-фин лен с огромен червен кръст. За широкия колан беше прикрепена изкусно изработена ножница, в която беше втъкнат огромният му меч. Ги ѝ беше обяснил, че трябва да бъде в пълно бойно снаряжение поради многобройните опасности, които вероятно дебнели по пътя. Джебчии, разбойници и всякаква паплач, които бродели по пътищата, нямали смелост да нападат тежковъоръжените рицари.

Тази нерадостна перспектива я обезкуражи още в началото. Ала когато Ги ѝ разкри, че по пътя към Лондон трябва да се представя като негова съпруга, ударът беше много по-силен.

Сега мъжът стисна по-силно ръката ѝ и проговори предупредително:

— Стойте съвсем близо до мен, както подобава на покорна съпруга. Щом намеря кола и натоваря багажа ни, ще напуснем Марсилия.

— Покорна съпруга — промърмори горчиво тя. — Никога не бях чувала нещо по-прекрасно. — Въпреки това се вкопчи в него и се постара да не се докосва до минувачите, които се тълпяха по улицата и заплашваха да ги разделят.

Пристанището гъмжеше от народ. Моряци и богато облечени чуждоземни търговци, боси деца, дрипави улични продавачи, които предлагаха на висок глас стоките си, поклонници и монаси в тъмни раса. Закръглени жени нахално излагаха на показ едрите си гърди и правеха всевъзможни гримаси, за да привлекат вниманието на моряците, които тъкмо бяха слезли, от галерата.

Бузите на Лейла пламтяха от срам.

— В Дамаск щяха да им отсекат главите без съд и присъда.

— Слава Богу, че вече не сме в Дамаск — отговори с лека подигравка в гласа Ги. — Защо не помислите, че тези жени също искат да живеят, милейди?

На няколко пъти евтините пристанищни проститутки заговаряха и него и му се предлагаха по недвусмислен начин, привлечени от властната му мъжественост. Той отклоняваше предложенията любезно, но твърдо и скоро отведе придружителката си до колите, които се даваха под наем.

— Не го вземайте толкова навътре — усмихна ѝ се утешително той. — Вярно е, че са малко грубички, но не са зли.

Шумната глъчка, многоцветното човешко море, което се люшкеше насам-натам и, говореше на всевъзможни езици — всичко това беше за Лейла като преддверие към ада. Просташко, варварско, грубо. Всъщност, нима беше очаквала нещо друго?

— Чакайте тук — помоли Ги и я остави до струпаните на куп бъчви за вино, за да се спазари за колата с един мъж с груби черти. Когато остана сама сред блъсканицата, Лейла се почувства още по-зле. Зарадва се, когато усети, че бдителният поглед на рицаря през цялото време е устремен в нея. Това ѝ вдъхваше известна сигурност.

Тя също не откъсваше поглед от него, като се стараяше да не забелязва похотливите погледи на минаващите мъже. Срамуваше се, че всеки има възможност да види лицето ѝ. В Дамаск жени с нейния ранг

се ползваха с голямо уважение. Освен това те напускаха къщите си само денем, и то винаги придружени от малка свита, скрили лицето си под гъсто було. А днес се чувстваше изложена на показ пред очите на целия този чуждоземен град и сякаш беше гола. Колко ли време щеше да мине, докато приеме обичаите на новата си родина? Дано не ѝ се наложи да се съобразява с тях. Единственото ѝ желание беше да се върне обратно в Сирия.

Лейла наблюдаваше как Дьо Варен разговаря с мъжете и с учудване установи, че всички, към които се обърнеше, почтително сваляха шапка и дълбоко се покланяха. Дали наистина беше голям господар, или просто се страхуваха от едрия му ръст и неимоверната му сила? С тези широки рамене, стегнат в желязна ризница, Ги дьо Варен наистина представляваше страховита гледка.

Най-после сделката бе сключена. Един от дрипльовците се метна на капрата на една каручка и изплющя с камшика над гърбовете на конете, докато Ги се върна при красивата си дама. В душата на Лейла се надигна нещо като гордост, че този мъж, който внушаваше уважение на всички, беше само неин.

— Коларят ще натовари сандъците и ще дойде тук, за да можем да се качим. — Ги изглеждаше много радостен, че е отново при нея. Не искаше да я изпуска от очи нито за миг. Тя беше много по-красива от останалите жени, дори в тази проста ленена наметка, която скриваше стройната ѝ фигура. Трябваше да я предупреди да се облича колкото се може по-незабележимо, докато пътуваха през Франция. Нямаше доверие на чужденците, макар че предците му бяха дошли в Англия именно от тази страна. В родината никой не би се осмелил да нападне един тежковъоръжен рицар, но тук?

— Значи вие няма да пътувате в колата? — попита страхливо Лейла.

Ги поклати глава и посочи към белия жребец, който тъкмо пристъпваше към тях, воден за юздата от едър, тромав мъж.

— Ако се наложи да се бия, трябва да имам под себе си добър кон. — Видя уплахата в очите ѝ и готовността да я защитава завладя сърцето му. Можеше само да се надява, че дългото, напрегнато пътуване, което им предстоеше, няма да я измори твърде много. А и здравето ѝ още не беше възстановено напълно.

Откакто бяха напуснали Сирия, Лейла непрекъснато слабееше. Страните ѝ бяха толкова измършавели, че тънките скули изпъкваха още повече. Големите очи искряха като шлифовани аметисти на бледото лице. Трябваше да я храни добре, за да се засили, да стане отново същата цъфтяща красавица, каквато беше в Дамаск. Слава Богу, имаше още доста скъпоценности и щеше да се погрижи да не ѝ липсва нищо.

— Ето и каретата ви, скъпа господарке — проговори тържествено той. Наеният колар тъкмо докара пред тях тясната каручка и понечи да скочи на земята. — Остани си на мястото. Аз сам ще се погрижа за съпругата си — срязва го остро Ги.

Лейла не обърна внимание на предложената ѝ ръка и изгледа със съмнение примитивното превозно средство. Беше свикнала с красиво изработените носилки, които разполагаха с копринени завеси, меки седалки и възглавници. Тук дъното беше покрито със слама и надали щеше да отслаби поне малко друсането и люшкането.

— Къде ще седя аз? — попита недоволно тя.

— Отзад, при сандъците — отговори спокойно Ги и я улови през кръста. — Хайде, качвайте се.

Когато я вдигна с една ръка в каручката, Лейла спря да диша, а коларят се ухили одобрително и изцъка с език. Сигурно мъжете в тази страна бяха свикнали да се отнасят така грубо към жените...

Тя се отпусна на сламата, опита се да се намести по-удобно и се уви плътно в широката наметка. Скоро колата се понесе напред със скърцане и пъшкане и Лейла потъна в мрачно мълчание. След малко сведе глава и изтощено затвори очи. Нямаше сили да поеме в себе си още от тези смущаващи и плашещи впечатления, които я връхлитаха от всички страни.

Известно време Ги яздеше близо до нея, без да откъсва поглед от сведената ѝ глава, но после насочи жребеца си към впрегнатите в каручката коне и остави Лейла сама на себе си. Изведнъж тя се почувства изгубена, самотна и потисната.

Лейла се събуди, без да разбира къде се намира. При опита да се изправи тя се олюля и падна обратно върху нещо меко, истинска благодат за скования ѝ гръб и напрегнатите мускули. Едва сега усети

лекото полюляване, не толкова неприятно, колкото в открито море, но недвусмислено.

— Добър ден, лейди Лейла.

При звука на мъжкия глас младата жена отвори стреснато очи и видя Ги да седи на тясно легло насреща ѝ, облечен в черна туника, дебел клин в същия цвят и високи кожени ботуши. Газената лампа, закрепена за грубо скованата масичка в средата на стаята, разпространяваше мътна светлина.

— Ден ли е? — попита смаяно тя. — Нима нощта е отминала? — Тя помнеше само, че бяха продължили да се носят с голяма скорост по неравните пътища дълго след падането на мрака, но нямаше представа кога е заспала. Сигурно е била толкова изтощена от друсането и скърцането на колелата, че е клюмнала върху коравата слама.

— Заспахте малко преди Авиньон. Оттогава минаха почти десет часа. Сега сме на кораба, който плава по Рона в посока Лион. Ако гребците продължат и занапред с такова усърдие, ще пристигнем в Лион утре рано сутринта.

Все още замаяна от дълбокия сън, Лейла въздъхна тихо и вдигна поглед към ниския таван. Не е за чудене, че съм спала толкова дълго, каза си потиснато тя, след тази пренеприятна нощ в сламата.

Най-много се изненада обаче, че този път морската болест я беше пощадила. Дали защото корабът беше малък и не се люлееше толкова силно? Каютата, в която лежеше, беше ниска и тясна. Вероятно пътуването по реката щеше да се окаже много по-леко от прекосяването на морето.

Лейла се огледа и забеляза, че помещението тъне в полумрак, че няма прозорци и не е обзаведено. Имаше само една маса и две удобни, макар и тесни легла. Не беше спала така добре, откакто бяха напуснали къщата на Рефайе.

Ги забеляза усмивката ѝ и очевидно прочете мислите ѝ, защото обясни:

— Купих в Авиньон одеяла и ленени чаршафи. Трябваше да чуете как ругаеше търговецът, когато го събудих по тъмно. — Вдигна рамене и тихо добави: — Искрах да ви обезщетя поне малко за уморителното пътуване в каруцата.

Трогната от загрижеността му, Лейла се усмихна плахо.



— Благодаря ви — прошепна тя и извърна глава, като видя светкавиците в сините мъжки очи. Побърза да стисне здраво устни и реши, че никога вече няма да му се усмихва. Не биваше да му дава поводи да мисли, че се е размекнала. Никога нямаше да му прости, никога.

— Можете ли да яздите, Лейла?

Засегнатата, тя вдигна поглед.

— Разбира се, и то много добре. Татко ме научи. Той притежава най-бързите коне на Дамаск.

— Отлично. Тогава в Лион ще наема кон и за вас, вместо да търся по-удобна кола, която само ще ни забави. Ще сменяме конете във всяка гостилница и ще почиваме само когато рухнем от изтощение.

— Какво ще стане със сандъците ни? Нали ще ни трябват дрехи?

— Ще напълним чантите на седлата. Останалото ще продадем. Непременно трябва да стигнем навреме за коронацията на Едуард Плантадженет. Не мога да пропусна този велик ден, не разбирате ли? Той ще определи съдбата на Англия за много години напред.

— Да не сте решили да ме убиеете, лорд Дьо Варен? — попита раздражено Лейла. — Може би вие сте свикнали да прекарвате по цял ден на седлото, но аз не съм. Опитът ми в язденето се изчерпва с няколко кратки препускания през пустинята.

— Когато се уморите, ще ви взема на моя кон — засмя се той и продължи окуражително: — Така постъпих и когато отец Томас купи конете от онези бедуини след бягството от Дамаск. С удоволствие ще го направя пак. Още тогава разбрах, че пасвате чудесно в скута ми, а и сте лека като перце.

Объркана, Лейла обърна лице към стената и не каза нито дума. Ги не биваше да види колко беше развълнувана от думите и усмивката му. Лицето ѝ пламтеше от смущение и трябваше да го скрие от жадния му поглед. Много ѝ се искаше да изличи завинаги някои спомени, свързани със собствената ѝ предателска слабост. В ада да иде дано, този надменен рицар!

— Все едно е един кон ли ще яздим или два. Най-късно след шест дни трябва да сме в Кале. Оттам ще вземем лодка за Дувър. Щом слезем на английска земя, ще ни остане само един ден до Уестминстър. Разбира се, ако препускаме достатъчно бързо.

Лейла едва не извика. Значи до Лондон им оставаше само седмица? Шансовете ѝ да избяга намаляваха с всеки миг. Ги изглеждаше твърдо решен да не я изпуска от очи. Какво можеше да стори?

През ума ѝ мина нова, изненадваща мисъл. Защо да не почака, докато се озове под защитата на брат си? Роджър вероятно щеше да се поддаде на увещанията ѝ и да ѝ позволи да се върне в Дамаск. Просто трябваше да го накара да разбере, че тя желае да живее в Сирия, все едно какви са били плановете на загрижената ѝ майка. Вероятно и за него появата на една сестра, за чието съществуване не е и подозирал, ще бъде само допълнителен товар, а може би и нежелана отговорност. Ако се съдеше по думите на Ги дьо Варен, Роджър си имаше достатъчно свои трудности. Сигурно щеше да се радва да се отърве от нея.

Лейла изкриви уста. Е, добре, ако се стигнеше дотам, щеше да се възползва и от тази последна възможност. Въпреки това тя нямаше да стои със скръстени ръце и да чака. Ако ѝ се удадеше благоприятен случай и ако успееше да открадне онова, което беше останало от бисерите на майка ѝ, някоя нощ щеше да избяга от Ги дьо Варен. Тя затвори очи и отчаяно си пожела някой зъл дух да се спусне от небето и да го погълне.

— Желаете ли чаша вино, милейди? Или топъл хляб, малко сирене и печено месо? — Ги дьо Варен беше наредил богатствата си на масата и направи, широк жест с ръка.

Ароматът на прясно приготвените ястия я удари право в носа, устата ѝ се напълни със слюнка, но тя обърна гръб на масата и промърмори:

— Не съм гладна.

— Жалко — отвърна с подчертано равнодушие Ги и започна да се храни.

В действителност стомахът на Лейла се присвиваше от глад, устата ѝ беше пресъхнала от жажда. Колко време беше минало, откакто не се беше хранила, както трябва? След малко Ги вдигна една кошничка, помириша я и въздъхна доволно.

— Какво е това? — Гладът и любопитството бяха по-силни от всичко друго.

Мъжът се усмихна развеселено и ѝ поднесе кошничката.

— Пекарят ме увери, че това е специалитетът му. Нещо подобно има и при вас — бисквити с бадеми. Това пък е ябълков щрудел, съвсем пресен, посипан с канела. Много го обичам. Сигурно е печен тази сутрин.

Ухаещите, още топли сладкиши сломиха съпротивата ѝ.

— Може ли да си взема едно парченце? — попита плахо тя, убедена, че само след миг ще се строполи в безсъзнание на пода, ако не си хапне.

— Купих ги за вас, лейди Лейла — отговори галантно Ги и ѝ подаде кошничката.

Струваше ѝ се, че никога не е яла нещо по-вкусно. Даже в Дамаск, където я глезеха с най-изискани сладкиши. Скоро от бадемовите сладки не остана и троха.

Ги я наблюдаваше със задоволство. Можеше да седи с часове насреща ѝ и да я гледа как поглъща сладка след сладка и доволно облизва пръсти. Когато избухна в смях, Лейла беше толкова доволна и сита, че неволно се присъедини към него. Дълбокият гърлен смях и звънкият женски кикот се преплетоха. Господи, колко беше хубаво да се нахрани до насита, без да се страхува от пристъп на гадене. Даже ѝ се зави свят, сигурно от захарта.

Ги отпи голяма глътка от чашата си и замълча, за да не я смуцава. Беше чудесно да я гледа в това състояние, отпусната, безгрижна, почти щастлива. Отрязва ѝ хляб и сирене, напълни чашата ѝ. Скоро на масата не остана нищо, освен трохички и пилешки кости. Чашите с вино също бяха празни.

Макар че Лейла беше изпила само три чаши, бузите ѝ пламтяха като рози. От време на време даже се оригваше скритом. Очевидно не беше свикнала с виното и имаше нужда от малко чист въздух.

Ги потисна развеселената си усмивка и попита предпазливо:

— Искате ли да излезем за малко на палубата, Лейла? Вечерта е прекрасна. Залезът сигурно ще ви хареса.

Тя се надигна веднага, очите ѝ заблестяха трескаво. Очевидно не можеше да се държи здраво на краката си.

— О, да, разбира се. Обичам залезите.

При тази детинска доверчивост сърцето на Ги заби като лудо. Стисна здраво зъби, защото беше готов да я грабне в обятията си и да я

отнесе в леглото. Каква беше тази жена, та го подлудяваше само с един-единствен поглед? Какво ѝ даваше тази власт върху него?

— Да вървим! — проговори глухо той, улови ръката на Лейла, потрепери от сладост при мекото докосване на пръстите ѝ и я поведе по стръмната стълбичка. Трябваше да се сниши, за да не се удари в грубите греди.

Залязващото слънце правеше късния есенен ден още по-прекрасен. Палубата блестеше в злато. Като забеляза многобройната тълпа, събрала се край релинга, за да се наслади на залеза, Ги настръхна. Дясната му ръка неволно стисна дръжката на меча. Не вярваше пътниците, повечето селяни и търговци на път за Лион, да му създават трудности, но човек никога не можеше да знае. Стисна поздравно ръката на Лейла и я поведе към отсрещния парапет, за да бъдат по-настрана от другите.

— Колко зелено е наоколо — прошепна изумено тя и се облегна на дървената ограда. — Колко дървета, каква буйна трева. Като голям оазис...

— Тук няма пустиня, само поля и гори. И в Англия е същото, Лейла. — Едва беше произнесъл думите, и вече съжали за прибързаността си. Лейла видимо се вцепени. Ги зачака с треперещо сърце зли погледи и остри думи, но се излъга. Може би силното вино беше подобрило настроението ѝ?

— Тук всичко е по-различно от Сирия — проговори тихо тя и леко поклати глава. — Много, много по-различно.

— Разкажете ми за живота си в Дамаск, Лейла — помоли съдържано Ги, за да не разруши необичайно ведрата атмосфера. Много му се искаше да научи всичко за тази странна жена, която го подлудяваше и едновременно с това го караше да се чувства слаб и безпомощен. — Какво правехте, когато не се грижехте за болните заедно с баща си или не посещавахме жените от харемите?

— О, нямах време да скучая — отговори е копнеж Лейла и погледът ѝ се зарея по широката река. Струваше ѝ се много странно, че изведнъж Ги прояви интерес към живота ѝ в Дамаск. Освен това близостта на тялото му, топлината, която се излъчваше от него, я смущаваха. Внезапно осъзна, че за нищо на света не желае да се отдели от него. Дори лекото замайване ѝ беше приятно. Колко хубаво беше да стои до него и да му говори, без да го предизвиква и напада.

— Четях, свирех на лютня или се упражнявах в краснопис. Любимото ми занимание беше да пиша стихове. — Усмивката ѝ беше изпълнена с тъга.

— Тогава имаме поне едно нещо, което ни свързва. Аз също обичам да съчинявам стихове, макар и само от време на време.

Смаяна, Лейла се обърна към него и впи поглед в лицето му. Сините очи горяха с такава страст, че сърцето ѝ заби като безумно.

— Истина ли е това?

— Рицарите също умеят да четат и пишат, лейди Лейла — обясни с усмивка Ги. — Само че нямаме много време за тези мирни занимания. Аз, например, работих години наред върху една книжка със стихове. Много младежи пишат дълги, предълги оди, в които възпяват героичните дела на предците си. Трябва да ви кажа, че аз получих много добро възпитание и в това отношение се различавам от повечето си връстници. Ранулф беше много учуден, че науката ме привлича не по-малко от боравенето с оръжие, но ми нае най-добрите учители. Всичко дължа на него.

Лейла не вярваше на ушите си. Трябваше ѝ доста време, за да осъзнае чутото. Никога не бе помисляла, че огромният воин може да има някакъв интерес към науката и изкуството. Да не говорим, че писането на стихове предполагаше искрена сърдечност и чувствителност. В душата ѝ се надигнаха угризения. Очевидно трябваше да забрави много от предразсъдъците си и да погледне на Ги дьо Варен с други очи. Как можа да ѝ убегне, че при този остър ум в него има много повече от мечешка сила и физически умения?

— Какво точно учихте? — попита тихо тя и се изчерви под погледа му.

— Овладях науките за числата, за пространството, много се увличах и от астрономията. Знам и латински.

— Отец Томас също ми преподаваше латински. Той е монахът, който се грижи за душите на християните в Дамаск.

Брат Томас, човекът, който ги изведе от Дамаск в количката с мъртъвците! Дали Лейла подозираше нещо? Не, сега не беше времето да ѝ разкрие истината. На езика му напираше друг въпрос, твърде смел и опасен. Не му се искаше да помрачава приятната атмосфера на разговора, но от онази първа целувка насам го мъчеше бясна ревност. Крайно време беше да узнае истината.

— А кой ви обучи в изкуството на прелъстяването, Лейла? — Той погледна към устните ѝ, толкова червени и влажни, и потръпна. Само при представата, че друг мъж, с тъмни коси и очи, е милвал тялото ѝ, в гърлото му заседна буца. — Кой ви научи например да се целувате така страстно? Сигурно е бил мъж.

Лейла го изгледа с разширени от ужас очи.

— Харемът не е публичен дом, милорд — отговори укорно тя. — Никой мъж не смее да влезе в него, освен господарят на дома.

Тя извърна лице и отново се загледа към реката. Ги преглътна нервно, смаян от невероятното си предположение. Нима собственият ѝ баща...

— Научи ме Маджида — обади се след малко Лейла. — Любимата робиня на мама.

— Говорите за жената, която онази вечер стоеше на вратата и пазеше покоите на лейди Ив?

— Точно така. — Гласът ѝ прозвуча задавено. Ги се уплаши, че е събудил в душата ѝ неприятни спомени, и се укори за неуместното любопитство. Лейла помълча малко и продължи овладяно: — Преди да бъде продадена в дома на баща ми, Маджида е била наложница на някакъв богаташ в Константинопол. Затова ѝ възложиха да ме научи на всичко, което става между мъжете и жените, разбира се, когато достигнах необходимата физическа зрелост. Първо прочетохме една стара книга. После ми разясни нагледно всичко, като повика един стар евнух. А аз трябваше да го повтарям, докато го науча. — В гласа на Лейла нямаше и следа от вълнение. — Има различни степени евнуси. При този мъжествеността...

— Разбирам — прекъсна я рязко Ги, който се чувстваше неудобно. — Не мислите ли, че сте унизили до смърт този беден човек?

— Защо? Той получи богато възнаграждение. — За Лейла това беше всекидневие, а и един стар евнух беше твърде незначителна личност, за да му се посвещава толкова внимание.

При мисълта за онова, на което я бяха научили, Ги дьо Варен усети добре познатия натиск в слабините. Беше толкова възбуден, че едва не я попита какви пози и видове целувки познава, когато тя изведнъж се обърна към отсрещния бряг и заговори развълнувано:

— Я вижте, лебеди! Колко са красиви! И при нас ги има. Управителят Мавдуд държи в палата си тридесет двойки. При всяко посещение в харема му отивах да ги храня. Бяха съвсем питомни и ядяха от ръката ми.

Ти дори не подозираш колко си красива, Лейла, много по-красива от лебедите, каза си мъжът и я подкрепи, когато тя се олюля. Лейла изобщо не забеляза, че ръцете му обхванаха талията ѝ. При мисълта, че податливостта ѝ е само заради изпитото вино, Ги усети болезнено пробождане в сърцето. Дали някога щеше да застане срещу него с открито лице, готова за любов? Глупак, укори се горчиво той, какво очакваш? Щом влезеше в къщата на Роджър Жерве, Лейла щеше да бъде загубена за него. Разбира се, понякога щяха да се срещат в кралския двор. Брат ѝ със сигурност щеше да се погрижи колкото се може по-скоро да ѝ намери богат съпруг.

Не, сега не биваше да мисли за това. Беше се заклел пред лейди Ив да отведе Лейла при брат ѝ в Англия и щеше да изпълни дадената дума. Скоро дългът на честта щеше да бъде изпълнен. Онова, което щеше да се случи после, не го засягаше. Бъдещият ѝ съпруг щеше да си има достатъчно грижи с нея, особено ако не се досетеше да притъпява дързостта и упоритостта ѝ с няколко чаши вино. Все едно кой щеше да бъде бедният глупак, който щеше да направи лейди Лейла Жерве своя законна съпруга, той не беше за завиждане.

Ги дьо Варен сведе глава и устните му нежно докоснаха блестящата черна коса. Заслуша се унесено в звънкия ѝ глас, който не преставаше да се радва на всичко, покрай което минаваха: на високите дървета, на русите деца, които си играеха по брега, на малките селца в долините. Колкото и да му беше неприятно, Ги призна пред себе си, че само търси с какво да се залъгва. Съдбата ѝ не му беше безразлична, в никакъв случай. Лейла означаваше твърде много за него. Едва сега осъзна, че няма да понесе, ако я загуби. Но нищо не можеше да промени факта, че Лейла го мразеше, а Роджър Жерве беше негов смъртен враг.

Изведнъж Ги забеляза, че Лейла се е умълчала. Очите ѝ бяха затворени, главата ѝ почиваше на гърдите му. Как не се сети, че тя е уморена до смърт? Защо беше толкова безчувствен? Дългият сън след Авиньон ѝ помогна да се пребори със силното изтощение, но не беше достатъчен. Трябваше да я настани в леглото. Пътуването по реката

беше чудесна възможност за почивка преди дългата, изморителна езда. Щом стигнеха в Лион, щяха да се качат на конете и да препуснат към Лондон. Щяха да правят само кратки почивки, колкото да сменят конете и да се поразтъпчат. А и пътищата не бяха особено добри.

Трябваше да стигнат в Уестминстър колкото се може по-скоро и това беше важно не само за Ги, а и за Лейла. Той я вдигна на ръце и се усмихна, когато не усети никаква съпротива. Виното беше оказало своето въздействие. Лейла беше задрямала и не само, че не се отдръпна, ами се сгуши по-плътено в него.

Когато минаха покрай една червендалеста селянка, тя се усмихна любезно и проговори:

— Съпругата ви е много красива, господарю.

— Така е — съгласи се учтиво Ги, макар че думите на тази проста жена го пронизаха право в сърцето. — Най-красивата.

Той я отнесе на ръце в малката каюта и внимателно я положи на леглото.

— Ох, колко е меко... — прошепна в просъница Лейла и се сви на кълбо като коте.

Ги я зави с топлото одеяло.

— Спете сладко, Лейла Жерве — проговори пресипнало той. Много му се искаше да я целуне. Ала само при мисълта, че на сутринта щеше да го попита дали нарочно я е напил, за да сломи съпротивата ѝ, и да го обвини, че подло се е възползват от слабостта ѝ, се изправи и разтърси глава. Загледа се в мирно спящата жена и се опита да си представи всички онези страстни целувки, които двамата нямаше да разменят, чувствените радости, на които нямаше да се наслаждат заедно, интимните разговори в леглото и още, и още... Слабините му пареха непоносимо.

Грабна една чаша от масата и я поднесе към устните си.

— Пия за рицарската чест — промърмори горчиво той и я опразни на един дъх. — Да върви по дяволите! — Надали имаше по света друг такъв глупак като него. Напълни отново чашата и пи на дълги глътки.



## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стана така, както беше предвидил Ги дьо Варен. Градове и местности прелитаха покрай Лейла като размазан пъстър калейдоскоп. Кратка почивка, набързо погълнато ядене, отново на гърба на коня и пак препускане и препускане. Въпреки съпротивата ѝ, Ги настоя да я вземе при себе си. Нахлупила ниско над лицето си качулката на наметката, тя се държеше здраво за седлото и вече не обръщаше внимание дори на ръмящия дъжд, който сякаш не беше престанал от времето на тръгването им.

— В следващия град ще ноцуваме — каза ѝ един ден Ги и Лейла въздъхна облекчено. Когато от сивата мъгла изникнаха покриви, църковни кули и високи каменни стени, в сърцето ѝ се надигна диво ликуване. Да вървят по дяволите и Ги дьо Варен, и Едуард Плантадженет с проклетата му коронация! На нея ѝ трябваша само топла храна и спокоен сън в мека постеля. Откакто напуснаха Марсилия, не беше мила косата си, не беше сменяла дрехите си. Чувстваше се занемарена, разнебитена, изтощена до смърт.

Когато Ги спря коня си пред градската порта, двамата останаха силно изненадани от голямата тълпа, която се блъскаше по улиците след залез-слънце. Каручки, теглени от магарета и коне, селяни и крепостни, дами и господа във великолепни одежди изпълваха градския площад. Ги дьо Варен попита най-близкия човек и узна, че има панаир. А това означаваше, че всяка гостилница, от най-бедната до най-богатата, е препълнена с хора. Не можеше дори да се мисли за нощувка.

— Май ще се наложи да продължим за Париж. Тук няма да намерим подслон — мрачно обясни той на Лейла, която се вслушваше с широко отворени очи в бързата чужда реч.

— Не! — изплака тя. — Вече не съм в състояние дори да се помръдна, не разбирате ли! Умирам от глад и жажда, не мога да седна. Защо не предложите на гостилничаря шепа бисери? Тогава ще видим дали ще ви откаже!

Ги избухна в одобрителен смях и отбеляза с дяволито намигване:  
— Ако съветът се окаже успешен, ще ви оставя да си починете.  
Иначе ще се наложи по време на цялата коронация да останете права.

Лейла се изненада от отстъпчивостта му. Когато враният жребец ги пренесе през дървения мост, тя бързо затвори очи, за да не вижда застоялата зеленикава вода в широкия ров, който заобикаляше града. Влязоха през широка порта, обградена от две високи кули, без никой от стражите да им обърне внимание.

Вътре цареше голямо оживление: движение, шум, ярки цветове, макар че и тук ръмеше противен дъжд, факли и фенери хвърляха жълтеникава светлина през сивотата на падащия мрак. Дори на пазарите за роби в Кайро не беше такава блъсканица.

Дебели търговци в обточени с кожи палта се пазаряха на висок глас с благородници в пъстри туники, клинове и остри обувки. Дами с развяващи се шлейфове и остри шапки, украсени с дълги була, повдигаха през смях полите си, за да минат през уличната кал, през струпания боклук, в който се ровеха улични песове. Кучешки лай, котешко мяукане, цвилене на коне и тропот на копита се смесваха с детски плачове, проклетия и пронизителни викове.

— Имайте още малко търпение — пошепна Ги в ухото на Лейла.  
— Ей сега ще се махнем от този дяволски панаир. — Топлият му дъх погали кожата ѝ и засили странното напрежение, което я бе обзело. Докато препускаха като бесни, Ги дьо Варен намираше време да ѝ обяснява откъде минаваха и очевидно се наслаждаваше на физическата им близост. Въпреки че се стараше да остане равнодушна, Лейла слушаше с интерес разказите му и постепенно започна да гледа на чуждата страна с други очи. А скритото удоволствие, което изпитваше, насладата от допира на телата им, сигурността в силните му ръце, мускулестите гърди и твърди бедра я смущаваха все по-силно.

Тя побърза да се отърси от смущението и отново отправи поглед към пъстрата навалица по улицата. Конят напредваше съвсем бавно и двамата имаха възможност да се възхищават на многообразието от стоки и предмети, изложени за продажба. Виждаха се платове във всички цветове на дъгата, тъкани от близо и далеч, кожи и кожени изделия, накити и скъпоценни уреди, някои от които донесени от Ориента. Абаносово дърво, слонова кост и подправки, изкусно

изработени златни и сребърни украшения, искрящи скъпоценни камъни и какво ли не още.

Лейла вдъхна дълбоко аромата на мускус и амбра, който идваше от една сергия, и в сърцето ѝ отново се надигна копнеж по Дамаск и живота, който беше водила там. Трябваше да стисне здраво зъби, за да се овладее. Изправи се на седлото и се огледа. Може би именно тук щеше да ѝ се удаде някаква възможност за бягство. Търговците предлагаха и прясно месо, сирене и хляб, вино и плодове. Имаше още сол, захар, лековити билки и изсушени горски плодове.

Лейла познаваше повечето растения в кошовите на търговците, знаеше за каква болест могат да послужат. Други виждаше за първи път. Когато забеляза торбичката, пълна с макови, семена, дъхът спря в гърлото ѝ.

По някаква случайност Ги спря коня точно пред този търговец. Намираха се пред една висока къща, над чийто вход висеше пъстро изрисувана табела. Ги скочи от седлото и вдигна сериозен поглед към спътницата си.

— Ще се опитам да получа стая в тази гостилница, милейди. През това време не прибъгвайте до някой от любимите си трикове, моля ви. Ще ви виждам през отворената врата. Разбрахте ли ме?

Лейла кимна и измърмори нещо в знак на съгласие. Сърцето биеше като лудо в гърдите ѝ.

Ги не изглеждаше много убеден и се огледа изпитателно. Съвсем близо до тях един млад селянин се беше облегал на стената и очевидно си търсеше някакво занимание. Рицарят мушна една монета в ръката му и му поръча нещо с тих глас. Момчето кимна и улови юздите на коня.

Лейла преглътна мъчително. Как да избяга, когато момъкът стискаше поводите? Тя се огледа отчаяно и изведнъж се сети за торбата с маковите семена. Прониза я дръзка мисъл. Това беше игра с огъня, но имаше някакъв шанс да успее. Струваше си да опита.

Ги ѝ хвърли последен заплашителен поглед през рамо и се скри в гостилницата. Когато Лейла се плъзна от седлото, момъкът я изгледа със зяпнала уста. Но не направи опит да я спре. Очевидно беше получил задача да пази коня, но не и дамата. Лейла го дари със сияеща усмивка и посвети вниманието си на сергията с лековитите билки.

Трябваше да действа бързо, докато Ги не се е върнал. Той не биваше да узнае, че е слизала.

Трима купувачи преговаряха разгорещено с търговеца на билки. Лейла се промъкна безшумно зад тях и светкавично грабна от торбичката шепа макови семена. Никой не я забеляза. Тя скри плячката в джоба си и се обърна с невинен вид към коня и пазача му. Мъжете продължаваха да спорят с продавача.

Момъкът ѝ помогна да възседне коня и когато Ги дьо Варен излезе на улицата, спътницата му седеше на седлото със скромно сведена глава.

— Бяхте права — заговори ухилено той. — Само като им показах гривната, най-хубавата стая се оказа свободна. — Той протегна ръце и ѝ помогна да слезе от седлото. Хвърли крив поглед към сламенорусата коса на младия селянин, който се хилеше глупаво ѝ непрекъснато се кланяше, и тихо попита: — Да не би този нещастник да си е позволил някоя дързост спрямо вас, лейди Лейла?

— Глупости — отговори остро тя и оправи полите си. — Вие обаче ме оставихте да чакам твърде дълго на дъжда.

Тя се опря на ръката му и се запъти към гостилницата.

— Прощавайте. Ще се опитам да се реванширам. Ще нощуваме тук и ще потеглим за Париж едва на разсъмване. Ще ни поднесат топла вечеря в стаята. Вече съм поръчал и гореща вода. И двамата имаме нужда от баня.

Когато влязоха в яркоосветеното преддверие, Лейла изгледа учудено спътника си. Този мъж беше пълен с изненади. Винаги, когато тя беше готова да повярва, че е забравил и нея, и потребностите ѝ, проявяваше внимание и чувствителност. Дали някога щеше да го разбере? След малко разтърси ядно глава и се нарече глупачка. Ако дръзкият ѝ план успееше, Ги дьо Варен щеше да изчезне завинаги от живота ѝ. Защо ѝ трябваше да си блъска главата тогава? Понесена от нарастваща възбуда, тя се изкачи по тясната стълба към втория етаж, където бяха стаите за гости.

Стаята не изглеждаше много гостоприемна, но две слугинчета бързо постлаха леглото с чисти чаршафи, докато третата внасяше пълен мангал с въглища.

Ги дьо Варен въведе Лейла вътре и първо отвори прозореца, за да прогони застоялия въздух. Един едър ратай довлече две големи

дървени ведрата и пред очите на мъжа изникна примамлива картина: Лейла в едно от ведрата, обвита в облак пара, нежната кожа зачервена и ухаеща, мократа коса напада на кичури по гърба и гърдите...

Достатъчно. Защо продължаваше да се измъчва? По-скоро през зимата ще заваят рози, отколкото мечтата му да се превърне в действителност. Той се обърна и грубо прогони зяпналия ратай със заповедта да помогне на момичетата за горещата вода. После погледна Лейла и се учуди от бодрия ѝ вид. Нали беше казала, че умира за сън? Вероятно възможността да се окъпе беше събудила обичайната ѝ жизненост. Той също нямаше търпение да измие от себе си потта и мръсотията от дългия път.

— Разположете се удобно, милейди.

— А вие?

— Аз трябва да се погрижа за коня и да поговоря с гостилничаря. Преди малко ми казаха, че двама от рицарите ми също са отседнали тук, и трябва да се възползвам от тази случайност.

Сигурно в града има още много кръстоносци, дошли за панаира. Във всеки случай Бърнъл и Лангтън не са нощували нито веднъж тук, макар че са наели стаите преди повече от седмица. Сигурно всяка нощ сменят жените и... — Той млъкна, защото лицето на Лейла внезапно се обля в червенина.

— Ей сега ще ви донесат вода да се изкъпете — завърши бързо той. — Разбира се, вие имате предимство.

Бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено, но отговорът ѝ прозвуча смайващо дръзко:

— Не виждам защо да не се окъпем едновременно, лорд Дьо Варен. — Тя хвърли бърз поглед към тежките кадифени завеси и навлажни с език пресъхналите си устни. — Ще сложим ведрата от двете страни на леглото и ще дръпнем завесите. Не е редно вие да се къпете със студена вода.

Ги беше толкова смаян от неочакваното предложение, че не намери нито дума за отговор. Беше сигурен, че тя ще го изгони от стаята, за да се изкъпе на спокойствие, че ще му заповяда да стои долу в кръчмата и да чака, докато го повика. А сега това... Не знаеше какво да мисли.

— Както желаете — проговори най-после той. — Ще поставя ведрата точно както ми казахте и слугините веднага ще ги напълнят,

без да се налага да им обяснявате.

Опиатът, който Лейла смяташе да извлече от маковите семена, трябваше да бъде силно разреден, за да не нагарча. Следователно Ги трябваше да изпие голямо количество вино, за да му въздейства. Горещата баня и богатата вечеря щяха да я улеснят в намеренията ѝ. Можеше да прибегне и до някои типично женски оръжия, за да разпали още по-силно желанието му. Във всеки харем се знаеше как се постъпва в такива случаи. Мъжете лесно се възбуждаха и кръвта им закипяваше. Тя щеше да утоли жаждата му с подправеното вино, рицарят щеше да заспи дълбоко и нямаше да се събуди най-рано до сутринта. Лейла неволно си припомни нощта в Лион, когато Ги беше изпил цяла стомна, за да заспи дълбоко и да сдържи рицарската си дума.

Така трябваше да стане и тази вечер. Ги нямаше да посмее да я докосне, защото за него рицарският дълг беше над всичко. А това означаваше, че ще удави желанието и отчаянието си във виното. Така тя щеше да бъде свободна.

— Слугините ще дойдат много скоро. Затова не ме чакайте. — Думите му я изтръгнаха от мислите за бягство. Рицарят стоеше до вратата и тъй като не получи отговор, след малко попита загрижено: — Да не ви е зле, Лейла?

— О, не, нищо ми няма. Просто съм уморена от дългия път.

— Така си и мислех. Остава ни още малко. — Изведнъж усмивката му угасна. В очите му проблесна добре познатото предупреждение. — Гостилничарят ми каза, че къщата има само една врата — тази, през която влязохме. И аз през цялото време ще я държа под око.

Лейла го изгледа обвинително и той изглежда се успокои, защото излезе от стаята, без да каже нито дума повече.

Докато едрият ратай и трите слугинчета пълнеха ведрата с гореща и студена вода, Лейла стоеше до прозореца и се вираше нетърпеливо в мрака. На масата вече ги чакаше вечерята заедно с няколко стомни червено вино. Лейла често поглеждаше към калаените чаши.

Щом слугите се оттеглиха, тя се втурна към дрехите си и се зае с тайното си дело. Извади маковите семена от джоба на наметката си и ги смачка в една чаша, после прибави вода от стомната и ги разбърка.

Въглицата в мангала пламтяха буйно и тя въздъхна облекчено. Трябваше да възвари сместа, а после да я остави да покисне, за да постигне желаното въздействие.

Ги дьо Варен можеше да се върне всеки миг и да я изненада. Струваше ѝ се, че отварата нарочно не иска да заври. Когато най-после засъска и закипя, тя въздъхна облекчено, уви ръката си с края на наметката и стисна здраво калаената чаша. В този миг пред вратата се чуха стъпки и Лейла едва успя да скрие чашата зад завесата, където щеше да се къпе тя. Ги вече стоеше на прага с две препълнени кожени торби и я погледна учудено.

— Защо още не сте във ведрото, милейди? Слугините слязоха преди доста време.

Сърцето ѝ биеше с такава сила, че той със сигурност го чуваше.

— Аз... беше ме страх. Гостилницата е пълна с чужди мъже. Не можех да зарезя вратата, защото вие нямаше как да влезете. Предпочетох да ви почакам.

Мъжът ѝ обърна гръб, хвърли торбите на пода и спусна резето на вратата. После я погледна със странен израз в очите. Лицето му потъмня.

— Е, вече всичко е наред. Не се бавете повече. — Покашля се и издърпа с такава сила завесата на леглото, че Лейла се стресна. Чу го да сваля колана с меча и да го оставя на леглото. После съблече и останалите си дрехи.

Това ѝ вдъхна нова смелост, особено когато Ги каза:

— Що се отнася до мен, аз ще побързам, докато водата е още топла.

Когато изведнъж изникна иззад завесата, гол, с изключение на долните гащи, които носеше дори в затвора, и хвърли в краката ѝ едната торба, Лейла едва не изпищя.

— Това са вашите дрехи, лейди Лейла. Купих ви сапун с розово масло. Нали обичате аромата на розите?

Тя кимна безмълвно.

— Ще го намерите най-отгоре.

— Благодаря ви.

Мъжът побърза да се скрие зад завесата и Лейла прехапа устни. Сега трябваше да събере сили и да прогони всички колебания и съмнения, за да не изложи на риск дръзкия план. Скоро чу шумно

плискане и въздъхна облекчено. Съблече се набързо и остана само по дългата ленена риза, през която прозираха съвършените форми на тялото ѝ.

Макар че гърлото ѝ се свиваше от страх, тя посегна към стомната с вино и попита тихо:

— Искате ли нещо за пиене, лорд Дьо Варен?

Шумът от татък завесата изведнъж престана. Ги седеше като ударен от гръм. Никога не беше очаквал, че Лейла ще прояви загриженост за потребностите му. Тя се сети, че постъпката ѝ е необичайна, и побърза да обясни:

— Ще ви донеса виното, преди да съм влязла във ведрото. След кратка пауза Ги отговори спокойно.

— Както желаете.

Лейла коленичи и с треперещи ръце измъкна отварата от мак иззад завесата. Отля няколко капки в стомната с вино, като се стараеше вътре да не попадат семенца. После разбърка сместа и внимателно я опита. Нямаше и помен от горчивина.

Тя се изправи и започна да хапе устните си, за да блестят червени и горещи. Когато заобиколи леглото, дъхът ѝ спря. Трябваше да очаква, че ведрото ще е прекалено малко за мъж като Ги дьо Варен.

Той стоеше прав. Мократа коса беше нападала по лицето му, силното тяло беше цялото в сапунена пяна. Защо не беше увил около хълбоците си ленена кърпа? Нямаше ли поне капчица приличие? Нима искаше тя да го види гол?

— Виното — промърмори едва чуто тя и с треперещи ръце му подаде стомната. Когато той посегна да я вземе, пръстите им се докоснаха и тя неволно отстъпи крачка назад.

Макар че вече го беше виждала гол в затвора в Дамаск, а след това често се беше събличал пред нея в общите им стаи, сега беше съвсем различно. Блясъкът в очите му издаваше, че и той изпитва същото. Макар че намерението да го възбуди още повече беше част от плана ѝ, тя не смееше да откъсне поглед от лицето му, за да не застраши собственото си самообладание.

— Благодаря ви, Лейла — отговори Ги и отпи голяма глътка. Когато свали стомната, я измери безсрамно от глава до пети, после закова горящ поглед в гърдите ѝ, които се полюшваха под тънката риза. Когато очите му продължиха нагоре към пламтящите устни,



Лейла нервно ги навлажни с връхчето на езика си и усети тежест в слабините. Коленете ѝ омекнаха. Желанието в погледа на мъжа беше толкова силно, че ѝ се искаше да побегне. Вместо това продължи да стои като закована. Едва дрезгавият звук на гласа му разруши магията:

— Водата ви ще изстине, милейди.

— Да, разбира се. Прав сте. Благодаря ви.

С пламтящи бузи Лейла се обърна и се скри зад завесата. Макар че беше пресметнала до последната подробност поведението на Ги, тя не очакваше такава реакция от страна на собствените си сетива и сега трябваше да се пребори с треперенето и възбудата си. Засега всичко вървеше по план. Мъжете лесно се оставяха да ги заблудят.

Лейла чу пликането на водата отатък и побърза да завърши тайните си приготовления. Смеси червеното вино в другата стомна с остатъка от опиата и изхвърли маковите семена през прозореца. После остави калаената чаша на масата и свали ленената риза през главата си. Хладният въздух, който влизаше през отворения прозорец, втвърди връхчетата на гърдите ѝ.

Доволна от себе си, тя се потопи във водата. Все още беше приятно топла. Докато миеше лицето и ръцете си и наблюдаваше блестящите капчици по гърдите си, тя си казваше колко е приятно все пак да се окъпеш истински след седмици лишения. Разбира се, много по-приятно щеше да бъде, когато се върнеше в Дамаск и се оставеше в ръцете на слугините. Тъй като нямаше кой да отстранява косъмчетата по тялото ѝ, те бяха израсли и малкият черен триъгълник между краката ѝ я отвращаваше. Дано събитията през тази съдбоносна нощ се окажеха щастливи за нея, за да може да се прибере вкъщи и да се потопи отново в обичайния си живот.

Лейла разплете дебелия плитка и за известно време забрави всичко наоколо. Тази баня беше твърде рядка благодат, за да мисли през цялото време за предстоящото бягство. Залови се с две ръце за ръба на ведрото и наведе глава назад, за да намокри косата си.

Едва сега си припомни ароматния сапун в кожената торба. Застана на колене и се опита да се протегне към торбата и да я отвори. След кратко ровене намери търсеното и се обърна, за да се потопи отново във водата. Изведнъж изплака от болка. Един дълъг черен кичур се беше заклешил между две дъски на ведрото.

— Какво стана? — обади се загрижено Дьо Варен.

— Нищо, нищо, благодаря. — Това беше лъжа, Лейла дърпаше и теглеше, но напразно. Мокрият, натезал от водата кичур не искаше да се измъкне. Как можа да бъде толкова несръчна! Тя се сви на кълбо във водата, но въпреки това гърдите ѝ останаха открити. Нямахше как, трябваше да помоли Ги да ѝ помогне.

На лицето ѝ изгря странна усмивка. Може би пък тази неприятна случайност също щеше да се окаже от полза за плана ѝ. Щом я видеше така, рицарят щеше да се възбуди още повече. Щеше да я освободи, а после да изпие цялата стомна вино още докато се къпеше. Ако го погълнеше наведнъж, маковият извлек щеше да подейства най-много след час.

По гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Не разбираше дали е от страх, или от вълнение. Мигът на раздялата приближаваше.

Тя пое дълбоко въздух и помоли едва чуто:

— Лорд Дьо Варен, ще дойдете ли да ми помогнете? Косата ми се закачи между дъските и не мога да се освободя.

Оттатък Ги остана като ударен от гръм. Изправи се и притисна грубата ленена кърпа до гърдите си с такава сила, че усети дивото биене на сърцето си. Слабините му пареха непоносимо. Беше толкова възбуден, че щеше да се пръсне. А сега трябваше да се справи и с още една опасност. Дано Бог да му е на помощ! Знаеше си, че от тази обща баня можеха да се очакват само неприятности. Никога не биваше да се съгласява с предложението ѝ. Но може би не беше чул добре?

— Лорд Дьо Варен?

Мъжът изпусна шумно въздуха от дробовете си и изскочи от ведрото. Не, не се беше излъгал. Въпреки това се поколеба. Нима Лейла не разбираше какво му готви? Нима не проумяваше какво опустошително въздействие оказва върху него? Когато преди малко му донесе виното, едва не я издърпа при себе си във водата. Вместо в прозрачната риза можеше спокойно да се яви пред него съвсем гола. Тъмният триъгълник между стройните ѝ бедра изпъкваше толкова ясно през тънката тъкан. Защо трябваше да го изкушава така, сега, когато бяха само на четири дни път от Лондон?

— Лорд дьо Варен?

— Триста дяволи! — изруга глухо Ги и уви ленената кърпа около бедрата си. Тя не можеше да скрие възбудата му, но тесните долни гащи бяха още по-неподходящи. Макар че напрягаше цялата си воля,

това не променяше нищо. Трябваше да ѝ помогне, но дали щеше да успее да се овладее?

Той изпразни стомната на един дъх и си каза, че в този момент би предпочел да е прикован към стената в затвора на Дамаск и да го подлагат на мъчения. Беше готов да пренесе нажежено желязо на няколко метра разстояние, или да извади камък от вряща вода, само и само да не заобиколи това проклето легло със спуснати завеси. Усещаше, че му предстои най-трудният изпит в живота му. Преглътна мъчително и закри с тежки стъпки към ведрото на Лейла.

Тя беше с гръб към него и той схвана положението с един поглед. За да я освободи, трябваше да мине от другата страна. Нямаше никаква друга възможност.

— Защо се забавихте толкова, милорд? — попита Лейла, старейки се да обуздае треперенето на гласа си. — Вижте какво стана!

— Виждам — отговори пресипнало той. Макар че се чувстваше изложена на показ, Лейла дори не направи опит да закрие гърдите си при приближаването му. Горещият му поглед я опари. Той заобиколи ведрото и попита тихо: — Как го направихте?

— Исках да издърпам по-близо торбата и да извадя сапуна. — Лейла млъкна като опарена и затаи дъх. Възбудата му опъваше дебелия ленена кърпа, която беше увил около бедрата си. Тя сведе бързо глава, без да обръща внимание на болката, която я прониза при това рязко движение. Слава Богу, че не беше съвсем гол както преди. Но след като видя очите му, тя се проклрнаше, че няма с какво да се покрие. Не биваше да го възбужда толкова. Вдигна ръце и ги сложи върху гърдите си, сви колене, за да скрие тялото си, макар че оскуба косата си и едва не изпищя.

— Ох! — простена неволно тя и продължи задъхано: — Умолявам ви, милорд, помогнете ми! Толкова боли!

При тези думи по лицето му пробяга мрачна усмивка. Искане и тя се поизмъчи малко, макар че нейната болка не беше нищо в сравнение с неговата.

Лейла във водата не беше толкова хубава, колкото си я представяше Ги, а много, много по-прекрасна. Струваше му се, че дяволът е зад гърба му и го подтиква да върви напред. Никога преди това не се беше озовавал пред такова огромно изкушение. Как да

удържи рицарската си клетва, когато това беше свръх силите му? Стисна здраво зъби и коленичи, за да измъкне заклецилия се кичур.

Справи се бързо и облекчението му беше безкрайно. Изправи се, като през цялото време се опитваше отчаяно да не поглежда към изваяното тяло и твърдите гърди, по които блестяха водни капчици. Но не успя. Никога не беше виждал толкова красива жена, никога.

— Благодаря ви, лорд Дьо Варен — прошепна Лейла и очите ѝ заблестяха като грамадни аметисти на светлината на газената лампа. — В стомната на масата има още вино. Пийнете още малко, докато свърша с къпането.

Лейла беше права. Имаше нужда от силно питие, за да прогони парещото желание в слабините, което заплашваше да го надвие. Наля си с треперещи ръце пълна чаша и я изпи на един дъх. Последва я втора, трета. Изведнъж му се зави свят, олюля се и трябваше да се залови за масата. Чашата му се търкулна на пода. Ушите му забучаха.

Какво, по дяволите, ставаше с него? Остави стомната и се наведе да вземе чашата. Никога не се беше напивал от две стомни вино. Трябваше му най-малко три, за да му се замае главата.

Остави чашата на масата и изведнъж забеляза нещо дребно, червеникавокафяво, което се беше полепило по ръбовете ѝ. Заприлича му на изсушено цвете. Триста дяволи! Не можеше да повярва, че... Помириса внимателно и веднага усети едва доловимия сладникав аромат, който се носеше от металното съдче и потвърждаваше покълналото в душата му подозрение.

В този миг Лейла скочи от дървеното ведро зад гърба му, толкова бързо, че водата се разплиска на всички страни. Прозрението го озари като светкавица.

— По дяволите! — изрева дрезгаво мъжът. — Какво си ми дала, жено?

Масата се преобърна, стомната, чашите и вечерята се разсипаха по пода. Вместо да отговори, Лейла грабна ризата си и се втурна към вратата. Ги се хвърли след нея и едва не преобърна ведрото с водата. Беше му достатъчен един дълъг скок, за да настигне бегълката. Разтърси я с все сила и изсъска:

— Сложили сте нещо във виното ми! Признайте! Признайте! Никога не го беше виждала толкова гневен. Страхът стегна гърлото ѝ. Коленете ѝ омекнаха и тя едва не се строполи на земята. С изкривено

от гняв лице и яростно святкащи сини очи Ги стоеше и я гледаше. Ей сега щеше да я убие с голи ръце.

— Отговорете ми! Искяхте да ме упоите, нали?

Лейла се бореше да си поеме дъх и проклинаше небрежността си.

— Да — проговори най-после тя.

— Какво сложихте във виното?

— Мак. Семена на полски мак.

— Откъде ги взехте?

— От сергията пред гостилницата. Откраднах ги.

— Откраднахте ги, значи? — Заплашителният му поглед се плъзна по треперещото ѝ голо тяло. Изведнъж той я придърпа грубо към себе си, улови мократа ѝ коса и изви главата ѝ назад. Горещ, натезал от аромата на виното, дъхът му опари смъртнобледото ѝ лице. Гласът му се снижи до опасен шепот: — Наистина ли ме смятате за глупак, Лейла? Опитахте се да ме изиграете, нали? Много добре знаехте какво правите. Виното, прозрачната риза, косата, която се заклеци между дъските, красивото ви тяло, всичко беше игра. Само че залогът се оказа твърде голям. — Той зарови пръсти в косата ѝ и Лейла изпищя от болка. — И още вино, докато вие се изтягахте във водата.

— Не! — изохка тя. — Не, косата ми наистина се заклеци!

Той обаче не я слушаше. Притисна я толкова силно до себе си, че едва не я задуши.

— И докъде щяхте да стигнете? Сигурно щяхте да ме милвате и галите с опитността си на харемска наложница, докато опиятът започне да действа? Тогава вече нямаше да имам сили да ви завлека в постелята, нали? Подправеното с маков сок вино щеше да запази скъпоценната ви невинност, а аз, глупакът, щях да легна и да заспя, така ли?

Лейла престана да се съпротивлява. Той беше разгадал играта ѝ, беше разрушил хитрия ѝ план. В слепоочията ѝ пулсираше тъпа болка. Как можа да си помисли, че може да си играе с огъня? Защо го възбуди толкова? Не биваше да отива толкова далеч. По никакъв начин.

— Колко време имам още? — попита дрезгаво мъжът и прекъсна обърканите ѝ мисли. — Колко време ще мине, докато опиумът ме свали в безсъзнание?

— Не мога да кажа точно — призна тихо тя. — Мисля, че няма да е много скоро. Сега вероятно усещате леко виене на свят...

— Значи имам достатъчно време? Много добре — прекъсна я заплашително той.

— Какво ще правите? — попита глухо тя, когато Ги изведнъж я вдигна на ръце и я потопи във ведрото. Водата беше приятно хладка. Той коленичи отстрана и посегна към сапуна, без обаче да пуска Лейла от ръката си. Тя се дръпна, но безуспешно.

— Ето какво възнамерявам — отговори дрезгаво той и се наведе над нея. — Ще доведе докрай играта, която започнахте вие. — Потопи ръка във водата и започна да мие гърдите ѝ. Зърната им скоро щръкнаха и се втвърдиха под умелите му милувки. След малко слезе към корема. — Първо ще ви окъпя, за да сте съвсем чиста. И вие бяхте готова да сторите това за мен, нали? Така щях да се насладя на великолепното ви тяло и да погълна достатъчно вино, за да падна в безсъзнание.

— Не! — изпищя тя, защото ръката му се плъзна по бедрото ѝ и в утробата ѝ лумна пламък. Стисна колене, но напразно. Ги дьо Варен ги раздели без усилие. — Не бива да правите това! Помнете клетвата си! Дадохте рицарската си дума да ме пазите и защитавате!

— Някоя клетва не може да устои пред дяволска измама като вашата — отговори грубо мъжът. Отдаден изцяло на възбудата си, той бе прекрачил всички граници. Знаеше само едно: вече нямаше смисъл да се измъчва така.

Нямаше да се бори повече. Нямаше да мисли, нямаше да бъде разумен. И най-вече нямаше да понася безропотно болката от парещото разочарование, което беше изпитал от постъпката на Лейла. Щеше да доведе докрай тази проклета игра, която започна тя, преди да стане твърде късно и опиумът да го приспи. Още отсега волята му беше скована от някакво тъпо вцепенение, крайниците му натежаваха и изтръпваха. Слава Богу, все още имаше сили да се бори с действието на опиата.

Да вървят по дяволите и клетвите, и рицарската чест! Да върви по дяволите целият свят! Той желяеше Лейла, както не беше желал никоя друга жена преди нея, и щеше да я направи своя сега, тук. Само това имаше значение.

— Е, как ви харесва това, красавице? — пошепна гърлено Ги дьо Варен и целуна врата ѝ, докато сапунисваше тялото ѝ. Ароматният сапун се плъзна по ръцете ѝ, после по стройните крака и спря по-дълго от вътрешната страна на бедрата. След малко той загреба вода с шепи, за да изплакне пяната. Скоро кожата ѝ се зачерви под меките му и едновременно с това властни движения.

Лейла напразно се опитваше да се освободи от яката му хватка. Собственото ѝ тяло я издаваше. Отдавна беше престанала да усеща изстиващата вода. Вместо това жадуваше за милувките му, които разпращаха горещи вълни по цялото ѝ тяло. Цялата трепереше от напрежение. Между бедрата ѝ нещо тръпнеше и пулсираше. Откъде беше дошло това диво желание? Така не биваше. Не можеше да допусне сладостното мъчение да продължи. Ги трябваше най-после да престане. А може би тя не искаше това?

— Пуснете ме — прошепна тя, останала без дъх, когато мъжът раздели краката ѝ, помилва меката плът и потоци пръсти в тайната, овлажняла от желание долинка. — Недейте — простена тя. — Умолявам ви...

— Не говорете, Лейла — достигна до ушите ѝ дрезгавият му глас. Той проникваше все по-дълбоко, пръстите му триеха внимателно чувствителните места. — Та вие просто пламтите, любима. Толкова сте гореща, значи също го искате, тук и сега.

Лейла се извиваше в ръцете му. Тази милувка беше толкова шокираща, толкова интимна.

— Не! — изпищя изведнъж тя и го отблъсна с все сила. — Вие сте варварин и аз ви мразя. Ако ми сторите това, цял живот ще ви презирам!

— Само така ви се иска — процеди дрезгаво мъжът. — Желанието ви обаче е по-силно от всичко друго. Кръвта пулсира във вените ви както отровата в моите. Аз също имам основания да ви мразя, жено, след всичко, което ми сторихте, и въпреки това ви желая. Не съм в състояние да ви намразя, не разбирате ли?

Ги я вдигна от водата и тя се стече на блещукащи капчици по тялото ѝ. Когато я хвърли на леглото, дъхът ѝ спря. Завесите висяха на парцали, толкова силно ги беше дръпнал мъжът в бързината си. Ленената кърпа беше паднала от хълбоците му, видът на могъщата му

мъжественост я стресна до смърт. Той легна върху нея и зашепна гърлено в ухото ѝ:

— Не забравяйте едно, Лейла — след тази нощ вие никога няма да се освободите от мен, кълна се в това. Някой ден... Някой ден аз ще ви...

Той замлъкна изведнъж. Тялото му се разтърси от силни тръпки. Юмрукът му се стовари с такава сила върху леглото, че дъските изскърцаха.

— По дяволите, не! Не сега!

Макар че едва съобразяваше, Лейла осъзна, че опиятът е започнал да действа. Обаче завладяващата целувка, с която устните му запечатаха нейните, доказа, че ще мине още време, преди Ги да падне в безсъзнание и макът да я спаси от най-страшното. Тя усети езика му върху своя и си каза, че сега трябва да го отблъсне. Вместо това се надигна жадно срещу него и потопа езика си дълбоко в устата му. Ги беше прав, тя го желаше и беше готова да го приеме, дори ако това щеше да ѝ струва всички сладости на далечния мюсюлмански рай. Когато се настани с цялата си тежест върху нея, тя окончателно престана да мисли.

Вече нямаше разлика между добро и зло, копнежът по миналото изчезна, страхът от бъдещето също. Остана само чувственото опиянение от целувката, от играта на езиците. Ръцете на Ги бяха навсякъде по тялото ѝ, галеха я, милваха и притискаха с дива страст. Лейла се предаде без съпротива на желанието си, потъна в бездънната му пропаст, изгуби се цяла в новите, никога неизпитвани чувства и усещания.

Усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват още повече, когато Ги се впи в тях с устни и зъби. При тази интимна милувка тя почти загуби сваяст, простена дрезгаво и зарови пръсти в мократа му, разбъркана коса. Господи, колко беше хубаво да усети върху себе си могъщото му тяло, играта на силните мускули под изненадващо меката кожа, топлината, която я сгряваше.

Обезумял от страст, мъжът раздели краката ѝ с коляно и започна да милва интимните ѝ части, докато не я подлуди.

Лейла се извиваше като змия под пръстите му, стенеше и му се молеше да я освободи. Възбудата ѝ причиняваше непоносима болка. Дъхът ѝ излизаше на тласъци от неравномерно повдигащите се гърди.



Струваше ѝ се, че няма да издържи още дълго. Така и не разбра кога мъжът отдръпна ръката си и проникна в утробата ѝ и един-единствен мощен тласък.

Тих писък, нещо между поемане на дъх и скимтене, издаде, че мястото, което досега бе разтърсвано от сладостни тръпки, е било пронизано от остра болка.

— Няма нищо мила, не се страхувайте, скоро ще ви мине — пошепна дрезгаво Ги. — Мислете само за удоволствието. Болката няма да трае дълго, обещавам ви.

Лейла заби нокти в гърба му и се изви насреща му, за да го приеме още по-дълбоко в себе си. Опиянена от мощните му движения, тя обви крака около бедрата му и се нагоди към ритъма на тялото му. Надигаше се, за да го приеме, отдръпваше се, за да се съедини отново с него, и се носеше на вълните на удоволствието.

— Мислете само за насладата, скъпа, за горещата, дива наслада. Почувствайте я, почувствайте ме в себе си.

— Да, да — простена задавено жената и хълбоците ѝ закръжиха в неистов ритъм. Цялото ѝ тяло тръпнеше и се извиваше под напора на чувственото удоволствие.

— Вече сте моя, моя — проговори дрезгаво Ги, докато я водеше към върха на насладата. — И няма да позволя никой друг мъж да ви вземе, кълна се в това!

В мига на първия си оргазъм Лейла разбра, че той говори истината. Тя беше само негова. Тялото му се сгърчи, семенната течност се изля в утробата ѝ, ѝ я направи част от него. Смеейки се и плачейки едновременно, Лейла се притисна с все сила до гърдите му и повярва, че умира от щастие и удоволствие.

— О, Лейла, Лейла!

Останала без дъх, тя се отпусна на възглавницата и Ги падна изтощено върху нея. Изпълнена докрай от него, тя усети как крайниците му все още тръпнат от преживяния оргазъм.

Мина доста време, преди Лейла да разбере, че мъжът над нея е загубил съзнание. Омаята на преживяното изчезна светкавично. Жестоката действителност я зашемети като безмилостен удар с юмрук.

Разкъсвана от парещо чувство за вина и внезапен прилив на гняв, тя се опита да се изтръгне от прегръдката му. Напразно. Попаднал под властта на опиата, той я беше заключил в желязната си хватка. Тежкото

му тяло лежеше върху нейното като скала. Беше ѝ невъзможно да се освободи.

Чувствата, които я заливаха, бяха толкова противоречиви, че предизвикаха сълзи в очите ѝ. Отчаяна до дън душа, тя захълца безпомощно. Никога не се беше чувствала толкова безсилна и обърквана. Загуби невинността си и вече нищо нямаше да бъде както по-рано. Пропиля възможността за бягство, а сега трябваше да лежи и да чака въздействието на мака да отслабне.

С треперещи пръсти, мокри от сълзите ѝ, Лейла докосна лицето на Ги дьо Варен и въздъхна. Дълбоко в сърцето си започваше да съзнава, че вече не иска да напусне този мъж, който я беше завладял цялата.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нетърпеливо чукане по вратата изтръгна Ги дьо Варен от дълбокия сън. Той въздъхна, отвори с мъка очи и се претърколи по гръб. Изведнъж се стресна и погледна объркано разкъсаните завеси на леглото. Какво беше ставало тук, по дяволите? Защо се чувстваше така разнебитен? Главата му бучеше. Устата му беше суха, гърлото го болеше непоносимо. Изведнъж чу тихото шумолене на чаршафите, Лейла скочи от леглото, без да го удостои дори с поглед. Беше гола, дългата коса висеше мокра и тежка на гърба ѝ.

Внезапният спомен за случилото се миналата нощ го заля като порой. От гърлото му се изтръгна дрезгав стон. Разкъсваше се между разкаянието и отвращението от самия себе си, но от друга страна, изпитваше безгранично облекчение. Лейла не беше избягала. Но как беше възможно това? Не откъсваше поглед от нея, докато тя бързо се обличаше. Някой задумка с юмруци по вратата.

— Дявол да го вземе! — изрева Ги дьо Варен и закри лицето си с ръка. Ярката слънчева светлина режеше очите му. — Престанете, или...

— Лорд Дьо Варен, аз съм, Хенри Лангтън. Робърт Бърнъл е застанал зад мен и напират да влезе. Само преди минута получихме посланието ви от гостилничаря и горим от желание да ви видим. Отворете ни и позволете да дадем израз на радостта си, господарю! Минала е цяла вечност, откакто не сме били заедно. Онзи дебелак ни каза също, че сте довели новата си съпруга. Пуснете ни да влезем!

Ги седна в леглото и разтърси глава. Мозъкът му беше по-мътен от маковото семе. Лангтън и Бърнъл! Ама разбира се, той бе оставил поръчение за двамата си васали да го потърсят на разсъмване, за да потеглят заедно за Англия. Скочи от леглото и извика:

— Идвам, потърпете още малко! — При това трябваше да се залови за таблата на леглото, защото гаденето и виенето на свят бяха непоносими. — По дяволите! — изруга полугласно той. Колко ли време щеше да мине, докато се отърве от последствията на упойката?

Видя как Лейла хвърли скришом поглед към него, преди отново да сведе очи и да се заеме с дългата си плитка, сякаш беше твърдо решена да не забелязва присъствието му.

— Господата пред вратата са рицари и мои васали — обясни извинително той, вдигна ленената кърпа от пода и я уви около хълбоците си. — Помните ли, снощи ви разказах за тях?

Лейла мълчеше.

— Двамата ще пътуват с нас до Уестминстър. Трябваше да кажа на гостилничаря, че сте ми жена, и глупакът е побързал да ги уведоми. Но аз ще ви представя, както се полага, и заблудата бързо ще се изясни.

Лейла продължаваше да мълчи. Ги дьо Варен преглътна мъчително. Беше му повече от ясно какво мисли за него в този момент. Ако преди смяташе, че го мрази, след тази нощ сигурно се отвращаваше от него. Трябваше да направи опит да ѝ обясни какво точно се беше случило, но тя нямаше да благоволи дори да го изслуша. Най-добре е първо да се извини.

— Лейла, простете ми...

— Случилото се не може да се поправи — прекъсна го твърдо тя и за първи път тази сутрин го погледна право в очите. — Вече нямаме какво да си кажем, лорд Дьо Варен.

Разбира се, че имаха! В неподвижния ѝ поглед се четяха болка и презрение. Трябваше да си изяснят цял куп неща, защото днес положението беше много по-различно от вчера, все едно дали тя го разбираше или не. Той беше взел своето решение и смяташе да го изпълни. Точно това възнамеряваше да стори, когато отровата го победи. За съжаление не можеше да ѝ го каже сега, когато рицарите му чукаха на вратата. Трябваше да изчака, докато двамата останат сами.

Ги вече чуваше в ума си възмутените ѝ възражения. Но тя трябваше да седне и да го изслуша, а щом проумееше основанията му, съпротивата ѝ щеше да угасне, той беше сигурен в това. Толкова сигурен, колкото и в себе си. Знаеше, че вече не може да живее без нея. Тя беше станала част от него. Никога нямаше да я пусне да си отиде.

— Трябва да махнете тези чаршафи — проговори студено Лейла и хвърли бърз поглед към леглото. — Сигурно не искате васалите ви да узнаят какво се е случило тук през нощта. Господата и без това ще бъдат неприятно изненадани, когато научат, че не сте мой съпруг.

Ги едва сега забеляза кървавите петна по белия лен и дълбоко разкаяние прониза сърцето му. Той беше направил Лейла своя и този факт го изпълваше с дълбоко удовлетворение, но начинът, по който я беше взел, не беше почтен, нямаше нищо общо с рицарските принципи. Сега обаче нямаше време за угризения на съвестта и самообвинения. Беше твърдо убеден, че онова, което се случи така неочаквано между тях, го е освободило от едно на пръв поглед неразрешимо противоречие.

Той обичаше Лейла. Знаеше го още от онзи следобед, когато плаваха по Рона. И всяка миля път, който изминаваха, само затвърждаваше решението му да я направи своя жена. Бореше се със себе си, внушаваше си, че Лейла го мрази, а Роджър никога няма да даде съгласието си за този брак. Е, поне това препятствие беше отстранено. Щом пристигнеха в Лондон, щеше да помоли Роджър Жерве за ръката на сестра му и да посочи като доказателство окървавения чаршаф. Така Роджър нямаше да посмее да му откаже, колкото и да го мразеше.

Сега трябваше да зададе на Лейла въпроса, който го мъчеше най-много. Дали можеше да се надява, че тя не го мрази чак толкова след всичко, което се беше случило?

— Когато загубих съзнание, вие не избягахте от мен, както възнамерявахте. Защо, Лейла?

Гневният поглед отстрани, с който бе удостоен, изпревари нерадостния отговор:

— Вие паднахте върху мен, лорд Дьо Варен, и едва не ме задушихте. За бягство не можеше дори да се мисли. Ако не беше така, сега нямаше да бъда тук, а отдавна щях да препускам по пътя за Дамаск, можете да бъдете уверен в това.

Странно. Горчивите й думи не го обезкуражиха, нито угасиха покълналата в сърцето му надежда. Усещаше колко болка и гняв се крият зад тях и това само затвърди решението му. Щеше да я направи своя законна жена и да вложи всичките си сили, за да я накара да го обикне.

Един ден, колкото и далечен да беше той, тя щеше да се влюби в него и да го обича, както я обичаше той. Сега само го желаше и физическото им съединение беше доказало това повече от ясно. Тя беше реагирала на милувките му с истинска страст и бе изживяла

първия оргазъм в живота си. По-късно физическото желание щеше да се превърне в копнеж за близост и накрая в истинска любов. Тази нощ бяха сложили началото.

— Повярвайте, милейди — проговори спокойно и решително той, — ако тази нощ бяхте избягали, нямаше да имам нито минута покой, преди да ви намеря и да ви върна.

Потискащо мълчание надвисна в стаята, въздухът трепереше от напрежение. Скоро чуването на вратата се поднови, още по-силно и настойчиво.

— О, господарю, защо ни оставихте отвън толкова дълго? Не разбирате ли, че горим от нетърпение, да се запознаем с красивата ви съпруга?

— Никога не сте се отличавали с особено търпение, Лангтън — провикна се развеселено Ги дьо Варен, извади от торбата си чисти панталони и побърза да се облече. Видът на предателските кървави петна го наведе на мисълта, че е по-добре рицарите да ги видят и в случай, че онзи негодник Роджър откаже да даде съгласието си за брака, да потвърдят пред краля, че лейди Лейла Жерве вече му е принадлежала. Обърна се и отмерено закрачи към вратата.

— Чаршафите, милорд! — извика след него Лейла и скочи с пламтящи бузи, но Ги се направи, че не я е чул, и вдигна резето на вратата. Лейла застина неподвижна и отправи ужасен поглед към двамата мъже, които влязоха в стаята в пълно бойно снаряжение. Макар че не бяха толкова грамадни и широкоплещести като господаря си, излъчването им беше заплашително. Тя се отпусна безсилно на дървената пейка под прозореца и стисна до болка ръце. Ги дори не си беше дал труд да се облече. Дали пък не възнамеряваше да се похвали пред васалите си с нейния позор?

— Каква приятна изненада! — изрева гръмогласно Хенри Лангтън, разтърси рижата си грива и избухна във весел смях.

— Бъдете добре дошли, Хенри, и вие също, Робърт — отговори зарадвано Ги дьо Варен и прегърна верните си васали. Лангтън веднага се обърна към Лейла, без да чака да ѝ бъде представен.

— Винаги на вашите услуги, лейди Дьо Варен. — Зелените му очи засвяткаха въодушевено при вида на красивата жена.

Лейла установи с безкрайно облекчение, че нито русият, нито тъмнокосият рицар са толкова страшни, колкото ѝ се бяха сторили на

пръв поглед. Усмивката ѝ беше открита и сърдечна. Тя сведе леко глава, но веднага се уви по-плътно в наметката си, когато Ги пристъпи към нея и я погледна с искрящи от желание очи.

— Представям ви сър Хенри Лангтън и сър Робърт Бърнъл, благородна госпожо. Господа, това е лейди Лейла Жерве, която ми бе поверена, за да я отведе при брат ѝ в Англия.

— Сестрата на Роджър Жерве? — попита невярващо Хенри Лангтън и смутено отмести очи от Лейла към господаря си.

— Така е. С лейди Лейла се запознахме в Светите земи. Веднага трябва да ви кажа, че не сме женени. Излъгах гостилничаря, за да не създавам допълнителни неприятности на дамата. Често ми се случваше да постъпвам така по време на дългото и доста трудно пътуване.

— Разбира се. — Все още, без да разбира нищо, Хенри Лангтън се поклони дълбоко. — Няма значение дали сте Дьо Варен или Жерве, благородна госпожо, аз съм винаги готов да ви служа.

— Аз също, милейди — побърза да се присъедини към приятеля си Робърт Бърнъл и я изгледа с неприкрито възхищение.

Очевидно Ги дьо Варен не одобри начина, по който васалите му поглъщаха Лейла с погледи, защото пристъпи зад нея, сложи ръце на раменете ѝ и меко помилва дебелия черен плетък.

— Знаем, че имаме да обсъдим много неща, господа — заговори твърдо той, — но сега ще ви помоля да ни оставите сами, за да се подготвим за път. Докато препускаме към Париж, ще имаме достатъчно време за разговор.

Близостта му притесни Лейла и гневът ѝ пламна с нова сила. Много ѝ се искаше да го удари. Смутените лица на двамата мъже издаваха, че собственическото му поведение не е убягнало от вниманието им.

— Да, разбира се, милорд — отговори с приглушен глас Хенри Лангтън и отново се поклони. — Лейди Лейла, за нас ще бъде голяма чест да пътуваме във вашата компания.

Онемяла от гняв, неспособна да се помръдне, Лейла видя как Ги ѝ обърна гръб, отиде до вратата и застина неподвижно. Погледът му беше прикован към леглото, раменете му бяха гордо изправени. Устните му бяха здраво стиснати. Сър Робърт Бърнъл пръв забеляза окървавените чаршафи и погледна господаря си с нямо учудване. Сега

му направиха впечатление и изпокъсаните завеси, разпилените по пода съдове и остатъци от храна, локвичките червено вино, пълните ведра за къпане.

Лейла сведе очи към пода и си пожела земята да се разтвори и да я погълне. Беше опозорена завинаги.

— Погрижете се за закуска — заповяда строго Ги дьо Варен. — Намерете три добри коня и ни чакайте пред гостилницата.

Сър Хенри кимна мрачно, издърпа другаря си навън и шумно затвори вратата. Лейла не можа да сдържи повече гнева си. Обърна се като ужилена и изкрещя в лицето на рицаря:

— Ще бъдете ли така добър да ми обясните защо трябваше да ме унижите по този отвратителен начин! Не мога да проумея... — Тя замлъкна изведнъж и дъхът ѝ секна. Ги вдигна бавно ръка и нежно я помилва по бузата, като през цялото време я гледаше безмълвно в очите. Неспособна да го отблъсне, тя забрави всичко около себе си. Остана само необяснимата власт, която той имаше над нея. По тялото ѝ се разля гореща вълна.

— Не сега, Лейла, сега не е подходящо време за този разговор. — Когато мъжът отстъпи крачка назад, Лейла беше толкова обърквана, развълнувана и разгневена, че езикът отказваше да ѝ служи. Преди да я докосне, всичко беше просто и ясно, но сега... Ги ѝ обърна гръб и започна да се облича.

Тя се извърна към прозореца, облегна се на рамката и се загледа мрачно през стъклото. Не биваше да позволява на чувствата да вземат връх. Трябваше да остане студена и равнодушна. Този варварин и насилник не означаваше нищо за нея. Трябваше винаги да помни какво ѝ беше сторил. Въпреки това не пропускаше и най-тихите му движения зад гърба си и улавяше дори най-леките шумове, макар че продължаваше да се взира упорито през прозореца.

Когато чу резкия шум от късащ се плат, Лейла не издържа и се обърна. Ги беше разкъсал чаршафа на три парчета и тъкмо прибираще окървавената ивица в кожената си торба.

— Какво правите? — пошепна смаяно Лейла.

Мъжът се престори, че не я е чул, вдигна глава към нея и попита спокойно:

— Вашият багаж готов ли е?



— Разбира се. Нямах време дори да го извадя, само това проклето парче сапун. — Бузите й пламнаха.

Мъжът се усмихна и се приведе да вземе торбата.

— Тогава да тръгваме, милейди. Рицарите ми вече чакат.

— Не! — изкрещя разярено Лейла. Беше толкова потресена от видяното, че не можеше да разсъждава разумно. — Няма да направя нито крачка, преди да сте ми обяснили защо взехте със себе си онова отвратително парче чаршаф. Може би благородниците във вашата варварска страна имат обичай да пазят кървав спомен за всяка нещастна девойка, която са изнасилили? Или ще използвате чаршафа за някоя още по-позорна цел, която може да измисли само черно сърце като вашето?

— Вече ви обясних, че когато му дойде времето, ще узнаете всичко, скъпа — отговори меко той, макар че усмивката беше изчезнала от лицето му. — Сега ще ви кажа само едно: раменете ми са достатъчно широки за двете торби и за вас. Решавайте, но бързо. Или ще тръгнете с мен надолу по стълбата, или ще ви изнеса като торба с дрехи.

Стресната, Лейла прехапа устни. Това не беше празна заплаха. Ги дьо Варен нямаше да се поколебае да приведе в действие думите си. Без да каже дума, тя се уви в дебелината наметка и излезе от стаята.

— Милорд, позволете ми да бъда откровен. — Хенри Лангтън изтри солената вода от зачервеното си лице и прокле вълната, която прехвърли носа на корабчето, което ги пренасяше през канала.

Ги дьо Варен не отговори веднага. Погледът му беше прикован към скалите на Дувър, които се издигаха в далечината. Грамадни и неми, тези прастари варовикови образувания под забуленото с облаци небе сякаш защитаваха родината от нашествениците. Докато седеше в затвора на Дамаск, често беше мислил, че никога вече няма да види белите скали. Те му бяха скъпи не по-малко от Варен Касъл, от малкия Никълъс, от несъщия му брат и предан съветник Филип. Когато се качи на борда в Кале, в душата му се надигна диво ликуване и то го носеше на крилете си и досега.

— Милорд?

— Слушам ви, Хенри Лангтън. — Мрачното лице на обичайно толкова веселия му васал не предвещаващо нищо добро. Но Ги знаеше

какво има да му каже верният спътник и приятел. — Говорете. — Чу как Лангтън пое дълбоко въздух и последва примера му.

— Става въпрос за лейди Лейла.

Ги изпъна рамене, без да обръща глава.

— Продължавайте.

— Не ми подобава да поставям под въпрос връзката ви с лейди Лейла, милорд. Но имам очи и мога да видя, че и двамата не сте щастливи. Откакто потеглихме на път преди два дни, тя почти не проговаря. А когато все пак каже нещо, то е като удар с меч и аз мога само да се радвам, че не е отправено към мен.

— Вярно е, нравът ѝ е малко opak — отговори сухо Ги дьо Варен.

Сър Хенри неволно се засмя, но бързо стана отново сериозен.

— И аз съм на същото мнение, милорд. Но и Робърт, и аз сме обезпокоени от онова, което видяхме в стаята ви в гостилницата: окървавения чаршаф, безредието, скъсаните завеси.

— И се питате какво означава то, нали? — Ги дьо Варен усети известна несигурност. — Нали ви обясних, че ще ви помоля да свидетелствате пред краля в моя полза. Сами видяхте, че бракът е консумиран.

— Това е вярно, милорд, но не доброволно.

— Не доброволно, така ли? — Ги дьо Варен присви очи и изгледа гневно приятеля си. — Би трябвало да ме познавате по-добре, Хенри Лангтън. Не съм упражнил насилие. Никога не съм водил жена в леглото си, ако тя не е била съгласна. Никога не съм задоволявал физическата си жажда с беззащитни девойки. А що се отнася до Лейла Жерве, желая да я направя своя жена и решението ми е твърдо като камък.

— Не се съмнявам в това, господарю — побърза да го прекъсне Хенри Лангтън. — Бог знае, че никога не съм ви виждал да се отнасяте така с някоя жена. Вие сте завладян от нея и това се вижда от всички. Но има още нещо и затова се осмелих да ви заговоря. Струва ми се, че сте пропуснали нещо много важно.

— И какво е то, по дяволите?

— Ще ви кажа, не се горещете. Какви са чувствата на лейди Жерве към вас? Може би тя наистина ви се е отдала доброволно, но това още не означава, че е готова да се омъжи за вас. След всичко, което видях и което ни разказахте за нея, не съм съвсем убеден в

съгласието ѝ. Вие сте твърдо решен да направите лейди Лейла своя съпруга, но не можете да го сторите без нейното съгласие. Ако тя откаже, няма как да убедите лорд Жерве, че доброволно е споделила леглото ви.

— Стига толкова — проговори раздразнено Ги дьо Варен, по-скоро обезсърчен, отколкото гневен. — Престанете да мърморите като стара баба. Нима ме смятате за глупак? Да, може би наистина съм си загубил ума по лейди Лейла, но това още не означава, че съм престанал да мисля с главата си. Убеден съм, че щом тази вечер стъпим на английска земя и се обърна към дамата с официално предложение, тя ще склони да се омъжи за мен.

Хенри Лангтън вдигна рошавите си вежди.

— Не бъдете толкова сигурен, милорд. Тази жена не се покорява толкова лесно. Не вярвам, че ще се остави да я убедите в нуждата от този брак. Представете си, че най-последно сте срещнали жена, която не ви отстъпва по нищо. Какво ще правите тогава?

Съмненията на верния рицар накараха Ги да се замисли. Той погледна през рамо към кърмата, където бяха каютите им. В едната спеше Лейла, изтощена до смърт от безумното препускане към Кале. Бяха почивали само когато се налагаше да сменят конете. Скоро трябваше да я събуди. Следващата част от пътя щеше да ги отведе в град Кентърбъри, където можеха да прекарат нощта в някоя гостилница. Там щяха да имат достатъчно време и той възнамеряваше да ѝ обясни всичко. Ако тя наистина кажеше не, не можеше да си представи как ще продължат по-нататък.

— Погрижете се конете да ни чакат оседлани и готови, за да тръгнем веднага, щом хвърлим котва — заповяда дрезгаво той и отново устреми поглед към белите скали на Дувър. — Събудете Робърт Бърнъл. Достатъчно е мързелувал.

— Както заповядате, милорд.

Ги дьо Варен чу още как рицарят му въздъхна дълбоко и бавно закрачи към кърмата.

— Наистина ли сте вече сита, милейди? С удоволствие ще ви поръчам още нещо. Може би пресни плодове или малко сладко вино?

— Не, благодаря ви, ядох повече от достатъчно. — Лейла едва се сдържаше да не скочи от мястото си. Коленете на Ги непрекъснато докосваха нейните под ниската маса. Много искаше да се махне от

препълнената и задимена кръчма и да се оттегли в тихата си стая, разбира се, ако Ги беше склонен да ѝ позволи малко почивка. В сърцето ѝ пропълзя несигурност. Тази нощ нямаше на разположение макови семена, за да го упои. В никакъв случай не биваше да му дава повод да си позволи някои волности, както тогава във Франция. Или поне така се надяваше.

Дали наистина се надяваше, че той няма да я докосне? Какво, за Бога, ставаше с нея? Затвори очи и потърка слепоочията си, за да прогони мъчителния спомен и обезпокояващите усещания, които бушуваха в тялото ѝ. Вече напълно беше загубила власт над себе си. Защо продължаваше да изпитва физическо желание към този негодник и подлец? Защо то се появяваше в най-неподходящи мигове? Дори тук, в препълнената кръчма, където се бяха събрали дрипави скитници и мръсни селяни! Може би имаше треска. И нямаше да бъде чудно, след това уморително пътуване. Да, навярно така можеше да се обясни горещината, която се разливаше по тялото ѝ.

— Уморена сте, нали?

Лейла вдигна глава и срещна загрижения поглед на Ги дьо Варен. В необикновените сини очи се четеше онази проклета интимност, с която тя вече започваше да свиква.

— Да — отговори тя и гласът ѝ прозвуча изненадващо меко.

— Тогава да вървим. Ще ви придружа до стаята ни. — Той се изправи, застана до нея и рицарски и предложи ръката си. Лейла не му обърна внимание и стана сама. Не ѝ убягна нервното трепване на сър Хенри Лангтън, който не можеше да не забележи тази груба проява. Но рицарят не каза нищо. Само последва примера на своя приятел Робърт Бърнъл и заби нос в тумбестата си стомна.

— Лека нощ, господа — проговори меко Лейла. Дватамата веднага скочиха и се поклониха дълбоко. Когато Ги мушна ръката ѝ в своята, без да се съобразява с нежеланието ѝ, тя стисна здраво зъби, но не каза нищо. Дватамата бързо излязоха от опушеното помещение и тръгнаха по скърцащите стълби.

— И по-рано съм нощувал в тази гостилница. Обстановката е съвсем обикновена, но е чисто и удобно.

Лейла не се поддаде на опитите му да започне разговор. Надяваше се, че по-скоро ще я остави сама, ще слезе при рицарите си и ще им прави компания на чаша вино. Ала надеждата ѝ намаляваше с

всяка крачка и когато влязоха в малката ъглова стая на горния етаж, тя беше напълно объркана и несигурна. Ги дьо Варен влезе след нея и грижливо затвори вратата след себе си. Това беше първият път, когато оставаха сами след онази съдбоносна нощ във Франция.

Без да каже дума, Лейла приседна на ръба на леглото. Ги запали газената лампа и мътната ѝ светлинка потопа стаята в меко сияние. Отдолу долиташе многогласен шум. В стаята цареше тишина. Чуваше се само накъсаното им дишане, дъждът тропаше по затворените дървени капаци. Вместо да я успокои, този монотонен шум още повече засили вътрешното ѝ напрежение.

Двете кожени торби бяха оставени под пейката, наметката на Лейла съхнеше на една кука пред мангала, въглищата догаряха. Малко преди да влязат в Кентърбъри, внезапният дъжд ги измокри до кости и не им остави време да разгледат града. Черната наметка на Ги беше окачена до нейната, тъмна, широка и заплашителна като мъжа, който се загръщаше с нея.

Когато Ги шумно се отпусна в един висок стол насреща ѝ, Лейла се изтръгна от нерадостните си мисли. Не посмя обаче да вдигне глава и продължи да държи ръцете си скръстени в скута. Нищо не помагаше. Усещаше близостта му с всяка фибра на тялото си. Мирисът на мократа коса, смесица от кожа и мускус, я замайваше. Дали и с него беше същото? Тя се покашля и погледна към вратата. Нима не се изрази достатъчно ясно, когато призна, че е уморена?

— Утре следобед ще бъдем в Уестминстър, Лейла.

Този път тя вдигна очи и веднага откри, че погледът му е втренчен в лицето ѝ. Сините очи горяха. Смутена, Лейла побърза отново да сведе поглед към ръцете в скута си.

— Да, споменахте го в Кале. — Тя пое дълбоко въздух и изговори следващите думи на един дъх, за да не му позволи да започне разговор: — Ако нямате нищо против, бих желала да си почина. Утрешният ден сигурно ще бъде дълъг. Вероятно брат ми и съпругата му ще бъдат в Уестминстър и ще мога да се срещна с тях веднага щом пристигнем.

— Точно затова исках да поговорим. — Ги се приведе напред и се подпря с лакти на коленете. — Реших да помоля Роджър Жерве за ръката ви. Ще го направя веднага, щом го видя.

Лейла го гледаше, без да разбира. Ако не беше лудото биене на сърцето ѝ, щеше да приеме, че не е чула добре. Това беше последното, което беше очаквала. Нима Ги дьо Варен не бе казал само преди няколко дни, че гори от нетърпение да се отърве от нея?

— Признавам, че решението ми ще ви се стори малко прибързано. Трябваше да ви го кажа още във Франция, но не можех да го направя веднага след... — Той замълча, смръщи чело и след малко продължи по-спокойно: — Тогава няхаме време за това. Знаех, че ще ноцуваме още веднъж в Кентърбъри, и си казах, че е най-добре да изчакам и тук да обсъдим всичко на спокойствие.

— Значи вие решихте — проговори провлечено Лейла, когато гласът най-после започна да ѝ се подчинява. — Вие решавате всичко, така ли, милорд? — Изсмя се тихо и безрадостно и продължи: — А аз? Имам ли право и аз да кажа нещо по въпроса?

— Разбира се, че имате. Моля ви само да ме изслушате докрай и тогава...

— Добре. Отговорът ми е не.

Ги я изгледа стъписано, но бързо се овладя и поклати глава.

— Не бързайте толкова, Лейла. — Когато тя се опита да стане, той скочи и я натисна да седне. — Трябва да ме изслушате.

— Причинявате ми болка.

Ги разхлаби хватката около китката ѝ, без обаче да я пуска. После меко вдигна лицето ѝ към своето и пръстите му нежно се плъзнаха по упорито вирнатата брадичка. — Искам докато ме слушате, да ме гледате в очите — добави тихо той.

Първият ѝ импулс беше да се отскубне, ала измъченият израз в очите му не ѝ позволи да го стори. Тялото ѝ пламтеше. Не, онова, което гореше в сините дълбини, не беше само физическо желание. Беше много повече.

— Обичам ви, Лейла.

Тя отвори уста. Дали искаше да си поеме дъх, да заговори? Не се чу нито звук.

— Искам да прекарам живота си с вас.

Велики Боже, този мъж казваше истината! Лейла го знаеше. Пронизващата болка в сърцето го потвърждаваше. И все пак не можеше да го разбере. Вероятно съдбата ѝ беше подготвила ново предизвикателство. Играта на случайностите в живота ѝ

продължаваше и отново заплашваше да разпилее като дребни пращинки мечтите и надеждите ѝ. Вече не можеше да каже какво иска и на чия страна е.

Изведнъж нещо проблесна в съзнанието ѝ. Няколко думи, произнесени от същия този мъж, който стоеше насреща ѝ. Думи, излезли направо от сърцето му.

„Заклех се, че ако в живота ми се появи друга жена, ще я направя своя съпруга само от любов.“

Така беше казал Ги дьо Варен, а сега беше повторил почти същите думи и я беше уплашил до смърт. Защото нещо дълбоко в нея настояваше тя да повярва в думите му. Ако не го отблъснеше сега, в тази минута, никога вече нямаше да види родината си. А тя копнееше да се върне в Дамаск. Или се лъжеше? Искаше ли отново да заживее стария си живот или не искаше? Къде беше истината?

Собственият ѝ глас долетя до нея някъде много отдалеч, тих и жалък:

— Не мога да стана ваша жена, лорд Дьо Варен, защото не ви обичам. И никога няма да ви обикна.

Ги имаше чувството, че някой му е забил нож в гърдите, толкова остра болка прониза сърцето му. Беше очаквал съпротива, но не беше мъж, който се предава толкова лесно. Никога не го беше правил.

— Как можете да твърдите, че никога няма да ме обичате, Лейла? — попита дрезгаво той и добави: — Вие ми дарихте тялото си, споделихте с мен копнежа и страстта си.

— Физическата жажда невинаги означава любов, милорд. Вие сам ми разказахте, че съпругата ви също се е надявала един ден да се влюбите в нея, но се е излъгала. Никой не се влюбва насила, нали? — Тя потрепери и продължи с пресекуващ глас: — Освен това аз съм дала думата си на Джамал Ал-Азис. Сърцето ми му принадлежи. Щом се върна в Дамаск, той ще стане мой съпруг.

— Наистина ли мислите така? — Ги пусна ръката ѝ и скочи от мястото си. Не можеше да се примири с този чужденец. Името му го преследваше през цялото дълго, изпълнено с трудности пътуване. Измъчван от безсмислена ревност, той закрачи напред-назад из малката стая като тигър в клетка. Нима беше истина, че Лейла обичаше друг мъж, един неверник? Не, сега това не беше най-важното. Въпросът беше дали Лейла действително вярва, че би могла да се

върне отново в Дамаск. Той спря наред стаята и се обърна към нея, старейки се да говори спокойно: — Кажете ми само едно, Лейла. Сериозно ли вярвате, че един ден ще се върнете в Сирия?

— Да, разбира се — побърза да потвърди тя и се облегна на стената. — Сигурна съм, че брат ми ще пожелае да поправи грешката, която стори мама, и ще ме върне в Дамаск. Защо да се товари допълнително с една нежелана сестра, която няма да бъде щастлива в Англия? Мисля, че животът на Роджър е достатъчно труден и без мен.

— Господи! — провикна се изумено Ги дьо Варен. — Нима сте толкова сляпа? Нищо ли не проумяхте от онова, което ви разказах за брат ви?

Несдържаният му тон раздразни Лейла. Нима Ги я смяташе за доверчива глупачка? Все пак тя беше учила при най-големите умове на арабското кралство и те ѝ бяха втъпили, че никога не бива да се опира на едно отделно мнение.

— Знам само онова, което ми казахте вие, милорд — възрази иронично тя. — Познавам вашето изложение на нещата. Няма ли да бъде по-справедливо, ако извадя окончателните си заключения, след като съм изслушала и другата страна?

— Тогава ще бъде твърде късно, милейди — отговори тихо мъжът. — Не забравяйте, че аз познавам Роджър от години. Вие обаче никога не сте го виждали.

Лейла се направи, че не чува последните му думи.

— Какво искате да кажете? Защо ще бъде твърде късно?

Ги разтърси глава и лицето му помрачня още повече. Така ставаше винаги при споменаването на Роджър Жерве. Омразата му към този мъж беше неизлечима.

— Още щом ви види, ще разбере какви неподозирани възможности се разкриват пред него и тогава никой няма да е в състояние да го спре.

— Не говорете така загадъчно!

— Ей сега ще ви обясня — продължи мрачно той. — Брат ви трябваше да плати скъпо и прескъпо, за да си възвърне земите и мястото в обществото след потушаването на въстанието. Толкова скъпо, че днес е почти бедняк.

— Съжалявам за това, но какво общо имам аз? — попита равнодушно Лейла.



— Твърде много, милейди, защото на пазара за женитби за вас ще дадат много висока цена, макар и не от първородните между аристокрацията. Наследниците на старите имена се женят най-често за богати жени. Има обаче и много мъже, които се стремят да подобрят общественото си положение, като си вземат съпруга от благородническо семейство. — Без да откъсва очи от побледнялото лице на Лейла, Ги добави още по-тихо: — Ще има и такива, които ще бъдат готови да пожертват цяло състояние, за да притежават красавица като вас, без да се обвързват с брачни клетви.

Лейла преглътна. В тялото ѝ лумна буен пламък. Нима беше престанала да бъде господарка на чувствата си? Гневът ѝ избухна като вулкан.

— Ако всичко това е истина, милорд, защо тогава ме доведохте във вашата страна? Нима още щом ме видяхте, не предположихте, че Роджър ще ме продаде на онзи, който има най-много пари? Това не означава ли, че и вие сте същият като него?

Ги зарови пръсти в гъстата си коса и въздъхна.

— Не мога да ви отговоря, Лейла. Може би съм вярвал, че дори това ще бъде по-добро от живота, който щяхте да водите в Дамаск.

— Вие сте си присвоили правото да съдите за живота ми, само защото съм израснала като християнка в един свят, който не разбирате и не можете да оцените. Сигурно трябва да ви благодаря, милорд, че сте проявили такава загриженост за бъдещето ми. Вече разбирам, че тук ме очаква живот, достоен за завиждане.

Ги усети пронизваща болка в сърцето. Мъката и горчивината ѝ бяха и негови. Но това само засили решимостта му да се пребори за ръката ѝ. Нека си говори, каквото си иска, той беше убеден, че като я е извел от Дамаск, е сторил единствено правилното. Към това се прибавяха и личните му подбуди. Нямахше да намери покой, докато Лейла не станеше негова съпруга.

— Разберете, Лейла, само от вас зависи да избегнете страданието, с което ви заплашва Роджър Жерве. Не можем да се оженим без вашето съгласие, законът го забранява. Ако дадете съгласието си, ще потърся Роджър и ще му покажа чаршафа от онази гостилница.

Лейла го погледна с такъв ужас, че Ги побърза да обясни:

— Така трябва, повярвайте. Пропастта между двама ни е толкова дълбока, че той никога няма да ви предаде доброволно в ръцете ми. Затова трябва да знае какво е станало във Франция. Така няма да има избор, освен да приеме предложението ми. Освен това има и друго. Може би носите под сърцето си дете, нашето дете.

Дете? Лейла изобщо не беше мислила за това. Почувства се обърквана, разкъсвана между бурно нахлулите в тялото ѝ чувства и повика на разума. Тя дори не забеляза, че дъждът пръска в лицето ѝ и мокри роклята ѝ. Ала не ѝ убегна, че Ги пристъпи зад нея и меко сложи ръце на раменете ѝ. Устните му нежно докоснаха тила ѝ.

— Не! — изпищя тя и се отдръпна. Тъй като нямаше къде да избяга, опря гръб на стената, пленница на чувствата си, отчаяна. Затова се вкопчи в тази последна надежда за спасение, която хранеше след онази съдбоносна нощ във Франция.

— Вече ви казах, че няма да стана ваша съпруга, лорд Дьо Варен. Искам да се върна в Дамаск и разчитам, че брат ми ще ми помогне да го сторя. Не мога да повярвам, че ми желае злото, на мен, неговата сестра. Дори ако поиска да ме омъжи против волята ми, не би могъл да ме изправи пред олтара без мое съгласие. Нали и вие го казахте токущо?

— О, Лейла, не мислете, че е толкова просто. Един безсъвестен негодник разполага с много начини да се сдобие с устното ви съгласие и да го използва за собствените си цели.

Изведнъж Лейла бе обзета от тревога. Какво беше намислил Ги дьо Варен? Трябваше да му избяга, но не можеше.

— Вие бихте ли направили такова нещо? — попита предизвикателно тя.

— Аз не — отговори спокойно той, макар че лицето му потъмня като буреносен облак. — Никога не бих ви принудил насила да станете моя жена.

— Тогава не говорете повече, моля ви. Нали ви казах, че няма да се омъжа за вас! — Лейла изплака тихо, облегна се на стената и скри лице в ръцете си.

Гой помълча малко, после разтвори ръце и нежно я привлече в прегръдките си. Твърде слаба, за да окаже съпротива, Лейла затвори очи. Мъжът помилва буйната черна коса и нежно повдигна главата ѝ.

— Погледнете ме, Лейла.

Лейла се изправи и остана поразена от пламенността, с която той се приведе към нея и я целуна. Устните му бяха горещи, нежни и настойчиви. Когато най-после я пусна, беше останала без дъх. Виеше ѝ се свят, устата ѝ гореше, в тялото ѝ пламтеше желание.

— Това е отговорът ми, любов моя. Вървете при брат си и опитайте късмета си. Ако ви позволи да заминете обратно за Дамаск, така да бъде. Върнете се в Сирия и Бог да ви пази. Ако обаче ви застави да се омъжите за нелюбим човек, за да оправи положението си, знайте едно. Аз ще бъда близо до вас, за да ме повикате, когато имате нужда от помощ. И може би тогава ще погледнете на предложението ми с други очи.

Но предложението ви изобщо не е неприемливо за мен, едва не му изкрещя Лейла, когато Ги я пусна и бързо излезе от стаята. Вратата се затвори безшумно зад гърба му. Всяка жена щеше да се смята за щастлива, че е обичана така вярно и предано, и то от такъв мъж. Сърцето ѝ престана да бие. Загледа се през прозореца, без да вижда нищо. Не, това не можеше да стане.

Бъдещето ѝ беше отвъд Средиземно море, в една далечна страна с огромни дървета, шепнещи поточета, пресни плодове и пъстри птици. Там я чакаше голямата задача на живота ѝ, чакаше я и един мъж с тъмни, страстни очи, който сега произнасяше с копнеж името ѝ...

Без да забелязва какво прави, Лейла изтри дъжда от бузите си. Странно, каза си тя, без при това да изпита някакво вълнение. Опита се да извика в паметта си образа на Джамал Ал-Азис, но не можа да си припомни как изглежда лицето му. Един огромен мъж с черна коса и сияещи сини очи застана пред нея и закри целия останал свят.

— Нещо за пиене — заповяда мрачно Ги дьо Варен и огледа ядосано пренаселената кръчма, преди да седне редом с двамата си млади васали. След като беше излязъл с Лейла, настроението в кръчмата се беше повишило и грубите викове и резове, които се носеха отвсякъде, подхождаха на настроението му.

— Благородната дама сигурно си е легнала? — осведоми се небрежно Хенри Лангтън и махна на една червендалеста слугиня.

Дьо Варен изгледа недоволно верния си приятел.

— Да. Тази вечер ще спя при вас.

— О!

— Какво означава това „о“? — Гръмкия му глас отекна в ниския таван. — Ако намекувате, че сте се оказали прав, радвайте се. Но само засега.

— Точно така, милорд, само засега. Още утре положението може да се промени. Нещата от живота се променят много бързо.

Слугинята постави на масата три стомни с пенлива бира. Сър Хенри изгледа господаря си с потръпваща уста и се постара да скрие усмивката си.

— Да се чукнем!

— Добре — промърмори в отговор Ги дьо Варен. — Позволявам ви да вдигнете тост за всичко друго, само не и за рицарската чест и дума. Винаги съм бил привърженик на правата в нашата „Магна Харта“, но законът, с който бе сложен край на брака по принуда, трябва да бъде премахнат. Дявол го взел, съжалявам, че съм се родил твърде късно.

— Глупости, благородни господарю — възрази развеселено Хенри Лангтън. — Така никога нямаше да се запознаете с красивата лейди Лейла. Пия за всички прекрасни дами, които не се поддават на принуда. Пия и за това, че колкото и да са упорити, любовта винаги ги кара да се предадат!

Ги дьо Варен изпразни каната на един дъх и изтри устата си с опакото на ръката. Настроението му се повиши. За кой ли път остроумието на Хенри Лангтън постигна целта си. През всичките тези години, откакто червенокосият великан с весели зелени очи се бе появил в дома на лорд Дьо Варен, той не се отказа от навика си да говори много и високо, но умееше и да мълчи, когато беше нужно, и да спасява положението с весела шега, когато лордът беше нападан от мрачните си настроения.

Лейла. Скоро тя щеше да се озове в истинско гнездо на стършели, където царяха неискреност, коварство и безсъвестност. И тогава той, Ги дьо Варен, щеше да се намеси и да я измъкне от него. Наистина му предстоеше тежка задача. Роджър беше хитър и подъл и в никакъв случай не биваше да го подценява като противник. Освен това двамата бяха смъртни врагове. Той познаваше коварните му игрички и престъпните му дела и знаеше как да се справи с него.

Роджър Жерве по-скоро щеше да затвори сестра си за вечни времена зад стените на някой манастир, отколкото да ѝ разреши да се

върне в Сирия. Но надали щеше да се стигне дотам. Ако я облечеше завинаги в сивото монашеско расо, Роджър нямаше да спечели нищо. По-скоро щеше собственоръчно да я пхне в леглото на някой богат стар развратник, покрити само с великолепната черна коса. При тази отвратителна мисъл Ги изскърца със зъби.

Можеше само да се надява, че няма да се стигне дотам. Щом проумееше, че ѝ е казал истината за Роджър Жерве, Лейла щеше да го повика на помощ. Към кого друго би могла да се обърне в тази страна, която беше нейна родина, но ѝ беше по-чужда от всяка друга? И когато настъпеше моментът, Ги дьо Варен щеше да бъде до нея и да ѝ помогне.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Толкова се радвам да ви видя отново жив и здрав, Дьо Варен, и то тук, в Англия. Кълна се в Сейнт Джордж и в Светия кръст!

— Аз също, сир — отговори кратко Ги дьо Варен.

Той стоеше в един ъгъл, защото цяла тълпа забързани шивачи се суетеше около едрия, снажен Едуард Плантадженет.

Принцът стоеше насред спалнята си с разперени ръце и се чувстваше не на мястото си. Четирима от най-добрите лондонски майстори довършваха червената копринена туника и дългата пурпурна мантия, които щеше да носи при утрешната коронация. Едуард обичаше разкоша и величието и затова стоеше търпеливо, докато шивачите приготвят облеклото му. Но чакането беше прекалено дълго за всеки мъж, бил той и бъдещият крал на Англия.

— И цялата тази невероятна история — продължи принцът, старайки се да не забелязва суетнята на шивачите, да не чува усърдния им шепот. — Много ми е мъчно за добрия Реджиналд и останалите. Дължа ви голяма благодарност, че взехте участие в онова злощастно пратеничество, и много съжалявам, че то отне няколко човешки живота.

— Нали посланието ви стигна до монголския хан, сир, въпреки мъртвите. Добрите връзки с великия хан са от голямо значение за нас, особено ако тръгнем в нов кръстоносен поход към Светите земи.

— Това е вярно. И все пак, само Бог знае кога ще се случи това. В Англия ме чакат много по-неотложни дела. — Той помълча малко и изгледа изпитателно шивачите. — Скоро ли ще свършите, господа?

Мъжете потвърдиха с безброй дълбоки поклони, увериха го, че им остава още съвсем малко, и Едуард се обърна с въздишка към верния си рицар: — Налейте ми чаша вино, приятелю. Гърлото ми пресъхна.

Ги избухна в смях и изпълни желанието му.

— Мислете за утре, сир. Утре е голям ден за цяла Англия. Началото на ново регентство, на нова епоха. Гордея се, че съм до вас и

ви служи.

— А аз имам нужда от хора като вас, Ги. Хора, на които мога да се доверя. Толкова съм щастлив, че управителят на Дамаск с цялата му орда мамелюци и с непристъпната им крепост не е успял да ви удържи. Вие сте истински герой, приятелю. Никой до днес не е успял да се изплъзне от лапите на Мавдуд.

Дьо Варен се приведе напред и опря лакти на масата.

— Никога няма да забравя как се почувствах, когато ми казаха, че пратеникът с искането за откуп е бил убит.

— Точно това не ми дава мира — прекъсна го принц Едуард и смръщи чело. — Не вярвам, че обикновени улични разбойници биха се осмелили да нападнат един пратеник на управителя. Местните християни също не биха извършили такова позорно дело. Подушвам предателство, Ги. Може би нападателят е бил заинтересован писмото с иска за откуп да не попадне в моите ръце. Всеки човек има врагове, все едно познава ли ги или не. Има достатъчно кръстоносци, които си бяха създали лоша слава в Дамаск с набезите си. Възможно е да е някой от тях.

— Може би — отговори мрачно Ги. — Но няма как да го докажем.

— Не сте прав. Оглеждайте се внимателно през следващите дни. Много може да се научи от един поглед, от една дума, казана в подходящо време, от таен шепот.

Междувременно шивачите бяха свършили работата си и хофмайсторът почтително уведоми принца за края на пробата.

— Време беше — усмихна се Едуард Плантадженет.

После похвали изкуството на майсторите и ги освободи с благосклонно кимване.

Докато принцът се преобличаше, Ги дьо Варен продължи да размишлява и изпразни чашата си с вино. И той подушваше предателство. Беше се опитал да прогони тази мисъл, но тя не го оставяше. Познаваше играта на случайността и знаеше на какво е способна тя. Вдигна глава, когато отвън долетяха звънък смях и шум от весели женски гласове. Стисна здраво сребърната чаша и сведе глава.

Лейла. Така копнееше да я види. Толкова му липсваше. Мислите му непрестанно бяха заети с нея, дори тук, в компанията на кронпринца. Едуард Плантадженет беше повикал приятеля си веднага

след като се чу, че Дьо Варен е пристигнал в Уестминстър. Струваше му се, че е минала цяла вечност, откакто не е виждал Лейла. Никога преди това не си беше представял какво сладко мъчение е да обичаш. И въпреки трудностите нямаше да замени тази любов за нищо на света, дори за всички богатства на арабските султани.

Какво ли правеше сега Лейла? Къде я бяха настанили? Дали се разхождаше из палата или си почиваше в палатката на Роджър Жерве след дългото и опасно пътуване? Тъй като нямаше достатъчно място, много гости бяха разпънали разкошните си палатки в парка на Уестминстър. Дали мислеше за него? И как се чувстваше под грижите на негодния си брат?

— Елате и седнете при мен, Ги — покани го принц Едуард, облечен в късо палто от бяло кадифе, извезано със златни лилии. Слугите побързаха да преместят два високи стола до камината. — Трябва да ми разкажете повече за възхитителната лейди Лейла Жерве.

Ги дьо Варен се усмихна почти смутено, когато седна срещу принца и протегна дългите си крака към огъня. Жарта тлееше, от време на време се чуваше тихо изпрацяване.

— Четете мислите ми, сър. Тъкмо се питах какво ли прави младата лейди.

— Това е много сериозен признак. — Едуард Плантадженет вдигна високо тъмните си вежди и измери приятеля си със странна усмивка. — Струва ми се, че не мога да си спомня дори една дама, която е била удостоена с подобна чест от ваша страна, Ги. След смъртта на първата ви жена дамите от двора се надпреварваха да ви ухажват. Доста сърца разбихте, да не говорим за безбройните красиви селянки, които са изгубили добродетелта си в постелята ви.

— Вие ме изкарвате по-черен от дявола, сир!

— Напротив Ги, вие сте един разкаял се грешник. Мисля, че съм преценил правилно нещата и вашият обичан Филип ще благодари от все сърце на Бога, че безбожният му брат най-после е сложил край на разпътния си живот.

Ги дьо Варен разклати виното в чашата си и се загледа замислено в догарящия огън.

— Надявам се да се окажете прав. Друг въпрос е обаче колко време ще мине, докато наистина се стигне дотам.



— Така е, след като сте си избрали за съпруга именно Лейла Жерве. Как си играе с нас съдбата... — Едуард Плантадженет помълча малко, после попита: — Какво стана, когато я предадохте на брат й?

— Нищо неочаквано. Намерих го лесно. Когато се появихме, тъкмо се упражняваше с хората си в бой с копия.

— Сигурно се готви за големия турнир. Вероятно вече брои на ум конете и снаряженията, които ще завоюва, след като хвърли безброй противници от седлата.

— Роджър никога не ме е побеждавал — отговори мрачно Ги дьо Варен.

— Нито пък вие. Винаги сте се разделяли без победител, като равностойни противници. Никога не съм виждал такова нещо.

Старият Ранулф ви е обучил отлично, трябва да му се признае.

Принц Едуард се намести удобно на стола си и махна на слугата да напълни чашите.

— Това е друга история. Прощавайте, Ги, прекъснах ви. Продължавайте да разказвате!

Щом слугата се отдалечи с дълбок поклон, Ги заговори отново:

— Разбира се, отначало Роджър ме изглежда, сякаш беше видял призрак. Ала бързо се овладя и дори не изкриви лице, когато му представих лейди Лейла като негова сестра. Веднага се прояви като истински рицар, обсипа я със загрижени въпроси, благодари ми, заповяда да й доведат кон и я отведе. Заяви й, че веднага ще я повери на грижите на лейди Мод и ще й даде възможност да си отпочине от дългия път.

Ги не спомена, че на сбогуване Лейла не го беше удостоила дори с поглед. Споменът беше твърде болезнен. Тя сигурно се радваше, че най-после се е отървала от него. О, Лейла...

— Хм. Ако желаете, ще задържим лейди Лейла в Лондон като придворна дама на съпругата ми — предложи с усмивка принцът. — Така ще имате възможност да я виждате често, освен това ще бъде на сигурно място. Ако посмеете да се появите в Жерве Касъл, Роджър със сигурност ще ви покаже вратата.

— Много ви благодаря за добротата, сир, но това само ще забави изясняването на нещата. Докато е в двора, той ще играе ролята на любещия брат и Лейла няма да има възможност да види в него

безсърдечния и студенокръвен егоист, които мисли само как да си напълни джобовете и изобщо не е загрижен за нея.

— Добре. Ако мога да ви помогна с нещо, трябва само да ми кажете. Уважавам желанието на покойния ми баща да живее в мир с всички свои врагове, но това още не означава, че ще търпя около себе си предатели. До края на живота си няма да забравя дните, които прекарах в затвора на Кенилуърт.

Двамата се умълчаха, лицата им се затвориха. Ала когато вратата се отвори шумно и в стаята нахлу красива млада жена, скочиха от столовете си и прогониха мрачните мисли. Жената се обърна към Ги дьо Варен със сияеща усмивка:

— Много се радвам да ви видя в Уестминстър, благородни лорд Дьо Варен. Придворните ми госпожици направо са обезумели от радост, че най-красивият и най-смел рицар на Англия се е завърнал жив и здрав от Светите земи. Да знаете, че сега сте най-желаният мъж в цялото кралство!

Без да се смуцава от присъствието на приятеля си, Едуард прегърна жена си и впи устни в нейните.

— Беше, мила, беше. Вашите дами ще си изплачат очите, защото този смел воин се е върнал от Сирия влюбен до уши.

— Ваша светлост. — Ги дьо Варен се поклони почитателно.

Всеки в Англия знаеше, че бракът между престолонаследника и лейди Елеонор е бил сключен от любов.

Лейди Елеонор избухна в смях.

— Така ли е наистина? Значи няма да имам възможност да уредя брака ви? И коя е щастливката?

— Лейди Лейла Жерве.

— Жерве? — Елеонор Плантадженет погледна изумено съпруга си, после се обърна отново към Ги дьо Варен. — Нима е роднина...

— Точно така — потвърди принцът и се изсмя безрадостно. — Намерил я е в Дамаск, представяш ли си?

Тържественният сигнал на тропетите възвести влизането на гостите за тържествената вечеря. Принц Едуард подаде ръка на красивата си съпруга.

— Да вървим, любов моя. Умирам от глад, а и гостите не бива да ни чакат. Ела да ги поздравим.

— Но аз трябва да узная повече за тази тайнствена красавица — възпротиви се с усмивка лейди Елеонор.

— Разбира се, че ще узнаете — увери я тържествено принцът.

— Приятелят ми Ги дьо Варен ще седне от дясната ви страна и ще ви разкаже всичко. Трябва веднага да ни покажете лейди Лейла Жерве, когато се появи в залата, чувате ли, Ги!

Рицарят се поклони и закричи с дълги крачки след кралската двойка. Мисълта, че ще види Лейла на вечерята, го окриляше. Това беше началото на безкрайни тържества по случай предстоящата коронация.

— Оказвате ми висока чест, сир — отговори учтиво той, но мислите му бяха заети с появата на Лейла. Беше сигурен, че ще прочете по очите ѝ как се чувства в новата обстановка. Дано само негодникът Роджър скоро покажеше истинското си лице!

— Най-горещото ми желание е да се забавлявате колкото се може по-добре, мила сестро. Коронацията на краля е събитие, единствено по рода си. Ще поговорим отново за молбата ви, щом се приберем у дома, обещавам ви. Сега обаче е време да вървим. Не бива да закъсняваме за празничната вечеря.

Когато видя за първи път брат си, Лейла остана безкрайно изненадана. Двамата никак не си приличаха. Роджър беше едър, представителен мъж с тъмнокестенява коса, пронизващи сини очи и мрачно лице. Красив мъж, но толкова затворен. Вероятно приличаше на баща им, макар че лейди Ив не ѝ бе разказала почти нищо за него. Последните му думи я разтревожиха.

— Не разбирам защо трябва да ви придружа чак до Уелс. Това е само загуба на скъпоценно време. Знаете, че желая да се върна колкото се може по-скоро в Дамаск. Скоро времето ще се смени и това допълнително ще затрудни пътуването. Пристигането ми в Англия се дължи единствено на заблудата на мама.

Лейди Мод побърза да се намеси в разговора и улови ръката на Лейла.

— Не мислите ли, че би било хубаво да посетите дома на предците си, преди да ни напуснете отново? А до зимата има още много време. След като сте предприели това дълго, изморително

пътуване, най-добре е да опознаете Англия, преди да си заминете обратно.

Лейла измери с поглед снаха си, красива руса жена, и се запита харесва ли я или не. Мод проявяваше трогателна загриженост и въпреки това Лейла се чувстваше неудобно в нейно присъствие. Не можеше да каже какво я кара да бъде постоянно нащрек. Може би недоверието ѝ нямаше никакви основания. Може би...

— Мод е права — отсече рязко Роджър Жерве, но побърза да се усмихне. — В края на краищата човек не всеки ден открива, че има сестра, за която не е знаел нищо. Много приличате на мама, Лейла. Когато родителите ни заминаха за Светите земи, бях деветгодишен и ги помня добре. Много ми липсваха. А сега, след толкова години, узнавам, че мама е още жива и живее щастливо в онази далечна страна. И, което е още по-приятно, че имам такава красива сестра. — Той се покашля. — Моля ви, Лейла, позволете ни да се насладим на присъствието ви, макар и само за кратко време.

Лейла въздъхна тихо и отмести поглед от брат си към съпругата му. Започваше да вярва, че Ги дьо Варен нарочно не ѝ е казал истината за Роджър. Той съвсем нямаше вид на предател и негодник, какъвто го беше описал рицарят.

От самото начало Роджър се прояви като изпълнен с разбиране и внимание, истински роден брат. Изслуша я търпеливо и не отклони веднага желанието ѝ да се върне в Сирия, както беше предсказал Ги дьо Варен. После дори я увери, че няма нищо против тя да се върне в Дамаск. Така везните се бяха наклонили по-скоро в негова полза, отколкото в полза на Ги дьо Варен. Понякога ѝ се струваше, че отново започва да го мрази. А и беше любопитна да види Жерве Касъл, старото фамилно имение на родителите си. Когато се върнеше в Дамаск, щеше да разкаже на майка си за това посещение и да я зарадва.

— Е, добре — съгласи се най-после тя и се усмихна. — Няколко седмици не са от толкова голямо значение.

— Отлично — отговори бързо Роджър, а лейди Мод изглеждаше приятно изненадана. Лейла не забеляза тайния поглед, който двамата си размениха. Повече я занимаваше неудобната рокля, която слугините на лейди Мод набързо бяха ушили за нея. — Розовата коприна

подчертаваше всяка извивка на стройното ѝ тяло, беше твърде тънка и тя се чувстваше почти гола.

— Няма ли да нося поне наметка? — попита плахо тя.

— В никакъв случай — възрази усмихнато Мод. — Наметката само ще развали въздействието на тоалета. Изглеждате възхитително, скъпа Лейла, с тази разпусната черна коса и скромната сребърна диадема в косата. Ние се гордеем с вашата красота и искаме всички да ни завиждат.

Това вече прозвуча твърде излиятелно, твърде сърдечно, прекалено въодушевено. Ала не ѝ остана време за по-нататъшни размишления, защото Мод улови ръката ѝ и я изведе от палатката. Роджър Жерве ги последва. Отвън ги чакаха васалите му.

Безброй хора вървяха бързо към Уестминстър в този час на бързо падащ мрак. Чуваха се весели смехове, познатите се поздравяваха сърдечно, разменяха си шеги. Лицата на всички грееха от радост. Скоро и Лейла се зарази от шумната суетня.

Скоро стигнаха до огромната сграда, обляна от светлината на безброй факли. Господата с мъка проправяха път за дамите през гъстата тъпла и Лейла усети как в сърцето ѝ се надигна радостна възбуда. Лакеите им посочиха местата на дългите маси. Роджър седна отдясно на сестра си, един от рицарите му зае място от лявата ѝ страна.

Какво друго ѝ оставаше, освен да се отдаде с цялото си сърце на веселия празник, след като беше уверена, че само след няколко седмици ще види отново любимия си Дамаск?

Скоро всички дами и господа от двора, църковните първенци и другите гости от заможните слоеве на населението насядаха на дървени пейки по продължение на богато украсените маси и зачакаха началото на празничната вечеря. Прислужниците се бяха наредили покрай стените. В края на огромната зала беше издигната естрада, която се виждаше отвсякъде.

— Господи! — Лейла спря да диша. Ги дьо Варен седеше почти средата на голямата маса, поставена върху естрадата. Радостта ѝ изведнъж отлетя.

Целият този празник ѝ се струваше странен и недействителен. Тя беше в Англия и седеше редом с брат си, наречен от Ги негодник и предател. А там горе мъжът, който бе отнел честта ѝ, седеше най-

спокойно и разговаряше с най-красивата жена, която някога бе виждала.

Изтерзана от ревност, тя най-после се осмели да попита:

— Коя е онази дама?

Някога преди не беше изпитвала това чувство и сега се възмути от себе си. Имаше чувството, че някой дълбае в гърдите ѝ, и това я правеше потисната и нещастна. Рефайе също беше любовница на Ги, но към нея не бе изпитала такава омраза. Защо сега ревнуваше от една непознатата?

— Елеонор Кастилска, съпругата на Едуард Плантадженет — отговори Роджър Жерве. — Утре ще бъде кралица на Англия.

Лейла усети как бузите ѝ пламват от срам. Разбира се, това беше кралицата. Каква глупачка беше да не го забележи веднага! Освен това изобщо не я засягаше кой кой е. Защо да се вълнува? Въпреки това усети безгранично облекчение.

— До нея седи принц Едуард. Мъжът от дясната ѝ страна ви е добре познат, макар че аз бих предпочел някой друг рицар да ви беше придружил до Англия.

Лейла наостри уши. Омразата в гласа на брат ѝ беше недвусмислена, омраза гореше и в стоманеносините му очи. Вероятно Ги дьо Варен все пак беше казал истината. Отново я обзе несигурност, но тя побърза да я прогони. Какво я засягаше дълбоката враждебност между двамата мъже?

Един слуга прекъсна размишленията ѝ, като поднесе вода и чисти ленени кърпи. Гостите измиха ръцете си. Лейла се огледа и си спомни, че Роджър не ѝ е представил брадатия рицар, който се бе настанил до нея. Сякаш беше прочел мислите ѝ, брат ѝ се извини за пропуската и посочи усмихнато малко по-възрастния от него мъж:

— Лейла, представям ти сър Балдуин Д'Ювил, един от най-верните ми рицари.

Лейла загуби ума и дума. Балдуин Д'Ювил, любовникът на Кристин дьо Варен! Той носеше вина за смъртта на една нещастна жена. На пръв поглед изглеждаше красив, макар и малко странен, но в никакъв случай не приличаше на мъж, заради когото една жена би извършила самоубийство.

— Лейди Лейла — проговори с дълбок глас сър Балдуин. — Възхитен съм.

— Благородни рицарю — отговори тихо Лейла и се изчерви до корена на косите под дръзкия поглед на мъжа, който сигурно знаеше, че тя е осведомена за позорните му дела.

— Д'Ювил се завърна само преди няколко дни от Светите места — обясни Роджър Жерве. — Половин дузина мои васали се биха с неверниците под моя флаг. За съжаление аз бях възпрепятстван от неотложни дела в Уелс и не можах да взема участие в кръстоносния поход.

Странно, Ги дьо Варен никога не беше споменавал, че хора от свитата на брат й са били в Сирия. Ала Лейла побърза да отхвърли тази мисъл. Тя нямаше нищо общо с нея. Замълча и сведе глава, защото сър Балдуин продължаваше да я смущава с вторачения си поглед.

Скоро слугите започнаха да поднасят вечерята. Лейла често поглеждаше към естрадата, където Ги все още разговаряше оживено с Елеонор Кастилска. Какво ли й обясняваше толкова дълго?

Изведнъж настъпи тишина, оживените разговори заглъхнаха. Един едър епископ в яркочервени одежди и митра на главата, който седеше на кралската маса, се надигна и произнесе кратка молитва. Лейла сведе глава като всички други, за да спази церемониала, но и за да не гледа повече към Ги дьо Варен. Не знаеше дали я е забелязал и можеше само да се надява, че е така.

„Попитай сърцето си“ — предупреждаваше я вътрешният глас. Стресната от тази неочаквана мисъл, тя затвори очи и се опита да се моли, докато епископът говореше. Едва след заключителното „Амин“, повторено от безброй гласове, в залата отново стана шумно и весело. Поднесоха огромни плата с разни видове месо, печено, задушено и сурово, и видът му развали апетита на Лейла. Тя беше свикнала с много по-подбрани ястия и намираше гъстия сос и начина, по който се хранеха повечето гости, направо отблъскващ. Само при мисълта, че й предстоят още много такива вечери, я изпълни с отвращение. Как можеше да се яде по толкова варварски начин?

Слава Богу, много скоро щеше да напусне тази страна с грубите й нрави. Щеше да се върне в скъпия на сърцето й Дамаск и да се посвети на любимата си професия. Щеше да се радва на обичайното си обкръжение, да общува с изискани и добре възпитани хора. Потънала в

мечтания, Лейла не забеляза, че изведнъж Роджър и сър Балдуин скочиха на крака.

— Желаете ли нещо, Дьо Варен? — Гневният глас на брат й я стресна до смърт. Когато вдигна поглед, тя установи, че Ги дьо Варен е застанал точно зад нея. Как можа да забрави какъв красив мъж беше той? Погледът й не можеше да се откъсне от едрата фигура в тъмносини одежди и блестящи черни ботуши. На гърдите му висеше златен медальон. Той стоеше толкова близо до нея, че засенчваше всичко наоколо. В залата бяха само тя и той.

— Милейди — поздрави учтиво Ги. Когато се обърна към Роджър Жерве, топлината изчезна от погледа му. — Лорд Жерве, лейди Елеонор желае да придружа сестра ви до кралската маса. Принцесата би искала да се запознае лично с благородната дама. Не се тревожете, скоро ще ви я върна.

Лейла проследи внимателно как брат й направи крачка напред и ръката му се плъзна към окачения на колана меч. Ги дьо Варен го надвишаваше с цяла глава. И от двамата се излъчваше леден студ. Лейла ги оприличи на двама древни титани, които се подготвят за решителната битка.

— Не се тревожа за нищо, Дьо Варен, още по-малко, когато става въпрос за вас — отговори несдържано Роджър. — Ако сестра ми трябва да бъде представена на лейди Елеонор, аз съм този, който ще я придружи до естрадата. Разбрахте ли ме?

— Очевидно господата се затрудняват да постигнат разбирателство?

Принц Едуард се беше приближил незабелязано. Лейла сведе глава и спря да диша.

— Лорд Дьо Варен, лорд Жерве — продължи спокойно бъдещият крал, — поведението ви събуди любопитството на гостите ми и се боя, че яденето ще изстине. Сложете край на тази малка кавга. Скоро ни предстои турнир и тогава всички ще могат да залагат на изхода от битката помежду ви. Уверявам ви, че ще имате стотици въодушевени зрители.

— Да, ваше височество — отговори глухо Роджър.

— Както желаете, сир — изрече хладно Дьо Варен.

— Много добре. — Принц Едуард се обърна към Лейла и я измери от глава до пети. В погледа му обаче нямаше похот, той беше



изпълнен единствено с неприкрито възхищение. Точно така я гледаше и Ги дьо Варен. — Разбрах, че съпругата ми желае да се запознае с вас, милейди — промълви меко той и ѝ предложи ръката си. Макар че трепереше с цялото си тяло, Лейла се опря на лакътя му и се надигна. Следващият въпрос я смути още повече. — Името ви е Лейла, нали? — попита меко Едуард.

Тя кимна, неспособна да каже нито дума. Вълнението отнемаше дъха ѝ. В огромната зала цареше пълна тишина. Също като преди благословията на епископа. Само че този път главите не бяха сведени, а всички погледи бяха устремени към тях. Пламтящите ѝ бузи светеха като розовия цвят на одеждата ѝ.

— Красиво име за красива жена — отбеляза с усмивка Едуард и хвърли бегъл поглед през рамо към Роджър Жерве. — Седнете спокойно на мястото си, лорд Жерве, и наредете на хората си да направят същото. Мисля, че имам право лично да отведа красивата ви сестра на своята маса.

— Разбира се, ваше височество.

Без да се занимава повече с Роджър Жерве, принцът допълни:

— Вие вървете напред, Дьо Варен.

Лейла втренчи поглед в широкия гръб на рицаря, който крачеше с големи крачки към естрадата. Не смееше да погледне наляво или надясно, но усещаше, че всички я зяпат открито. Когато разговорите се възобновиха, отначало усети облекчение. Но след малко установи, че полугласните забележки са изцяло по неин адрес.

— Виждали ли сте някога такава великолепна коса? Блести като коприна.

— Всеки мъж би дал мило и драго да се увие в нея. Как бих искал аз да бъда този мъж...

— Вече съм чувал за тази дама. Един от рицарите на Роджър Жерве разказваше, че била отгледана в Дамаск, в харем!

— Само си представи какво е там. Слабините ми започват да парят, като си помисля за цялата тази великолепна женска плът, мека и покорна, излегната полугола по възглавниците. Сигурно човек трябва просто да посегне и да я вземе.

Никога досега Лейла не се беше чувствала толкова унижена, толкова засрамена. Дали тези варвари вярваха в това, което говореха? Нима смятаха, че харемът е нещо като публичен дом? Сигурно нямаха

представа, че той е част от добре подредения живот на мюсюлманите. Изведнъж тя усети как принц Едуард внимателно положи ръка върху нейната. Вдигна очи към него и прочете в погледа му учудваща доброта.

— Прощавайте за грубите думи на поданиците ми, милейди — проговори той толкова тихо, че само тя да го чуе. — Аз също взех участие в последния кръстоносен поход, за да се бия с неверниците. Но се върнах тук с твърдата убеденост, че имаме много да научим от тези хора. И моят живот беше спасен от арабското лечителско изкуство, така както вашето ни върна жив и здрав Ги дьо Варен.

Лейла беше толкова объркана, че не можа да му отговори. А нямаше и време за това, защото вече се изкачваха по стъпалата към естрадата. Тя не се възпротиви, когато Ги зае мястото на принца до нея и улови ръката ѝ. При това нежно докосване по тялото ѝ пробягаха сладостни тръпки. Без да каже дума, рицарят я поведе към мястото на лейди Елеонор.

— Каква съвършена красота — проговори с усмивка бъдещата кралица, надигна се и сърдечно взе ръцете на Лейла в своите. — О, Ги, вече разбирам защо горите от желание да я направите своя съпру...

Принц Едуард, който се беше приближил по обичая си безшумно, се изкашля високо и пошепна в ухото на жена си:

— Не споменавайте повече за това, мила моя. Има още много неща за уреждане.

— Прощавайте, Ги. Забравих.

Лейла веднага забеляза умолителния поглед, който кралицата хвърли към Ги, изпълнената с копнеж усмивка, с която той ѝ отговори. Не разбираше за какво става дума. Какво не беше още уредено? Дали говореха за...?

Лейла се изправи гордо, несигурността ѝ отстъпи място на несдържано възмущение. Най-после проумя, че Ги е разказал на височайшата двойка всичко, случило се между двама им. Безсрамник, как е посмял? Сигурно им е казал и за нощта във Франция, и за разговора в Кентърбъри. Защото още първите думи на дамата издадоха, че тя смята женитбата им за нещо решено. Много скоро щеше да разбере, че се лъже.

Изведнъж тя си пожела да слезе от тази естрада и да се скрие някъде по-далеч. Въпреки това остана на мястото си, за да си спести

обидните забележки и да предпази брат си от още унижения. Не ѝ беше убягнал изисканият начин, по който принц Едуард и Ги дьо Варен бяха потъпкали достойнството му. Само да знаеше защо го правеха...

— За мен е чест да ви бъда представена, Ваше височество — проговори тихо тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи любезно.

— Радвам се да се запозная с вас, мила моя — отвърна сърдечно лейди Елеонор. — И се надявам, че в бъдеще ще се виждаме често и ще станем добри приятелки.

— Това би било прекрасно, Ваше височество — продължи външно спокойна Лейла, макар че сърцето ѝ се беше качило в гърлото. — Ала се боя, че обстоятелствата няма да го позволят.

— За какви обстоятелства говорите? — осведоми се Ги и вдигна високо вежди.

— Много скоро ще потегля обратно за Дамаск, лорд Дьо Варен. Днес разговарях с брат си по този въпрос и всичко е уредено.

На естрадата се възцари тишина.

Най-после всичко беше ясно. Най-после Ги знаеше, че тя ще напусне Англия и ще се върне в родината си. Битката помежду им щеше да свърши. Вече нямаше смисъл да се говори за тази невъзможна женитба. Лейла хвърли плах поглед към лицето му. Чертите му сякаш бяха от камък, изразът в сините очи корав и недостъпен. Тя побърза да обърне глава. Странно. Сега, след като всичко беше решено, след като беше наложила волята си, тя не можеше да тържествува. Усецаше само умора и безкрайна несигурност, които не ѝ позволяваха да се радва на победата.

— Простете — изрече глухо Ги дьо Варен и стисна ръката на Лейла в желязната си десница. После прибави над главата ѝ, сякаш имаше до себе си упорито дете: — Мисля, че е време да отведе дамата на мястото ѝ.

— Разбира се, приятелю — съгласи се с готовност принц Едуард. Съпругата му само леко склони глава и се извърна със засегнато изражение.

— Причинявате ми болка — изсъска Лейла, когато Ги я поведе с бързи крачки през залата. Всъщност, можеше да се каже, че направо я теглеше. Междувременно бяха поднесли второто ястие и повечето

гости бяха престанали да обръщат внимание на кралската маса. Почти никой не проследи с поглед странната двойка.

— Винаги ли сте така неучтива към хората, които ви посрещат с искрена сърдечност? — попита в отговор рицарят. — Една кралица ви предложи приятелството си, а вие го отблъснахте.

— Не съм имала намерение да засегна лейди Елеонор. Просто казах истината.

— Вие сте сляпа, лейди Лейла, сляпа за действителното положение на нещата. Струва ми се, че просто не желаете да го видите. Чакате истината да ви удари в лицето, но може би дори и тогава няма да я признаете. Смятам ви за умна жена, но намирам, че играете прекалено добре ролята на глупачката.

Лейла много искаше да се защити срещу тези несправедливи обвинения, но вече бяха близо до масата на брат й и тя предпочете да премълчи. Горящият от омраза поглед на Роджър издаваше, че е проследил внимателно случилото се на кралската маса. Лейди Мод също изглеждаше сърдита. Студенината, която се излъчваше от двамата, я накара да потрепери. Леденото им мълчание беше насочено не към Ги дьо Варен, а към самата нея. Все пак тя не можеше да си обясни защо са толкова гневни.

— Бъдете постоянно нащрек, милейди — пошепна в ухото й Ги дьо Варен. — Влязохте в едно змийско гнездо и ако позволите да ви ухапят, дори аз няма да мога да сторя нищо за спасението ви. Моля се на Бога да ни спести този смъртоносен удар. Не забравяйте какво ви казах в Кентърбъри.

Той се обърна към брат й и проговори хладно:

— Лорд Жерве, красивата ви сестра омагьоса целия двор.

— Забелязах — отговори кратко Роджър, без да откъсва поглед от пламтящите бузи на сестра си.

— Лейди Жерве, желая ви приятна вечер. — Ги дьо Варен се отдалечи с гордо вдигната глава и Лейла се загледа след него като упоена. Обърна глава едва когато брат й докосна ръката й.

— Не се доближавайте повече до този човек, Лейла. Знайте, че е мой смъртен неприятел, и нека това ви бъде достатъчно. Това го прави и ваш противник.

Коравият му глас я накара да изтръпне от вътрешен студ. Ала по лицето й не пролича нищо. Отговорът й прозвуча равнодушно:

— Такова е и моето намерение, Роджър.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден не ѝ беше трудно да избягва Ги дьо Варен. По време на безкрайната коронация Лейла седеше с брат си и жена му най-отзад в препълнената църква на Уестминстърското абатство и не можа да види почти нищо от великолепната церемония, камо ли да открие Ги в навалищата. Освен това нямаше никакво намерение да го търси, в никакъв случай!

Все пак тя го забеляза, макар ѝ случайно, когато кралската двойка напусна Божия дом, следвана от огромна свита. Той крачеше точно зад краля, следван от богато облечени мъже и жени, които надвишаваше с цяла глава, и изглеждаше невероятно красив в зелената си туника, богато извезана със злато.

Лейла се престори, че разглежда високите стъклени прозорци, докато той отмина, но бузите ѝ пламтяха, а сърцето ѝ биеше като безумно. Беше съвсем сигурна, че и той я е видял.

Празничната трапеза след коронацията беше още по-разкошна от снощната, а в голямата зала се стълпиха почти двойно толкова гости. Лейла веднага забеляза, че Ги дьо Варен не седи на кралската маса. Но повечето хора все още не бяха намерили местата си и беше невъзможно да се открие някой познат в тази блъсканица. Лейла полагаше отчаяни усилия да прогони Ги от мислите си, но кой знае защо това се оказваше невъзможно.

Менюто надмина по разкош предишната вечер. Червено и бяло вино се лееха изобилно. Струваше ѝ се, че ожаднелите гости изпразват чашите си по-бързо, отколкото слугите смогваха да ги пълнят. В залата цареше невъобразим шум. Артисти, смешници и музиканти показваха изкуството си. Чуваше се нежен звън на арфи, певци забавляваха гостите с дълги балади.

Скоро започнаха танците и залата се завъртя около Лейла като пъстър калейдоскоп от цветове, звуци и движения. Зави ѝ се свят, лицето ѝ побеля. Може би беше яла повече от обичайното, или храната беше твърде тежка? Или не беше свикнала с това сладко вино? А може

би в залата беше прекалено горещо? Навсякъде се виждаха запалени факли, дебели свещи изпускаха нетърпима воня, макар че навън светеше ярко есенно слънце.

— Толкова сте бледа, Лейла — достигна до съзнанието ѝ гласът на лейди Мод. — Лошо ли ви е?

Лейла вдигна глава, но лицето на жената се разми пред очите ѝ. Понечи да каже нещо, но езикът отказа да ѝ се подчинява. Чу само как лейди Мод изпищя ужасено и потъна в бездънна черна пропаст.

Когато отново отвори очи и светът лека-полека започна да се прояснява, усети хладен полъх. Ярките светлини бяха изчезнали, вече не усещаше натрапчивата миризма на ядене, не чуваше нито високата музика, нито грубите смехове. Къде се намираше? Едно беше сигурно, това не беше Уестминстър Хол. Някъде отзад се чу възбуден женски глас:

— Не можем да се върнем в Уелс и да я залъгваме със сладки приказки, докато получим по-добро предложение, съпруге мой. Вярно е, един припадък още не доказва, че сестра ти е в благословено състояние. Но нима можем да си позволим да изгубим всичко, само защото си внушаваме, че Лейла не носи под сърцето си копелето на Дьо Варен?

Лейла замръзна на мястото си. Гласът беше на Мод Жерве. Изведнъж осъзна къде се намира — в палатката на Роджър. Двамата съпрузи седяха до масичката в ъгъла, недалеч от постелята ѝ.

Ужасена, Лейла затвори очи и се постара да лежи неподвижна, за да не привлече вниманието им. Изведнъж Роджър стовари юмука си върху масата и тя се сгърчи, сякаш я беше ударил. Ала веднага се овладя и застина в предишната си поза. Можеше само да се надява, че не са забелязали издайническото ѝ трепване.

— Бих могъл да го убия за това! Нали видяхте как се втурна след мен, когато я изнесох от залата. Никога преди това не съм го виждал толкова разтревожен и уплашен, даже след смъртта на Кристин. Това доказва, че между двамата има нещо, независимо дали тя го признава или не.

— Точно затова не бива да губим време, съпруге. Ги дьо Варен може да дойде всеки момент и да ви помоли за ръката ѝ. Не забравяйте, че и снощи през цялото време я поглъщаше с очи — отбеляза раздражено Мод.

— Няма да му я дам. Само през трупа ми!

— Знаете какъв е законът, съпруге. Ако сестра ви е съгласна, ние няма да имаме избор. Длъжни сме да одобрим женитбата.

— Тогава не бива да ѝ позволяваме да даде съгласието си и толкова.

— Точно това имах предвид и аз. Спазарете се веднага с онзи лондонски търговец, който ви заговори снощи след вечерята. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Идете при него още тази вечер. Ако Лейла наистина носи под сърцето си детето на Дьо Варен, съпругът ѝ ще повярва, че е заченала от него. Е, след няколко месеца ще преживее неприятна изненада, но тогава ще бъде вече късно. Не вярвам да ни я изпрати обратно. По-скоро ще приеме бебето за своя собствена плът и кръв и ще го отгледа. Важното е, че е готов да плати кралски, за да притежава съпруга с такова високо положение.

Лейла едва не изпищя. В гърлото ѝ се надигаше гадене. Само преди няколко часа Роджър отново я беше уверил, че няма да пречи на връщането ѝ в Дамаск. А сега се оказа, че я е лъгал най-безсъвестно. Ги дьо Варен беше прав с настойчивото си предупреждение. Тя се беше оставила да ѝ замаят главата със сладки приказки и да я измамат като последна глупачка. Роджър беше лъжец. Не само, че нямаше да ѝ помогне да се върне в Дамаск, ами и беше готов да я продаде на някакъв богат търговец, без да му мигне окото. Точно както беше очаквал Ги. И то още тази вечер! И то само защото се опасяваха, че е забременяла от Ги дьо Варен!

— Остани при нея, Мод — проговори мрачно Роджър Жерве. — Отивам да поговоря с търговеца Уесли. После ще повикам свещеник. Искам тази проклета венчавка да се състои до залез-слънце. Само като си помисля, че ще изплатим задълженията си на короната, иде ми да заскачам от радост. — В гласа му звучеше неприкрита горчивина. — Вече няма да ми се налага да се продавам като последен бедняк, за да се бия за някое дребно баронче срещу съседите му. Ще заживея като истински наследник на земите, където съм се родил. Името Жерве отново ще възвърне старата си слава в кралството. И всичко това само защото онази стара мръсница в Дамаск е имала великодушието да ме дари с една красива сестра.

Лейла беше толкова ужасена, че не можеше да си поеме дъх. Мръсница? Ето какво беше отношението на Роджър към майка им. Чу



приближаващи се стъпки и задиша дълбоко и равномерно. Ненапразно беше седяла с часове до леглата на припаднали хора. Имитацията ѝ беше безупречна.

— А моята благородна сестра се оказа същата похотлива мръсница като старата ни майчица, която е станала наложница на едно езическо куче в Дамаск. Но няма можех да очаквам нещо друго от нея, след като са я възпитали в харем? И седнала да ми обяснява, че иска да се върне в Сирия, за да споделя леглото на някакъв проклет сарацински лечител. Направо ми иде да се изсмея.

— Какво говорите, съпруге мой? — попита лейди Мод и пристъпи към него.

— Само като си помисля, че Дьо Варен е влюбен до уши в милата ми сестричка! Доколкото го познавам, сигурно се е забавлявал с нея през цялото пътуване, а сега си е въобразил, че я обича. Тя обаче не престава да говори за връщането си в Дамаск. Нищо, нека страдат и двамата. — Гласът му зазвуча опасно тихо: — Много скоро онзи негодник ще изпита на собствения си гръб какво означава да ти отнемат любимата жена. Дълго чаках този миг. Много, много дълго.

— Но нали имате мен, любими? — прошепна плачливо лейди Мод и копринените ѝ поли зашумяха. — Нима продължавате да мислите за миналото, след като ви давам всичко от себе си?

— Добре го казахте. Всичко се забравя — отговори Роджър и след малко добави с предрезгавял глас: — Легнете.

— Тук, на земята?

— Защо не?

— Ами ако сестра ви дойде в съзнание?

Двамата погледнаха изпитателно крехката фигура в леглото.

Лейла спря да диша, макар че сърцето заплашваше да разкъса гърдите ѝ.

— Нали виждаш, че спи дълбоко — промърмори пресипнало Роджър и от гърлото му се изтръгна диво ръмжене. Грабна жена си и грубо я хвърли на пода. Мод се изсмия дрезгаво.

Лейла много искаше да запуши уши, за да не чува пъшкането и кратките гърлени викове, които придружаваха бързия акт. Когато Роджър изпухтя доволно, тя разбра, че брат ѝ много бързо е стигнал до края, и не се учуди от разочарованата въздишка на Мод.

— О, Роджър, защо толкова рано?

Мъжът обаче не се трогна от разочарованието ѝ. Скочи на крака и започна да оправя одеждата си.

— Ако се събуди, докато ме няма, погрижете се да остане в леглото. Ще говоря с нея, щом се върна.

— Сигурно ще се опита да ни създаде трудности.

— Голяма работа. Ще чуе от устата ми същия отговор, който щях да ѝ дам в Уелс. Като знае какво я очаква в случай на отказ, бързо ще се съгласи да сключи брак с определения от мен мъж. Красавица като нея никога не би допуснала да я затворят зад високите стени на някой манастир. Особено като знае, че по два пъти на ден ще я бият с камшик, за да унищожат плътските ѝ желаниа.

Двамата се отдалечиха. Вероятно лейди Мод излезе да изпрати съпруга си. Лейла се подпря на лакът, надигна се и огледа палатката. Макар че беше готова да изпадне в паника, трябваше да намери път за бягство. Само след минута Мод се върна и тя побърза да се отпусне отново в леглото. Очевидно Роджър беше успял да я умилостиви, защото весело тананикаше някаква песничка. Разочарованието в прегръдките му изглеждаше забравено. Кой знае, може би Мод Жерве обичаше съпруга си и му прощаваше всичко?

Лейла размишляваше трескаво. Как да се измъкне от палатката? Мод наля вода в един леген и започна да се мие. За съжаление, не можеше да се измъкне през изхода, защото отвън пазеха войници. Освен това палатката ѝ изглеждаше здрава и затворена отвсякъде.

Лейла отвори внимателно едното си око и видя, че Мод е с гръб към нея. Нямахте да позволи на Роджър Жерве да я омъжи против волята ѝ за някакъв богат търговец. Решена на всичко, тя събра полите си и безшумно изпълзя от постелята. Промъкна се до платницето и заопипва за някоя дупка, като непрекъснато поглеждаше през рамо.

След няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, тя загуби кураж и понечи да скочи и да се втурне през изхода. Изведнъж пръстите ѝ намериха, каквото търсеха. Повдигна платницето и изпълзя навън.

— Спри, проклета вещице! — изкрещя пронизително Мод и хукна към нея. — Спри, ти казвам!

Лейла се втурна като безумна напред и усети как Мод се хвърли върху нея и я улови за глезена. Письците ѝ огласиха околността.

— Стража, стража! Тя иска да избяга! Спрете я, бързо! Не мога да я удържа!

— Пусни ме! — процеди през стиснати зъби Лейла и с все сила ритна ръката ѝ. В следващия миг беше свободна и скочи на крака. Тежките черни кичури бяха нападали по лицето ѝ, не виждаше нищо. Направи опит да ги отмахне от очите си и се втурна като сляпа напред. Изведнъж се блъсна в нечие едро тяло, което се издигаше насреща ѝ като стена.

— Не, пусни ме, веднага ме пусни! — изплака тя и заудря като обезумяла гърдите на мъжа, който я стискаше в желязната си хватка. Някак си успя да отвори очи и се взря като замаяна в добре познато лице. Облекчението ѝ беше толкова огромно, че едва не се строполи на земята.

— Ги!

— Дръжте се за мен — заповяда спокойно мъжът и излезе срещу петимата мъже, които тъкмо бяха заобиколили палатката и тичаха насреща му с извадени мечове. Стресната до смърт, Лейла видя как той също изтегли меч си от ножницата и го размаха срещу нападателите. Мъжете спряха и го изгледаха нерешително.

— Хайде, елате по-близо, ако смееете — произнесе подигравателно той и острието изсъска като змия.

— Не искаме да ви сторим зло, лорд Дьо Варен — проговори един от войниците. — Заповядаха ни да задържим дамата.

— А аз ви казвам, че тя ще дойде с мен. Или ни пуснете да минем, или ще ви накълцам на парченца.

Мъжете се спогледаха уплашено. Всички познаваха страшната слава на рицаря Дьо Варен. След миг се появи, куцукайки, лейди Мод, която разтъркваше зачервената си ръка и пишеше пронизително.

— Убийте го, глупаци, вие сте петима срещу един. Мъже ли сте или баби?

Ги дьо Варен заотстъпва назад, без да изпуска ръката на Лейла.

— Вървете след мен и когато ви кажа, бързо се наведете. Лейла не можеше да каже нито дума. Само кимна и той се обърна отново към петимата мъже, които продължаваха да се колебаят.

— Ако някой посмее да се доближи, ще умре от бърза и страшна смърт. Знаете, че казвам истината.

Войниците се вцепениха на местата си, после бавно отстъпиха назад и прибраха мечовете в ножниците си.

— Какво правите, по дяволите? Нима ще ги оставите да избягат? — изграчи разярено лейди Мод.

Ги стисна здраво ръката на Лейла и хукна като подгонен звяр право към Уестминстърското абатство, което сивееше в далечината.

— Как така се оказахте пред палатката на брат ми точно когато реших да избягам? — попита задъхано Лейла и се опита да тича в крак с него.

— Тревожех се за вас. Не можех просто да стоя и да чакам, без да знам добре ли сте или не. Затова дойдох, без да чакам покана от Роджър. Като ви видях да се измъквате тайно от палатката, разбрах, че вече сте много по-добре. — Усмивката му беше момчешка.

Толкова беше хубаво да чуе, че Ги се е тревожил за нея. Въпреки това попита бързо:

— А къде ме водите сега?

— В църквата на абатството. Пред брачния олтар.

Лейла не повярва на ушите си. Потърси погледа му, но той я потегли след себе си напред.

— Мисля, че по някакъв начин сте разкрили истинските лица на брат ви и коварната му жена.

— Да, така е. Но това още не означава...

Ги дьо Варен спря толкова внезапно, че Лейла се олюля и едва не падна. Усмивката изчезна от лицето му и отстъпи място на мрачна решителност.

— Какво още трябва да се случи, за да ви убеди, милейди? Трябва да знаете какво искате, защото лейди Мод веднага е хукнала да повика брат ви. Или ще се съгласите да станете моя жена, или ще приемете участта, която ви е отредил Роджър Жерве. Ако се съди по тайното измъкване от палатката му, сигурно е измислил нещо не много приятно. Затова побързайте.

Лейла хвърли бърз поглед към заплашителната сграда на абатството.

— Защо ме принуждавате да извърша нещо, което не искам? Знаете, че след всичко, което ми причинихте, мога само да ви мразя. И винаги ще ви мразя.

— Не бъдете толкова сигурна.

Макар че сърцето ѝ възликува, Лейла продължаваше да се колебае. Не можеше да се върне при Роджър, в никакъв случай. Ги дьо Варен беше единственото ѝ убежище в това отчаяно положение. А бракът с него не означаваше, че ще забрави завинаги надеждите си да се върне в Дамаск. Не, този брак щеше да ѝ помогне да спечели време, а точно то ѝ беше необходимо сега. Време, за да измисли нов план.

— Добре, лорд Дьо Варен, ще стана ваша съпруга.

Очите му заблестяха, в гласа му прозвуча неизказано облекчение:

— Повторете тези думи пред свещеника, мила моя. А сега тичайте. Трябва да побързаме.

— Няма ли да е необходимо съгласието на брат ми?

— Не, слава Богу, не. Светата ни църква е сметнала, че когато невестата е навършила петнадесет години, може да решава сама. Побързайте!

Двамата се прикриха в сянката на сивите стени и скоро влязоха в хладното, сенчесто преддверие на Божия дом.

— Ей, вие, почакайте! — Ги повика един монах в черно расо, който тъкмо излизаше през вратата.

— Мене ли имате предвид, милорд?

— Да, вас. — Ги стисна здраво ръката на Лейла и се запъти към монаха. — Има ли свещеници в църквата?

— Разбира се, милорд. Молят се пред главния олтар.

— Прекрасно. Вземете това. — Той свали от гърдите си тежката златна верижка и я подаде на монаха. — Занесете го веднага на крал Едуард.

— На Негово величество? — повтори монахът с широко разтворени от изненада очи.

— Точно така. Кажете му, че лорд Дьо Варен и младата му съпруга са потърсили защита в църквата на абатството и го очакват в дясното крило зад олтара. Разбрахте ли ме?

— Да, милорд, в дясното...

— Добре. Кажете му още да побърза, ако не иска в деня на коронацията му да се пролее кръв. Той ще разбере какво имам предвид. — Ги го побутна нетърпеливо към вратата. — Вървете, и побързо!

Монахът кимна с глава и се втурна забързано по каменните стълби. Черното расо се развяваше зад гърба му.

Свещениците пред олтара, свели глави в безмълвна молитва, скочиха изненадано и се обърнаха към влязлата двойка. Ги вървеше с широки крачки, Лейла подтичваше след него, останала без дъх.

— Един от вас трябва да ни венчае, свети отци — проговори почитателно лордът. — Другите ще бъдат свидетели на церемонията.

Лейла не смееше да вдигне поглед. Тримата свещеници очевидно бяха разбрали, че трябва да се бърза, и пристъпиха към тях. Първият, строен, едър мъж, измери с внимателен поглед Ги дьо Варен и направи лек поклон.

— Познавам ви, милорд. Вие сте лорд Дьо Варен.

— Да, аз съм. А това е лейди Лейла Жерве. Дойдохме тук, за да ни венчаете, и то веднага.

Свещеникът се вгледа в зачервеното лице на Лейла и попита бащински:

— А вие дадохте ли съгласието си на благородния господин, милейди? — Когато Ги понечи да отговори, свещеникът го спря с властно вдигане на бледата си, отрупана с пръстени ръка.

Лейла не можа да отговори веднага. Ги притисна с такава сила ръката ѝ, че тя едва не изпищя.

— Да, отче. Дадох думата си на лорда.

— Тогава застанете пред олтара, чеда мои.

Ги дьо Варен усети как цялото тяло на Лейла се напрегна. Когато двамата коленичиха пред олтара, ръката ѝ затрепери в неговата. Докато произнасяха брачните клетви, тя беше свела очи, но като чу твърдото му, решително „Да“, вдигна глава към него. В очите и все още се бореха страх и упорство, но внезапен прилив на топлина омекоти чертите ѝ. Сърцето заблъска като чук в гърдите му, сякаш искаше да ги разкъса. Господи, как обичаше тази жена! Когато свещеникът ги подкани да се изправят, магията на мига се разруши.

Едва бе произнесена брачната благословия, когато откъм вратата долетя разгневеният глас на Роджър Жерве.

— Елате е мен, бързо — прошепна настойчиво Ги и се обърна към свещеника: — Задръжте ги колкото се може по-дълго. Може би животът и на двама ни зависи от това, отче.

Видимо учуден, божият служител кимна. Още преди да е успял да попита нещо, Ги дьо Варен улови за ръка младата си жена и се скри в дясното крило зад олтара. Скри я в един ъгъл, където цареше пълен

мрак, извади меча си и я закри с тялото си, защото в каменния свод отекнаха тежки стъпки и дрънчене на оръжие.

— Къде са те? — изрева като побеснял Роджър Жерве и Лейла изтръпна от ужас.

Ги изпъна рамене и погледна зад гърба си. Лейла се беше свила в най-далечната ниша, аметистовите ѝ очи се взираха неподвижно в полумрака. Неговата красива, упорита и своенравна съпруга трепереше с цялото си тяло. Той ѝ кимна успокоително и сложи пръст на устата си, когато Роджър Жерве повтори ядния си въпрос:

— Говорете най-после, човече! Къде са? И бъдете уверен, че няма да се поколебая да употребя сила, макар че сте божи слуга. Говорете, чувате ли!

— А аз, господине, настоявам вие и хората ви веднага да приберете оръжията си! Намирате се в Божия дом и присъствието ви тук в пълно бойно снаряжение нарушава светостта на това място. Да не говорим за безбожните ви заплахи!

— Махай се от пътя ми!

Ги дьо Варен изкриви лице. Кратък вик на болка отекна в тишината. Дали Жерве беше блъснал свещеника, или се беше осмелил да му стори нещо по-лошо?

— Претърсете църквата, а после и криптата! Намерете ги! Трябва да са тук. Видели са ги да тичат към абатството.

Ги се обърна рязко, придърпа Лейла зад последната дървена пейка и клекна до нея, стиснал в ръка верния си меч. Затаи дъх и зачака. Щеше да мине само минута, докато ги намерят. Численото превъзходство на противника му създаваше грижи. Ако се съдеше по шума и тежките стъпки, Роджър беше довел не само двадесетте рицари, които го придружаваха на коронацията, а и простите войници. Един-единствен човек не можеше да се задържи дълго срещу всички тях. Едуард Плантадженет беше последният му шанс. Само кралят можеше да сложи край на това безумие.

Когато чу приближаващите стъпки, Ги стисна до болка дръжката на меча.

— Ето ги, милорд! — изрева нечий глас. Само след миг войникът лежеше пронизан на пода и стискаше окървавената си ръка. Ги дьо Варен се стрелна като светкавица иззад пейката и удари с такава сила втория нападател, че го просна на земята. Поне дузина рицари се

нахвърлиха едновременно върху него, но отстъпиха назад, когато мечът му изсвистя като светкавица.

— Обграден сте, Дьо Варен, предайте се — заповяда вбесено Роджър Жерве и закрачи към врага си през тесния проход, създаден от хората му. Васалите затвориха редиците си зад господаря и насочиха мечовете си към рицаря. — Не бъдете глупак и престанете да се съпротивлявате.

— Глупакът сте вие, Роджър Жерве, щом мислите, че доброволно ще вляза в лапите ви.

Братът на Лейла направи още една крачка напред и подигравателно изкриви лице.

— Значи припадъкът ви е минал по-бързо, отколкото очаквахме, скъпа сестричке. Трябваше да се сетя, че сте достатъчно умела в лечителското изкуство и знаете как да се престорите на изпаднала в дълбоко безсъзнание. Сигурен съм, че сте чули всяка дума.

— Не му отговаряйте, Лейла — проговори предупредително Ги дьо Варен. Можеше само да се надява, че тя ще се вслуша в съвета му. Не биваше да дразнят и без това бесния Роджър. Когато младата му жена замълча, той изпита безкрайно облекчение. Вероятно беше твърде уплашена, за да може да говори.

— Да приема ли, че съм дошъл твърде късно, за да предотвратя венчавката?

— Точно така, лорд Жерве — отговори невъзмутимо Ги. — Сестра ви каза своето „Да“ пред олтара и вече е моя законна съпруга.

— Вярно ли е това, скъпа сестро?

— Да — отговори тихо Лейла и в погледа на брат ѝ пламна такава дива омраза, че в този миг той се превърна за нея в живо възплащение на злото.

— Тогава сте допуснали неппростима грешка. Ей, вие двамата, хванете я!

Лейла изпищя ужасено. Двама рицари се хвърлиха към нея и в същото време Роджър размаха меч си, за да прониже гърдите на врага си. Ги успя да се метне настрана, но падна на колене и нададе дрезгав вик. Лейла помисли, че съпругът ѝ е загубил съзнание, и отново изпищя. Видя как нападателите го обграждат от всички страни и пред очите ѝ причерня.



— Не, не, пуснете го! — изпищя тя. Отчаяните ѝ викове огласиха притихналата църква. Обезумяла от ужас, тя се отбраняваше като тигрица от двамата рицари, които се опитваха да ѝ извият ръцете на гърба.

— Спрете веднага! В името на краля, приберете оръжията си!

Лейла замръзна на мястото си. От очите ѝ потекоха сълзи на облекчение. Като през мъгла видя как Роджър и хората му се обърнаха и се озоваха срещу две дузини рицари в пълно въоръжение. Начело на малкия отряд беше застанал Едуард, кралят на Англия, и стискаше в десница обкован със скъпоценни камъни меч. Двата мъже, които я държаха, отстъпиха почтително настрана.

Когато Лейла изхълца задавено и се свлече на колене, Ги дьо Варен се втурна към нея като обезумял. Улови я, преди да падне, и я притисна до гърдите си. Устните му зашепнаха дрезгаво:

— Няма нищо, любима, всичко е наред. Спасени сме.

— Роджър ви рани, мили господарю, видях го!

— Само драскотина, скъпа моя, не си струва дори да говорим за това.

Лейла скри лице в рамото на съпруга си и захълца приглушено. Никога не беше изпитвала такова огромно облекчение. Избликът на чувства я изненада. Никога не беше смятала, че е способна на такова нещо. Само преди минути му беше казала, че го мрази, а сега трепереше от страх за живота му!

— Свалете оръжията, какво чакате! — заповяда твърдо кралят и даде знак на хората си. Рицарите заобиколиха нападателите. Бледи и мрачни, мъжете трябваше да се подчинят.

— Обяснете мотивите за действията си, лорд Жерве — нареди сухо Едуард.

Роджър изпъна широките си рамене и застана пред монарха с гордо вдигната глава.

— Исках само да защитя онова, което ми принадлежи, Ваше величество. Лорд Дьо Варен дори не сметна за необходимо да поиска съгласието ми, преди да принуди сестра ми на тази венчавка. Изисквам бракът веднага да бъде обявен за невалиден, преди да... преди да бъде консумиран. — Последната дума беше произнесена с дълбоко отвращение.

— Какво имате да кажете по този въпрос, лорд Дьо Варен? Как ще отговорите на обвинението?

— В този случай съгласието на лорд Жерве не е необходимо, Ваше величество — отговори невъзмутимо Ги. — Дамата ми даде думата си. Законът не изисква нищо повече. Освен това бракът ни вече е сключен пред Бога и това стана в деня, когато се заклет да направя тази дама своя съпруга.

Лейла побледня като платно, макар да знаеше, че това признание е необходимо. И все пак, да заяви пред толкова хора, че още преди венчавката е влязъл в леглото й...

— Мога да ви дам доказателство, Ваше величество — продължи все така спокойно Ги дьо. Варен. — Аз бях този, който отне невинността на лейди Лейла, а господата Робърт Бърнъл и Хенри Лангтън са мои свидетели.

— Невинността на една харемска дама, как ли пък не! — изръмжа презрително Роджър Жерве.

— Тихо! — извика възмутено кралят. — Как смеете да осквернявате това свято място с безбожните си приказки! — Той пое дълбоко въздух и се обърна към Лейла. В строгия му глас прозираше вродена деликатност: — А вие, милейди, вие по своя воля ли казахте „да“ пред светия олтар?

Лейла сведе глава. Тишината под високия свод беше потискаща. Струваше й се, че всички присъстващи чуват лудото биене на сърцето й.

— Да, Ваше величество. — При тези думи Ги дьо Варен я притисна с благодарност до могъщите си гърди.

— Така да бъде — реши кралят и отново се обърна към Роджър Жерве: — Трябва да знаете, лорд Жерве, че имам пълното право да ви прогоня от двора си заради безредиците, които предизвикахте в днешния празничен ден. Ала безкрайната почит към свещения повод, по който всъщност сме се събрали днес, не ми позволява да прибегна до това строго наказание. Не забравяйте обаче едно: ако още веднъж извадите меч в църква или посмеете да се доближите със зли намерения до лорд и лейди Дьо Варен, главата ви ще падне под секирата на палача!

Изпълненият му с отвращение поглед се насочи към мъжете, които се гърчеха на пода и стенеха от болка.

— Изнесете ги навън — заповяда остро той.

Кралят изчака, докато Жерве и рицарите му излязат през главния вход на църквата, и продължи с усмивка:

— Да ви изпратя ли личния си лекар, Дьо Варен? Някой трябва да се погрижи за ръката ви.

Ги дьо Варен сведе поглед към младата си съпруга и си пожела по-скоро да изтрие с целувки сълзите от бузите ѝ.

— Не, Ваше величество, благодаря ви. Сигурен съм, че лейди Дьо Варен знае как да се погрижи за мен.

— Тогава ще ви чакам на празничната вечеря. Съпругата ви ще получи всичко необходимо, вода, ленени превръзки и мехлеми. Трябва само да заповяда.

— Много съм ви задължен, Ваше величество.

Едуард пристъпи с усмивка към стария си приятел и окачи на врата му тежката златна верижка.

— Не си струва да се говори за това, Дьо Варен. Днешният ден ще се запечата дълбоко в паметта ми, както и във вашата, надявам се, след всичко, което се случи тук. Какво ще кажете?

Ги усети как неизпитвано досега вълнение стегна гърлото му и не можа да отговори. Вместо това целуна нежно тила на младата си жена и я притисна още по-здраво до себе си, преди да последва краля към изхода на църквата.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Харесват ли ви тези покои, Лейла? — Ги дьо Варен трябваше да чака дълго, за да получи отговор. Едва се сдържаше да не скочи, да изтича до прозореца и да грабне Лейла в обятията си. Жена му беше толкова замайващо красива с тази абаносовочерна коса, падаща на меки вълни по раменете ѝ. Простата сребърна одежда подчертаваше линиите на възхитителното ѝ тяло.

Ги беше решен да остане на мястото си. Тази вечер трябваше да бъде особено внимателен. Все пак това беше сватбената им нощ, нощта, за която беше мислил, че е отдалечена от него с дни, дори със седмици. Все още не можеше да повярва, че Лейла е станала негова жена. Тази нощ щеше да постави ново начало в отношенията им. Тя трябваше да бъде пример за многото нощи, които щяха да я последват. Тази нощ трябваше да бъде нещо съвсем особено.

Откакто се бяха върнали от празничната вечеря, Лейла се държеше хладно, беше затворена в себе си и не отронваше нито дума. Дори сега, няколко часа по-късно, тя стоеше до прозореца, сякаш беше твърдо решена да не му обръща внимание. При това Ги усещаше колко е напрегната, макар че тя отчаяно се опитваше да не го показва. Вече я познаваше достатъчно добре, за да знае, че зад упорито вирнатата брадичка и отметнатата назад глава дебне не само твърдоглавието, а и страхът.

Слава богу, той беше успял да отклони рицарите си, придворните дами и дори самата кралица от намерението им да устроят обичайното веселие около брачното легло. Лейла щеше да се обърка още повече и никога нямаше да му позволи да консумира брака им пред лицата на ликуващите жени и мъже. Не, трябваше да действа много бавно и внимателно. Трябваше да се въоръжи с цялото си търпение, с цялата си нежност и деликатност, макар че Лейла постоянно предизвикваше недоволството и гнева му. Искаше тя да се почувства добре, да се усмихва и дори да се засмее от сърце, както през онзи следобед, когато плаваха по Рона. Искаше да я обезщети богато за всички преживени

страдания, на които я беше изложил, откакто я беше извел от Дамаск против волята ѝ. Искаше тя да разбере, че той е в състояние да я направи щастлива, че я очаква с цялата си любов, че иска само тя да отвори сърцето си за него.

Ги дьо Варен беше готов да даде всичко, което притежаваше, за да чуе двете прости думи: „Обичам ви“. И нямаше да се предаде, докато не ги чуеше. Беше се заклел в това, когато свещеникът ги свърза в свещен брак.

От гърлото му се изтръгна тежка въздишка. Лейла все още не бе отговорила на въпроса му. Не му оставаше нищо друго, освен да си говори сам.

— Мисля, че беше много любезно от страна на братовчед ми, граф Съри, и съпругата му да заменят обширните си покои за моето тясно апартаментче какво ще кажете?

Лейла хвърли бърз поглед към едрата му фигура и поруменя. Ги се беше настанил удобно в един висок стол и не я изпускаше от очи. Трепкащите светлилки на свещите играеха по златната верижка, която все още висеше на шията му. Позата му беше отпусната, макар че вътрешно трепереше от напрежение.

Погледът ѝ се насочи към скъпоценните стенни килими, на които бяха изобразени ловни сцени. Една ранена сърна се мъчеше да се изплъзне от преследващите я ловци и бясно лаещи кучета. Лейла въздъхна и отново се загледа в тъмната нощ.

В душата ѝ зееше черна дупка. Никъде не се виждаше светлинка. Чувстваше се отчаяна като окървавената сърна, а Ги дьо Варен беше този, който я преследваше. Защо, защо се беше съгласила да стане негова жена? Не беше ли по-добре да се венчае за онзи богат търговец, веднага след сватбата да открадне парите му, да се метне на някой кон и да препусне като вятър към скалите на Дувър, преди мъжът ѝ да е посмял да я отведе в леглото си? За кой ли път се беше оставила да я водят чувствата. Каква глупачка беше...

— Защо не казвате нито дума, Лейла?

Без да се помръдне, тя отговори:

— Нямам какво да ви кажа. Уморена съм.

— Това е съвсем естествено. Защо тогава не се пригответе за спане?

Лейла издаде някакъв задавен звук и погледна съпруга си. В очите му се четеше разбиране, лицето му беше скрито в полумрака. Дали наистина намекваше, че няма да упражни съпружеските си права?

— Аз също съм уморен — допълни тихо той и се наведе да събуе ботушите си. — Денят беше богат на събития, а утре предстои големият рицарски турнир.

Богат на събития? Това беше твърде слабо казано. Лейла го изчака да свали колана с меча и да откачи златната верижка.

После бързо сведе поглед и сърцето ѝ заби като лудо, защото Ги най-спокойно съблече туниката през главата си. Напусна мястото си до прозореца и мина от другата страна на леглото, за да затвори завесите от синя дамаска. Така поне можеше да се съблече незабелязано.

Тя сведе очи към пода и забеляза добре познатата ѝ кожена торба с малкото ѝ лични вещи. Някой я беше донесъл от палатката на брат ѝ. Тя свали бързо роклята и долната риза, които носеха следи от успешното ѝ бягство, и с треперещи ръце нахлузи през главата си бяла ленена нощница. Макар че беше тънка, материята беше плътна и скриваше тялото ѝ, освен това беше скромна, почти като монашеска одежда. Трябваше да бъде благодарна дори за това. Тя изчетка дългата черна коса, сплете я на хлабава плитка на тила и духна двете свещи, поставени на ниската масичка до леглото. Половината помещение потъна в полумрак.

Куражът ѝ угасна със светлината на свещите и тя се поколеба. Когато последния път легна в едно легло с Ги...

Тя чу как мъжът ѝ се пъкна под завивката и не посмя да се обърне. По тялото ѝ се разля гореща вълна, бузите ѝ пламнаха. Ами сега?

— Лейла?

Жената пое дълбоко въздух, но не отговори.

— Време е да си лягате.

По-добре беше да избяга, но знаеше, че той ще я улови без усилия, преди да е успяла да направи и крачка към вратата. Ако се опиташе да избяга, щеше да го разгневи и да усили желанието му. Може би наистина беше уморен, както бе казал, и щеше да я остави да заспи спокойно? Денят им беше дълъг и напрегнат. Тя вдигна безшумно завесата и отметна завивката.

Меката светлина на малката газена лампа върху масичката огряваше леглото и правеше огромната мъжка фигура, облежната на възглавниците, още по-внушителна.

Дълбоките сини очи не се откъсваха от лицето ѝ.

— Вече си мислех, че ще се наложи да дойда и да ви взема, мила моя.

Лейла беше поразена от тази картина на съвършена мъжественост и не можеше да си поеме дъх. Защо съпругът ѝ беше толкова красив, че при вида му всяка жена започваше да мечтае за невъзможни неща? Защо беше нахлул така дръзко в живота ѝ и заплашваше да разруши всичките ѝ планове?

Ги се подпря на възглавниците, зави небрежно хълбоците си и бронзовата му кожа сякаш заблестя на фона на белия чаршаф. В играта на светлини и сенки мускулите по гърдите и раменете изпъкваха силни и могъщи. Дългата коса беше пригладена назад. На дясното рамо личеше белегът от добре зарасналата рана. През бялата превръзка малко по-долу се процеждаше кръв.

— Позволете първо да видя раната ви — прошепна тихо Лейла.

— Не е нужно, мила. Добре съм. Легнете си най-последно, защото в покоите става студено и ще настинете.

Лейла се престори, че не вижда протегнатата му ръка, мушна се под завивките и веднага му обърна гръб. Сви се в най-външния край на леглото, където рискуваше и при най-малкото движение да се претърколи на пода.

Ги потисна с мъка напирания в гърлото му смях.

— Внимавайте, Лейла, защото ако смятате цяла нощ да спите така, ръката ви ще увисне от леглото. А лейди Елеонор се оплака, че палатът гъмжи от мишки. Може би вече ни дебнат от ъглите.

— Мишки? — Лейла се надигна и очите ѝ се разшириха от ужас. Ги кимна и едва се удържа да остане сериозен. Ала плахият поглед, с който Лейла обходи обширното, почти празно помещение, го отрезви. Не можеше да разбере защо жена му изпитва смъртен страх от мишките. Е, днес вероятно надделяваше страхът от собствената ѝ жажда за любов, която грееше така ярко в очите ѝ. Преди малко, когато вдигна завесите, в погледа ѝ се четеше страстен копнеж. Защо продължаваше да се страхува от себе си — и от него? Макар и

колебливо, тя се премести към средата на леглото, но остана с гръб и проговори тихо:

— Лека нощ, скъпи господарю.

О, не. Днес беше сватбената им нощ и за сън не можеше и да се мисли. Ръката му се протегна сякаш от само себе си и я привлече в прегръдката му. Лейла затаи дъх и се скова, но не посмя да се възпротиви.

— Нали казахте, че сте много уморен?

— Нима умореният съпруг няма право да прегърне жена си? — възрази с усмивка той.

Лейла премълча, макар че много ѝ се искаше да му изкрещи: „Не!“ Ако не помръдваше, той сигурно щеше да помисли, че е заспала, и да последва примера ѝ.

— Напротив — пошепна едва чуто тя. Обаче, когато ръката му се плъзна по бедрото ѝ, дъхът ѝ се ускори. Той беше казал, че ще я държи в прегръдката си, не, че ще премине към по-смели нежности. Ги остави ръката си върху бедрото ѝ и Лейла се прозя. После затвори очи, отдръпна се от него и притисна лице във възглавницата. Усещаше и по гърба си всяка линия на тялото му, гърдите, хълбоците, паниращата му мъжественост.

— Пуснете ме! — извика сърдито, уплашена от възбудата му. — Защо ме излъгахте? Вие не искате да спите, а пак да... — Тя не можа да произнесе думата.

Ги я притисна по-силно. Топлият му дъх милваше тила ѝ и дразнеше чувствителното място зад ухото ѝ.

— Не ви излъгах аз, вие сама се излъгахте. Нима не знаете, че по време на сватбената нощ почти не се спи? Нали иначе няма да остане време за любов?

— Аз не ви обичам.

— Затова пък аз ви обичам с цялото си същество — отговори сериозно той. — Обичам ви повече от живота си. В мен има толкова любов, че ще стигне и за двама ни, докато един ден и вие признаете, че ме обичате.

— Този ден няма да дойде никога.

— Напротив, мила, ще видите, че ще дойде. — Той я обърна меко към себе си, помилва шията и брадичката ѝ, впи очи в нейните. — Сигурен съм, че ще дойде.



Лейла усети устните му върху своите и в главата ѝ сякаш нещо избухна. Целувката му беше толкова нежна, че в душата ѝ се надигна вик. Езикът му милваше устните ѝ, които се отвориха под натиска и му позволиха да си проправи пък към меката вътрешност. Когато целувката стана настойчива, бурна, Лейла ѝ отговори с цялата си дълго съдържана страст. Не знаеше колко време е минало, когато се видя да лежи по гръб, обвила с ръце тила му.

— Много искам да узная всичко за вас, Лейла — проговори дрезгаво мъжът ѝ нежно помилва бузата ѝ. — Всичко. За мен вие сте една прекрасна загадка, каквато е и най-ярката небесна звезда. Какво ви кара да се усмихвате, да се смеете? — Той я целуна отново, пламенно и нежно, а после зашепна над полуотворената ѝ уста: — Искам също да узная какво ще ви накара да стенете от удоволствие и да се извивате под мен...

Зави ѝ се свят. Дори не помисли да се съпротивлява, когато той мушна ръка под нощницата ѝ и я плъзна нагоре по бедрото ѝ. Милувките му бяха леки като перце. Помилва бедрото ѝ с връхчетата на пръстите си, мина през корема и влезе в долчинката между гърдите ѝ, откъдето лъхаше сладък аромат на розово масло. Лейла извика задавено, когато ръката му обхвана едната ѝ гърда и предпазливо я притисна.

— Значи това ви харесва — прошепна пресипнало той и езикът му остави пареща следа по шията ѝ. Грапавата му длан търкаше чувствителното връхче, напред-назад, напред-назад, докато от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон. — Кажете ми, Лейла, кажете ми дали това ви е приятно. Искам да го чуя от устата ви.

— Да — прошепна тя и отметна глава назад.

— Тогава ще направя още нещо, което ще ви хареса още повече.

Лейла отвори широко очи, когато Ги изведнъж отметна завивката и застана на колене. Протегна ръка и с едно-единствено движение на ръката раздра нощницата ѝ. Ето че беше гола пред него. Той притисна тялото ѝ между мускулестите си бедра и се приведе към нея. Езикът му започна да описва кръгове около втвърдилите се розови зърна. Първо около едното, после около другото. Влажни, огнени кръгове.

— Как ви харесва това, прекрасна моя? — попита дрезгаво той. Милувките му ставаха все по-настойчиви.

Лейла не можеше да говори. Изпитваше толкова силно удоволствие, че гърлото ѝ пресъхна. Всяка мисъл за съпротива отдавна беше угаснала във вихъра на чувствената наслада, която пареше вътрешностите ѝ. Сега искаше само Ги да продължи да я възбужда и да подхранва сладкото мъчение, което разтърсваше тялото ѝ като в треска.

Мъжът взе в устните си твърдото зърно на гърдата ѝ, засмука го и Лейла впи нокти в напрегнатите му бедра. Изкушаваше се да го възбуди още повече по начина, на който я беше научила Маджида, но един тих вътрешен глас я предупреди да не се отдава напълно на страстта. Не биваше да се оставя изцяло във властта на този мъж, който и без това притежаваше почти напълно тялото ѝ.

Скоро обаче слабото предупреждение на вътрешния глас заглъхна, защото Ги разтвори краката ѝ и коленичи между тях. Горещата му уста остави пареща следа по опънатия ѝ корем.

— Вече знам как да ти доставя удоволствие, любов моя — прошепна задавено Ги и потопа върха на езика си във вдлъбнатинката на пъпа. Изненадана от нахлулите в утробата ѝ сладостни тръпки, Лейла се изви като дъга и се вгледа в пламтящите от страст сини очи. Мъжът се изсмя дрезгаво и продължи пътя си към малкия черен триъгълник между бедрата ѝ.

Когато пъхна ръце под задника ѝ и я вдигна към устата си, от гърлото ѝ се изтръгна писък. Ги дишаше тежко и топлият му дъх милваше интимните ѝ части не по-малко сладостно от парещия му език. Лейла се вкопчи като удавница в меките чаршафи, бедрата ѝ затрепериха от напрежение. Обля я гореща вълна на възбуда, произлязла от мъничката, пулсираща точка, която Ги милваше с устни.

— Моля те — прошепна задавено тя, изви тялото си под него и заби нокти в раменете му. — Моля те — повтори задъхано тя, — не мога повече да понасям...

Ги не чу молбата ѝ, омаян от сладкия ѝ аромат, от обгърналата го топлина, и потисна парещото желание в слабините си, за да я доведе до върха на екстаза. Едва когато тялото ѝ безконтролно се разтрепери и тя застана отчаяно, той се изправи, улови ръцете ѝ, вдигна ги над главата и проникна в нея колкото можеше по-дълбоко.

— О, Лейла, колко пъти съм си мечтал за това...

Тя се разтвори, за да го приеме, и той започна да се движи, отдръпна се назад, за да се потопи след това още по-дълбоко, напред и назад, отново и отново. Беше си обещал да бъде нежен и внимателен, за да продължи взаимното им сливане и да забави върха, но не можа да издържи дълго. Тласъците му ставаха все по-силни, по-бързи и мощни, Лейла нагоди ритъма си към неговия, обвини го с хълбоците си, за да го поеме още по-дълбоко в себе си, докато и двамата усетиха сладостта на приближаващия оргазъм.

— Лейла — произнесе дрезгаво Ги и не можа да удържи напора в слабините, който не беше изпитвал никога досега, с никоя друга жена. — Хайде, Лейла...

В продължение на един безкраен миг тя се почувства разкъсана на две. Заля я вълна на безпаметно удоволствие, вдигна я високо във въздуха и тя забрави всичко около себе си, освен безумното биене на сърцето си. Изведнъж усети как дълбоко, дълбоко в нея се изля нещо влажно и горещо.

Не можеше да каже колко време е минало, докато Ги пусна ръцете ѝ и се повдигна на лакти. Най-после можеше свободно да си поеме дъх и успя дори да отвори очи. Усмивката на мъжа издаваше безкрайна нежност.

— Мисля, че ви доставих удоволствие, любов моя — проговори тихо той и целуна горещите червени устни. После меко отърка хълбоците ѝ в своите, без да се отделя от нея. — Трябва да знаете, че и вие ме ощастливихте безмерно много — прибави с усмивка той.

Лейла не отговори, само бузите ѝ пламнаха още по-силно. Ги го забеляза и гърлено се изсмя. После сведе глава и отново засмука зърното на гърдата ѝ.

Лейла изпъшка недоволно и направи опит да се освободи.

— Какво правите? — попита невярващо тя. — Та нали ние току-що...

— Нима смятате, че съм ви се наситил, скъпа съпруго? — Възбудата му нарастваше. Още отсега знаеше, че никога няма да се задоволи, колкото и пъти да я люби. — Сватбената нощ трае до късно сутринта. Има толкова неща, които бих желал да споделя с вас, а сигурно и вие можете да ме научите на нещо.

Той отмести поглед от напращелите ѝ гърди и я погледна в очите.

— Научете ме на някои от изкуствата, които сте овладели в харема, Лейла. Хайде, разкрийте ми някои от тайните си.

В гърдите ѝ се надигна гняв. Нима наистина очакваше, че тя ще сподели наученото с него? Това щеше да означава окончателно предателство към Дамаск и Джамал Ал-Азис. Досега беше успяла с много усилия да запази една част от себе си недокосната и нямаше намерение да му я разкрие.

— Каквото и да съм научила там, лорд Дьо Варен — отговори хладно тя, — то не е предназначено за вас, а за законния ми съпруг.

— Аз съм вашият законен съпруг, Лейла.

— Не сте. — Лейла съжали за думите си още преди да ги е изговорила докрай.

Ги изпъна могъщото си тяло и в очите му лумна тъмен пламък.

— Вие станяхте моя жена пред Бога и пред хората. Бяхме венчани в свещена церемония пред олтара — напомни ѝ мрачно той, опитвайки се да овладее гнева си. — Дадохте ми дума и тя бе потвърдена от свещеника и от крал Едуард. Ако това не ме прави ваш законен съпруг, лейди Дьо Варен, кое тогава? — Изведнъж той се претърколи по гръб и я сложи върху себе си. Косата ѝ отдавна се беше разплела и сега загърна и двамата като було от черна коприна. Лейла се опря с две ръце на мускулестите му гърди и усети под връхчетата на пръстите си лудото биене на сърцето му. Ги я улови за талията и отново се задвижи в нея. Прегръдката му ставаше все по-силна, дъхът му идваше на мощни тласъци.

— Казах ви, че ще дойде ден, когато ще ми признаете любовта си. Ако това означава, че трябва да чакам, докато сте готова да споделите с мен всичко, което знаете, което сте, нека да бъде така. Но винаги помнете едно: вие сте моя законна съпруга.

Гневът ѝ се изпари, изместен от надигащото се желание. Бавните, равномерни тласъци и силната чувственост, която се излъчваше от него, я накараха да забрави всичко около себе си. Все пак някаква част от нея продължаваше да я убеждава, че Ги притежава само тялото, но не и душата ѝ. Един ден щеше да го напусне и завинаги да избяга от любовта му. Ала тези мисли отлетяха някъде много далеч, когато той я притисна до себе си и отново започна да милва и целува гърдите ѝ. Страстта я понесе на крилете си.

— Един ден ще ме обикнете, Лейла, бъдете сигурна в това. Ще ме обикнете, знайте го.

Колко още щеше да се съпротивлява, без да пропадне в пропастта? Без да признае пред себе си онова, което вече усещаше дълбоко в най-интимната си същност? Нима отдавна не го обичаше с цялото си същество?

— Мило дете, събудете се най-после! Трябва да се окъпете и облечете, иначе ще закъснеем за откриването!

Лейла примигна и седна в леглото, когато забеляза трите дами, застанали пред нея. Познаваше само една от тях, закръглената лейди Матилда дьо Варен, графиня Съри, съпруга на феодалния господар граф Съри. Другите две лица ѝ бяха чужди. Вероятно са ѝ били представени, когато с Ги се появиха на тържествата след коронацията.

Къде беше мъжът ѝ? Едва сега забеляза, че е сама в леглото.

— Вашият съпруг е зает от ранна сутрин с подготовката на големия турнир, детето ми — обясни добродушно лейди Матилда.

От ранна сутрин? Нима не му беше необходим сън след тази дълга любовна нощ? Споменът за преживяното удоволствие я накара да пламне от срам. Лейди Матилда улови ръката ѝ.

— Ставайте най-после, Лейла. Благородният рицар гори от нетърпение да види красивата си съпруга седнала в кралския павилион. Но може би вие не знаете, че рицарите минават да поздравят дамите? Знам, че сте много изтощена след първата си брачна нощ, но не бива да закъсняваме.

Когато двете млади дами захихикаха зад гърба ѝ, лейди Матилда замлъкна и ги измери с укорен поглед.

— Познавате ли дамите, Лейла? — попита тя, но като си припомни при какви необикновени обстоятелства беше извършена вчерашната венчавка, побърза да добави: — Доведох лейди Маргарет Грей и лейди Бланш дьо Хенгъм, за да сте в компанията на ваши връстнички, докато седите в павилиона, мила. Техните съпрузи също ще яздят днес под знамената на граф Съри.

Без да се бави повече, графинята дръпна завивките и Лейла засрамено закри с ръце голите си гърди.

— Дете, тук сме само жени и нямаме какво да крием. Хайде, влизайте бързо във ваната, преди водата да е изстинала.

Лейла се подчини и си спомни, че Ги беше нарекъл съпругата на братовчед си истинска майчица. Не само за собствените си многобройни наследници, но и за всички рицари и техните съпруги. Нищо чудно, че беше решила да вземе под крилото си и новата лейди Дьо Варен.

Лейла се остави в ръцете на двете слугини, които чакаха скромно в ъгъла, и се наслади на горещата, освежителна баня.

— Коя рокля ще облечете днес? — попита забързано графинята. Лейла обърна глава и не повярва на очите си. Пет прекрасни роби с подходящи по цвят воали бяха разпрострени на леглото и образуваха прекрасна разноцветна дъга от кралскосиньо, виолетово, яркочервено, люляково и прасковено.

— Вашият съпруг накара шивачките на Нейно величество Елеонор да работят цяла нощ, за да можете да си изберете, която пожелаете — обясни гордо лейди Матилда.

Лейла я гледаше смаяно. Ето за какво беше мислил Ги дьо Варен, докато тя си блъскаше главата как да се държи през идващата нощ и се измъчваше от безименни страхове. А после всичко беше толкова прекрасно, беше я направило толкова щастлива, че само при спомена за нежността му по тялото ѝ се разливаха горещи вълни.

Гласът на лейди Матилда я върна в действителността:

— Ги сам избра цветовете, Лейла. Искаше да подчертае още повече необикновената ви красота. Той много се гордее с вас, мило дете.

— Лорд Дьо Варен изпрати двама свои рицари в града, за да ви купят ето това — намеси се възбудено лейди Маргарет и ѝ показа прекрасен сребърен колан.

— И този накит! — добави възхитено лейди Бланш и вдигна в ръце сребърна диадема, обсипана с огромни аметисти. — Колко сте щастлива, че имате такъв щедър съпруг!

— И толкова богат — допълни през смях графинята, която тъкмо проверяваше здравината на коприната. — Той ще ви нагласи като кралица, защото ви обича с цялото си сърце. А вие искахте да се върнете в Дамаск! Много съм щастлива, че навреме се осъзнахте.

Лейла се сгърчи, сякаш я бяха ударили. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Нима Ги беше разказал историята ѝ на всичките си роднини?

Или необикновената ѝ съдба се предаваше от уста на уста сред целия двор?

Лейди Матилда веднага разбра, че е постъпила нетактично, и побърза да поправи грешката си.

— Простете ми, мила, знам колко ви е трудно да свикнете с новата обстановка. Досега сте се държали много храбро тук, с нашите чужди и невинаги приятни за вас нрави и обичаи. Бъдете благодарна, че си избрахте истинския мъж. Ги е смел воин, верен рицар и един от най-добрите приятели на краля. Какво повече може да си пожелае една жена?

Лейла хвърли бърз поглед към скъпоценните одежди и тихо въздъхна. През първата им брачна нощ Ги дьо Варен в никакъв случай не се беше държал като варварин. Никой нецивилизован човек не би проявил толкова внимание и нежност към съпругата си. Несигурността отново я загриза. Снощи беше готова да повярва, че е започнала да обича мъжа, когото се беше заклела да мрази. Дали наистина щеше да го напусне, ако ѝ се удадеше удобен случай да избяга?

— Още не сте ни казали коя рокля ще облечете, Лейла.

Гласът на графинята изтръгна младата жена от нерадостните мисли и в същото време я наведе на една идея. Какво ли щеше да стане, ако успееше да убеди Ги дьо Варен, че поради съвършено различния си произход двамата не могат да имат щастлив брак? Сигурно той щеше да се зарадва, че може да я изпрати обратно в Дамаск. Забележката на графинята показваше само, че тя се е предала твърде лесно и прекалено бързо се е пригодила към чуждоземните обичаи. Не, от днес нататък ще се държи другояче. Ще покаже не само на Ги дьо Варен, а и на всички тези варвари наоколо, че е много различна от тях и смята да си остане такава.

— Ще облека яркочервената рокля — отговори твърдо тя.

— Прекрасно. Сигурна съм, че ще ви стои много добре.

Оттук нататък всичко тръгна с луда бързина. Слугините я подсушиха с големите кърпи и ѝ помогнаха да облече новите одежди. Изчеткаха дългата черна коса и я сплетоха на плитка на тила, като я украсиха със сребърни панделки. Когато лейди Бланш понечи да закрепил на челото ѝ късия воал, за да пада от двете страни на лицето ѝ, Лейла поклати решително глава.

— Не така, това не е правилно. В страната, от която идвам, дамите носят воал не само на главата. Обвиват се целите в непрозрачно покривало и скриват лицето си под друго, също така плътно. Така ни повеляват приличието и женската скромност. Никоя почтена жена не би изложила красотата си на показ, както правите вие. Прощавайте, но аз ще довърша тоалета си сама.

Погледите, които си размениха смаяните дами, я накараха да изпита угризения на съвестта. Не биваше да подлага на такова жестоко изпитание искрената им сърдечност. Лейла побърза да прогони тази неприятна мисъл и затвърди решението си да им докаже, че е различна от всички жени в тази варварска страна.

— Какво правите? — извика ужасено лейди Матилда, когато Лейла взе от масичката едно остро ножче и посегна към кралскосинята одежда.

— Смятам да си направя було, което да ме покрие до петите. Яркочервеният воал ще бъде за лицето.

— Недейте така, ще унищожите красивата нова рокля! — възмути се графинята.

— Няма да напусна покоите си, без да съм добре покрита — настоя Лейла и вирна упорито брадичка.

Матилда дьо Варен хвърли безпомощен поглед към двете млади дами, които бяха загубили ума и дума, и поклати глава.

— Разбира се, мило дете. Направете онова, което смятате за правилно. Само ви моля да побързате.

Лейла се усмихна в отговор и решително разряза синята роба по дължина отпред. Умираще от нетърпение да види лицето на Ги, когато забележеше жена си да седи в кралския павилион в ориенталска одежда.

Чувството на задоволство се задържа дори когато малко по-късно излязоха от покоите ѝ. Появата на новата лейди Дьо Варен вдигна голям шум в двора. Няколко прислужници, които дамите срещнаха по пътя си, толкова се уплашиха, че изпуснаха онова, което носеха в ръцете си. Във всяко помещение, през което минаваха, разговорите замираха. Жените отваряха широко очи, рицарите поглъщаха необичайно облечената стройна фигура с жадни погледи.

Като слушаше забележките, които се разменяха зад гърба ѝ, Лейла едва не избухна в смях. Без да се трогва, тя си проби път през



гъстата тълпа отвън и се запъти към кралския павилион в края на полето за турнири.

Графинята я следваше с поруменяло лице и не смееше да погледне настрана. Двете млади дами бяха толкова развълнувани, че бяха забравили дори да бърбят. Лейла им отстъпи да влязат пред нея и зае определеното ѝ място на втория ред. Още щом седна, върху нея се съсредоточиха всички погледи. Тя седеше с гордо изправен гръб, без да се тревожи от впечатлението, което правеше. Тези хора не заслужаваха да си хаби мислите заради тях. Нека се смеят, нека си шепнат, какво от това? Важното беше, че тя, Лейла дьо Варен, е единствената дама в двора, облечена според правилата на приличието.

Графиня Съри се отпусна изтощено до съпруга си, който я чакаше на първия ред, и въздъхна дълбоко.

— Учудвам се, че все пак дойдохме навреме — рече тя и хвърли гневен поглед към седналата точно зад тях Лейла. — Дали турнирът ще започне със закъснение?

Джон дьо Варен трябваше да положи огромни усилия, за да не се обърне назад и да се зазяпа в новата си роднина, както правеха останалите господа.

— Доколкото разбрах, имали са известни несъгласия кой да излезе на арената, но вече всичко е уредено и тържественият парад ще започне само след минута.

— Дано не е било нещо сериозно — промърмори загрижено лейди Матилда. — Не искам да си развалям целия ден.

— Знаете ли, лорд Жерве настоя да се бие с противник, който не беше изтеглил неговия номер.

Лейла неволно наостри уши. Лейди Маргарет и лейди Бланш последваха примера ѝ.

— И кой беше този рицар, скъпи съпруже?

— А вие как мислите, Матилда?

Сърцето на Лейла внезапно се качи в гърлото. Разбира се, че ставаше дума за Ги дьо Варен.

— Не се тревожете за нищо, Матилда. Самият крал укори Жерве за упорството му и го утеши, че ще има още достатъчно турнири, през които ще може да се срещне с предпочитания от него противник. Нали знаеш, че двамата са непобедими в двубой с копие.

— Този мъж наистина ли имаше нахалството да... — Думите на лейди Матилда заглъхнаха в пронизителния сигнал на тропетите, които възвестиха влизането на рицарите. Херолдите, облечени в пъстри туники, обявиха откриването на рицарския турнир. Дълга редица рицари в пълно бойно снаряжение, възседнали грамадни бойни коне, излязоха на арената под оглушителните викове на събраното множество. Зрителите се стълпиха около оградата, за да виждат по-добре. Вятърът развяваше ярките наметки. Щитовете и шлемовете блестяха под утринното слънце. Забралата бяха спуснати. Перата и другите украси по шлемовете правеха рицарите още по-грамадни и величествени. Дългите копия с развяващи се знаменца пронизваха ясният въздух, триъгълните щитове бяха поставени пред лявото рамо.

Участниците в първия турнир преминаха в тръс пред кралския павилион и Лейла безуспешно се опита да различи Роджър или Ги дьо Варен.

— Как ги познавате? — обърна се тя към лейди Маргарет, която също изглеждаше несигурна и се обърна за помощ към една друга дама, която преди малко бе направила глупава забележка за вида на Лейла.

— Трудно е, наистина, когато човек не познава гербовете. Трябва да знаете, че всеки рицар е нарисувал върху щита си своите цветове и фамилни знаци. Те са извезани и върху наметката му. Гербът може да се види дори върху покривалото на коня.

Лейла кимна и престана да слуша обясненията на дамата. При тези обстоятелства ѝ беше невъзможно да открие Ги дьо Варен. Беше го виждала само с бялата наметка на кръстоносец, на която грееше червен кръст. Лейди Маргарет ѝ се притече на помощ.

— Вижте, ето го там вашият съпруг, лейди Дьо Варен, на огромния бял жребец. На герба му е изобразен легендарният грифон, полулъв, полуорел.

Лейла проследи в каква посока ѝ сочеше лейди Маргарет и затаи дъх, когато най-после съзря грамадната фигура на съпруга си. Той изглеждаше толкова внушителен, толкова красив, че сърцето ѝ заби като лудо. Всички подробности от снаряжението му се запечатаха в паметта ѝ: украсения с пера шлем, тъмносинята наметка, богато извезаното покривало на коня му в същия цвят. Още когато го видя за първи път въоръжен, изпита страх. А сега, когато стоеше пред нея в

цялото си великолепие, възседнал огнен бял жребец, най-после проумя защо сарацините изпитваха такъв див ужас при вида на кръстоносците. Ги дьо Варен приличаше на езически бог, сияещ и непобедим, и тя не можеше да откъсне поглед от него.

След малко той се приближи до павилиона и вдигна глава. Лейла смяташе, че ще се разгневи ужасно, като я види, и се беше подготвила за яростно избухване. Затова изпита безкрайно разочарование, като видя, че той по-скоро се развесели и на лицето му грейна усмивка. За съжаление точно в този миг прозвуча отново сигналът на тропетите. Всички рицари обърнаха конете си настрана и сведоха копията.

Лейла едва успя да отмести поглед от Ги дьо Варен, когато се изправи крал Едуард, редом с него стана и сияещата лейди Елеонор. Глъчката стихна, над обширната площадка се възцари тишина, всички устремиха погледи към монарха.

— Ние, Едуард, новокоронясан крал на Англия, и нашата любима кралица Елеонор, ви поздравяваме с добре дошли.

Надигна се всеобщо ликуване. Кралят почака малко и вдигна ръка.

— Един от тези смели и благородни рицари ще отнесе със себе си наградата на победителя, когато отmine и последният сблъсък. Обявявам рицарските игри за открити. Господата, които жребият определи да се срещнат първи, да застанат пред бариерата.

Лейди Маргарет вече беше разбрала, че съпругът ѝ е между първите дванадесет воини, но като видя противника му, побледня като платно. Той беше целият в черно, черни бяха и веещите се пера на шлема му. Яздеше великолепен вран жребец, който неспокойно потропваше с копито. Щитът му беше украсен със седмоглав жълт дракон.

— Лорд Жерве — прошепна обезкуражено младата дама и сведе глава. Лейла погледна към брат си и по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Роджър наистина изглеждаше застрашителен. Но защо лейди Маргарет беше толкова уплашена? Съпругът ѝ изглеждаше достатъчно силен да се опълчи срещу противника си.

— Ако някой от вас, благородни господа, желае да говори с дамата на сърцето си, нека отиде при нея и помоли за малък знак на внимание, който да му донесе щастие — завърши тържествено крал Едуард и седна.

— Какъв е този знак на внимание? — попита Лейла, когато сър Реймънд Грей насочи коня си към тях.

— Такъв е обичаят — отговори лейди Бланш. — Дамата връчва на своя рицар някакъв талисман, който да го пази по време на боя.

— Нищо не може да предпази мъжа от отредената му съдба — възрази Лейла и с учудване установи, че думите ѝ са засегнали болезнено лейди Бланш. В погледа ѝ се четеше горчива обида.

През това време лейди Маргарет се изправи и развя нежния си бял воал. Хвърли го на съпруга си, който го улови с върха на копието, притисна го до своето сърце и го пъкна в колана си.

— Бог да ви пази, мой любими рицарю — проговори задавено младата жена и проследи с поглед сър Реймънд, който обърна коня си и се насочи към бариерата.

От другата страна лейди Мод вече беше привързала към копието на съпруга си златна панделка.

Един мъж, който стоеше точно под столовете на кралската двойка, извика с пълен глас:

— Заемете местата си, благородни господа.

Лейла узна, че това е така нареченият арбитър, който се назначава за всеки рицарски турнир. Рицарите застанаха зад двете срещуположни бариери и вдигнаха копия. Над арената надвисна тишина. Никой не смееше дори да диша. Чуваше се само пръхтене на коне и плющене на знамена.

Съдията размаха златното знаме, което беше вдигнал, и безброй гърла изреваха в един глас. Дванадесет рицари пришпориха бойните си коне и се втурнаха срещу противниците си с вдигнати щитове и насочени напред копия.

Сблъсъкът беше оглушителен. Лейла гледаше, неспособна да се помръдне. Четирима се строполиха от седлата си на земята, останалите се върнаха по местата си и отново се втурнаха към противниците си. Този път падна и сър Реймънд, но не скочи на крака като останалите, а остана сгърчен в праха. Четирима пажове с цветовете на Дьо Варен се втурнаха към него, вдигнаха го и го изнесоха извън арената.

— Трябва да ида при него — Лейди Маргарет скочи от мястото си, бледа като платно.

— Ще ви придружа — обади се мрачно граф Съри и предложи ръката си на младата дама, при което хвърли многозначителен поглед

към съпругата си. — Трябва да видя дали няма нарушение на правилата... — Без да довърши, той забърза надолу по стълбичката, водейки със себе си олюляващата се лейди Маргарет.

— Правила — промърмори гневно Лейла, все още под впечатлението на случилото се. — Нима един рицарски турнир може да бъде толкова жесток?

Лейди Матилда се обърна към нея и сериозно обясни:

— Съпругът ми ще разбере дали сър Реймънд просто се е ударил лошо при падането, или лорд Жерве си е послужил с остро копие, вместо с тъпо, както предписват правилата. Нищо чудно нарочно да е наранил тежко противника си.

Лейла стисна до болка ръце и ги скри под робата си. Лейди Бланш допълни, че и друг път се е случвало по време на турнир да се решават лични вражди и двубоите да завършат със смъртта на някого от противниците.

— Надявам се само — заключи с треперещ глас младата дама, — че днес и утре няма да се стигне дотам. Моля се утре жребият да не изправи моя съпруг срещу лорд Жерве, защото той е непобедим в двубоите с копие. Досега не е изгубил нито един.

Значи лейди Маргарет имаше право да се притеснява, каза си потиснато Лейла. При тези обстоятелства никой не смееше да се изправи срещу кръвожадния ѝ брат. Сигурно затова Роджър е искал да предизвика на двубой Ги дьо Варен. Така щеше да се сложи край на една дългогодишна кървава вражда.

Лейла едва дишаше. Съпругът ѝ и Роджър Жерве бяха врагове още преди вчерашната прибързана венчавка в Уестминстърското абатство. Тя само беше влошила положението, защото бе осуетила плановете на брат си да си възвърне отнетото богатство. Разбира се, сега Роджър жадуваше да си отмъсти на Ги и беше излял бесния си гняв върху невинния сър Реймънд, излязъл насреща му под омразните цветове на Дьо Варен. При тази мисъл Лейла усети непоносима болка.

— Има един-единствен рицар, който е равностоен противник на лорд Жерве — продължи тихо лейди Бланш. — И това е вашият благороден съпруг. Досега нито един от двамата не е излизал победител в преките двубои помежду им.

Лейла потръпна от ужас и се постара да съсредоточи вниманието си върху следващите битки. Граф Съри се върна едва след доста време,

но без лейди Маргарет. Тя беше останала при съпруга си, който беше загубил съзнание от силния удар в главата. Все пак се разбра, че копието на Роджър е било с тъп връх, значи двубоят се беше състоял според правилата. Лейла усети неизказано облекчение. Само след миг обаче цялата ѝ смелост се изпари, защото на арената излязоха Ги и Роджър Жерве.

Лейди Матилда се изправи като свещ.

— Позволено ли е един рицар да излезе два пъти подред?

Граф Съри кимна, видимо ядосан.

— Да, ако противникът му е съгласен. Ги беше толкова разярен от падането на Реймънд, че изяви готовност да излезе срещу Жерве. Каза ми, че при втория сблъсък Жерве не е изчакал знака и това му е дало предимство. Не видях точно какво стана, но вярвам на Ги.

— Велики Боже! — въздъхна графинята, когато рицарите заеха позиция пред кралския павилион. — Ето какво стана! Сега тълпата ще си получи жадуваното развлечение, и то два дни по-рано от очакваното — прибави угрижено тя.

Лейди Матилда се оказа права. Ликуването на зрителите не знаеше граници. Дали защото на арената щяха да се изправят един срещу друг двамата най-силни рицари, или защото всички бяха осведомени за враждата помежду им, което предполагаше двубой на живот и смърт? Лейла трепереше с цялото си тяло. Ами ако Роджър излезеше победител и Ги паднеше мъртъв? Дъхът ѝ секна, пред очите ѝ падна черна пелена. Едва когато съпругът ѝ спря коня си пред павилиона и вдигна копието за поздрав, разбра какво я очакваше.

— Не се бавете, лейди Лейла — пошепна в ухото ѝ лейди Бланш. — Дайте воала си на благородния рицар. Всички чакат.

Нима това беше последният път, когато имаше възможност да погледне Ги в очите? Нима никога повече нямаше да го държи в прегръдката си и да се радва на целувките му? Едва предупредителните думи на младата дама ѝ напомниха за взетото решение.

— Не мога — отговори с треперещ глас тя. — Не мога да покажа лицето си. Не мога да наруша правилата на приличието заради вашите варварски обичаи.

По редиците на зрителите се понесе шепот. Лейди Бланш нададе ужасен писък. Ала скоро всички замлъкнаха, защото Ги дьо Варен

вдигна ръка и с рицарски жест я притисна до сърцето си. Гласът му прозвуча странно чуждо през спуснатото забрало, но все пак беше достатъчно ясен, за да разкрие веселите нотки в него.

— Любима моя господарке, радвам се, че желаете да запазите красотата си единствено за моите очи. Вашата преданост ме трогва до сълзи.

Нито следа от гняв и укор. Очакванията ѝ отново се бяха оказали напразни. Ги дьо Варен обърна с лекота мощния бял жребец и се върна на мястото си зад бариерата, където Роджър Жерве го очакваше с явно нетърпение. Арбитърът вдигна златния флаг, а когато го спусна, тълпата му отговори с невъобразим ликуващ рев. Полето се огласи от въодушевени викове.

Лейла виждаше само двамата противници, които препускаха като вихър един срещу друг. Копията се сблъскаха с оглушителен шум, последва ги трошене на метал.

— О, небеса, и двете копия се счупиха! — провикна се изумено граф Съри.

Лейла проследи как Ги се връща на мястото си зад бариерата и сърцето ѝ замря. Съпругът ѝ получи ново копие от ръката на един паж, Роджър направи същото. Колко още щеше да продължи тази безсмислена битка? В гърлото ѝ беше заседнала буца. Златното знаме отново бе вдигнато, а когато се спусна, белият и враният кон се хвърлиха един срещу друг. И след третия сблъсък Ги дьо Варен и Роджър Жерве успяха да се задържат на седлата.

— Това е последният двубой. Ако и този път няма победител, борбата остава нерешена — обясни на висок глас арбитърът.

Лейла затвори очи и стисна до болка ръце.

— О, не! — прошепна задавено лейди Бланш. — Вижте, те нападат отново!

Лейла отвори стреснато очи и едновременно с това си пожела да не види нищо. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Когато Ги дьо Варен се строполи тежко от седлото и се просна с цялата си дължина на земята, тя едва удържа напирания в гърлото ѝ вик. Минаха няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност. Защо съпругът ѝ не ставаше? Защо не помръдваше? Зрителите зашепнаха възбудено. Рицарят, чиято победа бяха чакали, бе паднал. Ранен, може би дори мъртъв.

Няколко от застаналите най-близо прескочиха оградите и се втурнаха към падналия, следвани от десетина рицари с цветовете на дома Дьо Варен, които бяха спрели конете си извън арената.

Кръвта биеше лудо в слепоочията ѝ.

— Не, не, това не може да бъде, не и Ги... — шепнеше задавено тя.

Изправи се като лунатичка, отблъсна ръката на Бланш, която се опита да я задържи, и се затича надолу по стълбичката, която водеше към арената. Трябваше да отиде при съпруга си. Сляпа и глуха за всичко, което ставаше наоколо, Лейла си проправяше път през нервно потрепващи коне, уплашени рицари и бързащи хора, за да стигне до мястото, където лежеше Ги.

— Пуснете ме — молеше задавено тя, без да забелязва, че от очите ѝ се стичат сълзи. — Трябва да видя съпруга си.

Още не беше стигнала до него, когато полето се огласи от диво ликуване. Рицарите удряха като обезумели по щитовете си и надаваха бойните си викове. След миг прозвуча добре познатият ѝ глас, тъмен и дълбок както винаги:

— Е, господо, боя се, че днес Жерве се окажа по-добрият воин. Май съм изразходвал всичките си сили през първата брачна нощ. Съжалявам, но красивата ми съпруга просто не ме остави да поспя.

Лейла замръзна на мястото си. Рицарите избухнаха в луд смях и бузите ѝ пламнаха от срам. Облекчението ѝ отстъпи място на бесен гняв. Тя едва не умря от страх, че Ги дьо Варен е смъртно ранен, а той си правеше шегички и обвиняваше нея за несръчността си!

— Благородната дама тъкмо идва при вас, лорд Дьо Варен! — извика един рицар, застанал до него.

Зрителите, които го бяха наобиколили, се разстъпиха почтително, за да ѝ сторят място. Вече нямаше как да се оттегли незабелязано. Ги щеше да разбере, че тя се е уплашила за него и е побързала да му се притече на помощ.

Вече не можеше да го крие от себе си. Онова, което я тласна към Ги, беше любов, мъчителен страх за живота на любимия. Но не можеше да го признае и пред него. Не биваше да събужда в душата му неосъществими надежди. Тази любов беше невъзможна. Помежду им не се беше променило нищо. Тя щеше да удържи на думата си и да го напусне, за да се върне в Дамаск. Твърде дълго беше работила, за да



постигне целта си, да осъществи мечтата на живота си. Ги дьо Варен не биваше да застава на пътя ѝ. Трябваше веднага да измисли приемливо обяснение за появата си на арената.

— Лейла!

Сърцето ѝ трепна от радост, когато го чу да произнася името ѝ. Толкова трудно ѝ беше да го отблъсне. За кой ли път се изправяше пред непреодолимото противоречие между любовта си към Ги дьо Варен и живота в Дамаск, към който продължаваше да се стреми.

Ги закричи накуцвайки към нея, стиснал шлема си подмишница.

— Какво правите тук, мила моя? Арената не е място за красиви жени.

— Помислих, че сте ранен — отговори тя и се опита да затвори сърцето си за топлината, която струеше от погледа му. — Затова дойдох, нали съм лекар.

Радостната усмивка, която озари изпотеното му лице, ѝ показва, че той е останал с погрешно впечатление от загрижеността ѝ.

— Дълбоко съм трогнат, че се разтревожихте за мен, Лейла.

— Дълг на всеки лекар е да се погрижи за ранените. Не забравяйте, че бях изпяло отдадена на работата си, преди да ме отвлечете от родния ми град и да ме принудите да стана ваша съпруга.

Рицарите побързаха да се оттеглят. Усмивката на Ги угасна, гласът му прозвуча като заплашителен шепот:

— Не съм го забравил. Нямам нищо против да се увивате в дълги до земята покривала и да ми отказвате малкия знак на внимание преди решителния двубой. Само не ме предизвиквайте пред очите на целия двор. Спестете си острите думи за общата ни спалня. Стига ми, че загубих двубоя с подлия ви брат. Не е нужно да ме унижавате пред приятелите ми. — Той млъкна изведнъж и погледна над главата ѝ.

Лейла се обърна и се задъха от учудване. Роджър Жерве се приближаваше, все още върху врания си жребец, без шлем, със странен израз върху мрачното си лице. Дръпна юздите точно пред тях и ги измери с хладен поглед.

— Каква трогателна гледка, скъпа сестро! Значи побързахте да слезете на арената, за да се погрижите за победения си съпруг? Дълбоко съжалявам, че не успях да ви направя вдовица.

— Не се надценявайте, Жерве. Днес съдбата беше благосклонна към вас, но в някой от следващите дни може и да се търкулнете в

праха.

— Ако това е предизвикателство, Дьо Варен, аз го приемам със задоволство. Ще се погрижа утрешният ми противник да се смени с вас. За мен ще бъде удоволствие да забия копието си в гърлото ви.

— Имам думата ви, лорд Жерве!

Роджър се поклони подигравателно и вдигна ръка.

— Ваш предан слуга, лейди Дьо Варен.

— Вие сте луд! — изсъска гневно Лейла, когато брат ѝ се отдалечи от тях сред облак прах. — Той ще ви убие! Не виждате ли, че няма да се смири, докато не пролее кръвта ви?

— Аз също — отговори кратко Ги. — Кралският турнир предлага чудесна възможност за разчистване на сметки. Нека победи подобрият.

В думите му прозвуча нескрита горчивина и Лейла потрепери. Макар че се напегна до болка, тя не можа да прикрие дълбоката си тревога. Мисълта, че Ги ще бъде убит заради нея, беше непоносима.

— Роджър вече ви победи веднъж, съпруге мой. Какво ви кара да вярвате, че това няма да се случи още веднъж и че вторият път ще трябва да заплатите с живота си?

— Стига толкова — отговори остро Ги и в погледа му блеснаха болка и гняв. — Достатъчно ясно ми дадохте да разбере, че се тревожите за мен само когато това засяга собственото ви бъдеще. А тази нощ бях готов да повярвам...

Лейла не смееше да се помръдне. Ако го погледнеше, щеше да се хвърли на гърдите му и да му разкрие любовта си. Той я обвиняваше в подлост, но тя нямаше как да го промени.

Ги се обърна и извика верния си васал, който стоеше наблизо:

— Лангтън!

— Да, господарю? — Хенри Лангтън се приближи с широки крачки.

— Придружете лейди Дьо Варен до кралския павилион. Не виждате ли, че тълпата чака с нетърпение следващия двубой?

С тези думи той обърна гръб на жена си и се запъти към бойния си кон.

Тромпетите възвестиха началото на поредния сблъсък. Лейла не чуваше нищо. Каквото и да ѝ донесеше следващият ден и предстоящият двубой между двамата равностойни противници,

единственото ѝ желание в този миг беше всичко да свърши колкото се може по-скоро. Тя щеше да се върне в Сирия и да напусне завинаги страната, която никога нямаше да нарече своя родина.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ги дьо Варен кимна на двамата въоръжени мъже, които стояха на стража пред вратата на спалнята и се обърна към Робърт Бърнъл:

— Има ли нещо, Робърт?

— Нищо, господарю. Вашата благородна съпруга не направи опит да излезе, нито пък се появи някой неканен гост.

— Добре, тогава — можете да слезете долу и да опитате виното на добрия крал Едуард. Но не се отпускате много, защото утре ще бъдем цял ден на конете. Тръгваме на разсъмване.

Той изчака тримата да слязат по стълбата и едва тогава вдигна резето, за да влезе в тихата, потънала в полумрак спалня.

Беше доста късно и Ги заключи вратата много внимателно, за да не събуди Лейла. След турнира тя го бе придружила на празничния пир, но много скоро изрази желание да се оттегли и той я изпрати в спалнята ѝ под охраната на двама от най-верните си рицари, като ги обяви за почетни придружители. Лейла беше обяснила, че я боли глава, но сега самият той се измъчваше от бученето в слепоочията си, защото беше пил прекалено много от тежкото червено вино, за да заглуши поне малко болката от претърпяното поражение.

Слава Богу, утрешният двубой нямаше да се състои. Ги дьо Варен се запъти с несигурни крачки към леглото и седна, за да свали ботушите си. По време на пира крал Едуард прие таен пратеник, който съобщи за надигащо се недоволство в Уелс. Кралят веднага нареди на живеещите по границата барони да се върнат по домовете си, за да се погрижат за сигурността им.

Ги дьо Варен посрещна с облекчение кралската заповед. Вече съжаляваше, че е пил толкова много. В това си състояние нямаше да бъде достоен противник за Роджър Жерве. Даде нареждане на васалите си да тръгнат още на разсъмване. Не биваше да рискува, не и докато малкият му син се намираще във Варен Касъл. Освен това се радваше, че ще покаже на Лейла родните си места.

Дръпна завесите на леглото и замръзна на мястото си. Широката постеля беше празна. Над дюшека беше опънат само един чаршаф. Ги дьо Варен изведнъж изтрезня. Нима Лейла беше успяла да му избяга? Огледа внимателно широкото помещение и се опита да се успокои. Не, това беше невъзможно. Робърт Бърнъл през цялото време беше стоял пред вратата, а спалнята се намираше на втория етаж. Не му се вярваше, че Лейла е рискувала да скочи от прозореца. Къде ли се беше скрила?

Лек шум от другата страна на постелята го стресна. Втурна се нататък, препъна се в нещо и едва не падна. Натрупала върху студения под кърпи, чаршафи и одеяла, Лейла беше скрила глава във възглавницата и спеше.

По устните на мъжа пробяга усмивка. Май му предстоеше ново премерване на силите. Като че ли денят не беше донесъл достатъчно непредвидени събития. Лейла само се преструваше, че спи, защото дишаше прекалено равномерно, а ръката ѝ беше здраво стисната в юмрук и притисната към бузата. Това съвсем не беше поза, в която се спеше удобно! По-добре щеше да бъде, ако го беше посрещнала будна и с гневни обвинения. Нямаше да ѝ се разсърди. Вече съзнаваше, че след злощастното поражение, което претърпя в двубоя с Роджър Жерве, не се е държал като рицар и благородник.

Станал отново сериозен, изпълнен с угризения на съвестта, Ги се отдръпна към другия край на леглото и започна тихо да се разсъблича. Беше си обещал твърдо да бъде търпелив и снизходителен към Лейла, независимо от проклетото ѝ упорство, а тя не преставаше да го предизвиква. Защо се беше разфучал като бясно куче? Държа се като истински глупак.

Какво беше очаквал? Че една-единствена любовна нощ ще промени из основи отношението ѝ към него? Дори да беше спечелил някакво предимство, той го бе проиграл с господарското си държание и необмислените обвинения. Дори ако Лейла беше дошла при него, водена единствено от тревога за живота му, той нямаше да го забележи, толкова беше обсебен от слепия си гняв, че е бил победен от Роджър Жерве. Сега му се струваше необяснима как така е могъл да изгуби разума си след едно-единствено поражение от смъртния си враг.

Ги дьо Варен угаси газената лампа и спалнята потъна в мрак. Болката в слепоочията му отслабна.

От този момент нататък, обеща си твърдо той, отношението ми към Лейла ще се определя единствено от разума. Никога вече няма да се втурвам като слепец в една битка, която съм обречен да загубя. Няма да допускам безсънните нощи, колкото и прекрасни да са те, да замъглят разума ми. Не мога да си позволя да бъда убит и Лейла да остане вдовица. Щом пристигнем в Уелс, ще бъда постоянно нащрек и ще се пазя от коварни засади.

Естествено онзи негодник Жерве нямаше да се осмели да прибегне до открит сблъсък, все пак съществуваше декретът на крал Хенри, който нареждаше на двамата рицари да живеят в мир. А Едуард Плантадженет зачиташе волята на мъртвия си баща, поне засега. Но никога не биваше да забравя, че братът на Лейла е подъл и коварен и че жаждата му за мъст се беше разгоряла с нова сила.

Лекият аромат на розово масло, който се излъчваше от спящата, прогони мрачните му мисли. Той се наведе и я вдигна на ръце. Тялото ѝ веднага се скова, което беше още едно потвърждение, че не е заспала.

— Нямам представа каква игра играете пред целия ден, но няма да търпя съпругата ми да спи като робиня на пода.

Лейла го отблъсна и се опита да скочи на пода.

— Това не е игра.

— Така ли? — попита меко той и я положи на леглото. Нахвърля отгоре ѝ възглавниците и копринената завивка, отпусна се до нея и придърпа чаршафа над хълбоците си. После я притегли към себе си, макар че тя не преставаше да се съпротивлява, и я задържа здраво.

— А какво ще кажете за строгата роба, в която се бяхте увили, сякаш все още се намирате в Сирия? — попита с усмивка той. — След като снощи напуснахте празненството, Матилда ми разказа как сте разрязали красивата нова рокля, като с мъка удържаше възмущението си. Лейди Бланш се присъедини към обвиненията ѝ и горчиво се оплака, че се държите твърде дръзко и самомнително. Когато дойде моят ред да се бия, отказахте да ми връчите някакъв малък знак, който да ми донесе късмет. На празнична вечеря на няколко пъти заявихте на съседите си по маса, че не бива да ядат толкова много, или че се хранят неприлично. Поискахте възглавници, за да седнете на пода и не хапнахте почти нищо, защото не ви донесоха желаните от вас фурми, маслини и камилско мляко, все неща, които се намират твърде рядко

дори в кралската кухня. А накрая ви намерих заспала на пода. Нима не разбирате, че вече не сте в Дамаск?

— Няма защо да ми го напомняте — отговори раздражено Лейла, възбудена от близостта на тялото му.

— Тогава ми кажете какво точно целите! Бих могъл да се закълна, че желаете да ме унижите. — Лейла пое шумно въздух и Ги замълча. — Прав съм, нали? — попита след малко той. — Искате да ме унижите.

— Не разбирам за какво говорите — възрази тя, засегната, че толкова лесно беше разгадал намеренията ѝ. — Исках просто да бъда самата аз. Може би във вените ми тече английска кръв, но нямам никакво намерение да играя ролята на благородна дама, възпитана според тукашните правила.

— Но аз и не искам да го правите. — Той помилва упорито вирнатата ѝ брадичка. — Помнете още нещо, Лейла: вие не можете да ме унижите, колкото и да се стараете, защото аз ви обичам, както обичам и всичко, което правите и което ви отличава от другите жени. Днешното ви поведение изуми кралския двор, но повечето от нас разбират колко ви е трудно да свикнете с новия си живот. Направих грешка, като ви натрапих твърде бързо това ново облекло и ви накарах да се съобразявате с обичаи, твърде чужди за вас. Като ви видях на турнира, разбрах, че трябва да ви дам повече време, за да свикнете. Ако предпочитате да ходите забулена, аз нямам нищо против.

Изненадата ѝ беше пълна. Никога не беше очаквала толкова разбиране. Ето защо опитите ѝ да го извади от равновесие са били обречени на неуспех още от самото начало. Вместо да го разгневи, тя го беше накарала да се смее. Точно затова беше напуснала празника толкова рано под предлог, че я боли глава, иначе щеше да загуби самообладание и да му разкрие най-интимните си чувства и тревоги. Толкова се беше надявала, че с поведението си ще ускори завръщането си в Дамаск и ще се спаси от раздвоението на сърцето си. Това се оказа поредната заблуда. Трябваше да измисли нещо по-добро.

— Може би някоя нощ и аз ще се опитам да спя върху възглавници на пода — усмихна се в мрака Ги. — Само не днес, защото утре потегляме на разсъмване. — Ръката му се плъзна към талията ѝ.

— И аз ли трябва да стана толкова рано? — попита учудено Лейла. — Вие ще се подготвяте за турнира, но какво ще правя аз?

— Утре няма да има рицарски игри. Всички барони и земевладелци от граничните области получиха заповед да потеглят веднага за именията си. Кралят желае да се справим колкото се може по-бързо с непокорните уелси.

Лейла отправи безмълвна благодарствена молитва към небето. Но веднага след това осъзна какво означава пътуването в Уелс и въздъхна потиснато. То я отдалечаваше още повече от целта ѝ да се върне в Дамаск. Как щеше да избяга от любовта на мъжа, който я привличаше все по-властно? Ето и сега. Макар че той просто я държеше в ръцете си и не помръдваше, сърцето ѝ биеше като лудо, по тялото ѝ се разливаха горещи вълни.

— Много съжалявам, че днес се разгневих така силно, любов моя — продължи все така меко Ги дьо Варен. — Боя се, че разочарованието от първата ми загуба срещу вашия брат ме накара да загубя самообладание.

— Не се притеснявайте за това — отговори тихо Лейла, трогната от извинението, произнесено с искрена нежност. Трябваше да забрави този ден, завършил така различно от очакваното. — След всичко, което ми разказахте за Роджър, мога да разбера как се чувствате. — Тя помълча малко и попита: — Колко път има до Варен Касъл?

Ги дьо Варен я притисна по-силно до себе си. Тонът ѝ издаваше, че все пак изпитва нещо към този натрапен съпруг, колкото и малко да е то.

Спомни си случилото се преди известно време в Марсилия и си каза, че днес, на турнира, е било почти същото. И тогава, и сега Лейла беше отказала да признае дори пред себе си, че го желае. Не можеше да повярва, че е дотичала при него, водена само от лекарския си дълг. Дали сега не изпитваше известна радост, че двамата ще заминат за Уелс?

— Ако времето е благоприятно, ще пътуваме около три дни. — Той целуна тила ѝ, вдъхна дълбоко аромата на розово масло и слабините му се наляха с желание. — Изпратих напред сър Хенри Лангтън с още двама рицари — продължи с обясненията си. — Филип трябва да бъде уведомен за пристигането ни.

— Кой е Филип?



Рицарят се сети, че никога не е споменавал това име, и побърза да обясни:

— Филип Д'Арси е мой несъщ брат от първия брак на мама. Той е свещеник и настояник на сина ми. По време на моето отсъствие управлява имотите в Уелс. — При мисълта за изненадата, която беше подготвил на сериозния, известен със строгия си нрав Филип, Ги едва не избухна в смях. Свещеникът отдавна се надяваше разпиляният му брат най-сетне да се ожени отново. — Филип е спокоен и овладян, но мисля, че ще ви хареса, защото и той е лекар.

Лейла не можа да възприеме напълно тази новост, защото близостта на тялото му не ѝ позволяваше да разсъждава разумно. Ги отново покриваше тила ѝ с леки целувки. В утробата ѝ лумна буен пламък.

Макар че трепереше от желание, тя се постара да говори делово:

— Три дни път не е малко, съпруже мой. Щом държите да тръгнем толкова рано, би трябвало да се наспим добре.

— Права сте. Хайде да спим. Лека нощ, любов моя.

Лейла не отговори. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Въздухът трепереше от чувствено напрежение и тя го усещаше с всяка фибра на тялото си. Изведнъж се озова просната по гръб, трепереща и усети в лицето си горещия дъх на мъжа си.

— Да върви по дяволите сънят — промърмори дрезгаво Ги дьо Варен и завладя устните ѝ.

Пет дни след като напуснаха Уестминстър, те вече приближаваха Варен Касъл в Каунти Гуент. Късното следобедно слънце бавно залязваше зад хоризонта на запад.

Лейла, възседнала дребен дамски кон на сиви петна, се взираше в мрачната грамада насреща им. По време на целия път времето беше твърде неблагоприятно към тях. Постоянният дъжд правеше пътищата почти непроходими и забавяше напредването им, макар че Ги дьо Варен не преставаше да ги подканя да бързат. Той гореше от нетърпение да се прибере вкъщи и с голяма неохота им разрешаваше кратки почивки в простите селски гостилници.

Последния ден обаче слънцето прояви милост към уморените пътници и разкъса облаците. Появата му помогна на Лейла да види

местността в съвсем друга светлина. Днес хълмовете не бяха забулени в гъста мъгла, веселите слънчеви лъчи прогониха мократа сивота на предишните дни. Отдавна бяха навлезли в земите на семейство Варен и все по-често срещаха по пътя си чифлици и цветущи селца. Хората веднага се стичаха от сламените си хижи, за да поздравят своя господар. Новината, че лорд Дьо Варен се е завърнал жив и здрав от Светите земи, се разпространяваше с луда бързина.

Варен Касъл се издигаше на един хълм над река Юск. Когато конете започнаха да се изкачват по възвишението, Лейла се почувства като в Дамаск, когато вървеше по пътя към затвора. Непристъпните сиви стени бяха също така заплашителни.

— Вижте, на онази бойница е застанал Никълъс — обади се зарадвано Ги и прекъсна мрачните ѝ мисли. — А до него е Филип.

Лейла засенчи очи с ръка и успя да забележи развяващото се черно расо на свещеника и русата коса на застаналото до него малко момче, което се беше привело над парапета. Двамата стояха на площадката на кръглата кула, която се издигаше над дясното крило на крепостта. Пристигащите бяха още твърде далеч, за да могат да различат лицата им.

Лейла хвърли бърз поглед към съпруга си. В сравнение с могъщия му боен кон дребната ѝ кобилка направо се губеше.

— На колко години е синът ви, господарю?

Устремил поглед към кулата, рицарят отговори:

— На шест. Питам се дали изобщо си спомня за мен. Не съм го виждал цели две години.

Лейла усети съжаление към този баща, който толкова дълго беше живял без детето си. Тя не притежаваше опит в общуването с деца, но чувствата щяха да я ръководят.

Ги я погледна и ѝ се усмихна.

— Много се радвам, че се отказахте от булото. Щеше да бъде жалко, ако красотата като вашата беше останала скрита от хората. Вие, мила господарке, печелите всяко сърце, достатъчно е човек само да ви погледне.

Лейла поруменя. Тя беше изоставила ориенталските си навици само защото не беше постигнала необходимото въздействие върху съпруга си. Защо да носи обичайните си дрехи, след като те само го развеселяваха?

Вече бяха стигнали подвижния мост пред главната порта. Решетката се вдигна, за да ги пропусне да влязат. При вида на острите желяза, забити в тежките дървени колове, Лейла неволно се запита как ли щеше да избяга оттук. Сигурно щяха да ѝ трябват доста пари, повече, отколкото можеше да получи срещу сребърната диадема в косата си и металния колан. Тежката порта на замъка, изработена от дебели греди и обкована с желязо, изглеждаше непреодолимо препятствие. Лейла се огледа страхливо и въздъхна облекчено, когато забеляза една малка портичка в отсрещното крило. Надеждата ѝ за бягство отново се събуди.

Във вътрешния двор ги посрещна цяла тълпа рицари и въоръжени конници, които бяха охранявали замъка, докато господарят му отсъстваше. Прислужниците и управителите на околните селища също се бяха събрали в замъка. Между чакащите се виждаха и няколко богато облечени дами с деца, вероятно съпруги на рицарите, които се връщаха заедно с Дьо Варен. Ги ѝ беше казал, че довечера ще има празнична вечеря по случай завръщането на господаря. Първо обаче щял да ѝ даде възможност да се освежи и да си почине.

Когато съпругът ѝ я прихвана през кръста и я вдигна от седлото, Лейла се разтрепери и напразно се опита да се овладее. Лицата и имената на хората, които ѝ представи, се сляха в пъстър калейдоскоп. Лейла кимаше и се усмихваше, външно спокойна. Ги беше преплел пръстите си с нейните и не я пускаше. Откакто преди пет дни я бе събудил с целувка, това беше първото им по-близко докосване. При спомена за нощта преди тръгването Лейла се изчерви до корените на косите си. Слава Богу, че духаше хладен есенен вятър.

Едно момче разблъска множеството и се хвърли в протегнатите ръце на Ги дьо Варен.

— Никълъс! — извика радостно рицарят.

Той бе пуснал ръката на Лейла и посвети цялото си внимание на сина си.

След като целуна баща си, малкият се отдръпна назад и го огледа изпитателно.

— Един ден аз ще стана смел и страшен рицар като вас, татко, и ще нося същата тежка броня, нали?

Ги потисна усмивката си и отговори с подobaваща тържественост:

— Разбира се, синко, съвсем същата.

— А ще имам ли и боен кон като вашия?

— Мисля, че ще бъде още по-грамаден и буен. — Той притисна момчето до гърдите си и продължи: — Ти си станал истински мъж, откак заминах за Светите места. Просто не мога да повярвам на очите си!

Лейла отстъпи крачка назад. От пръв поглед ѝ беше станало ясно колко се обичат бащата и синът. Къде обаче беше Филип Д'Арси?

Свещеникът бавно си пробиваше път сред радостно шумящото множество. Той беше по-възрастен от несъщия си брат и по нищо не му приличаше. Доста по-дребен и мършав, Филип носеше късо отрязана коса, която беше започнала да посивява. Само мрачното изражение на лицето и ъгловатата брадичка издаваха роднинството им. В сивите очи се съчетаваха остър ум и проникателност. Лицето му не издаваше вълнение, но когато Ги дьо Варен го удари дружески по рамото, чертите му се разведриха от мека усмивка.

— Въпреки всичко, което сте изстрадали, намирам, че изглеждате много добре, братко — установи свещеникът. Гласът му беше плътен и дълбок като на Ги. — Трябва да призная, че бях много загрижен, когато Хенри Лангтън ми разказа за раняването ви и за бягството от затвора. Но по всичко личи, че сте напълно възстановен. Добре дошли у дома.

— Благодаря ви, Филип. По пътя имах възможност да се убедя, че сте управлявали умело имота в мое отсъствие, а Никълъс... — Ги целуна малкото момче и отново го притисна до гърдите си, но то се изхлузи нетърпеливо от прегръдката на баща си и тръгна към Лейла, без да я изпуска от поглед. Изражението му беше замислено.

— Сър Хенри Лангтън каза, че новата ми майка е прекрасна дама — проговори непринудено то и лицето му засия. — Значи това сте вие.

При вида на красивото дете Лейла усети стягане в гърлото. Майката на малкия Никълъс трябва да е била извънредно красива жена. Дълбоките сини очи бяха възхитително допълнение към светлорусата коса. Никълъс имаше чертите на баща си, но твърдостта им беше смекчена от майчиния финес.

В гърдите на Лейла се надигна гореща жалост към онази нещастна Кристин, която напразно се бе мъчила да спечели любовта на Ги дьо Варен. Той не бе ѝ дал почти нищо от себе си, докато към

новата си съпруга беше повече от щедър и я отрупваше с цялата си любов и внимание. А тя, Лейла, не беше в състояние да се радва на любовта му. Колко странни и загадъчни бяха отношенията между мъжете и жените...

— Никълъс явно е наследил усета на баща си към истинската красота — установи с бащина гордост Ги дьо Варен и насъбралите се в двора мъже и жени нададоха радостни викове. Лейла усети погледа на съпруга си, ръката му отново улови нейната. — Да, Никълъс — отговори вместо нея Ги. — Това е новата ти майка, лейди Лейла дьо Варен. Трябва сам да я попиташ как желае да я наричаш.

Никълъс погледна въпросително баща си, който се издигаше като кула пред него, после отмести очи към Лейла. Тя не беше подготвена за това. Не можеше да допусне малкото момче да я обикне и после да страда от раздялата. В никакъв случай не биваше да събужда в сърцето му напразни надежди. Колкото по-малко се привържеше към нея, толкова по-скоро щеше да я забрави. Но и не можеше да го наскърби, като се покаже хладна и недостъпна. Не, не можеше да вземе решение.

Тя се наведе, взе ръцете на момчето в своите и попита любезно:

— Ти как би желал да ме наричаш, Никълъс?

Детето я погледна нерешително и в същото време изпитателно, сякаш искаше да проникне в душата ѝ. После тихо проговори:

— Лейди Лейла, ако разрешите.

— Тогава ме наричай лейди Лейла — съгласи се тя и се изправи с принудена усмивка.

— Мога ли и аз да се присъединя към малкия? — попита Филип Д'Арси. И неговият поглед беше изпитателен, не както мъжът гледа жената, а сякаш се опитваше да разбере приятел ли има насреща си или враг. — Добре дошла във Варен Касъл, милейди. Сър Хенри ни разказа много неща за вас.

— Разказа ли ви, че жена ми е учена и умее да лекува всякакви болести? — осведоми се с видима гордост Ги дьо Варен. — Учила е медицина в продължение на много години и изключителното ѝ умение спаси живота ми. Знай, братко, че тя може да се мери с най-добрите лечители в кралството, а ти можеш да научиш много от нея.

Лейла преживя поредната изненада. Само веднъж беше споменала, че желае да упражнява професията си, и Ги ѝ беше заявил

рязко, че в Англия това е невъзможно. Сега обаче хвалеше познанията ѝ. Дали някога щеше да го разбере?

Отговорът на свещеника беше колеблив и издаваше неодобрение:

— Да, сър Хенри ни каза и това. Спомена за... професията ви.

Възбудени викове не му позволиха да продължи. Дамите и децата се втурнаха зарадвано към рицарите, които бяха придружили господаря си в Светите земи и сега влизаха в двора след тежко натоварените коне. Никълъс хукна да ги поздрави.

— Някои ще пристигнат по-късно — провикна се Ги дьо Варен, за да заглуши приветствените викове. После се обърна към брат си и попита: — Готово ли е всичко за празничната вечеря?

— Откакто получихме вестта, че сте на път към дома, готвачите и помощниците им не спират да работят. Скоро всичко ще бъде готово, братко. — Филип Д'Арси хвърли бърз поглед към бледото лице на Лейла. — Може би дотогава ще пожелаете да си отпочинете, милейди.

Тя му се усмихна с искрена благодарност.

— Това е много примамливо, благодаря ви.

— Тогава елате, ще ви покажа покоите ни — започна Ги, но Филип го прекъсна.

— Прощавайте, Ги, но трябва веднага да поговоря с вас насаме. Имаме да обсъдим важни въпроси. Уелските бунтовници... — Нямаше защо да продължава. Ги беше разбрал. — Инид ще бъде на разположение на лейди Лейла. — Той кимна на една червендалеста жена на средна възраст, която веднага се отзова.

— Придружете лейди Дьо Варен до покоите на лорда и се погрижете нищо да не ѝ липсва.

— С удоволствие, отче Д'Арси. Ще ме последвате ли, милейди?

Лейла, зарадвана, че може да се оттегли, кимна и промърмори някакво извинение. Когато се обърна, за да последва Инид, Ги улови ръката ѝ.

— Ще ви събудя след час, любов моя.

Без да каже дума, тя сведе глава и се отдалечи. Нежните слова прободоха сърцето ѝ. Все по-трудно понасяше това мило обръщение. То олицетворяваше всичко онова, което никога нямаше да се роди между тях.

Ги дьо Варен я проследи със загрижен поглед. Жена му изглеждаше толкова бледа и отслабнала. Имаше нужда от спокойствие,

почивка и хубава храна. И по-късно можеше да я запознае с новия ѝ дом.

Беше ѝ приготвил и друга изненада, но тя също можеше да почака един ден. Беше обмислил много внимателно нещата и вече знаеше как може да обезщети Лейла за всичко, което макар и неволно ѝ беше причинил. Щеше да ѝ върне изгубените мечти.

Слънцето блестеше в прозорците, птиците отвън пееха с пълно гърло, когато Лейла се събуди. Единственото доказателство, че Ги е спал до нея, беше вдлъбнатинката във възглавницата. Беше сама. Много тактично от негова страна, че не я беше събудил за празничната вечеря. След дългия сън се чувстваше освежена и отпочинала. Седна в леглото и се стресна от добродушен женски глас:

— Е, вече се наспахте, милейди.

— Инид — промърмори облекчено Лейла. — Къде е лорд Дьо Варен?

— Вашият благороден съпруг излезе доста отдавна начело на три дузини въоръжени рицари на коне — обясни прислужницата и вдигна тъмносините завеси, украсени със златни шнурове и пискюли. После прибави угрижено: — Времената са неспокойни, господарке. Тази сутрин дойде вест, че бунтовниците нападнали едно село наблизо и го запалили. За първи път се осмеляват да проникнат на наша земя. — Тя поклати укорително глава. — Вярно е, че и в моите вени тече уелска кръв, но аз не споделям омразата им към англичаните. Моите хора служат отдавна на лорд Дьо Варен и всички се гордеем с това.

Лейла побърза да потисне напирания страх, тревогата за Ги. По време на дългия път към Англия беше научила поне едно: Ги дьо Варен знаеше как да се справя с опасностите. Вече започваше да разбира коя е голямата задача на лордовете край границата. Те не само защитаваха собствеността си, а пазеха и мира в кралството.

— Господарят вероятно ще се върне чак късно следобед. Ако не успеят да настигнат разбойниците, може да се забавят и повече. Но не се тревожете, милейди, нашият лорд ще се справи. Отец Д'Арси помоли да ви предам, че за него ще бъде чест да ви разведе из замъка.

Лейла смръщи чело. Перспективата да прекара няколко часа в компанията на сдържания свещеник не беше особено привлекателна. Но все пак беше по-добре, отколкото да седи самотна в покоите си със

скръстени в скута ръце. Освен това за нея щеше да бъде само от полза да се запознае с положението в замъка.

Докато помагаше на младата си господарка да се облече, Инид не преставаше да бърби. Описа ѝ подробно снощния празник, при което кръглото ѝ лице видимо се разхубави. Макар че Лейла не прояви особен интерес към менюто, речите и самохвалството на пияните конници, разказът на Инид поне разсея тревогата ѝ за съпруга ѝ. Не бива така, укори се мислено тя. Ги се бе отдалечил от нея само за малко, а тя не спираше да мисли за него. Какво ли щеше да стане, когато го напуснеш за винаги? Какъв глупав въпрос. Нима още не беше разбрала, че никога няма да го заличи от паметта си?

Тя въздъхна облекчено, когато Инид сплете косата ѝ, сложи на челото ѝ сребърната диадема и нагласи тънкото було. Опитвайки се да избяга от тревожните мисли, Лейла забърза към вратата.

— Отец Д'Арси работи в стаята си на първия етаж — извика подире ѝ Инид. — Ако не е там, ще го намерите в параклиса.

Лейла почука на три врати, без да открие свещеника, докато най-после чу гласа му зад четвъртата. Смутена, тя отвори вратата и трябваше първо да свикне с полумрака в оскъдно осветеното помещение. За разлика от спалнята с високите ѝ прозорци, тук имаше само един тесен отвор високо в стената.

— Добро утро, лейди Лейла. — Отец Д'Арси стана от писалището си и се усмихна хладно. В сините му очи нямаше сърдечност и Лейла отново се почувства неловко. Този човек сякаш непрекъснато я обвиняваше в нещо. — Надявам се, че сте си отпочинали.

— Да, благодаря ви. Дългият сън ми се отрази добре. Въпреки това съжалявам, че пропуснах празненството.

— Нека това не ви тревожи. Всички проявиха разбиране към изтощението ви след дългото и уморително пътуване. Нахранихте ли се вече?

— Не, не съм гладна.

— Глупости — възрази остро свещеникът. — Ги сподели с мен загрижеността си за здравето ви и аз трябва да кажа, че я споделям. Тялото също изисква своето. Добрата храна е част от живота. — Той я покани с жест да седне до масичката, на която бяха наредени разнообразни ястия. — Заповядайте. Нахранете се добре.



Лейла преглътна напирания на устните ѝ отказ. Защо да се съобразява с този мъж само защото двамата имаха различни възгледи за здравословното хранене? Беше безсмислено да спори с него. Много пъти беше присъствала на ожесточени спорове между арабските лечители именно по тази тема. А колко ли по-трудно щеше да бъде между хора с различна вяра?

Забележката му я беше убедила, че между тях лежат цели светове. Нали и баща ѝ беше споменавал, че християнските лекари са най-обикновени касапи и се блъскат като слепци в тъмното? Вероятно Филип Д'Арси изобщо нямаше да се вслуша в нея. Защо тогава да разваля настроението му?

Тя седна мълчаливо на дървената пейка, огледа препълнената чиния и се обърна към свещеника, който тъкмо посягаше към една глинена стомна:

— Малко вино?

Тя кимна. Защо не беше сложил ядене и за себе си?

— Вземете си, лейди Лейла. Аз вече закусих. — Дали беше прочел мислите ѝ?

Отецът ѝ подаде чашата и се върна на писалището си.

— Прощавайте, трябва да нанесе още няколко цифри в счетоводните книги.

Лейла отпи глътка вино и си взе парче прясно опечен хляб и малко сирене. Защо този свещеник беше толкова слаб и изпит при цялата тази изобилна и очевидно нездравословна храна? Тя чу дращенето на перото по пергаментата и зарея поглед из ниското помещение. Дълга редица грижливо подредени и изтрити от прах книги на една лавица привлече вниманието ѝ. За първи път, откак беше напуснала Дамаск, ѝ направи впечатление, че някой притежава книги.

— Позволявате ли да погледна книгите ви? — попита тя, опитвайки се да не покаже любопитството си.

— Само някои от тях принадлежат на мен, медицински трактати, които църквата одобрява. Всичко останало е собственост на съпруга ви. Докато беше в Светите земи, аз се грижех за всичко в този дом. Затова ги донесох тук, но съм сигурен, че много скоро той ще ги върне отново в работната си стая.

Значи беше вярно, че Ги дьо Варен е образован мъж.

— Сигурен съм, че той няма да има нищо против, ако ги разгледате. — Свещеникът извади от редицата един дебел том. — Брат ми винаги е имал предпочитания към героичните легенди. — Погледът му беше изпитателен. — Снощи чух още много хвалби за вашата ученост. Знаете ли френски език?

— Не. Мама ме научи да говоря английски, но не мога да чета и пиша.

— Ги с удоволствие ще бъде ваш учител. Като господарка на Варен Касъл трябва да свикнете с английския.

Примамлива и в същото време твърде обезпокояваща мисъл: Ги дьо Варен щеше да я учи да пише и чете на нейния и негов майчин език. Колко жалко, че нямаше да се стигне дотам. Тя щеше да бъде далеч оттук, преди да се е провел дори един урок.

— Къде са медицинските ви книги? — попита бързо тя, за да не се отдаде на мрачните си мисли. — И те ли са на английски?

Лицето на свещеника веднага се затвори.

— Разбира се, че не. Всички са на латински.

— Прекрасно. — Лейла засия с цялото си лице. — Аз знам латински. Ще позволите ли...

— За какво, милейди? — прекъсна я рязко Филип Д'Арси. Познанията, които са събрани в тези трактати, надали ще ви бъдат от полза. Не вие сте лекарят във Варен Касъл, а аз. Предлагам ви още от самото начало да се заемете със задълженията си на господарка на замъка.

Той закрачи към вратата и черното расо се развя около мършавата му фигура.

— Мисля, че е време да ви разведа из замъка. Ги има голямо желание да опознаете бързо Варен Касъл, за да се почувствате тук като у дома си.

Неприятно засегната от остро то му избухване, Лейла се надигна и безмълвно го последва навън. Изчака го да заключи вратата и да прибере големия ключ в джоба си. Ето защо я беше поздравил толкова хладно. Филип Д'Арси се боеше от медицинските ѝ познания. Затова ли я оглеждаше толкова изпитателно? Затова ли не я харесваше?

— Ще започнем с голямата зала — изрече студено той и закрачи напред по тясната стълба. — Това е вътрешният двор на замъка. Тук...

Лейла престана да слуша обясненията му. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Вероятно Филип Д'Арси се беше съгласил да я разведе из замъка само защото брат му го беше помолил за това. А учтивостта, с която се отнасяше към нея, беше само по задължение. Лордът не биваше да разбере какво е истинското отношение на управителя му към новата господарка.

Много ѝ се искаше да каже на мършавия свещеник, че няма защо да се бои от нея, че тя е твърдо решена да напусне това чуждо място при първа възможност. Надяваше се, че много скоро ще има удобен случай за бягство. За съжаление трябваше да мълчи. Филип Д'Арси щеше веднага да отиде при брат си и да му съобщи за намеренията ѝ. И какво щеше да стане тогава?

Лабиринтът от стаи, стълбища и коридори, бойници и вътрешни дворове скоро заплува като в мъгла пред очите на Лейла и тя закопня за тишината и уединеността на спалнята си. Замъкът беше толкова огромен, с няколко странични постройки и просторен параклис.

Спряха в градината за кратка почивка. Лейла постоя малко под оголелите плодни дръвчета и се загледа в последните есенни листа, носени от вятъра. При вида на розовите храсти в сърцето ѝ нахлу болезнен копнеж по градините на Дамаск. Няколко увехнали цветчета още висяха по клонките. Рози от Дамаск. Те растяха на покривната тераса и във вътрешния двор на майка ѝ. Как ли бяха дошли чак тук? Кой ли ги беше пренесъл от Светата земя? Когато Филип Д'Арси настоя да продължат пътя си, тя изпита облекчение. Оставаше им да разгледат складовете и зимниците.

— Казаха ми, че ще ви намеря тук.

Лейла и свещеникът се обърнаха изненадано. На прага на един огромен склад стоеше Ги дьо Варен. На влизане трябваше да наведе глава и едва вътре можа да се изправи в целия си ръст. За кой ли път Лейла се възхити от силата му, стаена и в най-незначителното му движение. Присъствието му изпълваше всяко помещение, колкото и голямо да беше то. Пламенният му поглед я накара да затаи дъх. Когато взе ръката ѝ в своята, сърцето ѝ заби като лудо. Разбра колко много ѝ е липсвал и това прозрение я уплаши до смърт.

— Намерихте ли бунтовниците? — попита свещеникът.

— За съжаление не. Гората наоколо беше пълна със следи от конски копита, но всички се губеха в реката. Все едно, аз ще открия тия жалки псета — зарече се мрачно Ги. — И ще си получат заслуженото. Няма да търпя разбойници на моя земя.

— А селото?

— Четири хижи са били запалени, но за щастие никой не е пострадал. Негодниците вързали селяните и откраднали конете и добитъка. Били десет, най-много петнадесет. Вероятно заблудил се отряд от войската на бунтовниците, които върлуват на север, убиват и палят, нападат дори замъците на бароните.

В гласа му се усещаше нетърпение, ръката му нежно притисна пръстите на Лейла.

— По-късно ще имаме достатъчно време да говорим за това, Филип. Съпругата ми разгледа ли вече празния склад?

— Не — Д'Арси изглеждаше смаян и объркан. — Дори не съм имал намерение да я водя там. Вярно е, че тази сутрин ми заповядахте складът да бъде почистен и проветрен и аз си помислих, че ще го използвате за нещо определено, но...

— Точно така. Реших го точно преди една седмица, в деня на сватбата си — отговори Ги и се обърна със странна усмивка към Лейла: — Имам изненада за вас, любов моя. Елате с мен.

Той я прегърна през кръста и я изведе от полутъмното помещение. След малко се обърна и повика брат си:

— Елате и вие, Филип. Като управител на имота трябва да знаете какво възнамерявам да направя.

Учудена от тази тайнственост, Лейла излезе навън и примижа, заслепена от ярката слънчева светлина. Складовете бяха толкова мрачни. Огледа се и побърза да нагоди крачката си към широките, нетърпеливи стъпки на мъжа си. Свещеникът ги следваше със смръщено чело. Скоро стигнаха до една малка сграда, разположена встрани от останалите.

— Досега съхранявахме тук седла и поводи — обясни Ги. — Може би още известно време ще мирише на кожа и коне. — Той отвори широко вратата, после разтвори и дървените капаци на прозорците. В обширния склад нахлуха чист въздух и ярка светлина.

— И какво смятате да правите сега? — осведоми се намръщено Филип Д'Арси и спря на прага.

Ги дьо Варен улови ръцете на Лейла и я поведе към средата на голямото помещение.

— Това е моят сватбен подарък за любимата ми съпруга — изрече тържествено той и я погледна в очите. — Е, все още нищо не е подредено, но много скоро складът ще бъде изцяло на ваше разположение, Лейла, и мога да ви уверя, че в него ще имате всичко необходимо. Какво ще кажете да работите в своя собствена болница?

Лейла остана като ударена от гръм. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Какво говореше той? Шеги ли си правеше с нея?

— Болница? — прошепна задавено тя.

Сълзи замъглиха погледа ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Ги дьо Варен кимна.

— Повечето съпруги на благородници се задоволяват да държат в нежните си ръце юздите на домакинството, както са ги научили още в детските им години. Вие обаче, и аз знам това много добре, никога няма да бъдете удовлетворена, ако живеете като обикновена домакиня и господарка на дома ми. А моето единствено желание е да ви направя щастлива, Лейла. — Той повдигна лицето ѝ към своето и изтри сълзите от страните ѝ. — Искам да разберете, че мечтите ви могат да се осъществят и тук, във Варен Касъл, с мен.

Безкрайно трогната, Лейла сведе поглед, за да скрие чувствата, които я изпълваха. Никога преди това не беше преживявала нещо подобно. В този миг повече отвсякога беше готова да се предаде, да му признае любовта си, да разтвори сърцето си за него. И въпреки това не го направи. Какво ѝ пречеше? Страхът ли, упорството ли? Или все още тлеещото недоволство, че Ги дьо Варен беше проникнал неканен в живота ѝ и го бе променил из основи? Тя не знаеше. От деня на турнира си беше повтаряла толкова пъти, че любовта им няма да ги направи щастливи, че беше започнала да си вярва. Двамата произхождаха от различни светове. Никога нямаше да заживеят щастливо, никога. О, защо съдбата събра пътищата им, защо?

Гласът на Ги достигна до нея някъде много отдалеч:

— В деня на нашата венчавка — обясняваше тъкмо той — изпратих неколцина от най-верните си хора да претърсят пазара и улиците на Лондон за всички редки лечебни билки и подправки, а така също и за лекарски инструменти. Ако е нужно, ще ги накарам да обиколят цялата страна, за да ви донесат онова, от което имате нужда.

Той дори не подозираше каква буря от чувства и мисли бушува в душата ѝ.

— Ако не намерим всички необходими лекарства, два пъти в годината ще изпращам свои доверени хора в Марсилия, където хвърлят котва повечето кораби от Светите земи. Още утре тук ще бъдат поставени двадесет легла, а вече съм ви намерил и три отлични помощнички. — Ги хвърли сияещ поглед към несъщия си брат. — Сигурен съм, че Филип също ще ви помага, с каквото може.

— Никога!

Ги дьо Варен изпъна широките си рамене и пусна ръката на Лейла. Тя дори не обърна глава. Нямаше нужда да поглежда свещеника, за да знае какво изпитва той в този миг. Гласът му, единствената дума, която бе произнесъл, издаваха достатъчно ясно, че е бесен от гняв.

— Кажете, че не съм ви разбрал правилно, братко.

— Не, чухте ме много добре. Никога, никога няма да ви простя тази... тази дяволска болница, нито като лекар, нито като божи служител. Това, което правите, е богохулство! — Последните думи бяха произнесени с фанатичен плам.

Ги не отговори веднага, сякаш не можеше да проумее смисъла на току-що чуто. Най-после си възвърна дар слово:

— Винаги съм ценил високо съветите ви и съм разчитал на вас, но този път отидохте твърде далеч. Обяснете какво имате предвид и то бързо!

— Това и ще направя, защото вече не мога да мълча. — Филип Д'Арси не беше на себе си. — Дали християнка или не, тази жена, която доведохте в дома си като ваша съпруга, е еретичка. Нейната вяра не е като нашата. Тя е израсла между езичници и е заразена от техните зли помисли и действия. Въпреки това аз бях готов да ѝ простя, ако се откаже от безбожното си минало и така наречената си професия и се закълне, че ще живее във Варен Касъл като истинска християнска съпруга и господарка. Но вашето предложение разруши надеждите ми.

— Какво искате да кажете? — попита възбудено Ги дьо Варен.

— Няма защо да питате. Вие сте заслепен от страст към тази жена и не сте в състояние да разсъждавате разумно — отговори възмутено Филип, без да се тревожи от гнева на брат си. — Като позволявате на съпругата си да упражнява своите съмнителни умения

върху нашите хора, вие предизвиквате светата ни църква. Ако някой от васалите или крепостните ви се разболе, той идва при мен или отива в манастира Авергейвъни, където монасите го лекуват и се грижат за него. Всяко страдание идва от Бога и може да бъде излекувано само поради Неговата велика милост, не и с лекарства или с дяволски посегателства върху човешката природа.

— Да не мислите, че Божията милост спаси живота ми в Дамаск?  
— възрази дрезгаво Ги. — Останах жив само благодарение на изкуството на Лейла и баща ѝ. Без знанията и уменията им, без нагорещеното желязо, с което Лейла затвори страшната рана на рамото ми, за да спре кръвотечението, никога нямаше да се върна в Англия.

Ги улови ръката на жена си и Лейла потръпна, сякаш я бяха ударили. Овладяното спокойствие на гласа му контрастираше с гневно святкащите тъмносини очи.

— Оставете ни сами, мила моя. Не искам изнервеният ми брат да ви досажда с глупостите си. И не се тревожете за нищо. Ще имате своя болница, и то тук, във Варен Касъл.

Гърлото ѝ беше пресъхнало. Без да удостои Филип Д'Арси дори с поглед, тя излезе навън, мина покрай стълпилите се наоколо рицари и слуги и се затича към покоите си. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Защо Ив ѝ бе причинила това, защо? Трябваше да обвини някого за тази пареща болка, която заплашваше да разкъса сърцето ѝ. Трябваше ли да се откаже от миналото си, от професията, която обичаше с цялото си сърце? Все едно някой да ѝ поиска да изтръгне душата от тялото си. Нима майка ѝ не знаеше, че в тази страна е невъзможно да се живее?

Лейла се втурна като безумна в голямата зала и изкачи на един дъх широката стълба. Собствените ѝ стъпки отекваха като гръм в ушите ѝ. Искаше ѝ се да прокълне Ив, но не можеше. Когато вратата на спалнята се затвори зад гърба ѝ, започна да проклина Ги дьо Варен. Хвърли се, ридаейки, на леглото и прокле дори любовта, тази невъзможна любов, която се беше промъкнала като крадец в сърцето ѝ.

Така я намери съпругът ѝ час по-късно. Лейла стоеше до прозореца, неподвижна като каменна статуя и се взираше с невиджащ поглед към реката, която се виеше през равнинната местност.

— Лейла?

Тя не се помръдна. Само раменете ѝ потръпваха. Сърцето му се късаше от болка. Ако можеше да предвиди това яростно избухване на Филип, никога нямаше да му предложи да ги придружи. Само като си представеше, че Лейла трябваше да изслуша тези отвратителни обвинения, идеше му да убие фанатичния си брат. Пристъпи към прозореца, но не посмя да я докосне. Тази жена беше толкова крехка, толкова лесно ранима, като тънко стъкло, което се пука и при най-лекия полъх на вятъра.

— Лейла — повтори меко той и направи още крачка напред. — Всичко е наред. Вече няма да чуete нито една укорна дума от устата на Филип. Опитайте се да забравите какво чухте. Утре болницата ще бъде готова за работа.

Лейла не отговори. Лицето ѝ не трепна. Очите ѝ бяха все така устремени към реката.

— Дватама с Филип постигнахме споразумение — продължи твърдо Ги. — Докато не дава гласност на възраженията си, скъпият ми брат може да остане мой управител. Той цени твърде високо поста, който заема, и мисля, че няма да посмее да ви обижда повече.

Той изчака малко, но Лейла отново не се отзова.

— Лейла, чухте ли какво ви казах?

Този път тишината беше още по-продължителна и страшна. Най-после тя заговори.

— Онези рози в градината... — пошепна, без да обърне глава. По бузата ѝ се търкулна едра сълза. — Розите от Дамаск...

Ги въздъхна примирено. Жена му не мислеше за случилото се в склада.

— Какво им е на розите, скъпа моя? — попита меко той и я привлече в обятията си.

— Как...?

Най-после той разбра какво искаше да му каже, разбра и дълбоката ѝ тъга.

— Татко ги донесе от Светите земи като подарък за мама. Той също беше кръстоносец и се биеше за вярата отвъд морето.

Втора сълза се отрони от гъстите ресници.

— Бедните рози. Те са толкова далеч от родината си. Как ли живеят в тази чужда страна...



Безутешните думи нараниха сърцето му. Болката ѝ стана и негова. Той я притисна нежно до себе си и също се загледа надолу към реката, без да я вижда. Гърлото му беше стегнато, не можеше да говори, надвит от силата на чувствата си.

Филип Д'Арси беше унищожил всичко. Ги дьо Варен и Лейла трябваше да започнат всичко отначало. Пътят към общото бъдеще беше станал още по-труден. В този час тя беше толкова далече от него, сякаш ги разделяше Средиземно море. Тя се беше върнала в своя свят.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Позволявате ли да навия още няколко рула превръзки, лейди Лейла? — попита Никълъс и хвърли бърз поглед към натрупаните на масата ленени ивици. След малко гордо ѝ показа вече готовите и свързани едно за друго рула, които усърдно беше подредил на лавицата. — Вече съм готов с тези, които ми дадохте.

— Ти се справяш чудесно, момчето ми — похвали го с усмивка Лейла и му възложи още работа. Вече няколко часа двамата режиха белия лен на ивици и го навиваха за превръзки. — Наистина не знам какво щях да правя без теб, Никълъс дьо Варен.

Момчето засия с цялото си лице и се посвети с ново усърдие на работата си. Лейла го наблюдаваше замислено. Наистина, какво щеше да прави без него през изминалите четири седмици? Той беше постоянно до нея през дългите, безрадостни дни в празната болница. Живото малко момче с постоянните му въпроси и въодушевлението от всичко непознато беше точно лекарството, от което тя имаше нужда, за да не изпадне в меланхолия.

Лейла огледа тъжно просторното помещение. Късното утринно слънце позлатяваше прясно варосаните стени, леглата с чисти чаршафи и възглавници, грижливо преметения под. И нито един болен! Тук рядко влизаше някой, а от малкото, които бяха дошли с някакви оплаквания, никой не пожела да остане в болницата. Дойдоха две деца с издраскани колене, един рицар, който предишната вечер беше пил повече от обичайното, една млада жена, чието първо бебе щеше да се роди след около два месеца, една слугиня, която беше получила стомашна криза. И това беше всичко.

От околните хижи и села не се беше появил нито един. В замъка изглежда никой не боледуваше сериозно, нито пък се случваха злополуки.

Само Никълъс не се отделяше от новата си майка, макар да ѝ беше разказал, че най-много обича да стреля с лък или да пуска малкия си сокол, придружен от вярното ловно куче. Лейла беше обикнала

момчето и това я безпокоеше. Случилото се през изминалите седмици не беше променило намеренията ѝ. Все още искаше да избяга оттук и да се върне в Дамаск.

Лейла погледна широкия златен пръстен на ръката си и потръпна. Трите рубина искряха кървавочервени под ярките слънчеви лъчи, които падаха през отворения прозорец. Ги дьо Варен ѝ подари скъпоценния пръстен в деня, когато за първи път я доведе в болницата. Винаги щом погледнеше искрящите камъни, започваха да я мъчат угризения на съвестта.

Но какво можеше да направи? Трябваше да напусне Ги, а това означаваше да се раздели и с Никълъс. Тя беше чужденка тук, мястото ѝ не беше в този замък, където никой не беше готов да я приеме като своя. Дори голямата любов не можеше да ѝ помогне.

Никълъс вдигна глава и Лейла се усмихна тъжно. Ги сигурно е изглеждал като него в детството си, с носле, отрупано с лунички, и буйна коса, от която постоянно са стърчали немирни къдрици. Никълъс щеше да страда от бягството ѝ, но тя просто не можеше да се откаже от присъствието му и прекарваше почти цял ден с него. Не искаше дори да мисли за Ги и чувствата му към нея.

След ужасното избухване на Филип Д'Арси Ги се отнасяше към нея двойно по-внимателно и грижливо. Колко пъти си беше задавала въпроса дали бягството, което обмисляше, нямаше да бъде най-страшната грешка в живота ѝ. Нима можеше да мисли за раздяла, и то завинаги, когато той я приспиваше с най-нежни слова, когато я изпълваше със страст и копнеж? Слава Богу, че поне денем се виждаха рядко. Иначе положението ѝ щеше да бъде направо непоносимо. Дори само споменът за любовните им нощи беше достатъчно мъчителен.

Междувременно повечето от въстаналите уелсци бяха заловени и наказани, бунтът беше потушен. Господарят на замъка обаче продължи да обучава рицарите и наемните си конници в боравенето с оръжие, за да бъдат готови за всяко нападение. Лейла въздъхна и помилва пръстена на ръката си. Да обичаш един мъж и въпреки това да го напуснеш, това беше най-жестокото мъчение на света.

Никълъс нави и останалите рула превръзки и Лейла го изпрати да поръча на прислугата ябълков сок и меденки. Момчето с готовност отиде да изпълни задачата. В помещението се възцари мъртвешка тишина, сякаш с детето от него беше изчезнал и животът.

Лейла потръпна от студ и затвори вратата. Навън вееше хладен вятър. Тук беше много по-студено, отколкото в Дамаск. Беше късна есен, по цял ден валеше, Лейла мръзнеше и се чувстваше безутешна и жалка. Ги беше казал, че истинските дъждове тепърва предстоят, а после може да завали и сняг, поне по хълмовете. Лейла се възхищаваше на вечната зеленина, с която беше обрасъл връх Касион, който се издигаше в далечината. Тя се уви по-плътено в подплатената с кожа наметка и напълни мангала с въглища. Изведнъж ѝ се зави свят.

— О, не! — проплака тя и се свлече на най-близката постеля. Обгърна я черен мрак.

Когато след малко дойде на себе си, тя разбра, че най-лошите ѝ предположения са се потвърдили, и се изправи пред ново предизвикателство. Тя носеше в утробата си детето на Ги дьо Варен. Нямаше смисъл повече да си затваря очите пред този факт. Непрекъснатите промени в тялото ѝ трябваше отдавна да я подсетят. Лейла познаваше много добре признаците от честите си посещения по харемите и трябваше да спре да се самозаблуждава.

Щом виенето на свят престана, тя си приготви лека укрепваща отвара, която подежда много бързо. Само разпръснатите по пода въглища издаваха какво се е случило, както и тромавите ѝ движения и необичайна бледност.

Някой отвори вратата и в помещението се втурна леден вятър. Без да се обърне, Лейла реши, че Никълъс се е върнал, и рече:

— Затвори вратата, не искам болницата да изстине.

— Какво става тук? Защо въглищата са пръснати по пода?

Лейла се обърна рязко и отново ѝ се зави свят.

— Съпруже мой — нежното обръщение излезе с мъка от устните ѝ. Ставаше ѝ все по-трудно да произнася тези думи, но те все пак бяха за предпочитане пред името му, което ѝ причиняваше непоносима болка. В погледа му се четеше загриженост, тревога, страх. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да излъже:

— Препънах се и...

— Защо не оставите слугите да изпълняват задълженията си, Лейла?

Тя се овладя, успя дори да вдигне равнодушно рамене.

— Нямам друга работа и си казах, че слугите биха могли да свършат нещо другаде. — Властното му присъствие изпълваше цялото

помещение. Ръцете ѝ затрепериха и тя побърза да ги скрие под наметката. За да отклони вниманието му, попита: — И днес ли провеждахте военни упражнения с рицарите и наемните конници? Свършихте ли вече?

Ги кимна и огледа с мрачно изражение празната болница. После бавно заговори:

— По пътя срещнах Никълъс и го попитах как е минала сутринта. Знаете ли какво ми отговори? „Днес нямаше болни, татко“. Сигурен съм, че някой е обиколил селата и е внушил на крепостните, че не бива да идват тук. Засега обаче нямам доказателства правилни ли са подозренията ми и не мога да поискам сметка от виновника.

— Филип Д'Арси? — пророни едва чуто Лейла. Отдавна подозираше, че именно той е виновен за зеещата пустота в болницата ѝ. След онова злощастно избухване той я избягваше, сякаш бе чумава.

— Точно така. Затова смятам да взема няколко рицари и да обиколя всички околни села, за да проуча как стоят нещата. Още тази вечер ще знам дали брат ми е спазил споразумението ни или не. — Ги дьо Варен протегна ръка и нежно помилва бузата на жена си. — Загрижен съм за вас, скъпа. Толкова сте бледа.

Лейла усети облекчение, когато се отпусна в прегръдката му и скри лице на гърдите му. Така нямаше да прочете истината в очите ѝ.

— Добре съм. Още не съм свикнала със студа, това е. — Вече се беше заклела, че няма да позволи на Ги да открие състоянието ѝ. Трябваше да избяга от замъка, преди коремът ѝ да се закръгли.

— О, Лейла, вие положихте толкова усилия, за да отворите тази болница — проговори тихо Ги и я притисна с обич към себе си. — Никой няма да ви попречи да работите, кълна се, никой.

Лейла затвори очи, когато той вдигна лицето ѝ към своето и впи устни в нейните. Страстното треперене на гласа му, възбудата, която ясно се усещаше, всичко това я правеше безволна и слаба. Ги дьо Варен знаеше как да накара кръвта ѝ да закипи, да я подчини на страстта си, да я поведе към върха на насладата. Така направи и сега.

Когато устните им се отделиха, тя дишаше на пресекулки, ръцете ѝ бяха обвити около врата му. Помилва косата му и се облегна с доволна въздишка на гърдите му, изцяло отдадена на желанието да се съедини със своя съпруг. Спомни си как снощи я грабна в прегръдките си и я взе, без дори да си даде труд да свали плетената ризница.

Мисълта за онези страстни мигове я накара да потрепери от желание. Дали Ги щеше да я люби тук и сега? Тялото ѝ се устреми към неговото.

Изведнъж мъжът се отдръпна от нея и Лейла едва не извика от горчивото разочарование.

— Вие ме изкушавате безкрайно много, любов моя. — Гласът му звучеше дрезгаво, очите му горяха. — Боя се обаче, че трябва да обуздаем желанието си, защото само след минута тук ще се появи един малък мъж, който бърза да донесе на майка си ябълков сок и меденки.

Лейла се вцепени. След малко поклати замаяно глава.

— Невъзможно. Нима Никълъс ме нарича... мама?

— Да, добре чухте. Вие завладяхте сърцето му с щурм. Нима не ви го каза сам? — Ги нави на пръста си една черна къдрица, която се беше изплъзнала от плитката. — Синът ми е плах и не дава воля на чувствата си. Трябва да му дадете малко повече време. И аз бях като него, преди да намеря горещо обичаната си съпруга. — Изведнъж той стана сериозен и потърси погледа на Лейла. — Но когато любовта пламне в сърцето му, то е завинаги.

Защо ѝ говореше всичко това? Защо точно сега? В душата ѝ се промъкна отчаяние. Още един железен пръстен, който стегна сърцето ѝ. Поредният, който трябваше да бъде разкъсан, за да може да напусне Ги дьо Варен.

По лицето на мъжа пробяга болезнена тръпка. Дали защото не му беше отговорила? Той я привлече бързо към себе си и отново завладя устните ѝ. Този път в целувката му нямаше желание, тя беше за сбогом.

— Трябва да вървя — проговори колебливо Ги и я освободи от прегръдката си. — Лангтън, Бърнъл и още няколко рицари ме чакат в двора. До довечера, скъпа моя.

Лейла проследи излизането му със затаен дъх. Никълъс, който тъкмо се беше появил на вратата, вдигна глава към баща си и се засмя. Ги разроши русата му коса и се запъти с бързи крачки към коня си, който един ратай държеше за юздите. Лейла не беше в състояние да се помръдне. Стресна се едва когато момчето я дръпна за роклята.

— Да, Никълъс, чака ни още много работа.

Ги дьо Варен и сър Хенри Лангтън бяха чули повече от достатъчно, когато излязоха от ниската селска хижа и се запътиха към конниците, спрели в края на пътя. В набожното си усърдие Филип Д'Арси беше назовал болницата на Лейла свърталище на дявола и беше внушил на простите хора, че трябва да я избягват. Приказките му за ориенталското магьосничество бяха уплашили до смърт неуките селяни и крепостни. Никой не смееше да потърси новата лечителка и Ги кипеше от гняв. Трябваше веднага да поиска сметка от заслепения си брат и да го накара да замълчи, ако се наложи, дори и със сила. Докато обикаляха къщите иначе непоклатимият сър Хенри ставаше по-мрачен и мълчалив и с мъка потискаше бушуващия в гърдите му гняв.

Ги дьо Варен улови юздите и се метна на гърба на неспокойно потропващия жребец.

— Да се връщаме, докато не се е стъмнило!

Петимата рицари зад него пришпориха конете си и се понесоха в бърз галоп по селския път. Горите на изток вече се синееха в здрача.

Отдаден изцяло на нерадостните си мисли, Ги разбираше, че Филип застрашаваше всичко, което той бе постигнал с толкова усилия в общуването си с Лейла. И то точно когато все по-често беше започнал да вижда как упоритостта и презрението в очите ѝ отстъпват място на друго вълнение. Дали беше разкаяние? Или копнеж? Във всеки случай то беше събудило надеждите му: А сега любимата му жена отново щеше да се отвърне от него, дълбоко засегната, наранена в най-интимната си същност. Отново ги чакаха разочарование и болка.

Да върви по дяволите Филип Д'Арси! Нищо, че му беше несъщ брат и Божи служител, този път щеше да си получи заслуженото. Нима можеше и занапред да разчита на човек, който така лекомислено беше нарушил даденото обещание? Още утре замъкът щеше да има нов управител.

Ги дьо Варен заби шпори в хълбоците на коня си. Пътят пред него правеше остър завой. Рицарят беше толкова потънал в мислите си, толкова отдаден на гнева и грижите, че чу изсвирването на стрелата едва когато беше много късно. Острието проби набедреника и се заби в крака му. Прониза го остра болка и той изкрещя дрезгаво:

— Внимание, засада!

После вдигна щита си и изтръгна стрелата от раната. Рукна кръв и от гърлото му се изтръгна ядно проклятие. Триъгълното желязно

острие остана в мускула. Сега обаче нямаше време да го извади, нито да спре шуртящата кръв.

Ги дьо Варен извади светкавично меча си от ножницата и пришпори коня си към хралалака, където се бяха притаили нападателите. А той беше повярвал, че веднъж завинаги е сложил край на нападенията на уелците! Ако се съдеше по кожените жакети и босите пети, които се стрелкаха в полумрака, това бяха същите онези бунтовници, които уж беше прогонил. Щом го забелязаха, мъжете побързаха да се изпокрият зад дърветата. Ги връхлетя върху първия и с мощен удар го свали от седлото. Болезнени викове огласиха гъсталака. Дано беше успял да предупреди навреме хората си.

Един от уелците се метна на седлото и обърна коня си към гората. Бойният жребец на лорда направи огромен скок и копитата му улучиха бягащия отстрани. Тъмнокосият мъж се строполи на земята, изхърка няколко пъти и замря. Ги дьо Варен скочи от коня си и замахна за последен, смъртоносен удар. Ала изведнъж замръзна на мястото си. Брадатото лице не беше на уелсец, а принадлежеше на негов стар познат.

— Вие? — Ги дьо Варен позна сър Балдуин Д'Ювил и разтърси с все сила стария си неприятел, без да обръща внимание на пронизващата болка в бедрото си. — Какво означава това?

— Значи... още сте жив — изхърка задавено рицарят. Животът в очите му догаряше, но в гласа му пламтяха дива лудост и омраза. Когато забеляза кръвта, която шуртеше от бедрото на врага му, сякаш се съживи и зашепна злорадо: — Този път няма да се изплъзнете от лапите на смъртта, както тогава в Светите земи. — Лицето му се разкриви от болка, ръката му притискаше зеещата на рамото рана. — Най-послед, най-послед ще отмъстя за любимата си Кристин.

Ги дьо Варен разбра и потрепери от внезапен студ.

— Значи вие убихте пратеника на управителя Мавдуд. Само на вас трябва да благодаря, че едва не ме обезглавиха публично.

Рицар Балдуин дишаше трудно, на пресекулки и очевидно не му оставаше да живее дълго. Без да се съобразява със състоянието му, Ги дьо Варен продължаваше да го раздрусва с все сила.

— Говорете, човече! Роджър Жерве ли ви изпрати? Той ли измисли това нападение от засада? Той ли ви преоблече като уелски, за да прикрие престъплението си? Говорете, чувате ли!



— Отмъщение, отмъщение — проговори с усилие умиращият. — И за двама ни. — Усмивката му беше подигравателна. — Ще се видим в ада, Ги дьо Варен... Стрелата... отровена. — Той направи отчаян опит да си поеме въздух и от устата му рухна кръв. Последни предсмъртни тръпки, тиха въздишка и тялото му се отпусна в ръцете на Ги.

Рицарят пусна мъртвия на земята и погледна ужасено раната в бедрото си. Отровена стрела! Тежко му! Никога досега не беше осъзнавал толкова болезнено, че е смъртен. Имаше чувството, че вцепеняващия хлад на смъртта вече пълзи по крайниците му, че го обгръща сладникав мирис на гнило. В съзнанието му остана една-единствена ясна мисъл. Лейла! Трябваше да се върне при Лейла! Ако трябваше да умре от отрова, нека това станеше в прегръдките на любимата жена, единствената, която някога беше обичал истински.

— Лангтън, Бърнъл — изкрещя дрезгаво той, олюля се и изтри потта от челото си. Трябваше да бързат! Метна се на седлото, стискайки зъби, за да не изкрещи, и въздъхна облекчено, когато чу конски тропот. Сър Хенри и други двама рицари изникнаха от мрака. Те щяха да му помогнат да стигне в замъка.

Лангтън дръпна юздите на коня си и извика:

— Убихме четирима уелсци. Останалите...

— Не бяха уелсци — прекъсна го твърдо Ги дьо Варен. — Всички са хора на Жерве, изпратени да ме убият. — Той махна с ръка към мъртвия и по лицето му се изписа отвращение. После обаче се сгърчи от болка и тежко се облегна на седлото. — Онзи там е Балдуин Д'Ювил. Отведете ме в замъка, бързо. Първата стрела ме улучи в крака. Преди да умре, Балдуин призна, че е била отровена.

Сър Хенри го погледна ужасено. Скочи от коня, метна се на седлото пред господаря си, улови юздите на огромния жребец и проговори загрижено:

— Дръжте се здраво за мен, милорд. — После извика на другите мъже: — Намерете Бърнъл и останалите. Разкажете им какво се е случило. После препускайте към замъка!

Рицарят заби шпори в хълбоците на коня и силното животно се втурна напред през горичката. Ги дьо Варен се улови за ризницата на верния си васал и простена от непоносимата болка.

— Лейла, трябва да ме заведеш при нея...

— Ей сега, господарю! Не се тревожете за нищо. Само още малко!

Това бяха последните думи, които останаха в съзнанието му.

— О, господарке, бързо, станало е нещо ужасно! — провикна се Инид и затропа като безумна по вратата на спалнята. Лейла стоеше на обичайното си място до прозореца и се взираше в извивките на реката. Когато слугинята се втурна в стаята, тя се обърна и смаяно установи, че по бузите на жената се стичат сълзи. Сърцето ѝ спря да бие.

— Нещо с Никълъс ли? — попита едва чуто тя.

— Не, господарке, не! Младият господар е добре. Става въпрос за благородния ви съпруг.

В стаята надвисна вцепеняваща тишина.

— Отнесоха господаря в болницата, милейди. Сър Хенри каза, че бил улучен от отровена стрела. — Инид отчаяно закърши ръце. — Нападнали са го от засада. Хората на лорд Жерве.

Собственият ѝ брат! Лейла едва не припадна. Не искаше да чува нищо повече. Отстрани слугинята от пътя си и затича надолу по стълбата. Една-единствена дума кънтеше в ушите ѝ: „Отровена!“

Тя знаеше от опит, че всяка минута е скъпоценна. Дано само не е твърде късно. В Дамаск се беше убедила, че твърде малко хора оцеляваха след ухапване от змия, ужилване от скорпион или коварна отрова. Близките им знаеха, че трябва веднага да ги отнесат в болницата, но лекарите въпреки това не успяваха да ги спасят.

Лейла събра полите си и профуча като светкавица през вътрешния двор. В замъка цареше бъркотия. Слугите тичаха насам-натам с угрижени лица, или се бяха събрали на купчинки и си шепнеха. Рицарите разпределяха нови стражи по стените. Да не би да се бояха от ново нападение на Жерве?

Пред болницата се беше събрала цяла тълпа. Когато я видяха, хората побързаха да ѝ направят път.

Лейла отвори тежката врата и гледката отне дъха ѝ. Почувства се пренесена във времето, когато за първи път видя кръстоносеца Ги дьо Варен в подземие на затвора в Дамаск. Залата беше ярко осветена от поне дузина газени лампи. Всички мангали бяха пълни с жарава. Две легла бяха преместени в най-близкия ъгъл и тялото на изпадналия в

безсъзнание рицар беше положено напреки на постелите. Няколко рицари, между които сър Хенри Лангтън, се мъчеха да съблекат безжизненото тяло. В края на леглото беше застанал Филип Д'Арси и даваше нареждания.

Когато видя свещеника, Лейла стисна здраво зъби, за да овладее гнева си. Сега нямаше време за чувства. Трябваше да се действа. Животът на съпруга ѝ беше в нейните ръце.

— Сър Хенри — рече тихо тя и забърза към раклата, където съхраняваше билките и инструментите си, — кога точно стана това?

Младият рицар вдигна глава и ѝ кимна с явно облекчение.

— Няма и час. Веднага тръгнахме насам.

— Не си правете труда, лейди Лейла — намеси се решително Филип Д'Арси. — Аз съм приготвил мехлем, който ще облекчи болката. Вече изпратих човек в манастира, за да поръча на монасите да призват Свети Рок, пазителя на човешкото здраве. Неговата сила ще унищожи действието на отровата.

Лейла не му обърна внимание и се върна при постелята на съпруга си. Застана до сър Хенри Лангтън и попита:

— Не съществува ли закон, сър Хенри, според който при отсъствие или болест на господаря властта му се поема от господарката? Така поне ми обясни този достопочтен свещеник още при първата ни обиколка из замъка.

— Точно така е, милейди.

Едва сега тя удостои Филип Д'Арси с многозначителен поглед.

— Тогава изведете навън отец Д'Арси, ако не пожелае да излезе доброволно. Аз ще се погрижа за раната на съпруга си. Вярвам в силата на молитвата, но призоваването на светеца няма да извади отровата от тялото.

Без да чака отговор, Лейла приседна на края на леглото и с треперещи ръце подреди инструментите си. Стисна здраво зъби, за да се овладее, и се постара да не поглежда към восъчнобледото лице на съпруга си. Дано не беше вече късно... Това беше последното вълнение, което си разреши. Междувременно двама рицари бяха завлекли ядно проклинащия свещеник в най-далечния ъгъл и го принудиха да замълчи.

Лейла оголи раната и първото, което забеляза, беше, че отровеното острие все още е забито в бедрото. Раната беше отекла и

страшна на вид. Защо Филип Д'Арси веднага не беше забелязал парчето желязо?

— Дръжте го здраво — заповяда тя на двамата рицари, които стояха от двете страни на леглото, и внимателно опипа раната. Спомни си как беше буйствал в затвора на Дамаск и допълни строго: — По-добре извикайте още двама или трима мъже да ви помогнат, защото болката ще бъде много силна и той може да дойде в съзнание.

Трима рицари се втурнаха да помогнат на другарите си. Лейла взе още няколко инструмента. Макар и не така фино изработени като онези в Дамаск, те щяха да свършат работа.

Тя коленичи край леглото, почисти внимателно раната с натопена във вино кърпа и се зае да извади отровното острие. За щастие Ги не се помръдна и опасната операция продължи само няколко минути. Лейла погледна триъгълното парче желязо и мълчаливо го прокле. Сега трябваше да почисти устата на съпруга си със зехтин.

— Дръжте го здраво — заповяда отново тя, наведе се отново над безжизненото тяло и пое дълбоко въздух.

С най-острото си ножче тя разшири внимателно раната, изсмука кръвта и отровата и ги изплю в една метална купичка. Повтори няколко пъти тази операция, докато се увери, че е отстранила всичко онова, което беше останало в раната. Изплакна устата си и остави кръвта да потече още малко, за да изплакне остатъците от отровата. През това време приготви смес от няколко билки и семена, прибави им оцет и зехтин. След това попи внимателно кръвта, затвори раната, намаза я дебело с мехлема и стегнато я превърза. Едва сега можеше да започне с вътрешното лечение.

Първо разтри семената на два лимона и ги разтвори в чаша вино. После се обърна към двамата рицари, които бяха държали Ги за ръцете и краката, и рече:

— Вдигнете го, за да може да погълне лекарството.

— Това е богохулство, повтарям ви! — изкрещя Филип Д'Арси, който вече не се владееше. — Тя ще го убие!

Рицарите се поколебаха. В погледите им се четеше съмнение.

— Кашата, с която намазах раната — обясни търпеливо Лейла, — няма да окаже необходимото въздействие, ако част от отровата вече се е разпространила в тялото му. Питието му е необходимо, за да оцелее.

— Не губете скъпоценно време, проклети глупаци! — изрева ядосано сър Хенри Лангтън. Той блъсна настрана по-близкия рицар и коленичи пред леглото. — Аз ще ви помогна, милейди. — Той улови неподвижното тяло за раменете и го повдигна, но главата увисна безсилно назад. — Дръжте му главата, или кълна се, че вашата ще хвъркне — заповяда мрачно той и другият рицар побърза да се подчини.

Лейла му благодари с поглед, отвори предпазливо устата на мъжа си и започна да налива на малки глътки съдържанието на чашата. За нейна радост и голяма изненада Ги дьо Варен простена и преглътна. Миглите му затрепкаха, вдигнаха се за миг и веднага се отпуснаха. Слава Богу, беше изпил цялото количество в чашата, без да изплюе нито капка.

Ръцете на Лейла затрепериха неударимо. Тя пое дълбоко въздух и се вгледа в неподвижното лице на съпруга си. Да, сега вече имаше, макар и слаба надежда Ги да оцелее. Рицарите го положиха отново върху възглавниците и тя сложи ръка на бузата му. Разбира се, имаше треска, това можеше да се очаква и означаваше, че тялото му започва да се бори с разпространяващата се отрова. Лейла придърпа едно одеяло върху голото тяло и се обърна към събралите се:

— Направих всичко, което можах. Трябва да мине известно време, за да знам дали да повтора лечението. — Очите ѝ се местеха от един рицар към друг, без да поглеждат към Филип Д'Арси. — Затова ви предлагам да се върнете в залата. Вечерята сигурно ви чака. Ще ви уведомя веднага щом състоянието на господаря се подобри или... — Тя преглътна тежко и завърши с треперещ глас: — ... или се влоши. Бог да ни пази от това зло...

— Аз обаче съм на мнение — намеси се остро Филип Д'Арси и изпълненият му с омраза поглед я накара да потрепери, — аз съм на мнение, че е най-добре да се съберем в параклиса и да се помолим. Приканвам онези, които са искрено загрижени за съдбата на господаря си, да ме последват. Ще се молим изкуството на дамата... — Той разтегна злобно последните думи. — ... да е нещо повече от езическа дяволщина. Трябва да знаете, че аз дълбоко се съмнявам в това. Тази жена и проклетият ѝ брат ще споделят вината за смъртта на брат ми.

Той се обърна рязко и забърза навън. Рицарите размениха няколко думи помежду си и го последваха бавно.

Лейла се отпусна изтощено на високия стол, който ѝ бе приготвил сър Хенри Лангтън, и затвори очи. Едва се сдържаше да не избухне в сълзи, толкова безпомощна се чувстваше.

— Мога ли да направя още нещо за вас, милейди? — попита младият рицар и окуражително сложи ръка на рамото ѝ.

Лейла вдигна глава и се опита да се усмихне.

— Не, благодаря ви много.

— Ще остана при вас, ако желаете.

— Искам да бъда сама с него — пошепна в отговор тя. — Но мисля, че има нещо, което бихте могли да направите. Погрижете се за Никълъс. Малкият сигурно не е на себе си от страх и тревога. Разкажете му какво се е случило и го уверете... — гласът ѝ пресекваше от болка. — Уверете го, че се грижа добре за баща му. Никълъс ще ми повярва, за разлика от много други.

— Аз също ви вярвам, милейди — отговори твърдо сър Хенри. — Веднъж вече спасихте живота на лорд Дьо Варен, ще го направите и този път. Да върви по дяволите свещеникът с ужасните си обвинения и безполезни мазила! Ако някой е в състояние да върне живота на Ги дьо Варен, това сте само вие!

Трогната от доверието на младия васал, Лейла сведе глава и отново се обърна към съпруга си. Сър Хенри се сбогува и тихо излезе. Очите ѝ веднага се напълниха със сълзи. Като през мъгла тя наблюдаваше вдигането и отпускането на широките гърди, толкова леко, че едва се забелязваше. По бузите ѝ потекоха две солени поточета. Единствената ѝ надежда беше, че желязната му природа ще победи и този път, както тогава в Дамаск. Само ако върхът на стрелата не беше натопен в отрова!

Не, сега нямаше да мисли за коварството на Роджър Жерве! Щеше да остане до леглото на любимия мъж и да се моли за здравето му. Улови горещата му ръка и потръпна. Този силен, непобедим на вид великан сега лежеше в безсъзнание и не помръдваше. Трябваше да бъде до него, трябваше да му помогне, защото го обичаше с цялото си сърце.

Времето минаваше. Лейла постоянно слагаше мокри кърпи върху парещото чело на съпруга си. Изведнъж вратата изскърца и тя се стресна. Бърз поглед през рамо ѝ показа, че влезлият е Филип Д'Арси. Само да не беше отпратила сър Хенри! Нямаше сили да се

противопостави на разгневения свещеник, а чувстваше, че ѝ предстои решителен сблъсък. Когато отецът пристъпи към постелята, лицето му беше каменно.

— Как е брат ми? — попита Филип и се вгледа в безжизненото тяло.

— Диша малко по-леко, но все още не е дошъл на себе си — отговори искрено тя, безсилна да скрие тревогата си от неуспеха на повторното лечение. Желаното въздействие още не беше настъпило. — Трябва да мине още известно време, преди да знаем...

— Тогава той ще бъде мъртъв — прекъсна я остро свещеникът. Изгледа я с присвити очи и продължи: — Не се съмнявам, че вещерските ви лекове отравят тялото му не по-малко от стрелата. Смятам дори, че тяхната отрова е много по-силна.

Лейла му обърна гръб, без да отговори на нечуваното обвинение. Така не успя да види бързото му движение. С един скок Филип се озова до леглото на ранения и издърпа завивката, преди уплашената Лейла да е успяла да му попречи. Вбесен, той попипа грозния тъмночервен оток от коляното до свивката на бедрото и дръпна превръзката.

— Ето, вижте сама! — изкрещя той. — Състоянието му се влошава. Вие искате да го убиете!

Лейла се хвърли върху него, но той улови ръката ѝ и я отстрани от леглото. Тя простена от болка и учудено си каза, че в мършавото му тяло има повече сила, отколкото беше предполагала.

— Отокът е съвсем естествен при една такава рана — опита се да обясни тя и сама се учуди на спокойствието си. — Веднага ме пуснете, Филип.

Мъжът нямаше намерение да го стори. Побеснял от гняв, той изви ръката ѝ на гърба.

— Сега вече ще сложа край на богохулствата ви. Чуйте ме добре, лейди Лейла. Заради вас брат ми лежи тук полумъртъв, и то не само заради дяволските ви лекове. Вечерта, когато празнувахме завръщането му, Ги ми разказа много неща за вас, най-вече за случилото се в деня на коронацията. Знам, че се е стигнало до въоръжен сблъсък в църквата на абатството, знам и за турнира. Отдавна подозирах, че Роджър Жерве жадува да си отмъсти. Вашата прибързана женитба за стария му враг го е ожесточила още повече,

затова е изпратил наемниците си да убият Ги от засада. Още повече, че с лекота е можел да припише коварното си дело на уелсците.

Необмислените му думи я улучиха право в сърцето. Лейла и сама знаеше, че само заради нея старата вражда на двамата мъже отново бе пламнала в откритата омраза. Но какво можеше да направи?

— Докато все още се ползвах с доверието на брат си — продължи безмилостно Филип и стисна ръката ѝ с такава сила, че тя изпищя, — доверието, което загубих само заради вас, той ми разказа и други неща. Когато сте нощували в Кентърбъри, вие сте отхвърлили почтеното му предложение за женитба само защото сте се надявали брат ви да ви върне обратно в Дамаск. Вярно ли е това?

— Вярно е — отговори едва чуто Лейла и напразно се опита да се изтръгне от яката му хватка.

— Едва когато сте прозрели истинските намерения на Роджър Жерве, сте се съгласили да станете съпруга на Ги, така ли е?

— Така е, но сега ме пуснете, защото ми причинявате болка — отговори твърдо тя, без да разбира накъде клонят тези странни въпроси.

Свещеникът се приведе към нея и заговори високо и отчетливо:

— Кажете ми, лейди Лейла, възможно ли е все още да таите в себе си желанието да се върнете в Сирия, както се опасява брат ми? Така ли е, признайте?

Объркването ѝ беше пълно.

— Защо ме питате за това сега, тук? — Гласът ѝ се давеше в сълзи.

— Защо ли? Защото горя от желание да се отърва завинаги от вас. Вие сте проклетие за брат ми от деня, в който ви е направил своя съпруга и бедствие за този дом, откакто престъпихте прага му. Посяхте спорове и недоверие там, където досега царяха само мир и съгласие. Освен това вие и само вие сте виновна за този последен удар на съдбата, който може да завърши със смъртта на единствения ми брат.

Филип хвърли бърз поглед към безжизненото тяло в леглото, за да се увери, че припадналият не е дошъл в съзнание, и продължи:

— Напуснете замъка, напуснете нашата страна, още днес, тази нощ. Докато сте тук, Роджър Жерве няма да престане да се гневи. Коварните нападения ще продължат. Ще ви дам колкото искате пари, за да стигнете до Дамаск, ще ви намеря придружители, които да ви



отведат в Марсилия, а оттам ще вземете кораб през морето. Вие дойдохте в тази страна против волята си, сключихте този брак насила. Сега аз ви давам възможността да оставите всичко това зад гърба си и да го забравите.

Лейла го гледаше като ударена от гръм. Ако ѝ беше предложил това днес сутринта, щеше да се съгласи, без да се колебае. В този миг обаче голямата цел на живота ѝ беше изгубила значението си. Мечтите, с които бе живяла в Дамаск, се разпиляха като пясъка в пустинята. Сирия не я привличаше с нищо. Не можеше да напусне този мъж, още повече сега, когато той беше изцяло зависим от нея.

Откакто го беше видяла в тази постеля безжизнен, безпомощен, с отровено тяло, тя знаеше, че никога няма да го изостави. Тя обичаше Ги дьо Варен. Той беше бащата на детето, което растеше под сърцето ѝ. Щеше да остане при него до края на дните си. Щеше да се откаже от всичко друго, дори от професията си, от болницата. Беше готова на всякакви жертви, за да го запази жив и да му признае любовта си.

Друг глас обаче ѝ нашепваше, че докато продължава да стои тук, животът на любимия мъж ще бъде в опасност. Ако наистина трябваше да го напусне, за да не заплашва повече сигурността му, какво тогава? Не, за нищо на света нямаше да си отиде, поне не сега. Животът му все още беше в опасност. Не можеше да го остави под грижите на Филип Д'Арси, на никаква цена.

— Не — отговори твърдо тя. — Няма да се върна в Дамаск. Не и сега. Съпругът ми има нужда от мен. Никога няма да го напусна.

Лейла беше толкова погълната от тревогите си, че не забеляза как свещеникът вдигна ръка срещу нея и лицето му се разкри в отвратителна гримаса. Не чу и как вратата се отвори и как сър Хенри разгневено изкрещя, не можейки да повярва, че божият служител е вдигнал ръка срещу господарката на замъка.

— Велики Боже, този човек е полудял!

Лейла притисна с длан пламналата си буза и едва сега видя, че сър Хенри е застанал пред свещеника с изваден меч. Побеснял от гняв, младият рицар опря голото острие в гърдите на Филип Д'Арси.

— Отстранете се от господарката, отче, веднага!

Уплашен, свещеникът отстъпи крачка назад и в очите му блесна дива ярост.

— Вие посмяхте да вдигнете меч срещу мен, Лангтън — процеди през зъби той. — Аз съм управител на този замък.

— Това обаче няма да трае дълго — възрази рижият рицар, който все още не можеше да овладее гнева си. — Не и когато лорд Дьо Варен узнае какво се е случило до леглото му. Той вече знае как сте насъсквали селяните и крепостните срещу новата господарка, как сте ги предупреждавали да стоят далече от болницата й. Смяташе да ви поиска сметка, когато... — Той преглътна мъчително и не довърши изречението си. Вместо това се обърна загрижено към Лейла: — Как сте, милейди?

— Добре съм, благодаря — отговори тихо тя, макар че бузата й пареше като огън. Но не посмя да вдигне глава.

Свещеникът стоеше до вратата и очевидно не желаше да напусне болницата.

— Махайте се оттук, попе! — заповяда гневно сър Хенри. — Ако още веднъж посмеете да се доближите до постелята на ранения, собственоръчно ще ви хвърля в подземие, кълна се в това!

Без да каже дума, Филип Д'Арси изскочи навън с развяващо се черно расо и ядно тресна вратата зад гърба си.

Сър Хенри се отпусна на една дървена пейка от другата страна на постелята и се обърна към Лейла. Гласът му все още трепереше от гняв:

— Не биваше да ви оставям сама. Трябваше да се сетя, че той няма да се предаде толкова лесно.

Лейла му отговори само с тиха въздишка. Вече беше забравила гнева. Сърцето й преливаше от съжаление към заблудения. Зад гневното избухване на свещеника се криеха болка, унижение и страх.

— Филип Д'Арси само се опита да предпази брат си от нещо, което не е достъпно за неговия разум — проговори замислено тя. — Той много обича Ги.

Хенри Лангтън я изгледа изумено.

— Нима го оневинявате, милейди? След всичко, което ви стори?

— Може би и аз щях да реагирам като него, ако вярвах, че обичаният ми брат е в опасност. И аз щях да браня с всички сили човека, когото обичам. Разбирате ли, сър Хенри?

Лейла се надигна и пристъпи към постелята, за да поднови превръзката върху раната. Когато придърпа завивката до брадичката на

мъжа си, установи, че здравият цвят се е върнал на лицето му и дишането е много по-равномерно. Сложи пръст върху вратната вена и преброи ударите. Пулсът се засилваше. Обзе я такова безкрайно облекчение, че се олюля. Слава на Бога! Лечението беше помогнало.

— Как е той, милейди?

Тя приглади мократа коса от челото на мъжа си, без да се срамува от треперенето на ръката си, и отговори с пресекващ от възмущение глас:

— Оправя се.

— Слава Богу!

Лейла също изпрати безмълвна благодарствена молитва към небето. Усмихна се на сър Хенри и зае мястото си до главата на съпруга си.

Сигурно беше задрямала, защото изведнъж скочи стреснато, чула някакъв звук, полустон, полушепот. Огледа напрегнато потъналата в полумрак зала и видя сър Хенри, който беше избутал едно легло напреки на вратата и се беше проснал върху завивките, стиснал в десница голия си меч. Ги дьо Варен не помръдваше, лицето му беше в сянката, дишането му беше равномерно и спокойно. Лейла помисли, че ѝ се е причуло, и когато съпругът ѝ се усмихна, дъхът ѝ спря.

— Бях сигурен, че сте до мен, любов моя. Ароматът на розите от Дамаск е толкова сладък, толкова...

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да, Ги, тук съм. Моля ви, лежете съвсем тихо и не се движете, за да не ви боли. Обещавам ви, че ще се оправите.

Мъжът изкриви лице. Бедрото му пулсираше нетърпимо. Улови ръката ѝ и я стисна.

— Останете при мен, Лейла, и всичко ще бъде наред.

Лейла не отговори. Гласът отказваше да ѝ се подчинява.

Да остане ли, или да си отиде, за да запази живота му? Разкъсвана от страх и мъка, тя се опита да се усмихне и кимна.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не минаха и два дни и Ги дьо Варен преодоля най-лошото. Раната на бедрото бързо се затваряше. Отокът и възпалението бяха изчезнали почти напълно, образуваше се свежа кожа. Лицето му беше възвърнало обичайния си цвят, имаше и апетит. Тази сутрин беше настоял да смени постелята в болницата с широкото легло в спалнята си.

Лейла тъкмо сменяше превръзката. Все още не беше взела решение дали да му признае любовта си или да напусне замъка, за да му запази живота.

Когато от гърлото на мъжа се изтръгна ядно проклятие, ръката ѝ трепна.

— Заболя ли ви? Да не би превръзката да е много стегната?

— Не, разбира се, че не. Просто мислех за Филип.

Въпреки молбите ѝ да не съди брат си, докато не се е възстановил напълно, Ги дьо Варен повика при себе си Филип още щом се премести в спалнята си и го освободи от всички длъжности по управлението на замъка и имота. После го затвори в покоите му до параклиса и му нареди да чака, докато вземе окончателно решение за съдбата му. Като видя господаря на замъка, настанен удобно в собственото си легло, Филип видимо се уплаши. Очевидно беше очаквал да застане пред умиращ.

Лейла довърши превръзката и се надигна. Ги улови ръката ѝ и това нежно докосване прогони нерадостните ѝ мисли. Сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите и тя избягна погледа му, за да не се хвърли в прегръдката му и да му признае колко го обича.

Изтегли внимателно ръката си, за да не го засегне. Пристъпи към единия прозорец, погледа малко навън, после се насочи към втория и дръпна завесите. Затвори и дървените капаци, защото късното следобедно слънце заливаше спалнята с ярките си лъчи. Полумракът беше много по-приятен. Огънят в камината догаряше, по стените танцуваха неспокойни сенки.

— Най-последно сме отново сами, любов моя — проговори дрезгаво Ги. — Никълъс е зает и мисля, че е време да наваксаме онова, което ми обещахте с целувката си, преди да тръгна на път онзи следобед. Да не мислите, че съм забравил?

Лейла трепереше с цялото си тяло. Желанието я тласкаше към него. Толкова ѝ се искаше да се сгуши на гърдите му, да отговори на целувките му. Но ако сега се поддадеше, нямаше да има сили да се бори повече и щеше да му разкрие сърцето си.

Силно чуване по вратата я освободи от необходимостта да отговори.

— Кой е? — Гласът на лорда издаваше нетърпение и недоволство от появата на натрапника.

— Робърт Бърнъл, милорд. Нося ви отговора на Роджър Жерве.

Отговор от Роджър? Изтръгната от мъчителния си копнеж, Лейла се вслуша напрегнато. Какво ли означаваше това? Разговорът, който Ги дьо Варен беше провел с рицарите си вчера в болницата, я беше уплашил до смърт. Страшно беше да узнае, че именно Балдуин Д'Ювил е премахнал пратеника на управителя Мавдуд и е унищожил искането за откуп. Как не беше разбрала, че съпругът ѝ е изпратил вест на Роджър Жерве?

— Влезте, сър Робърт.

Младият рицар отвори вратата и спря смутено на прага. Потъналото в полумрак помещение, затворените капаци на прозорците създаваха интимна атмосфера и той погледна смутено към Лейла, сякаш беше очаквал да я заvari разсъблечена. Направи няколко крачки към леглото и се поклони.

— Прощавайте, милорд.

— Е, какво отговори уважаемият лорд Жерве на нашите обвинения, че е изпратил хората си да ме нападнат от засада и да ме убият?

— Отрича всичко, точно както очаквахме, милорд. Твърди, че Балдуин Д'Ювил е действал на своя глава, и тогава в Сирия, и сега. Хората, които се включили в отряда му, вече били подобаващо наказани.

— Лъжи, нагли лъжи! Съгласи ли се поне с „Божието правосъдие“?

— Да, милорд. Поръча да ви предам, че чака с нетърпение деня, когато ще ви победи и ще докаже невинността си.

— Така значи — промърмори полугласно Ги дьо Варен. — А подписа ли предизвикателството, този негодник?

— Подписа го, милорд. Пратеникът вече препуска към Лондон. Само крал Едуард има право да реши кога ще се състои двубоят.

— Много добре. Този път кралят ще се съгласи, защото Роджър Жерве отиде твърде далеч. Отговорът ще пристигне след около две седмици. Надявам се, че дотогава ще бъда в състояние да се бия.

Двамата разговаряха приглушено, но Лейла чуваше всяка дума и страхът ѝ непрекъснато нарастваше.

„Божие правосъдие“. Лейла знаеше какво означава това. Този ужасяващ начин да се разреши един спор, една вражда най-често завършваше със смъртта на единия, а понякога и на двамата противници. Двубоят се провеждаше с копие и меч, а публиката стоеше и гледаше, защото всички се придържаха към мнението, че Бог е на страната на този, който отстоява истината. Каква лудост!

Нима Ги вярваше, че е в състояние да излезе срещу Роджър Жерве само две седмици след раняването си? Той неминуемо щеше да изгуби битката и да се прости с живота си. И всичко това само заради нея.

Изведнъж ѝ стана ясно какво трябва да направи. Имаше една-единствена възможност да предотврати този безсмислен двубой, това така наречено „Божие правосъдие“. Трябваше да сключи сделка с Роджър, дори ако брат ѝ беше дяволът в човешко лице. По-добре да загуби завинаги Ги дьо Варен, отколкото да допусне собственият ѝ брат да убие обичания ѝ съпруг. Също така недопустимо беше Роджър Жерве да падне от ръката на съпруга ѝ.

Когато узнаеше какво е сторила, Ги щеше да я намрази и да се отвърне завинаги от нея. Само така можеше да му попречи да тръгне да я търси и да я върне в дома си. Само така щеше да престане да я обича...

— Много ви благодаря, че приехте да изпълните това неприятно поръчение — прозвуча твърдо гласът на Ги дьо Варен.

Бърнъл се поклонил и се засмя.

— За мен беше удоволствие да отнеса предизвикателството на оня негодник Жерве, милорд. — Той се обърна към Лейла. —

Простете, че нахлух така, милейди. — Поклони се още веднъж и напусна спалнята, дрънчейки с бронята си.

Лейла го проследи с поглед, видя как вратата се затвори зад него и отчаяно си пожела да беше излязла и тя. Сега, когато беше взела най-важното решение в живота си, всеки миг близо до съпруга ѝ се превръщаше в адско мъчение.

— Лейла, не чухте ли какво ви говоря?

Тя се обърна стреснато.

— Какво казахте, съпруге мой?

— Казах, че ако беше друг, а не Робърт Бърнъл, бих го оставил да чака. Но трябваше веднага да узная какво е отговорил онзи негодник Жерве и...

— Ако позволите, не бих желала да говорим сега за брат ми — прекъсна го бързо тя. На бузите ѝ бяха избили червени петна.

Ги с готовност се подчини на желанието ѝ и кимна. Добре познатото парене в слабините не му даваше мира.

— Както желаете, любов моя.

Разбира се, вестта за предстоящия двубой я беше уплашила. Той ѝ беше обяснил още преди седмици, че няма защо да се страхува от подлия си брат, че той никога вече няма да има власт над живота ѝ. Дори ако с него се случеше нещо, крал Едуард му беше дал тържествено обещание, че ще вземе съпругата му под своя лична защита. Това беше станало на сутринта преди тръгването за Уелс.

— Мога ли да направя още нещо за вас? — попита Лейла. — Имам доста работа в болницата, а и не искам да оставям помощничките си сами. — Очите ѝ блестяха в полумрака. — Още една възглавница, или може би чаша вино? Какво желае сърцето ви?

Ги не можеше да отмести поглед от твърдите гърди, които се вълнуваха под люляковата коприна на корсажа ѝ. Представи си как розовите им връхчета се втвърдяват под милувките му и в тялото му пламна диво желание.

— Жаден съм, Лейла, но не за вино. — Вече не можеше да потиска желанието си. Затова и беше заповядал да го донесат в спалнята му. След като се бе изплъзнал на косъм от лапите на смъртта, желанието му да я държи отново в прегръдките си и да я люби беше станало неудържимо. То беше част от него и щеше да трае до края на дните му.

Протегна ръка и прошепна пресипнало:

— Елате при мен, любов моя, болницата може и да почака. Когато Лейла отстъпи няколко крачки назад и потърси с поглед затворената врата, в сърцето му пропълзя уплаха. Какво ставаше с нея? Откакто се беше върнал в съзнание, тя изглеждаше разстроена, нещо постоянно ѝ тежеше. Дали още преживяваше сблъсъка с Филип, при който верният сър Хенри се беше намесил навреме, за да я защити? Проклет да бъде Филип, проклет за вечни времена!

Не, дори ако трябваше още веднъж да започне от самото начало, за да завладее сърцето на любимата жена, той щеше да го стори. Тя означаваше за него повече от собствения му живот. Още сега щеше да направи първата крачка и да я целуне.

— Елате при мен или аз ще дойда при вас — проговори заплашително той и отметна завивката.

Лейла нададе уплашен вик и се спусна към него. Притисна го към възглавницата и проговори задавено:

— Недейте така! Още е много рано, кракът ви не е зараснал напълно!

Той ѝ протегна ръка и дълбоките сини очи заблестяха.

— Е, какво сега?

В тялото ѝ пулсираше парещо желание. Сбогуването трябваше да почака още малко. Можеше само да се надява, че след прегръдката все още ще има сили да избяга оттук. Тя улови ръката му и падна на гърдите му. Ги помилва лицето ѝ и я погледна дълбоко в очите. Погледът му се замъгли, дишането му стана накъсано.

— О, Лейла, колко ме беше страх, че никога вече няма да ви държа в обятията си. Толкова много ви обичам, Лейла!

Гърдите ѝ бяха стегнати като в железни клещи. Той дори не подозираше, че и тя го обича и цял живот ще го носи в сърцето си. Плъзна пръст по пълните му устни и по тялото ѝ се разля гореща вълна. Сгуши се в прегръдката му и не се възпротиви, когато Ги нежно я притисна до гърдите си.

Устните им се срещнаха и за него това беше миг на върховно щастие от новото им сливане, за нея обаче представляваше смъртоносна болка от сбогуването завинаги. Но не можеше другояче. Трябваше да изживее тези последни мигове с любимия мъж.



Лейла плъзна връхчето на езика си по устните на Ги и потрепери от удоволствие, когато от гърлото му се изтръгна гърлен стон. Днес щеше да го ощастливи така, както дори не беше мечтал. Щеше да му се отдаде цялата, без задръжки и ограничения. Нищо нямаше да скрие.

Тя впи устни в неговите, помилва го с език, притисна лицето му между дланите си и му позволи да я притегли грубо към себе си и отново да поеме водачеството. Ги я зацелува, докато ѝ се зави свят и започна да се задъхва. Веднага след това тя се изплъзна от него и скочи от леглото, преди нетърпеливите му ръце да са разкъсали роклята ѝ. В големите виолетови очи се четеше неудържима страст. Ги разбра и зачака. Колко непредвидима беше тази жена! Сигурно взаимното им опознаване щеше да трае цял живот...

Замъгленият му поглед не се откъсваше от стройното ѝ тяло. Много бавно, с изкусителни поклащания на хълбоците, които запалиха огън в кръвта му, тя се разсъблече пред него. Първо откопча сребърния колан и изхлузи туниката през главата си. Прозрачната долна риза не можеше да скрие примамливата закръгленост на тялото ѝ. Извивайки се като змия, Лейла вдигна бавно тънкия лен и разкри стройните си крака.

При вида на светлата кожа, подчертана още повече от малкия черен триъгълник, Ги спря да диша. След малко цялото съвършено тяло се разкри пред очите му.

Лейла застана пред него и проговори съвсем тихо:

— Още не, любими — Защото ръката му се бе плъзнала към късите долни гащи, с които беше облечен. — Почакайте още малко.

Разбира се, тя не можеше да не види възбудата му, но трябваше да доведе докрай малкото си представление. Развърза с треперещи пръсти панделката в косата си и разплете дебелия плетък. После разтърси глава и черните къдрици се разпиляха като порой по гърба ѝ. Знаеше колко много Ги обича косата ѝ и го остави да се наслади на цялата ѝ красота. След малко пристъпи към леглото, поглъщайки с поглед великолепното мъжко тяло. Досега не смееше да го гледа, но днес трябваше да запечата в паметта си всяка подробност: играта на твърдите мускули под бронзовата кожа, могъщия гръден кош, широките рамене.

— Оставете на мен, любими мой — прошепна задавено тя, наведе се и бавно свали ленените долни гащи от хълбоците му. Хвърли

ги на пода и продължи: — Облегнете се на възглавниците или си останете по гръб, без да се движите.

После се качи на леглото и се приведе над него. Помилва раменете му, прехвърли крак през бедрата му и простена сладостно, когато устните му се сключиха около връхчето на гърдата ѝ. Но само след миг го отблъсна.

— Недейте, моля ви. Ако ми позволите, днес аз ще ви доставя удоволствие. — Целуна го с неизказана нежност и сърцето ѝ заби като безумно. Само ако можеше да забрави, че за последен път го милва и целува! Събра всичките си сили, защото той не биваше да забележи колко дълбоко е отчаянието ѝ.

Отдели се от устата му и помилва с устни шията му, белега на рамото, гладкия корем. Очите ѝ пареха от неизплакани сълзи. Спомените се надигаха в сърцето ѝ, един от друг по-мъчителни, но трябваше да ги отблъсне. Устните ѝ оставиха гореща следа по корема му, потопиха се в малката вдлъбнатинка на пъпа и започнаха да го милват, докато Ги простена гърлено и се надигна насреща ѝ. Само като си спомнеше, че окосменото му тяло някога я дразнеше... Той отговори на милувките ѝ, плъзна ръка по гърдите ѝ, после по бедрата и между краката.

Лейла намери с устни твърдия член и опитните ѝ милувки го възбудиха още повече. Връхчетата на пръстите ѝ, езикът и устните ѝ му доставиха неописуема наслада. Всичко, на което я бяха научили, днес бе поднесено в дар на мъжа, който се извиваше и стенеше под нея, смаян от силата на усещанията си.

Когато усети, че съпругът ѝ е на ръба на оргазъма, Лейла спря. Трябваше за последен път да го почувства дълбоко в себе си, да се слее с него и двамата заедно да достигнат върха на насладата. Тя също беше възбудена като никога досега.

Ги я вдигна над себе си и устремно проникна в утробата ѝ.

— Нека и аз ти доставя удоволствие, любима моя — прошепна дрезгаво той и пое дълбоко въздух. Завладя устата ѝ с брутална целувка и се наслади на меките бедра, които се триеха чувствено в неговите и се разтваряха, за да го приемат. Двамата станаха едно. Лейла се движеше в ускоряващ се ритъм, а той засилваше все повече тласъците си, като не преставаше да милва гърдите ѝ и да хапе и целува устните ѝ.

— Дръж ме здраво, Ги! — извика тя, когато усети тръпката, преминала по тялото му. Падна върху гърдите му и замря. Двамата потънаха в морето на забравата, отредено само за тях и за никого другиго.

Мина доста време, преди да се отделят един от друг. Лейла още трепереше под напора на отшумяващата страст. Когато Ги отмахна влажната коса от челото ѝ, тя вдигна глава и му се усмихна.

Очите му бяха пълни с любов.

— Едва сега съм сигурен, че съм жив и че това не е било сън.

Шепотът му я изпълни с диво отчаяние, нежната милувка по бузата едва не я накара да изкрещи. Магията изведнъж се разкъса. За нея вече нямаше мир, нямаше сигурност. Думите на Ги дьо Варен разтрошиха усещането за щастие на хиляди мънички парченца. Действителността беше жестока, безмилостна. Болката заплашваше да разкъса сърцето ѝ.

Желанието да признае на Ги колко силно го обича стана нетърпимо. Ако веднага не избягаше оттук, никога нямаше да го стори. Ала когато направи опит да стане, Ги я задържа.

— Не бързайте толкова, мила моя — пошепна в ухото ѝ той и целуна връхчето на носа ѝ. — Имаме пред себе си целия дълъг следобед.

Тя сложи пръст на устните му и повика на помощ цялата си строгост на лекар.

— Не бива така. Трябва да почивате, ако искате да се възстановите бързо.

Ги я пусна, макар и неохотно, и нежно помилва гърба ѝ.

— Останете само още малко, Лейла.

Докосването му я накара да потрепери. Толкова искаше да остане завинаги с него. Изкушението да се отпусне в прегръдките му заплашваше да я надвие. Но разумът победи.

— Не мога. Знаете ли колко хора ме чакат в болницата.

— Както виждам, вече имам сериозен съперник за благоволенieto ви, красавице моя. Но щом това ви прави щастлива, ще се задоволя и с трохите. Знам, че пак ще ви видя, най-късно довечера.

— Разбира се — излъга тя и повярва, че ей сега ще умре. — До довечера.

Лейла се облече трескаво, благодарна на полумрака, който цареше в спалнята и скриваше треперенето ѝ. Сплете набързо дългата си коса и изтича към вратата.

— Забравихте нещо, мила.

Лейла се обърна стреснато, погледите им се срещнаха и в гърлото ѝ се надигна вик. Ги се усмихна.

— Искях само да ме целунете за сбогом, любов моя. Нали трябва да имам нещо, с което да се утеша за дългото ви отсъствие.

Няколкото крачки до леглото бяха най-дългият, най-трудният път в живота ѝ. Тя усети топлите му устни върху своите и болката стана непоносима. Зави го до брадичката и избяга като подгонена от спалнята, без да се обърне назад. Вратата се затвори зад гърба ѝ.

Само да не мисли за нищо. Само да слезе по стълбата и да отиде в двора. По-късно щеше да има достатъчно време да лее сълзи, по-късно, когато Варен Касъл останеше далеч зад нея.

Когато излезе навън, Лейла забави крачка. Небето беше покрито с черни облаци. Слънцето беше залязло, небето предвещаваше буря. Тя се уви плътно в дебелия наметка, сложи си и подплатената с кожа качулка и се запъти към болницата.

За нейно безкрайно облекчение дворът беше пълен със забързани крепостни и селяни, които бяха докарали в замъка тазгодишната реколта. Това улесняваше намерението ѝ да се измъкне незабелязано от Варен Касъл. Трябваше само да се скрие в една от каручките и да се завие с голямото платнище. Никой не обръщаше внимание на другия, а пазачите по бойниците се взираха единствено в далечината.

Лейла тъкмо си избра каруца, в която да се скрие, когато видя тичащия насреща ѝ Никълъс. Топката, с която си играеше момчето, се търкулна точно пред краката ѝ.

— Лейди Лейла! — извика зарадвано то. — Какво правите тук? Да не сте изгубили нещо?

— Не — отговори объркано тя. — Искях... исках само да видя с какво е натоварена тази каруца, Никълъс.

Момчето се изсмя развеселено.

— Това е жито за семе, нима не знаете? Селяните го карат в замъка, а напролет ще ги хвърлим в земята. Тук е на сигурно място.

— Ама че съм глупава — промърмори Лейла и се опита да се усмихне. Трябваше веднага да се отърве от Никълъс. Сърцето я

болеше, но нямаше друг изход.

— Моля ти се, Никълъс, иди да кажеш на Инид, че ми е необходима в болницата.

Малкият я прегърна устремно, после се втурна да изпълни поръчението. Лейла се върна при каручката, мушна се под платнището, сви се на кълбо и пое дълбоко въздух. Чу как дъждът затропа по дебелия плат, далечният гръм ѝ подсказа, че късната есенна буря не е далеч. След малко се чуха мъжки гласове.

— Трябва да тръгваме, за да стигнем у дома преди бурята. — Селянинът скочи на капрата, изплющя с камшика и колелата заскърцаха в неравен ритъм. Свита между два празни чувала, Лейла даде воля на сълзите си.

Колата се друсаше мъчително по неравния път и Лейла се почувства съвсем разбита, макар че не беше минал и половин час, когато спряха пред селската къща. Дъждът беше престанал. Селянинът разпрегна коня, след малко се чу скърцане на затваряща се врата и всичко утихна. Вероятно колата беше прибрана в обора, а селянинът вече се беше прибрал в къщи и седеше пред топлата си вечеря.

Лейла почака още малко, после предпазливо вдигна платнището и огледа обстановката. Намираше се в обор. Слава Богу, щеше да измине пътя до замъка на брат си не пеша, както се опасяваше, а на кон. Дано само селянинът не се върнеше.

Когато улови юздите на малката кобила и я поведе към портата, животното не се възпротиви. Уплаши се едва когато излязоха навън и ги връхлетя проливен дъжд и оглушителна гръмотевица. Бурята беше в стихията си, но това беше добре дошло, за Лейла, защото щеше да заглуши тропота на конските копита. Никой нямаше да забележи измъкването ѝ.

Тя блъсна крилото на портата и тежките дъждовни капки я удариха в лицето. Скочи на седлото и леко плесна по задницата уплашената кобилка. Силен порив на вятъра свали качулката от главата ѝ, но тя дори не го усети. Трябваше на всяка цена да стигне до Жерве Касъл преди залез-слънце, защото в мрака можеше да се заблуди в гъстата гора или да препуска в кръг.

Щом малкият селски двор остана зад гърба ѝ, тя пусна кобилката в луд галоп. Препускаше през разкаляни поля и хлъзгави ливади, като непрекъснато поглеждаше през рамо и всеки път въздишаше

облекчено, защото никой не я преследваше. Селяните не бяха усетили бягството ѝ, а и все още не бяха открили кражбата на коня.

Скоро стигна до река Уск и си отдъхна, защото вече знаеше в каква посока трябва да тръгне. Реката носеше водите си на юг и само на десет мили оттук се намираше Жерве Касъл, както беше споменал веднъж Ги. Сивата мъгла, която бавно се стелеше над полята, и дъждът, който плющеше с неотслабваща сила, не ѝ позволяваха да вижда ясно. Но може би така беше по-добре. Лейла смушка с пети малката кобилка и извика дрезгаво:

— Бързай, миличка, бързай!

Трябваше само да следва течението на реката и скоро щеше да достигне до целта си.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трепереща, мокра до кости и изтощена, Лейла седеше на дървената пейка и гледаше с невиждащи очи локвата, която се беше образувала на пода.

Роджър Жерве измерваше помещението с дълги крачки и от време на време поглеждаше изумено към сестра си. Не ѝ бе дал дори възможността да се преоблече, макар че дрехите ѝ бяха мокри от проливния дъжд и опръскани с кал. Всъщност, това не беше чудно. Лейла едва бе стигнала до замъка, издигащ се заплашително на една скала над реката, когато двама мрачни на вид рицари я свалиха от коня и я завлякоха в стаята на лорда. Сега мъжете стояха на стража пред вратата.

Миризмите от приготвената вечеря я удариха право в носа и едва не ѝ стана лошо. Беше толкова гладна и жадна... Роджър Жерве обаче нямаше намерение да ѝ предложи нещо, нито пък изглеждаше склонен да играе ролята на любезен домакин, особено след това, което беше чул от устата ѝ.

Сега той спря пред нея и я изгледа изпитателно със студените си сини очи.

— Още не съм сигурен дали съм чул правилно — проговори заплашително той. — Наистина ли напуснахте съпруга си?

— Да. — Тази единствена дума отекна в ушите ѝ като звън на погребална камбана.

— И желаете да обявя за невалиден брака ви, защото е бил сключен против вашата воля? Прав ли съм?

— Да. — Отговорът ѝ беше само тиха въздишка.

Роджър Жерве поклати невярващо глава и хвърли кос поглед към жена си, която стоеше в дъното на помещението и досега не беше казала нито дума. Плоското ѝ лице беше като изсечено от камък. Погледът, който двамата си размениха, издаваше пълното им разбирателство. Сякаш вече брояха на ум парите, които щяха да получат. Във въздуха надвисна мъчително напрежение.

— Това може да се уреди — продължи най-после Роджър. — Но преди това искам да узная как успяхте да напуснете замъка на съпруга си, скъпа сестро. Много добре знам, че Дьо Варен го охранява добре.

Лейла разказа накратко как беше минало бягството ѝ. Роджър Жерве отметна глава назад и избухна в смях. В този смях обаче нямаше веселие, само злоба, и по гърба на Лейла пролазиха студени тръпки.

— Отлично — обърна се Роджър към жена си. — Наистина отлично. Докато Ги дьо Варен си почива след раняването си, жена му избягва от него, скрита под платницето на селска каруца. Толкова ми се иска да видя лицето на любимия ни зет, когато е открил, че съпругата му го е напуснала! А като чуе, че е дошла при нас и иска да обявим брака ѝ за невалиден... — Тялото му се разгърси от луд смях.

Лейла сведе глава. Знаеше, че Ги дьо Варен ще я намрази завинаги след това позорно бягство, и беше отчаяна до дъното на душата си. Никога не се беше чувствала толкова зле. Но от днес нататък трябваше да живее с тази болка. Трябваше да плати високата цена, за да запази живота на любимия мъж.

Ги трябваше да я мрази, да проклина името ѝ и да си пожелава никога да не я е срещал, да, дори тя никога да не се е раждала. Само това щеше да го възпре от необмислени действия. Не биваше двамата с Роджър Жерве да се бият заради нея. Жертвата ѝ имаше смисъл. Когато бракът им се разтрогне, Роджър нямаше да има повече причини да отмъщава на стария си враг. Тя беше готова на всичко, за да предотврати безсмисления двубой между двамата.

Когато Роджър грубо улови брадичката ѝ и я повдигна към лицето си, Лейла се стресна.

— Има нещо, което още не мога да разбера, скъпа сестро, и ви съветвам да ми го кажете веднага. Защо дойдохте тук? Защо не препуснахте към Дувър, за да се отървете от всички ни наведнъж? Много добре знаете какви планове имам за вас и ви уверявам, че още не съм се отказал от тях. А вие постоянно ми повтаряхте как не се интересувате от нищо друго, освен да се върнете в Дамаск. — Той стисна немилостиво брадичката ѝ. — Какво ви доведе тук? Говорете!

Лейла не беше в състояние да каже и дума. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя побърза да сведе поглед.



— Дойдох, за да ви... предложа сделка. Ако се откажете от предстоящия двубой с Ги дьо Варен, ако престанете да се стремите към отмъщение, аз ви обещавам, че безропотно ще се омъжа за човека, когото ми изберете.

— Господи, не мога да повярвам! — Роджър изхъмка презрително и поклати глава. После я пусна толкова рязко, че тя се олюля. — Невероятно. Благородната ми сестра се е влюбила в онова куче. Готова е на всичко за него.

— Лорд Дьо Варен знае ли това? — изкрещя пронизително Мод, втурна се към мъжа си и стисна ръката му. — В такъв случай скоро ще се появи пред замъка, за да...

— Разбира се, че не знае! — изкрещя ядосано Лейла. — Той вярва, че аз го презирам и мразя, и ще смята, че съм го напуснала, за да се отърва от брака ни. Не знае дори, че нося детето му под сърцето си.

Едва бяха казани тези думи, когато Лейла проумя, че е допуснала непроситима грешка. Лицето на Роджър Жерве се оцвети в тъмночервено от нахлупата кръв. В погледа му имаше дива ярост.

— Наистина ли носите детето му? — попита ледено той.

— Да, но какво променя това? — Лейла беше близо до истерията. — Когато бяхме в Уестминстър, вие казахте, че това е без значение. Който и да се ожени за мен... — Тя млъкна и преглътна с мъка, защото думата ѝ причиняваше непоносима болка. — Който и да ме вземе, ще отгледа детето ми като свое.

— Идиотка! — изрева Роджър. — Тогава да, но не и сега! Тогава беше въпрос само на дни и спокойно можехме да излъжем бъдещия щастлив съпруг, че взема девственица. Сега обаче сме пропилили скъпоценно време, а докато църквата разтрогне брака ви, ще минат още няколко месеца. Освен това не съм забравил как уверихте краля, че доброволно сте застанали пред олтара.

Мод я изгледа враждебно. Роджър вече не беше на себе си.

— Така всеки ще знае какво е действителното положение и няма почти никаква вероятност да ви намерим изгодна партия. Кой ще плати висока цена за жена, която носи копелето на друг мъж?

— Какво говорите? — Лейла трепереше от страх.

— Трябва да се отървем от този нежелан плод, на всяка цена.

— Не! — изплака Лейла и скочи от мястото си. — Не, никога.

Тя се хвърли към вратата, но Роджър Жерве я сграбчи грубо за рамото и я обърна към себе си.

— А сега ме изслушайте, скъпа сестро. Вашата затрогваща любовна жертва ще спаси кожата на онзи негодник Дьо Варен само ако без съпротива извършите онова, което искам от вас. Иначе нещастията отново ще завалят над главата му, дори ако по чудо се отърве жив от „Божие правосъдие“. Само от вас зависи ще има ли двубой или не. Освободете се от този нежелан товар, иначе ще ви принудя да гледате как забивам копието си в черното му сърце. Веднъж вече го победих. Този път ще го убия. Решавайте, бързо!

Обезумяла от ужас, Лейла не беше в състояние да каже нито дума. Само клатеше глава. Мълчанието ѝ още повече разгневи и без това бесния мъж.

— Вероятно искате време, за да размислите — процеди през здраво стиснати зъби той. — Ще го имате. Ще ви бутна в най-тъмната килия на затвора, за да ви дойде умът в главата. — Той я повлече към една странична врата и извика през рамо на Мод: — Изпратете да доведат старата билкарка от селото. Поръчайте ѝ да приготви някоя от проклетите си отвари, защото искам всичко да бъде готово, когато милата ми сестра се вразуми. А вие — махна той към двамата рицари, — вие слезте в селото и доведете свещеника. Измъкнете го от параклиса, или от масата за вечеря, или пък от ръцете на уелската му уличница и веднага го изпратете в замъка. Искам да подготви документите, за да мога още утре да ги изпратя на архиепископа.

— Да, господарю. — Двамата се поклониха и излязоха след лейди Мод.

Сълзи пареха в очите на Лейла и я заслепяваха. Роджър я блъсна грубо към вратата, извади една факла от поставката в стената и ѝ махна да върви пред него. Стръмна стълба ги отведе в приземието на замъка. Изтърканите каменни стъпала правеха пътя труден и опасен.

Излязоха в малък вътрешен двор, мръсен и разкалян от дъжда. Две обковани с желязо врати водеха към приземните килии. Роджър вдигна резето на едната и блъсна сестра си вътре. Лейла политна напред и падна по очи върху мръсния сламеник.

— Не ми се вярва, че ще пожелаете да останете дълго тук — проговори подигравателно Роджър. — Щом склоните да изпълните

волята ми, ще дойда да ви изведе. А сега си помислете на спокойствие. И без това нямате друга работа.

Когато вратата се затвори с трясък и желязното резе падна, Лейла се сгърчи като от удар. Беше сам-сама в мрачния затвор. От гърлото ѝ се изтръгна задавено ридание. Беше скована от ужас, не смееше дори да диша.

Едва когато чу край себе си пронизително цвъртене, тя се събуди от неестественото си вцепенение. Плъхове! Лейла опипа като безумна около себе си, намери един мокър ъгъл и се сви на кълбо, скрила лице в ръцете си. Захапа юмруците си, докато потече кръв, и се вслуша в шумоленето на сламата. Затворът ѝ се оказа населен с плъхове! Нещо се стрелна покрай краката ѝ. Тогава Лейла започна да пищи, високо и пронизително, и пища, пища...

Бесен от гняв, Ги дьо Варен се втурна в кабинета на брат си. Свещеникът скочи от писалището си, обърна се и се стресна до смърт от вида на лорда.

— Какво сте ѝ казали?

— На кого? — попита смаяно Д'Арси. — За кого говорите?

— За Лейла. Тя си е отишла. Избягала е от замъка. Сигурен съм, че вие сте в дъното на всичко.

Филип го погледна невярващо.

— Лейди Лейла си е отишла?

Болката в бедрото беше непоносима. Ги изкриви лице и се опря на един стол. Шините, поставени от Лейла, притискаха раната, превръзката го стягаше.

— Да не сте глух? Не чувате ли каква бъркотия е в двора? Повече от сто мъже оседлават конете си, за да тръгнат да я търсят.

— Сигурен ли сте, че си е отишла? Проверихте ли в болницата? Не съм чул нищо. Бях се задълбочил в работата си. — Гласът му трепереше.

— Започнахме търсенето именно с болницата. Преди известно време изпратих Инид да доведе господарката си и тя намерила залата празна, огънят угаснал. Болницата изглеждала така, сякаш е била празна часове наред. Никълъс беше този, който ни наведе на следата.

— Никълъс? — Филип Д'Арси побледня като платно и закърши ръце.

Ги дьо Варен трепереше от гняв и тревога. Едва се държеше на краката си от болка, но гласът му прозвуча твърдо:

— Да, той я е видял последен. Разхождала се около селските коли близо до главната порта. Сигурно се е скрила под платнището на някоя каруца и така е напуснала замъка. Оттогава никой не я е виждал и не я намерихме никъде, макар че претърсихме стая по стая. — Той закуцука към несъщия си брат и продължи заплашително: — Какво, по дяволите, сте й наговорили, преди Хенри да ви изхвърли от болницата? Проклет да сте, Филип! Как се осмелихте да вдигнете ръка срещу жена ми? Говорете! — Гласът му отекваше като гръм под ниския таван.

Уплашен до смърт, свещеникът се отпусна на едно трикрако столче.

— Казах й, че тя е проклетие за вас и ще донесе нещастие на Варен Касъл. Обвиних я за отчуждението между вас и мен и за нападението, което едва не ви струва живота. Заявих й, че само тя е причината Роджър Жерве да се стреми към живота ви. Направих й едно предложение, но тя го отблъсна. И тогава загубих самообладание и я ударих в лицето. — Той замлъкна и въздъхна безпомощно.

— Какво предложение? — изкрещя вбесено Ги дьо Варен. — Говорете, чувате ли!

— Предложих й пари, за да напусне замъка още същата нощ. Предложих й свита, която да я придружи до Марсилия, и място на кораба, който ще отплува за Светите земи.

— Ето какво сте искали да ми причините! — отрони глухо Ги дьо Варен. Гневът го стискаше за гърлото. — Знаете, че Лейла ми е поскъпа от живота.

— Бях сигурен, че дяволското й изкуство ще ви убие. — Гласът на свещеника се давеше, очите му бяха пълни с разкаяние. — Искан да ви запазя жив, разбирате ли? Не можех да зная, че лековете й ще помогнат. — Главата му висеше безсилно. — Простете ми, братко. Толкова съжалявам за стореното. Съзнавам, че бях несправедлив с лейди Лейла. От два дни не мисля за нищо друго. Тази вечер смятах да се хвърля в краката й и да измоля прошка за деянието си. Тя е велика лечителка и възхитителна жена.

— Разкажанието ви идва твърде късно — отговори горчиво рицарят. — Лейла очевидно се е вслушала в думите ви.

— Не мога да повярвам. — Филип Д'Арси разтърси глава, за да се съвземе. — Когато отхвърли предложението ми, тя изкрещя в лицето ми, че никога няма да се върне в Дамаск. Погледнах в очите ѝ, Ги, и се кълна, че беше искрена!

Ги беше толкова отчаян, че едва чуваше думите на брат си. Чувството за безпомощност беше особено мъчително. Не можеше да повярва, че Лейла го е напуснала от омраза, не и след онова, което бяха преживели следобеда в спалнята му. Никога преди това тя не му се бе отдавала толкова пламенно и без задръжки. Нещо не беше наред. Или все пак? Какво ли ставаше в сърцето ѝ, докато той я любеше, обезумял от радост, че е останал жив? Дали беше спасила живота му, защото се беше заклела да служи на хората, както тогава в Дамаск? И сега, когато опасността беше отстранена, побърза да избяга и го остави сам. Как да си помогне? Къде да я намери?

Ръцете му се свиха в юмруци. На прага се беше появил сър Хенри Лангтън, приведен, за да не се блъсне в арката на вратата. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Конят ви е оседлан, милорд, хората са готови за тръгване.

— Не можете да яздите във вашето състояние, Ги — намеси се уплашено свещеникът и скочи от мястото си. — Раната...

— По дяволите раната! Да не мислите, че ще седя бездеен тук, докато жена ми се лута някъде в мрака. Сама е и ако ѝ се случи нещо... — Той потисна режещата болка в бедрото и закуцука към вратата. — Достатъчно сме говорили. Вече е нощ. Мисля, че знам достатъчно.

Хенри Лангтън побърза да го подкрепи и двамата тръгнаха нагоре по стълбата. Филип се втурна след тях.

— Вземете и мен, Ги! Искам да се включа в търсенето. Чувствам се толкова виновен.

Дъждът отново беше започнал да вали и размиваше очертанятията на параклиса.

Ги дьо Варен спря и удостои брат си с мрачен поглед.

— Вие ще останете тук, Филип. И се молете, молете се да я намерим. Защото ако ѝ се е случило нещо, и вие ще платите с живота си.

— Лорд Дьо Варен!

Ги се обърна ядосано. Сър Робърт Бърнъл тичаше към него. Зад гърба му се виждаше нисък, дебел селянин, който пъшкаше мъчително. Ги го познаваше. Беше един от крепостните.

— Какво има? — попита нетърпеливо лордът и заекващият мъж се сви уплашено. Никой нямаше право да го бави. Трябваше веднага да тръгне да търси жена си.

— Милорд, този човек е един от селяните, които днес докараха в замъка реколтата си. Има важна новина за вас.

— Да, милорд. — Селянинът закима с глава, но не посмя да вдигне очи. — Много е важно. Преди час отидох в обора да нахраня кобилата си и тя беше изчезнала, милорд! Сякаш земята я беше погълнала. На един пирон в каруцата висеше това парче плат. Не вярвам някой крадец на коне да носи толкова фино кадифе, милорд. Дойдох да ви съобщя за кражбата и чух от този благороден рицар, че търсите лейди Лейла. — Последните думи бяха произнесени значително по-тихо, гласът му трепереше.

Ги дьо Варен грабна от ръката му парчето кадифе и сърцето му заби като безумно.

— Това е от наметката на Лейла — проговори мрачно той. — Как ще я намеря в тази бурна нощ, когато дъждът отдавна е заличил всички следи?

— Има още нещо, милорд — призна предпазливо крепостният. — Преди да дойда в замъка и да разговарям с благородния рицар, претърсих около къщата си за следи, за да намеря изчезналия кон. Открих ги на запад и ги проследих в продължение на половин миля. Изведнъж обаче завиха на юг и се изгубиха по течението на реката.

Запад? Юг? Ги размисляше трескаво. За да отиде в Лондон, Лейла трябваше да тръгне право на изток. Изведнъж прозря какво се беше случило.

— Отишла е при брат си, готов съм да се закълна в това — проговори дрезгаво той.

Сър Хенри поклати глава.

— Защо смятате така, милорд? — после и той проумя как стоят нещата и в погледа му блесна гняв. — Лейди Лейла знаеше ли нещо за предстоящия двубой?

— За съжаление да. Беше при мен, когато Бърнъл ми донесе отговора на Роджър Жерве.

— Знаете ли, милорд, спомних си няколко думи на вашата съпруга, казани през нощта, когато ви донесохме ранен...

— Говорете най-после, Хенри — настоя възбудено Ги.

— Отец Д'Арси тъкмо беше излязъл и господарката изрази съчувствие към него, макар че я беше ударил. Каза, че той просто е искал да ви предпази от нещо, което не разбира. Каза още, че ако някой от хората, които тя обича, се озове в опасно положение, тя ще постъпи по същия начин, за да го спаси.

Някой, когото обича... ще стори всичко, за да го запази... Думите на верния му васал ечаха в ушите му и го изпълваха с болезнено щастие. Значи Лейла го беше напуснала от любов? Наистина се беше държала странно след излизането на Робърт Бърнъл, но то е било заради предстоящия двубой. Сигурно е отишла при брат си с надеждата да предотврати смъртоносната схватка. Но какво би могла да предложи на негодника Роджър? Трябваше да знае, че той няма да се задоволи с празни обещания. Какво...

— На конете! — заповяда рязко той, защото отговорът на зададения от самия него въпрос го поразил като светкавица. — Дори ако е отишла по своя воля в дома на Роджър Жерве, лейди Лейла сега е пленница. Нямам намерение да обсаждам замък, защото нощта е бурна и мракът ще ни помогне. Ще хвърлим стълби на стените и ще изненадаме Жерве и шайката му.

— Ами ако вече ни очаква, милорд? — попита загрижено сър Хенри. Челото му беше тревожно смръщено. Погледът му издаваше съмнение.

Дьо Варен махна нетърпеливо с ръка.

— Не вярвам. След начина, по който се отнесе със сестра си в Уестминстър, той не би могъл да предположи, че ще я потърся при него. Освен това е убеден, че все още не съм в състояние да напусна постелята си и да изляза срещу него. Сигурно двамата с проклетата му жена вече вдигат чаши за печалбата, която ще извлекат от неочакваната си гостенка.

Тази мисъл го прободеше като с нож и той побърза да се метне на седлото. Могъщият боен кон потропваше нетърпеливо с копита. Ги грабна щита си от ръцете на пажа и се обърна към верните си воители:

— Дори ако замъкът е строго охраняван, ние ще влезем и ще се бием.

Рицарите кимнаха мълчаливо. Ги дьо Варен обърна коня си и с мъка потисна парещата болка в бедрото си. Мъжете, които го очакваха във външния двор, изглеждаха решени да умрат до един за господаря си.

— Потегляме! — извика гръмко Ги дьо Варен! — Напред, към Жерве Касъл!

Ги спря коня си под дърветата и проследи как предният отряд, състоящ се от трийсетина наемници, се промъкна към стената на крепостта със стълби в ръце. По знак, даден от господаря, те щяха да се прекачат през външната стена и да отворят портата отвътре.

Слава Богу, нощта беше непрогледна. Луната и звездите бяха скрити зад дебели черни облаци. Дъждът не преставаше да се лее, от реката се надигаше мъгла. Тя щеше да улесни още повече придвижването им.

— Милорд, някой препуска насам по пътя за селото — пошепна сър Хенри Лангтън и рицарят промърмори нещо не особено прилично под носа си. Даде знак и малкият отряд се скри в гората. Конете бяха вързани на безопасно разстояние, за да не издадат присъствието им. В замъка щяха да се бият човек срещу човек.

Ги дьо Варен разпозна трима ездачи, които препускаха към замъка, и побърза да се възползва от благоприятната възможност. С тяхна помощ щеше да проникне в Жерве Касъл. Ако успееш да ги обезвредят безшумно, щяха да вземат конете им и да се преоблекат в техните дрехи. Стражата щеше да ги пропусне необезпокоявано в двора и тогава можеше да започне боят.

Той махна на петима рицари да го последват и остави жребеца си под грижите на един паж. Мъжете извадиха мечовете си и се свиха в крайпътния ров. Когато пристигащите се изравниха с тях, всичко стана много бързо.

Рицарите бяха свалени от седлата, преди да са осъзнали какво става. Подплашените коне скоро се успокоиха. Двамата рицари загинаха от бърза смърт, остана пощаден само дребният човечец в монашески одежди. Ги го притисна до едно дърво и опря острието на меч в тлъстата му брадичка.

— Кой сте вие?



— Отец Анселм, каплан на благородния лорд Жерве, който ме очаква в дома си, милорд.

— В този късен час? Много странно. И ви придружават двама въоръжени до зъби рицари?

— Те дойдоха да ме вземат от селото — обясни с треперещ глас монахът. — Трябва да съставя някои важни документи за господаря и той желае пратеникът до нашия многоуважаван архиепископ да потегли още утре сутринта. В документите се посочва, че бракът на благородната му сестра трябва да бъде обявен за невалиден. Младата дама е напуснала съпруга си, лорд Дьо Варен. — Думите се лееха като поток от устата му, вероятно с надеждата, че това ще му помогне да спаси врата си от примката и да отърве кожата.

Ги дьо Варен се усмихна гневно. Ако сър Хенри Лангтън не беше запомнил думите на Лейла, сега той щеше да повярва, че жена му го е напуснала с омраза в сърцето. Разкритието на свещеника обаче му помогна да разбере още по-ясно плана ѝ, съставен с единствената цел да отклони Роджър Жерве от смъртоносния двубой с него. Разтрогването на брака беше стръвта, на която онзи негодник щеше да се улови, защото тя му предлагаше възможност да продаде сестра си скъпо и прескъпо.

При мисълта, че жена му се е пожертвала, за да запази живота му, в сърцето на Ги дьо Варен нахлу остра болка. Той повдигна с върха на мечта тлъстото лице на монаха и го погледна заплашително.

— Аз съм лорд Ги дьо Варен, отче Анселм, и съм дошъл да си прибера жена си. Няма да има разтрогване на брака. Не са необходими никакви документи. Искам от вас помощ, за да вляза в замъка.

Божият служител се прекръсти ужасено и измънка:

— Какво трябва да направя, милорд?

— Един от рицарите ми и аз ще ви придружим до главната порта. Ще се държите така, сякаш нищо не се е случило, и ще поискате да ни пуснат вътре. Щом портата се отвори, ще избягате по-далеч, разбира се, ако ви е мил животът. — Гласът му се понижи в дрезгав шепот: — Искам да знаете едно, отче Анселм: за жена си съм готов да рискувам и безсмъртната си душа. Ако ни издадете, мечът ми ще почервенеет от кръвта ви.

Монахът преглътна мъчително.

— Не се тревожете, милорд, няма да ви издам.

— Много умно от ваша страна. Искам да ми кажете още нещо. Къде ще намеря лейди Дьо Варен? В главната сграда или в голямата зала?

— В... подземие, милорд — заекна отец Анселм.

— В затвора? — промълви ужасено Ги.

— Така ми казаха благородните рицари, които дойдоха да ме отвеждат в замък. О, милорд! — Монахът въздъхна угрижено. — Казаха ми още, че дамата ще остане там. Много е лошо, знам, но аз нямам влияние върху господаря. Разбрах, че лорд Жерве иска да я принуди да махне плода, който расте в утробата ѝ.

Буйно пламналата радост, че Лейла е заченала детето му, отстъпи място на бесен гняв. Алчността и жестокостта на Роджър Жерве не се спираха дори пред живота на едно невинно дете.

— Бърнъл, вие ще дойдете с нас — нареди глухо той и повлече треперещия свещеник към конете. — Увийте се в наметката на единия убит, другата дайте на мен. — Обърна се към сър Хенри Лангтън и заповяда: — Бъдете готов за влизане в крепостта. Повикайте войниците със стълбите и влезте в крепостта веднага щом портата се отвори.

Приглушено „Да, милорд“ прозвуча от мрака. Ги дьо Варен вдигна дебелия монах на седлото, уви се в наметката със знаците на Жерве и проговори предупредително:

— Само една погрешна дума, отче Анселм, и сте мъртъв. — После пришпори коня си. Свещеникът и Робърт Бърнъл го последваха.

Свели глави, тримата се отделиха от защитата на дърветата и се запътиха към подвижния мост. Копитата на конете тропаха глухо. Ги дьо Варен стискаше здраво юздите. При мисълта за онова, което Роджър се канеше да причини на сестра си, гневът му ставаше неудържим.

— Кой сте вие? Какво искате? — провикна се постът през осветената решетка на прозореца.

— Нали виждате — отговори с треперещ глас монахът. — Отец Анселм. Отворете по-бързо. Господарят ме чака. Спешно е — прибави по-високо той.

Двамата рицари, които го бяха обградили, размениха бърз поглед и въздъхнаха облекчено, когато дебелата дървена порта се разтвори по цялата си ширина. В следващия миг дивият боен вик на Ги дьо Варен

разкъса мирната тишина. Откъм края на гората долетя многогласен отговор. Двата рицари изтеглиха мечовете си от ножниците и се втурнаха в обширния двор на замъка. Смаяните стражи не оказаха съпротива.

Скоро по земята се търкаляха няколко трупа, а наемникът, който се опита да спусне желязната решетка, падна с пронизано гърло. Монахът нададе отчаян писък, скочи от седлото и се втурна към господарския дом.

— На помощ, нападение, измама! — изрева той. Напразно. Никой не му обръщаше внимание. Дори Ги дьо Варен не помисли да изпълни заплашителното си обещание. Рицарите и наемните конници вече бяха нахлули в двора на замъка през отворената порта. Ако се съдеше по немногочислената стража на стените, Роджър Жерве наистина не бе очаквал нападение от страна на зетя си.

Всеки, който направи опит да се отбранява, плати с живота си. Ги и рицарите му се хвърлиха смело срещу васалите на Жерве, които изскочиха от голямата зала. Наемните конници заеха стените и бързо се разпределиха по бойниците и тесните каменни стъпала.

Едва сега от зъберите на замъка заваляха стрели. Нападателяте ги посрещнаха с вдигнати щитове. Ги дьо Варен избра друг път, за да стигне по-бързо до затвора. Мислите му бяха заети единствено с Лейла. Когато скочи от седлото, болката се заби като нож в бедрото му. Въпреки това не спря нито за миг. Отвори с трясък вратата към главната кула и скоро откри витата стълба, осветена от една-единствена запалена факла. В този миг се отвори малка странична врата и в залата нахлу Роджър Жерве, стиснал в ръка окървавен меч.

— Значи моят каплан беше така любезен да ви въведе в замъка ми — проговори подигравателно той. — Е, няма да има случай да ме предаде още веднъж. Преди да го пратя в ада, призна, че сте дошли да вземете жена си. Откъде разбрахте...?

— Познавам сърцето й, това е достатъчно.

— Няма да я измъкнете оттук, заклевам се!

Ги дьо Варен опря гръб на стената и протегна меча си, за да държи противника си на разстояние.

— Най-добре се предайте веднага, Роджър Жерве, защото вече сте изгубили битката. Изненадващото ни нападение обезвреди повечето ви хора. Хвърлете оръжието!

— Никога не се предавам, Дьо Варен, и вие го знаете.

— Дошъл съм да взема жена си, Жерве.

— Тогава вървете по дяволите! И двамата ще умрете! Стоманените острия се сблъскаха и от метала изскочиха искри. Бесните проклетия на Роджър Жерве се смесиха с оглушителното дрънчане на мечовете. Роджър се биеше като луд и безмилостно изтласкваше противника си стъпало по стъпало нагоре. Ги дьо Варен беше престанал да усеща болката в раненото бедро и твърде неохотно отстъпваше пред ударите на врага си. Най-последно нанесе удар, който Роджър не успя да парира.

Лордът на Жерве Касъл изрева и се улови за раненото си рамо, но само след миг отново размахна меч си.

— Е, добре, тогава няма да ви нанижа на меч си — изкрещя той. — Изкачването по стълбата ще ви изтощи бързо. Виждам, че раната още не е зараснала, а и отровата в тялото ви продължава да подкопава силите ви. Дълго, много дълго трябваше да чакам този ден. Ще ви отмъстя за всичко, Дьо Варен. Сега ще умрете.

— За какво си отмъщавате? Защото Ранулф предпочете мен, нали? Вече знам, че не сте обичали Кристин, а богатото наследство. Но не забравяйте, че и аз имам причина да си отмъстя, Роджър — отговори остро рицарят. По челото му изби студена пот. Раната пареше непоносимо.

Той избегна поредния убийствен удар и усети в гърба си дървения парапет на площадката. По дяволите, Роджър го бе принудил да се изкачи на върха на главната кула. Двубоят щеше да продължи на открито. От небето все още се лееше дъжд, мъглата се стелеше на гъсти вълни покрай стените. Човек не виждаше дори на две крачки от себе си. И двамата бяха изтощени от боя по тесните стълби. Влажният нощен въздух им пречеше да дишат, гърдите им се повдигаха и спускаха с мъчителни тласъци.

Ги дьо Варен едва различаваше противника си. Вцепенението обхващаше крайниците му, слабостта заплашваше да го надвие. Усети как под металната шина се стича топла кръв и разбра, че раната на бедрото отново се е отворила.

— Хайде, елате по-близо, Дьо Варен — проговори злобно Роджър Жерве. Острието на меч му проряза въздуха с остро

изсвистяване. — Оставете най-последно тази игра на котка и мишка и се бийте като мъж.

Нямаше нужда от това предизвикателство. Сега, когато разполагаха с повече място, стоманата зазвънтя в бърз ритъм. Удар след удар, нападение след нападение... В полумрака се чуваха само пшкането и тихите проклетия на биещите се. Откъм двора на замъка долиташе шумът на продължаващата битка. Васалите на Жерве изглеждаха решени да умрат, но да не се предадат. След известно време везните се наклониха в полза на Роджър Жерве. Страшните му удари изтласкаха противника към ръба на зъбера.

— Помолете се за душата си, Дьо Варен — изсъска ядно Роджър. — Защото ей сега ще умрете.

Когато посрещна поредния убийствен удар, Ги усети как мечът изхвъркна от ръката му и падна със звънтене на каменния под. Все пак той успя да запази присъствие на духа, претърколи се встрани, улови оръжието на противника си и го изтръгна от ръката му. Пред очите му се разсипаха милиони червени искри, той престана да мисли и се остави изцяло на болката и жаждата за отмъщение. Сграбчи за кръста яростно отбраняващия се Роджър Жерве и го вдигна високо във въздуха. Чу се пронизителен вик и господарят на замъка полетя към бездната.

Внезапната тишина, която последва глухия удар, прокълтя оглушително в ушите на Ги дьо Варен. Той се облегна тежко на дървения парапет и се наведе да види безжизнената фигура на смъртния си враг. В душата му нямаше триумф. Знаеше много добре, че и той можеше да лежи там долу с разбит череп. Междувременно битката беше решена. Робърт Бърнъл и Хенри Лангтън бяха събрали пленниците и ги водеха към голямата зала. Наемните конници заемаха позиции в двора.

Изведнъж Ги забеляза една жена, която тичаше като безумна по разкаляния калдъръм. Русата коса се развяваше на гърба ѝ. Лейди Мод Жерве се хвърли върху падналия си съпруг и изпищя пронизително. Опипа го трескаво и когато се увери, че е мъртъв, скочи на крака и заплашително размаха юмруци нагоре към зъбера. Красивото ѝ лице беше разкривено от болка и дива омраза.

— Убиец! Проклинам ви, Дьо Варен, проклинам и подлата ви жена! Лейди Дьо Варен ще плати с живота си за мръсното ви дело!

Лейла. Когато лейди Мод грабна една запалена факла от желязната кука в стената и се затича към главната кула, сърцето му спря да бие.

Само след миг Ги дьо Варен вече тичаше с най-голямата възможна бързина надолу по каменната стълба. Кръвта бучеше в ушите му, сърцето му всеки миг щеше да се пръсне. С всяка крачка в бедрото му се забиваха остри игли, но той не им обръщаше внимание. Тичаше надолу, обзет от една-единствена мисъл. Лейла. Жена му беше в смъртна опасност.

Не беше минал и половината път, когато чу викове. Пронизителни и страшни. Кръвта замръзна в жилите му. Когато слезе в залата, от подземиято се надигна гъст, хапещ дим и скри стъпалата, които водеха към затвора.

Правейки огромни скокове, сляп и останал без дъх, Ги дьо Варен продължи пътя си през дима. Закашля се, от очите му потекоха сълзи. Виковете се чуваха все по-близо, пронизителни, нечовешки. От една килия струяха ярки пламъци. Уплашени плъхове се стрелкаха насам-натам, вкопчваха се в краката му. Ги успя да отвори вратата, но лумналата насреща му горещина го отхвърли назад. Страшната гледка, която се разкри пред очите му, смрази кръвта във вените му.

Обгърната в огнен пръстен, лейди Мод се въртеше в кръг в тясната килия и пищеше ли пищеше... Велики Боже, дали и Лейла беше сред огнената стихия? Ги се сети, че наметката му е подгизнала от дъжда, свали я и набързо я уви около главата си. Направи крачка напред и спря. Невъзможно. Цялата стая беше в пламъци. По бузите му се стичаха сълзи. Изведнъж Мод изчезна от погледа му, виковете ѝ също замлъкнаха.

— Лейла! — извика дрезгаво мъжът, втренчил поглед в бушуващото огнено море. — Защо? — Знаеше, че трябва веднага да излезе оттук, но краката не му се подчиняваха. Без Лейла животът му губеше смисъла си.

Някъде зад гърба му се разнесе задавено хълцане и рицарят се обърна като ужилен. Какво беше това? Господи, там имаше още една врата и тя беше полуотворена. Той се хвърли вътре като обезумял и не повярва на очите си. Лейла се беше свила в най-далечния ъгъл и трепереше с цялото си тяло. Лицето ѝ беше обляно в сълзи. Като видя мъжа си, тя се разрида неудържимо и протегна ръце към него.

— Огънят — шепнеше задавено тя. — Господи, огънят! Опитах се да го угася. Пламъците плъзнаха по роклята й... по косата... и така пицеше... Аз исках да й помогна, аз...

Неспособен да произнесе нито дума, Ги дьо Варен я грабна в обятията си. Облекчението му беше безкрайно. Притисна я до могъщите си гърди и я пренесе през задушавация, хапещ пушек. Изкачи с мъка стълбите, блъсна голямата входна врата и изнесе товара си навън. Лейла, която тихо хленчеше на гърдите му, загуби съзнание. И това беше добре, защото щеше да й спести кървавата гледка в двора. Най-последно опасността беше отстранена.

— Всичко свърши — прошепна нежно той и целуна обгорените й ръце. — Всичко е наред, любима, отново сме заедно.

Когато се събуди, Лейла усети болката в дланите си. Трябваше да положи големи усилия, за да вдигне десницата си. Тя беше увита с дебела превръзка, също както и лявата. Някой помилва нежно бузата й. Тя се огледа и видя до себе си Ги дьо Варен. Завит с мека кожа, той се бе облегал на лакът и се усмихваше с любов. Лейла направи опит да се изправи, но той я притисна обратно във възглавниците.

— Спокойно, мила, не бързайте толкова. Надявам се, че сте си отпочинали.

— О, Ги...

— Огледайте се. Ние сме си у дома. Във Варен Касъл.

Лейла пое дълбоко въздух и разбра, че се намираха в спалнята. Ги беше казал истината. Тя си беше у дома. Лека-полека мислите й се избистриха.

— Но как...?

— Това е дълга история. Сега не питайте нищо. По-късно ще ви разкажа.

Слънцето изпълваше помещението с ярка светлина. Лейла се вгледа в дълбоките сини очи на мъжа си, в които светеше непобедима любов и пропъждаше мрачните спомени. Зададе само още един въпрос:

— Роджър?

Ги дьо Варен се поколеба, после поклати глава и тихо въздъхна.

— Мъртъв е. Хвърлих го от зъбера на кулата.

Лейла не каза нищо. Изпитваше огромно облекчение, че брат ѝ вече няма да застрашава нито нейния живот, нито този на мъжа ѝ, но и я болеше. Не желаше този ужасен край нито на него, нито на лейди Мод. Макар да съзнаваше, че и двамата го заслужаваха.

— Значи сте се били — прошепна най-после тя.

— Така беше.

Лейла го погледна стреснато. Ами ако съпругът ѝ беше ранен? Огледа внимателно мускулестото му тяло, протегна ръка да го попипа. На бедрото имаше нова превръзка.

Ги дьо Варен се засмя тихо.

— Не се тревожете за нищо. Аз съм добре. Няколко дни обаче няма да пипате нищо, скъпа моя, защото трябва да щадите ръцете си. Филип се погрижи и за двама ни. След малко ще дойде, за да ви помоли за съвет какво лечение да приложи, за да оздравеем колкото се може по-бързо.

Лейла го изгледа невярващо.

— Филип ще дойде да ме помоли за съвет?

— Точно така. Брат ми се е преобразил напълно. Още преди да се събудите обиколи всички съседни села и стопанства и призна пред хората, че е бил несправедлив към вас и не е искал да признае колко истина има в лекарските ви методи. Щом се възстановите напълно, пред болницата ще се наредят дълги опашки от желаещи да потърсят помощта ви.

— Сигурно сънувам... — проговори замаяно Лейла и се опита да възприеме чутото.

— Не, мила моя, това не е сън. Това е действителност.

— Още не мога да повярвам, че тръгнахте да ме търсите. Бях уверена, че ще ме намразите. — Гласът ѝ пресекна.

— Никога не бих могъл да ви намразя, Лейла — отговори страстно мъжът ѝ. — Аз ви обичам, вие сте всичко за мен. Как бих могъл да мисля лошо за вас? Вие сте моята любима съпруга. Вие носите детето ми в благословената си утроба.

— Откъде знаете...?

— Това е без значение. Вече го знам и съм неизказано щастлив, че ще си имаме наследник. — Той помилва нежно бузата ѝ, плъзна ръка по устните ѝ и продължи сериозно: — Когато обаче узнах, че сте



избягали, съвсем не бях сигурен във вас. Уплаших се, че сте ме напуснали от омраза.

— Никога. — Пламенният му поглед, възбудата в тялото му спряха дъха ѝ. Вече беше дошъл моментът да му каже всичко. — Аз ви обичам, Ги дьо Варен. Сърцето ми ви принадлежи завинаги. Никога няма да ви напусна.

От гърлото му се изтръгна ликуващ вик. Лейла разтвори ръце, хвърли се на гърдите му и отговори на целувката му с цялата си страст: Това беше щастливо потвърждение, че този час не е сън, а действителност. Действителност беше и парещото ѝ желание да се слее с него, желание, което само той можеше да утоли. От днес нататък тя му принадлежеше, защото го обичаше.

— Скъпи ми господарю — рече шеговито Лейла, когато много по-късно се отдели от него, и се зарадва на веселата усмивка в очите му, — как ще прекараме тези дълги часове в постелята, докато се възстановим от раните си?

Двамата със сигурност изпитваха едно и също и Лейла потръпна сладостно, когато Ги дьо Варен зарови лице в косата ѝ и отговори тихо:

— Бих могъл веднага да ви покажа какво смятам да направя, любов моя.

## ЕПИЛОГ

*Сирия, Дамаск, пролетта на 1274 година*

Лейди Ив Жерве седеше сама във вътрешния двор на покоите си. Ароматът на безброй цветя изпълваше въздуха. Ив се взираше замислено към пакетчето в скута си. То беше цялото на петна, изцапано и изтрито от дългото пътуване. Разказали й бяха, че е минало през много ръце, че пратеници са си го предавали един на друг, после и поклонници. Накрая един местен християнин го получил на пристанището и го донесъл на брат Томас, който побърза да го предаде на Маджида.

Докато развързваше шнура с треперещи пръсти, Ив трескаво размисляше дали писмото й носи добри или лоши вести. После въздъхна дълбоко, вдигна пергаментата към мъждивата светлина на единствения фенер и започна да чете.

Писмото беше от Лейла и то на английски, с красиво закръглени, правилно изписани думи. Очите на Ив се напълниха с горещи сълзи, от устата й се отрони тежка въздишка. Толкова мъчително беше да прочете за коварството и жестокостта на първородния си син Роджър и да научи за смъртта му. Ала много скоро тъгата отстъпи място на тиха радост. По-нататък Лейла разказваше за живота си и от думите й лъхаха щастие и покой.

Рицарят Ги дьо Варен беше обещал на лейди Ив да отведе дъщеря й в Англия и да се погрижи за сигурността й. И беше удържал на думата си. Двамата живееха щастливо в родния му дом, дъщеря й имаше достоен и любящ съпруг. Той беше осъществил дори съкровената мечта на красивата си съпруга и й беше обзавел собствена болница.

Ив помилва пергаментата, сякаш искаше да усети върху него нежната ръка на дъщеря си. Лейла беше дала живот на близачета, Ив и Уилям, родени миналото лято. Освен това имаше доведен син от първия брак на мъжа си и както личеше от писмото, обичаше малкия

Никълъс като свое собствено дете. Щастлива и доволна, Лейла беше намерила истинската си родина в любовта на мъжа си.

— Всичко стана според Божията воля — промълви тихо Ив, разкъса писмото на малки парченца и ги посипа в бързото поточе, което течеше през градината. После се приведе, откъсна една от големите рози, които цъфтяха край пейката, и вдъхна дълбоко сладкия ѝ аромат. Потънала в мечтания, тя не чу стъпките зад гърба си. Обърна се едва когато някой ласкаво докосна рамото и.

— За какво сте се замислили, Ив? Не чухте ли, че ви викам?

Тя вдигна глава и лицето ѝ се озари от усмивка.

— Мислех колко съм щастлива с вас, съпруже мой — отговори искрено тя. Не се разкайваше, че въпреки голямата любов, която я свързваше със Синджар Ал-Азис, беше скрила нещо от него. Мъжът ѝ и до днес беше убеден, че Лейла се е смилила над кръстоносеца и му е помогнала да избяга от Дамаск. Или поне така твърдеше той. Може би подозираше нещо, но не разпитваше съпругата си. Никога не я попита за онази нощ и сигурно нямаше да го направи и занапред. Заради това Ив го обичаше още повече.

— Вие сте цялото ми щастие, скъпа Ив. Да влезем вътре. Вече е нощ.

Розата се изплъзна от ръката на Ив и падна във водата. Завъртя се няколко пъти и бързите води на поточето я понесоха към голямата река.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.